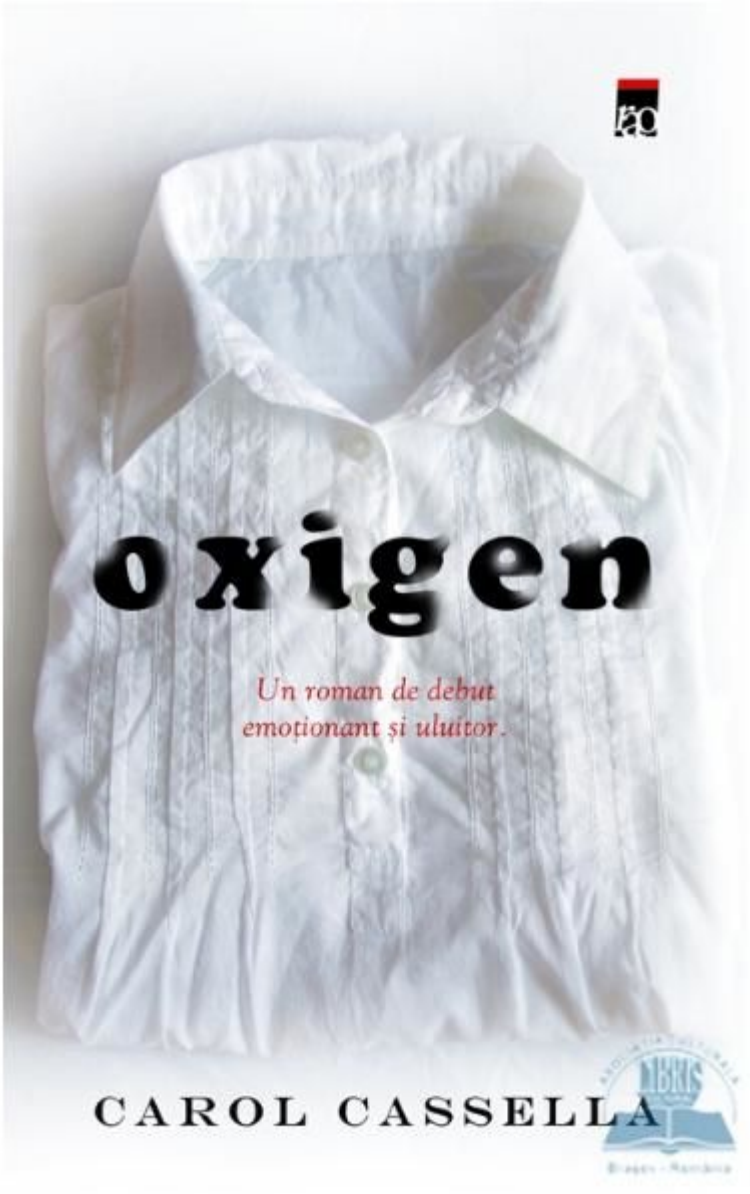
oxigen
Un roman de debut
emoționant și uluitor.
CAROL CASSELLA

CAROL CASSELLA

Oxigen

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA MUŞAT
EDITURA RAO

Acest roman este dedicat persoanelor care reprezintă centrul universului meu: Will, Sara, Julia, Elise şi stelei mele gemene, Steve.

1

Oamenii se cred atât de puternici şi de rezistenţi! în meseria mea, cea de doctor anestezist, am de-a face cu tot felul de oameni: piloţi, directori de corporaţii sau de liceu, mame de copii binecrescuţi, judecători şi îngrijitori, psihiatri şi agenţi de vânzări,

alpinişti şi muzicieni. Oameni mândri, care au ţinut piept greutăţilor vieţii şi au respirat pe acest pământ vreme de douăzeci, treizeci, şaptezeci de ani, sfidând procesul inexorabil de decădere entropică la care sunt supuse toate fiinţele vii. Viaţa tuturor atârnă de o singură moleculă: oxigenul.

Întreaga maşinărie complexă umană se roteşte în jurul unei singure axe: oxigenul. Lanţul transportor al metabolismului energiei care ne ţine pe toţi în viaţă se încheie cu oxigenul, ca ultimul acceptor de electroni. Fără acesta, întregul proces este sabotat în câteva minute, iar motorul reglat cu precizie încetineşte până când cedează, asfixiat, rece şi vânăt.

Suntem conectaţi la oxigen prin două căi – gura şi nasul – care sunt apreciate mai degrabă pentru celelalte întrebuinţări atribuite: cu ele gustăm, mirosim, zâmbim, fluierăm, suflăm fumul de ţigară, trimitem bezele şi le folosim ca suport de ochelari şi rujuri de firmă, în parfumerii, iar când nu suntem mulţumiţi de aspectul lor, le supunem chirurgiei plastice. Zăvorăşte-le preţ de câteva minute, cât durează buletinul meteo de dimineaţă, şi toate planurile tale de viitor se vor evapora cât ai clipi din ochi.

Există un moment în timpul inducerii anesteziei generale când se creează o legătură intimă între mine şi pacientul meu. Un moment de transfer de putere. Golesc serul din seringă în perfuzie şi privesc chipul pacientului cum se destinde şi cum ultimele gânduri ordonate se pierd în starea de inconştienţă, respiraţia devine superficială, ritmul ei se răreşte şi apoi se opreşte.

Dacă mi-aş părăsi pacientul – adâncit în abisul somnului, pe măsură ce lipsa de oxigen face sângele să se coloreze în albastru, buzele ar deveni vineţii, pielea rozalie ar prinde o tentă pământie şi ţiuitul ritmic al monitorului cardiac s-ar auzi din ce în ce mai slab, apoi s-ar opri. Asemenea unei ruine arheologice, creierul ar ceda

treptat; întâi personalitatea, apoi judecata, memoria şi motricitatea, prăbuşindu-se ca nişte cărămizi şi strivind trunchiul cerebral care răspunde de pulsul regulat al sângelui şi de ritmul respiraţiei.

Există momente, într-o zi de muncă obişnuită de altfel, când sunt uimită de starea precară a pacientului aflat în stare de inconştienţă care rămâne inert, asemenea unei muşte care a nimerit din greşeală într-o pânză de păianjen. E ca şi cum te-ai îneca, însă diferenţa este că starea binecuvântată de inconştienţă precede foamea disperată de aer. În ultimul moment, mă grăbesc să aduc gura de aer salvatoare, fixându-mi aparatul să preia comenzile pe care trunchiul cerebral nu le mai poate da acum – să facă plămânii să inspire şi să expire oxigen, ca inima să bată în continuare, transportând fiecare moleculă de oxigen spre celule. Cât de simplu devine procedeul după ani de zile în care joci rolul de salvator! Devine o rutină să priveşti pierderea cunoştinţei, urmată de oprirea respiraţiei şi apoi să intervii brusc, silit să fii erou. Cu timpul, nu mai ai sentimentul de putere. Simţi pur şi simplu că-ţi faci meseria.

Sunt medic anestezist – specialist în arta şi ştiinţa anesteziei. Cuvântul „anestezie" înseamnă literal „lipsit de orice senzaţie". În vocabularul nostru modern, termenul este definit ca o pierdere temporară a senzaţiilor, absenţa durerii în timpul unei proceduri care altfel ar fi dureroasă. Astfel îmi văd eu meseria: să fac ca lucrurile care dor să devină nedureroase; să manipulez şi să păcălesc mintea umană să abandoneze încrâncenarea feroce cu care deţine controlul şi reflexul evolutiv de a se apăra de dezmembrare şi violare.

Desigur, cei mai mulţi pacienţi ajung la operaţie fiindcă nu au de ales: fie le înţepeneşte umărul pe terenul de squash, fie fierea care se chinuie să digere o pulpă de miel cu rozmarin le dă

junghiuri, fie vor să scape de neplăcerile cauzate de grăsimea corporală sau de ridurile bătrâneţii. Mai există însă şi întâmplările nefericite care îi sortesc pe unii dintre noi să moară înainte de a păşi cu graţie spre bătrâneţe: cancerul care se furişează în tumori de mărimea unei mingi de baseball, în timp ce noi ne plătim facturile, tundem trandafirii din grădină şi plănuim aniversările copiilor. Sau rupturile silenţioase de anevrisme aortice, vase coronare sau artere carotide care nu ne dau semne prevestitoare şi care ne curmă vieţile agitate în timp ce ne certăm cu fiii sau fiicele aflate la vârsta adolescenţei, sau facem dragoste cu soţul sau soţia. Aceste evenimente ne aduc la uşa doctorului, la Urgenţă, unde suntem întinşi pe targa acoperită cu cearşafuri albe, care goneşte pe coridoarele lungi, cu faianţă verde şi neoane, şi care ne poartă în sălile de operaţie reci, fără ferestre, ale instituţiilor spitaliceşti ale acestei naţiuni.

Astăzi este o zi de lucru ca oricare alta pentru mine. Opresc alarma ceasului înainte de ora cinci şi aştept tremurând lângă caloriferul din baie, în timp ce las apa de la duş să curgă ca să se încălzească. Undeva, în oraş, şi pacienţii mei se trezesc, neliniştiţi cu gândul la operaţie, îngrijoraţi de durerea sau boala pentru care singurul leac e bisturiul, încercând să-şi imagineze cicatricea cu care vor rămâne şi să anticipeze durerea pe care o vor simţi. Poate chiar încearcă să-şi imagineze cum arăt eu, o străină, singurul doctor implicat direct în îngrijirea lor pe care nu l-au întâlnit niciodată. Oamenii îşi pot alege medicul de familie ţinând seama de încrederea şi starea de confort pe care le-o insuflă acesta, chirurgii în funcţie de reputaţia acestora sau de trimiterea de la doctorul de familie, însă medicii anestezişti nu sunt desemnaţi unui pacient anume, ci mai degrabă unei săli de operaţie. Spitalele

nu ar face faţă cazurilor provocate de accidente de maşină, urgenţelor, operaţiilor de cezariană, plăgilor prin împuşcare, în condiţiile în care programul de operaţii este deja încărcat, fără o echipă flexibilă de anestezişti care îşi pot ţine locul unul altuia.

Acest anonimat la care este sortit medicul anestezist era cât pe ce să mă împiedice să îmi aleg această specializare în timpul facultăţii. Voiam să mă implic în viaţa pacienţilor mei, şi nu să fiu doar o prezenţă trecătoare care le alină durerea. Nu m-am lăsat sedusă de aroganţa de a pretinde pacientului să se lase pe mâna mea imediat ce-am făcut cunoştinţă. În prima săptămână de gardă însă, am descoperit că îmi plăcea la nebunie această meserie – precizia şi concentrarea pe care o presupunea, precum şi echilibrul dintre abilităţile tehnice şi gândirea analitică, manevrarea cu tact a relaţiei reciproce dintre inimă şi plămâni, în timp ce creierul doarme, dozarea narcoticelor şi a substanţelor de anestezie locală până în punctul în care durerea unui bolnav de cancer este atenuată şi poate să se bucure de timpul pe care îl mai are de trăit alături de cei dragi.

Şi în timpul scurtului schimb de cuvinte cu pacientul înaintea operaţiei, am găsit un întreg univers de vindecare: citeam imediat pe chipurile lor îngrijorarea sau acceptarea naivă, privirea de şoarece prins în cursă sau de supunere, observând cuvintele exacte sau atingerea care mă pot transforma dintr-o străină în persoana în grija căreia sunt încredinţaţi, din medic desemnat în protectorul lor. Nu pot să dovedesc faptul că dacă intri în sala de operaţie încredinţat că vei fi în siguranţă, asta are vreun efect pozitiv asupra rezultatului operaţiei, dar tocmai aici găsesc eu partea artistică a meseriei mele.

Mă îmbrac cu nişte blugi tociţi şi un pulover larg, recunoscătoare că nu sunt nevoită să mă îmbrac decât pentru

drumul până la spital, unde mă voi schimba în uniformă. Aroma cafelei mă ademeneşte în bucătărie, care e încă cufundată în beznă. Iau locul viselor de noapte sarcinile pe care le am de îndeplinit: prezentarea pe care trebuie să o fac asistentelor despre anestezia epidurală la naştere este programată săptămâna viitoare, Departamentul farmaceutic vrea un raport despre relaxanţii musculari, am de dat o grămadă de telefoane şi ar fi trebuit să schimb uleiul de motor cam acum vreo 20 000 km.

Telefonul sună exact când înşurubez capacul termosului şi sunt gata să ies pe uşă. Ridic receptorul chiar la ultimul ţârâit, aplecându-mă peste blatul din bucătărie, vărsându-mi cafea pe mână şi dărâmând un ghiveci cu o violetă pe care n-am mai udat-o de mult, ajunsă mai degrabă maro decât verde. Pământul uscat ca iasca se împrăştie pe podea.

— Tanti Marie? Sunt Elsa.

Vocea ei e înăbuşită şi parcă simt nodul de plâns care i s-a format în gât.

Mă uit la ceas.

— Bună, scumpo. Ce s-a întâmplat? Pari cam supărată.

— Nimic important. Simţeam pur şi simplu nevoia să vorbesc cu cineva.

— Dar e cinci şi jumătate dimineaţa, puiule.

— Şapte şi jumătate. Aici e şapte şi jumătate.

— Aşa e, ai dreptate.

Ţin receptorul sprijinit între bărbie şi umăr şi încep să împing cu vârful piciorului pământul şi petalele uscate sub blat. Dacă nu ies pe uşă în două minute şi jumătate, o să întârzii.

— Deci acum te-ai trezit sau te culci?

— Ha, ha. Peste patruzeci şi cinci de minute încep cursurile.

Îi aud respiraţia zgomotoasă în receptor şi ştiu sigur unde este – în dulapul cu haine, ghemuită peste tenişi şi sandale cu baretă pe gleznă, înfăşurată în tricouri Gap şi blugi Abercrombie, în timp ce cablul telefonului iese şerpuind pe sub uşă.

— M-am certat cu mama aseară. Nu te-a sunat?

Arunc cheile în poşetă şi mă sprijin pe coate.

— Nu, nu m-a sunat. Oricum am lucrat până târziu. Ce-aţi avut? întreb eu şi poziţionez filtrul de cafea astfel încât să nu mai văd cifrele roşii ale ceasului lucind spre mine.

— Pur şi simplu nu pricepe!

Furia care pusese stăpânire pe ea erupe în suspine. Are cincisprezece ani şi este fata cea mare a surorii mele, Lori, singura mea soră. Când Elsa a împlinit paisprezece ani, numărul meu de telefon a fost trecut imediat pe apelare automată; eu sunt non-mama care deţine toate răspunsurile la întrebările pe care nu are curajul să i le adreseze mamei sale. Oricât de onorată m-aş simţi, nu pot să nu bănuiesc că apelează la mine pentru că ştie că eu le împac.

— Ce nu pricepe, scumpo?

— Nimic! A luat foc că n-am terminat la timp eseul la Educaţie Civică. Dar asta numai din cauză că a trebuit să exersez pentru Dezbateri.

— Când te-ai înscris în grupul de dezbateri?

— Nu e vorba de şcoală. E numele unui club nou. Vrem să legalizăm marijuana.

Îmi îndrept umerii şi număr până la cinci înainte de a îi răspunde.

— Elsa?

— Da?

— Mi-ai spune dacă ai fuma iarbă?

— O, Doamne, tanti Marie. Urăsc să mă droghez! Dar e un drept civil elementar.

De data asta număr până la zece şi hotărăsc să-i ignor scăparea.

— Ei bine, poate că acum ai un punct de plecare pentru eseul la Educaţie Civică.

Elsa îi strigă surorii mele să nu o mai bată la cap fiindcă o să coboare după ce se îmbracă.

— Cu ce eşti îmbrăcată? întreabă ea vioaie acum, uitând de supărare.

— Cu ce sunt îmbrăcată?

Mă uit la mine. Port un pulover kaki decolorat, tricotat cu şerpişori, o pereche de blugi şi saboţi pătaţi cu apă.

— Cu o fustă de mătase artificială roz aprins cu talia joasă şi un pulover de caşmir crem. Şi tocmai mi-am făcut unghiile la salon – un fel de manichiură franţuzească presărată cu buline. Tot roz.

Elsa izbucneşte în râs.

— Bine, bine, tanti Marie. Minţi de îngheaţă apele.

— Iar m-ai prins! Să-mi aduci aminte să-ţi trimit o uniformă de spital să mi-o colorezi, vrei? Şefului meu i-ar plăcea la nebunie. Deci, până la urmă cu ce te îmbraci?

Râsul ei aproape că a reuşit să mă facă să uit de timp. Peste opt minute, Elsa iese din dulap şi pleacă spre şcoală. Dacă semafoarele ţin cu mine, o să ajung la timp.

Spitalul First Lutheran a fost construit în anii 1930, un castel cu faţade art deco, o fortăreaţă împotriva bolilor. Lucrez aici de şapte ani – destul pentru a avea un loc bun de parcare în garajul de la subsol, care mă fereşte de burniţa rece din Seattle din aceste zile de primăvară timpurie. Scot maşina din viteză şi întorc ventilatorul cu aer cald spre mine, să mă bucur de o ultimă clipă de singurătate.

La această oră matinală, mă număr printre puţinii medici din spital. Dar personalul din tura de noapte care nu a plecat încă şi cei care le iau locul încep deja să umple coridoarele. Aceştia vorbesc în tagalog[1], coreeană, urdu, spaniolă şi engleză – beneficiarii unui efort internaţional de recrutare care îi adună an de an pe cei mai buni absolvenţi străini, aprovizionând astfel spitalele americane. E nevoie de o întreagă armată de personal care să transporte fiecare pacient din garajul unde şi-a parcat maşina şi unde soseşte întreg, până la rampa de ieşire pentru scaunele cu rotile cu care sunt conduşi şi care îi duc înapoi la vieţile lor, după ce au primit pansamente curate, analgezice şi programarea de peste zece zile la control. Toţi ne îmbrăcăm la serviciu cu aceiaşi pantaloni şi aceleaşi cămăşi de bumbac albastre, purtăm pe cap bonete de aceeaşi culoare şi huse de pantofi menite să ţină propriile bacterii departe de pântecele, piepturile şi membrele deschise ale pacienţilor.

În timp ce aproape tot oraşul doarme, noi sosim la spital să punem în scenă cel mai grandios spectacol din medicină, ca o reprezentaţie a celor de la Circul Barnum & Bailey ce prezintă aventurile îndrăzneţe în interiorul corpului uman. Cablurile electrice sunt descâlcite printre dispozitivele de cauterizare, turnurile de monitoare, aparatele de bypass, lasere, microscoape şi unităţi mobile de radiografie. Ustensilele din oţel chirurgical sunt puse în autoclavă pentru sterilizare, iar instrumentarul este expus asemenea unor tacâmuri exotice pe măsuţele cu rotile. Mai multe pungi de soluţie salină sterilă sunt încălzite la temperatura corpului, gata să fie conectate la vasele sangvine şi să se verse în cavităţile corpului.

---

[1] Limbă vorbită în Insulele Filipine (n.red.)

Bethany, cea care răspunde de sălile de operaţii, face ca tăvălugul de operaţii programate şi urgenţe, tăvile cu instrumentar, camerele video, aparatura de explorare cu fibră optică, tehnicienii, pompele şi personalităţile angajaţilor să se îmbine toate într-un organism funcţional. Ea ştie exact să echilibreze balanţa între vorba dulce şi tonul autoritar, ceea ce îi face pe chirurgii noştri să coopereze, în pofida faptului că bombăne în barbă. Bethany stă la biroul ei înalt, aşezat în spatele unei uşi de sticlă glisante, păcănind de zor la tastatura calculatorului, cu unghiile lungi pictate cu oja mov, ca o preoteasă stăpână peste sala de operaţii.

Încep să zgârii geamul cu unghiile mele cu manichiura nefăcută ca să o enervez, iar ea mă priveşte peste ochelarii bifocali cu strasuri, prinşi de gât cu un lanţ din mărgele turcoaz.

— Bună, Bethany. Unde sunt repartizată azi?

— Dacă mai zgârii odată cu unghiile pe geam o să-i spun domnului doctor Scoble că te-ai oferit să faci toate gărzile de sărbători.

— Deja sunt programată pentru trei anul ăsta. Aşa că trebuie să găseşti altceva cu care să mă sperii, spun eu şi fur o bomboană cu scorţişoară dintr-un pahar de hârtie cerată de pe pervaz şi o arunc în gură. Apropo de gărzi, îmi vin nişte prieteni în vizită peste două săptămâni. Nici nu-ţi închipui câte am de făcut! E concediul de primăvară, aşa că o parte dintre chirurgi vor pleca probabil din oraş.

Bethany plimbă mouse-ul pe birou, accesând iconiţele de pe monitor.

— Se pare că... trei generalişti şi doi specialişti de chirurgie vasculară sunt plecaţi. N-ar trebui să fie probleme, spune ea împingând un teanc de hârtii înspre mine. Notează datele. O să

încerc să te pun în sălile unde sunt cazuri mai uşoare. Asta doar *dacă*-mi mai aduci nişte praline.

Crăciunul trecut le-am adus celor de la Secţia de chirurgie cutii cu pralinele mele preferate, făcute în Texas, şi Bethany a devenit dependentă de ele.

— Ţi-aduc o cutie întreagă, dacă vrei. Cum se anunţă ziua de azi?

— Nu prea bună. Sper că ai dormit bine azi-noapte. Cincizeci şi opt de operaţii programate – dintre care trei operaţii pe cord, la care s-au mai adăugat până acum şase cazuri cărora trebuie să le facem loc. Bucură-te că nu intri prima.

— Sunt în schimbul patru. E vreo urgenţă până acum?

— Doar una. Hematom subdural în sala doisprezece.

Uneori am impresia că administraţia spitalului ar vrea să fim prezenţi în sălile de operaţii douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Acesta este unul dintre sectoarele de servicii medicale care furnizează garantat bani. Iar echipa noastră de medici anestezişti încearcă pe cât posibil să împace ritmul circadian normal de somn lucrând prin rotaţie. O dată sau de două ori pe săptămână intru în schimbul unu şi stau la spital toată noaptea pentru eventualele urgenţe. Unul dintre colegii mei intră în schimbul al doilea şi rămâne în spital până seara târziu, apoi pleacă acasă, dar este gata să se prezinte din nou la spital dacă este nevoie de doi oameni. Apoi, tura se fragmentează, un număr mai mare de ture însemnând o zi de muncă mai scurtă. Însă toate zilele se află, în cele din urmă, sub imperativul operaţiilor ce nu suportă amânare – tumorile care invadează organele vitale, bătrânii ale căror oase fragile suferă fracturi, membre cuprinse de cangrenă care sunt ameninţate de septicemie, trompe uterine torsionate şi ocluzii intestinale.

O aud pe Bethany spunând:

— Începi în sala cinci cu Stevenson, apoi intri în opt după-amiază, dacă nu cumva va trebui să bag unul dintre cazurile noi în cinci. Hillary rămâne în sala opt până vii să-l înlocuieşti – a fost de gardă azi-noapte. McLaughlin e reţinut de o intervenţie de durată la radiologie, aşa că nu am niciun om liber ca să pot da pauze până după 12.30. Îmi pare rău. Dacă nu intervine nimic în programul lui Janovich, Kuciano ar trebui să poată să te înlocuiască atunci când iei prânzul. Poate, nu e nimic sigur.

Bethany expune programul zilei de azi pe care l-a orchestrat cu meticulozitate ca să manevreze cât mai mulţi pacienţi prin sistem înainte de a fi nevoie de ore suplimentare de muncă care trebuie, bineînţeles, plătite.

Mă uit la tabla albă imensă din faţa biroului lui Bethany, pe care este afişată lista completă a intervenţiilor chirurgicale şi a sălilor de operaţii corespunzătoare, operaţiile cu programare fiind trecute cu carioca neagră, iar urgenţele cu roşu. În dreptul sălii cinci sunt trecute trei intervenţii scurte – o mastectomie, o operaţie de hernie ventrală şi un implant de cateter venos central, urmate de o operaţie mai lungă, ce ţine de pediatrie. Primele trei anestezii ar trebui să fie relativ simple şi uşoare dacă pacienţii sunt sănătoşi. Va trebui însă să vorbesc cu Don Stevenson, chirurgul cu care lucrez, despre cazul de pediatrie. Aici, la First Lutheran, nu ne vin copii la fel de des ca adulţii, aşa că aceste cazuri sunt întotdeauna mai stresante. Dacă Don termină operaţiile încadrându-se cât de cât în timp, voi putea să trec în sala opt până în ora trei şi să-l las pe Joe Hillary să meargă acasă să se culce. Dar lucrez cu Don de mult timp şi ştiu că are tendinţa să-şi încarce ziua.

— Mai bine i-ai găsi lui Joe o rezervă, îi spun eu lui Beth. Pun pariu că Stevenson o să întârzie şi ultima operaţie o să se întindă până după ora trei. Cine e de gardă la Chirurgie Generală?

— Marky.

— O, Dumnezeule, Marconi! O să stăm cu toţii până târziu.

Sean Marconi este cunoscut pentru faptul că lucrează toată noaptea. Chiar şi când sunt în schimbul patru risc să am o zi de lucru lungă.

Bethany îmi face cu ochiul, privindu-mă pe deasupra ochelarilor.

— Când zici, „O, Dumnezeule, Marconi!" îl recunoşti pe Marconi ca Dumnezeu sau invoci divinitatea?

— Oare Marconi ştie diferenţa? Ea râde şi eu adaug: N-ai auzit de la mine aşa ceva, Bethany. Şi-aşa avem destui care se cred zei pe aici.

2

Sala de operaţie numărul cinci se află la capătul unui coridor care se ramifică dintr-un corp central unde se află sălile cu aparatură. Clinchetul metalic şi zgomotul făcut de obiectele de plastic care se ciocnesc în buzunarele mele răsună la fiecare pas, amplificate de pereţii acoperiţi cu faianţă. Parcă aş fi un agent de pază înarmat până în dinţi cu stetoscopul şi cheile care îmi zornăie la gât, cu pagerul şi mobilul prinse în talie şi cu buzunarele ticsite cu pixuri, fiole cu medicamente şi seringi. Probabil că acum se luminează de ziuă. Aş şti sigur dacă s-ar vedea cerul de aici.

Câteodată petrec zile întregi fără să văd răsăritul sau apusul soarelui, trecând din sălile de operaţii fără ferestre prin holurile interioare spre cantina fără geamuri.

În sala opt deja se operează; Joe Hillary stă aplecat peste măsuţa ataşată aparatului de anestezie, unde se văd nişte hârtii luminate de o rază îngustă de lumină, într-o încăpere de altfel întunecată. Iau o mască chirurgicală de pe raftul de deasupra chiuvetei unde ne spălăm înainte de a intra în operaţie şi îmi acopăr gura şi nasul, apoi împing uşile grele de oţel, cu cadrul destul de larg cât să încapă o masă de operaţie. Chirurgul ridică privirea spre mine şi mă salută cu o mişcare a capului, dar Joe nu mă vede până nu ajung lângă el. Pacienta doarme, ochii i-au fost acoperiţi cu grijă cu bandă adezivă pentru a preveni eventualele zgârieturi de cornee, iar un tub de plastic endotraheal îi iese din gură şi se abureşte şi se dezabureşte cu fiecare ciclu al aparatului de ventilaţie. Sub cearşaful albastru care ne desparte de câmpul operator, camerele video afişează interiorul abdomenului pacientei, umflat ca un dovleac cu dioxid de carbon, pentru ca organele să poată fi vizualizate şi disecate. Imaginile ţesuturilor în nuanţele pale de portocaliu, vineţiu şi galben traversate de o reţea de vase roşii se schimbă pe ecran odată cu repoziţionarea camerei video. Chirurgul zgândăreşte vezica biliară umflată, îndepărtând-o de ficat, şi tensiunea pacientei se ridică. Joe, care stă la capul ei, eliberează o cantitate mai mare de gaz anestezic. Anestezia nu este o activitate statică, aşa cum nici oamenii nu sunt. Amestecul de narcotice şi gaze necesare fiecărui pacient este unic şi se modifică pe parcursul operaţiei.

Mă aplec la urechea lui ca să nu îi distrag atenţia chirurgului şi îi şoptesc:

— Salut. Cum de faci o colecistectomie la ora asta?

— Ai văzut avizierul? Suntem prea aglomeraţi ca s-o fi lăsat pentru mai târziu.

— Fielding are două craniotomii în poziţie şezândă. Îmi plac la nebunie cazurile astea. Ar trebui s-o rog pe Bethany să mă programeze mai des la Neuro.

Aparatul de ventilaţie pulsează cu o bătaie înceată, sub notele înalte ale pulsului pacientei.

— E frig de-a binelea aici. Vrei să reglez termostatul să fie mai cald?

Iau o pătură de lângă scaunul lui Joe şi o pun pe umeri.

El clatină din cap.

— Frigul mă ţine treaz.

Deşi e cocoţat pe scaun, Joe stă aplecat aşa încât, în ciuda faptului că e înalt, feţele noastre sunt la acelaşi nivel. Nu i se văd decât ochii roşii de oboseală, încadraţi de masca chirurgicală şi de bonetă.

— Ai apucat să dormi vreun pic?

Joe clatină din cap.

— Afurisitul ăla de pager suna de fiecare dată când voiam să încui camera de gardă.

Îi masez puţin ceafa. Lui Joe îi place să muncească mult – să muncească mult şi să se distreze. Amândoi am ales First Lutheran datorită reputaţiei de cel mai bun din mulţimea de spitale din zona asta a oraşului Seattle. Îi simt muşchii umerilor şi pe cei care îi flanchează coloana încordaţi.

— De ce nu te duci să bei o cafea? îi sugerez eu.

— Stai liniştită. Ai şi tu cazurile tale de care trebuie să te ocupi.

— Hai, du-te! îi spun eu şi îi dau un ghiont şi, cum nu reacţionează, îmi frec încheieturile degetelor sub coasta lui, până

când izbucneşte în râs şi se fereşte. Mai ia o pauză. N-am mare lucru de pregătit pentru prima operaţie.

În cele din urmă, Joe se ridică de pe scaun, scoţându-şi mănuşile de latex în timp ce îmi face un rezumat rapid al istoricului medical al pacientei şi al stării prezente sub anestezie. Completez foaia cu semnele vitale înregistrate automat de aparate în ultimele minute şi o semnez.

Joe se întoarce în sala de operaţie în mai puţin de zece minute. Acum parcă nu mai arată aşa de obosit din cauza nopţii albe pe care a avut-o, iar respiraţia lui emană miros de cafea şi mentă. Brobonele limpezi de apă i s-au adunat în perciuni, în sprâncene şi pe frunte, iar partea din faţă a bluzei de la uniformă are pete mari de apă, cu un contur neregulat.

— Mersi, spune el. Dacă ies de aici până diseară, o să mă revanşez.

— Lasă! Îţi iei revanşa săptămâna viitoare. Gary vine în vizită cu fiică-sa şi s-ar putea să fie nevoie să fac un schimb de tură cu tine.

Joe ridică din sprâncene.

— Să înţeleg că o să-l cunosc în sfârşit pe fostul?

— Eu şi Gary am locuit în aceeaşi casă cu încă două femei – o relaţie complet platonică – pe vremea când eram studentă la Medicină şi el studia Managementul Afacerilor la Universitatea din Houston. Încă îl consider un prieten drag. Joe se referă la acea perioadă din viaţa mea ca la timpul petrecut la comun.

Îl înghiontesc din nou în coaste. De data asta eu izbucnesc în râs şi tehnicianul chirurg se uită la noi. Îi fac cu mâna discret, întorc capul şi spun cu voce joasă:

— Să mergem cu toţii la Wild Ginger într-o seară. Dar să nu spui gluma aia de faţă cu fiică-sa. S-ar putea ca maică-sii să nu i se pară

prea amuzantă dacă i-o împărtăşeşte. Nu-mi vine să cred că are deja o fată de treisprezece ani.

— Şi seamănă cu tine? întreabă Joe, tachinându-mă curtenitor.

— Fără glume, Joe. Promite-mi, altfel nu vă fac cunoştinţă.

Iau pixul de pe măsuţă, îmi dau pătura jos de pe spate şi o pun pe umerii lui.

— Trebuie să plec. Mă întorc imediat ce termină Stevenson.

Joe e cel mai bun prieten pe care îl am la First Lutheran.

Mai exact, e prietenul meu cel mai bun. Şi preţ de câteva luni, cu ani în urmă, a fost şi iubitul meu.

Ştiam eu ce ştiam. Încă din timpul facultăţii, am tras o cortină de fier între muncă şi viaţa personală, nefiind dispusă ca lumea mea intimă să devină subiect de distracţie pentru colegii mei în vestiare. Sălile de operaţii nasc prietenii solide, dar pot fi şi locuri de bârfă, unde limitele personale pot deveni alunecoase. Se întemeiază o relaţie ce derivă din complicitatea care se naşte lucrând ore întregi în sălile aproape închise ermetic unde se săvârşesc minuni ale tehnologiei, unde stăm strânşi ciorchine în jurul pacientului ca nişte componente vii ale unei maşinării impunătoare şi misterioase care produce în masă transplanturi de rinichi, artroplastii de genunchi, biopsii mamare şi repară coafa rotatorilor. Este ca şi cum am aparţine unei societăţi secrete în care toţi ne verificăm caracterul trecător la intrare, ca să invocăm îndrăzneala supremă de a ne juca de-a zeii în lupta cu boala.

Îmi aminteam în mod conştient acest lucru când recunoşteam uşoara emoţie care mă încerca dacă se aşeza lângă mine în sala de conferinţe, devenind conştientă, cu un sentiment penibil, de ţinuta mea şi de glasul meu. Acum mă gândesc că lunile de împotrivire de dinainte de a ceda sunt motivul pentru care avem o prietenie atât de solidă, ca şi cum relaţia sexuală dintre noi ar fi fost o insulă

în mijlocul a patru ani de confidenţe reciproce, glume pe care le înţelegeam doar noi şi zile lungi de muncă pe care le înduram împreună. E aproape ca şi cum acea insulă de intimitate fizică a creat o legătură între noi, ca pacturile pecetluite cu sânge pe care le făcusem cu prietenele din copilărie.

Anestezia este ca aviaţia – avem oameni de rezervă care la nevoie pot să înlocuiască rezervele, plase de siguranţă pitite de-a lungul drumului. Doar că veriga umană din lanţ nu are instalat un beculeţ cu lumină roşie intermitentă. La 6.15, mă aflu în sala numărul cinci şi îmi pregătesc spaţiul de lucru şi aparatul de anestezie – verificarea de rutină a aspiratoarelor, a pompelor, a tuburilor presurizate, a fluxului gazului, a monitoarelor, a luminilor de avertizare, a medicamentelor în caz de urgenţă şi a alarmelor. Tonurile stridente şi bipurile par a fi o orchestră dezacordată care îşi face încălzirea.

Un cărucior roşu cu numeroase sertare încuiate conţine tuburile de respirat, perfuziile, seringile, cateterele de sucţiune, laringoscoapele care mă ajută să văd calea îngustă de acces spre plămâni prin cavitatea bucală şi gât – întreg echipamentul de care am nevoie să-mi ghidez pacienţii în siguranţă prin vidul fără de sfârşit al anesteziei. În sertarul de sus se află medicamentele care adorm conştiinţa şi memoria, care paralizează muşchii şi care apoi le redau forţa. Am medicamente care cresc sau scad ritmul cardiac, manipulează tensiunea arterială, subţiază sângele, amorţesc pielea, golesc stomacul şi încetinesc salivaţia. Pe cărucior se află o cutiuţă încuiată în care se află narcoticele – morfină, Demerol, Fentanyl, Dilaudid – medicamente minune care fac durerea din timpul operaţiei de îndurat. Substanţe chimice incolore, limpezi ca apa, înrudite cu opiumul. Injectate în fluxul sangvin, acestea se

infiltrează în creier pentru a fereca şi a bloca gaura moleculară a uşii cu pânze de păianjen de la mansardă, în spatele căreia se află durerea. Umplu fiecare seringă transparentă cu narcotice şi o etichetez, apoi le aşez pe cărucior ca nişte coloane de soldaţi care îmi aşteaptă ordinele şi încui din nou cutia cu o cheie pe care o port la gât.

Mindy, asistenta sălii de operaţie, şi Alicia, tehniciană răspunzătoare cu dezinfecţia, sosesc şi ele şi încep să-şi organizeze propriile teritorii, sortând teancurile de fişe, aşezând cearşafurile albastre sterile peste mesele masive, potrivind luminile şi etalând câmpuri întregi de instrumente din inox. Noi trei am petrecut nenumărate dimineţi în săli de operaţii reci, împărtăşindu-ne detalii neînsemnate din viaţa noastră. Amândouă sunt de mai mult timp decât mine la First Lutheran şi au avut destul timp să afle despre fiecare, cu cine a fost căsătorit prima şi a doua oară, precum şi relaţiile secrete ale acestora.

Alicia a emigrat din Filipine şi este foarte încântată de noua ei identitate americană. Îşi conturează ochii cu tuş negru, care urmează o linie descendentă. Majoritatea femeilor care lucrează la Secţia de chirurgie petrec o mare parte din zi cu masca chirurgicală pe faţă şi cu părul prins sub boneta de hârtie. Unele încearcă să compenseze acest lucru atrăgând atenţia asupra ochilor, asemenea dansatoarelor cu văl din harem. Părul ei e de un portocaliu electric. Prima dată când am văzut-o fără bonetă n-am recunoscut-o. E atât de scundă încât trebuie să urce pe o scăriţă mobilă ca să vadă câmpul operator şi să înmâneze instrumentele cerute.

— Ce zici, o să avem parte de o zi bună, Alicia?

— Sigur că da, Marrrrrrria! răspunde ea graseind. Se poate şi altfel? Am de gând să-i presar lui Stevenson un praf de Valium în cafea, doar un pic.

— Ai grijă, s-ar putea ca nevastă-sa să se obişnuiască şi o să fie nevoie să o aprovizionezi constant.

— Programul de azi e bun. E destul de plin ca să ne mai aducă şi alte cazuri. Ţi-am simţit lipsa la meciul de softball de sâmbătă. Personalul de la Urgenţă nu ne-a lăsat să înscriem niciun punct.

Alicia aşază o mulţime de pense metalice argintii în rânduri perfect paralele, iar vârfurile lor mărşăluiesc în şir perfect de-a lungul marginii mesei.

Ridic privirea spre ea, de la capătul patului unde aranjez cablurile de la aparatul EKG, răsfirate ca un păianjen cu cinci picioare sub pernă. Îmi place să am totul pregătit, iar mecanismele de care mă folosesc în meseria mea să fie deghizate în spatele unor suprafeţe mai delicate, înainte ca pacientul să se întindă în pat şi să fie furat de somn.

— Ba nu v-a fost dor de mine! Când eram în facultate, am jucat în poziţia de prinzător într-un meci spontan. În cele din urmă m-au pus să *rostogolesc* mingea înapoi la locul de lansare, aşa de prost am aruncat. Înscrie-mă mai bine la fotbal.

— Marie, trebuie să merg cu fiică-mea la dentist azi să-i pună aparat dentar. Ce medicamente îmi recomanzi? *Mie,* nu ei.

— Ha! N-am nimic care să fie legal. Soră-mea le dă mereu copiilor Tylenol când merg să le ajusteze aparatele dentare. Îmi strâng bretonul sub bonetă şi arunc o ultimă privire ansamblului. Stevenson a cerut ceva anume pentru cazul de pediatrie?

Până să fac cunoştinţă cu pacienţii şi să le citesc foile de observaţie, nu ştiu aproape nimic despre ei, cu excepţia numelui şi a vârstei. Dar Stevenson nu ar opera un copil la First Lutheran dacă ar avea probleme grave de sănătate. Cazurile complicate trebuie rezolvate la Spitalul de Copii. Se întâmplă uneori ca personalul din sala de operaţie să-mi spună dacă medicul chirurg

solicită vreo poziţie neobişnuită sau vreo aparatură care să-mi afecteze planul de anestezie.

— Vorbeşti de pacienta cu chist? Da. Vrea să fie aşezată cu faţa în jos. Chiar vorbea despre puştoaică ieri. Spunea că are un retard uşor sau ceva de genul ăsta.

Mă opresc din lucru, îmi pun mâinile în şold şi exersez diverse abordări ale inducerii anesteziei, uşor iritată că Stevenson nu mi-a spus mai devreme. Atunci când am timp să pregătesc totul pe îndelete, aştept cu nerăbdare astfel de cazuri – îmi place să liniştesc un pacient care reprezintă o provocare în timpul interviului de dinainte de operaţie. Joc atât rolul de psihiairu, cât şi pe cel de artist în medicină, un hipnotician care lucrează cu substanţe chimice şi care îi face semn novicelui înspăimântat şi neiniţiat să păşească pe un tărâm unde este în siguranţă şi unde nu simte durere. Construiesc pentru mine şi pacient o lume numai a noastră, pe care medicul chirurg nu o poate vedea, un pact secret care nu este consemnat niciodată în fişa medicală sau în formularele de asigurare. Îmi place să cred că aici pot să fac diferenţa – să încep construirea coconului anestezic cu ajutorul cuvintelor în locul narcoticelor.

— OK. Atunci s-ar putea să mai am nevoie de puţin timp, să o sedăm înainte de a o aduce în sala de operaţie, îi spun Aliciei.

— Tu eşti şefa. Eu tot la trei plec acasă, indiferent cât timp îţi ia.

Prima pacientă pe ziua de azi este o femeie de patruzeci şi şase de ani care o să-şi piardă sânul drept din cauza cancerului. O salut în preoperatoriu zâmbind veselă, alungându-i neliniştea cu o tiradă de întrebări şi explicaţii, asigurând-o că se supune celui mai mic grad de risc prin anestezie – gradul unu, conform Societăţii Americane a Medicilor Anestezişti, pe o scară de la unu la cinci. Ea

stă în şezut şi mă ascultă. E o femeie zveltă şi bronzată, cu buzele date cu ruj roz-deschis şi machiată discret la ochi (mă întreb pentru cine?). Acest lucru conferă dimineţii un aspect de normalitate, ca şi cum pacienta s-ar îndrepta spre terenul de tenis, în loc să vină aici şi să se descotorosească de parazitul care îi invadează corpul.

Am senzaţia că am mai întâlnit-o de o mulţime de ori. Este voluntara din Liga de Juniori, animatoarea sigură de sine, fosta studentă membră a clubului de fete la care se face referire cu numele întreg al soţului precedat de apelativul „doamna", destul de elegantă pentru a fi considerată pe nedrept o răzgâiată. E genul de femeie care nu tresare când îi pun perfuzia, care mă întreabă despre muncă şi familie şi mă provoacă să o compătimesc. O să învingă boala şi o să meargă mai departe.

Cum stă învelită pe masa îngustă, mă aplec la urechea ei şi îi şoptesc, în timp ce pacienta începe să alunece uşor în starea de inconştienţă:

— Sunt aici lângă tine. O să am grijă de tine. Te vei trezi teafără şi nevătămată. O să te însănătoşeşti şi o să fii bine.

Singura manifestare de teamă pe care pacienta o arată este o creştere uşoară a pulsului.

Operaţia decurge bine. Ţiuitul ascuţit şi constant al monitorului cardiac îmi spune că celulele roşii sunt pe deplin saturate cu oxigen. Uşoarele fluctuaţii ale tensiunii arteriale şi ale pulsului îmi dictează amestecul de gaz anestezic, narcotice şi lichide pe care trebuie să îl folosesc. Eu şi pacienta mea suntem într-o comuniune fiziologică tainică. Stau ca o santinelă care o păzeşte de violarea bisturiului.

Slavă Domnului, Stevenson e binedispus în dimineaţa asta! Copilul lui, care e în clasa a zecea la liceu, tocmai a fost ales coordonator de joc în echipa de baseball, aşa că speră ca taxele de

şcolarizare la facultate să îi fie acoperite. O tachinează pe Alicia să îi facă lipeala cu el, că doar ar avea ce să-l înveţe. După ce ganglionii limfatici ai pacientei se întorc de la examenul patologic curaţi, devenim cu toţii binedispuşi şi Stevenson cere să se pună muzica de încheiere – îi place să sutureze având drept coloană sonoră piesele formaţiei Led Zeppelin.

Aproape că pot să măsor cât de bine decurge o operaţie după volumul muzicii din fundal şi al conversaţiei. Oamenii din afară par şocaţi de lipsa de respect de care dă dovadă echipa din sala de operaţie ascultând o formaţie de hard-rock în timp ce mâinile chirurgului, îmbrăcate în latex, taie sau cos ţesuturile vii. Dar eu îi liniştesc, spunându-le că e un semn bun. Înseamnă că medicul chirurg se află pe teren cunoscut şi, fiind obişnuit cu această procedură, mâinile sale lucrează cu o familiaritate reconfortantă. Este semn că anestezistul aude ţiuitul ascuţit şi constant al monitorului cardiac şi al oximetrului şi ştie, intuieşte exact momentul când adaosul de narcotic sau gura de gaz anestezic va menţine echilibrul de substanţe chimice care te ţin adormit, inconştient, fără să simţi nimic, până când este aplicat şi ultimul bandaj, eşti învelit cu un cearşaf nou şi auzi şoptindu-ţi-se în ureche, cu un glas liniştitor: „Trezeşte-te, trezeşte-te! Operaţia s-a terminat. Totul a decurs bine". Chirurgia s-a perfecţionat şi s-a eficientizat în timp. Celebra imagine prezentând amfiteatrul cu studenţi la medicină îmbrăcaţi la costum, care nu purtau mănuşi chirurgicale şi foloseau batiste cu cloroform s-a estompat în timp, lăsând locul sălilor de operaţie moderne.

Când aduc pacienta în salon, pe patul cu rotile, aceasta deja zâmbeşte, uitând de cancer sub efectul narcoticelor.

— Arată bine, îi spun eu, dându-i părul de pe frunte şi înmânând foaia de observaţie Juliei, asistenta de salon. Domnul doctor Stevenson va veni să discute cu tine în câteva minute.

Ea îşi duce mâna la faţă; este un gest atât de comun după ce te-ai trezit din anestezie. Am ajuns să cred că simţim probabil nevoia să ne atingem în recunoaştere buzele, ochii şi nasul.

— S-a terminat? S-a terminat operaţia?

— Gata, s-a terminat, scumpo, îi spune Julia. Te doare ceva?

Pacienta mea clatină din cap şi se lasă pe spate, relaxată, sprijinindu-se pe perne.

Julia se întoarce spre mine.

— Nepoata mea e programată luna viitoare la domnul doctor Nuezmann pentru o operaţie de reparare a coafei rotatorilor. Ai putea, te rog, să te ocupi de ea?

— Cu plăcere. Spune-i despre anestezia locoregională în blocul interscalenic. Mulţi pacienţi nu au nevoie de analgezice până a doua zi.

Salonul începe deja să se aglomereze; o mulţime de pacienţi au fost aduşi la staţiile de monitorizare şi stau aliniaţi la perete, ca nişte soldaţi răniţi, o comunitate de catetere, bandaje şi tăviţe renale. Nici chiar pretenţia de intimitate nu primează atunci când se doreşte menţinerea pacienţilor şi a monitoarelor la loc vizibil, pentru cazul în care se porneşte vreo alarmă sau are loc vreun blocaj respirator. Scot câteva hârtii care însoţesc fişa pacientei mele şi încep să completez în triplu exemplar fişele de cost, formularele de comenzi şi un raport scurt al anesteziei. Prima pagină va rămâne la dosarul ei permanent pentru a-mi documenta munca, în timp ce copiile vor fi împărţite companiilor de asigurări, centrelor de aprovizionare ale spitalului, farmaciei şi Departamentului de anestezie, unde munca mea va fi tradusă în coduri contabile şi

facturi. Una dintre asistente a înfipt nişte zambile proaspăt culese într-o ploscă de plastic goală şi mă aplec peste birou să-mi îngrop faţa în ele ca să le simt parfumul. S-ar putea ca acesta să fie singurul contact cu exteriorul pe ziua de azi.

Will Hanover, şeful echipei noastre de medici, dă peste mine când iese grăbit din salonul unde tocmai a lăsat un pacient, îndreptându-se spre sala de aşteptare de la Secţia de chirurgie, unde îl aşteaptă un altul.

— Ai grijă! spune el, ţinându-mă cu o mână pe după umăr ca să-mi recapăt echilibrul şi dându-şi jos masca chirurgicală, care acum îi atârnă sub bărbia rotundă. S-ar putea ca Bethany să-ţi mai plaseze un caz după-amiază. Până acum te-ai încadrat în timp?

Mă uit la ceas.

— Sunt cu treizeci de minute în urmă. Nu poate cineva să-l schimbe pe Joe? N-a dormit deloc azi-noapte.

Spitalul First Lutheran a angajat patru chirurgi noi în ultimul an, dar nu a reuşit să recruteze niciun medic anestezist. Will răspunde de programarea gărzilor şi petrece ore întregi încercând să găsească soluţii ca să acopere toate cazurile.

— Nu e nimeni liber. E a treia zi la rând când n-am reuşit să dăm drumul nimănui mai devreme de ora şapte. Ar trebui să-l scoatem cu forţa pe Phil din şedinţele lui şi să-l punem din nou să lucreze la sală cu normă întreagă. Atunci poate s-ar gândi să facă angajări.

Will îşi trage pantalonii de uniformă mai sus peste pântecele rotund şi strânge şnurul înnodat din talie. Ce i-ar mai plăcea să-l strângă pe Phil Scoble de gât, aşa cum strânge brăcinarul pantalonilor! Phil e şeful Departamentului de anestezie şi membru în Consiliul de Administraţie al spitalului. Noi ceilalţi am tot speculat dacă acest lucru îl face mai degrabă avocatul nostru sau un inamic redutabil, dar cred că răspunsul variază direct

proporţional cu gradul nostru de oboseală. Phil nu are o meserie uşoară, fiind în acelaşi timp unul de-al nostru, dar şi unul de-al lor.

— Parcă îi făcuse o ofertă unei femei din New York.

— Da, dar ea a mai primit oferte de la încă trei spitale care oferă beneficii mai multe şi un salariu mai bun. Anul ăsta de Crăciun o să-i fac cadou un cateter Foley – să văd dacă-i surâde ideea de a lucra treisprezece ore fără pauză de mers la toaletă.

Will tună şi fulgeră la adresa lui Phil, împroşcând cu salivă în timp ce vorbeşte, iar eu simt nevoia să îl calmez mai degrabă din grijă să nu i se ridice tensiunea, decât din pricină că ne lansăm amândoi într-o discuţie aprinsă despre bugetul restrâns al spitalului.

Al doilea caz durează mai mult decât era preconizat şi suntem deja cu o oră şi jumătate în întârziere când fac cunoştinţă cu cel de-al treilea pacient, un director de şaizeci şi trei de ani de la Starbucks care a fost diagnosticat recent cu limfom. Stevenson trebuie să introducă un cateter în vena cavă a pacientului, pentru ca acesta să poată fi tratat fără ca infuzia de medicamente specifice chimioterapiei să îi ardă venele înguste ale mâinilor şi ale braţelor. Când fac cunoştinţă cu el în preoperatoriu, acesta pare stăpân pe sine, cu faţa inexpresivă, iar răspunsurile pe care mi le dă sunt aproape tăioase. Îi injectez un miligram de sedativ în perfuzie şi masca pe care o afişa până acum se topeşte, lăsând loc unei pledoarii pentru consolare şi speranţă, o poveste spusă cu poticneli despre nepoata lui care tocmai s-a născut. În timpul ăsta, Stevenson măsoară cu pasul sala de operaţie în lung şi-n lat, aşteptându-mă să aduc pacientul. Acum începe să devină iritat şi ţipă la tehniciană radiolog care îl ajută, apoi bălmăjeşte o scuză în barbă, mai mult pentru el decât pentru tânăra intimidată.

Nerăbdarea lui se simte în aer şi nici măcar Mindy şi Alicia nu mai încearcă să-l binedispună.

De îndată ce pacientul meu adoarme, încep să pregătesc medicaţia şi aparatura pentru cazul de pediatrie care urmează. Un copil are nevoie de o dozare mai atentă de anestezic decât un adult; marja de eroare e mai puţin cruţătoare, astfel încât diluez narcoticele în volume mai mari, acestea având astfel o concentraţie mai mică. Tuburile, endoscoapele, perfuziile şi măştile de oxigen pediatrice sunt toate făcute la scară mai mică, aducându-mi aminte de casele de păpuşi cu care mă jucam în copilărie, cu măsuţe, aragazuri, tigăi şi farfurii mici. Uşile batante se deschid în spatele meu şi Joe intră în sala de operaţie. Se sprijină pe căruciorul meu de anestezie cu braţele încrucişate şi i se văd venele albastre care se intersectează ramificându-se peste mâinile lui roşii şi pistruiate. O simt pe Alicia că nu se mai poate concentra când îl vede – Joe are efectul acesta asupra femeilor.

— Salut. Pancreatectomia pe care o aveam programată s-a anulat, aşa că am terminat. Ai nevoie de o pauză scurtă înainte să plec? Cafeaua e încă bună, au făcut-o acum trei ore. Te aşteaptă în hol.

Joe are un fel special de a spune orice cu o undă de umor. Dacă nu-l cunoşti prea bine, ai toate şansele să nu îi observi latura sobră. Suferă de o uşoară ambliopie şi când e obosit îi fuge ochiul drept, ca şi cum ar privi lumea din două perspective. Nu ştiu cum, dar acest lucru nu face decât să-i sporească farmecul – căci este un semn de vulnerabilitate care le place la nebunie femeilor.

— Nu-i nevoie. Ar trebui să mă înlocuiască Brad în pauza de prânz. Nu ţi-ar strica să te odihneşti mai mult – parcă nici n-ai fi plecat din spital în ultimele zile.

— Constructorul mi-a spus cât mă costă bucătăria – i-am cerut lui Will să mai fac o gardă. Nu am de ce să mă grăbesc să ajung acasă.

— Unde e Claire? Iar se plânge că o neglijezi?

— Ca toate femeile din viaţa mea, de altfel. Îmi face cu ochiul. Nu zâmbi pe sub mustaţă.

— Nu zâmbesc. Jur. Îmi duc mâna la gură, peste masca chirurgicală.

— Dar ţi-a venit să râzi.

— Trebuie să-ţi iei un câine, Joe. Cineva care să-ţi fie fidel şi să-ţi ţină de cald noaptea.

Joe izbucneşte în râs şi la lumina albă şi crudă din sala de operaţie, ridurile din jurul ochilor i se adâncesc până la tâmplă. Unii bărbaţi chiar arată mai bine pe măsură ce trec anii, deşi intuiesc că Joe nu se simte în largul lui la gândul că îmbătrâneşte. Ceilalţi îl tachinează că ar fi prea curtenitor, chiar şi în sala de operaţie, dar este un doctor care se dedică meseriei sale. Acesta este unul dintre motivele pentru care îmi este aşa de drag. S-a întreţinut la facultate, acum douăzeci de ani, lucrând nopţile într-un laborator de cercetare şi nici acum nu se cruţă. Şi-a cumpărat o bicicletă italiană de curse, într-un impuls de moment, şi eu îl tachinam la un moment dat, întrebându-l cât o să îl coste pe kilometru. În weekendul următor, Joe a parcurs distanţa de la Seattle, din centrul oraşului, până la Paradise Lodge, pe Muntele Rainier, şi înapoi.

Stevenson se răsteşte la mine să pun un prosop rulat sub pacient – nu reuşeşte să monteze cateterul – şi sunt nevoită să plonjez sub cearşafuri ca să îi ridic umerii şi capul.

Joe îmi înmânează un prosop împăturit şi-mi şopteşte:

— Ce are de e aşa de agitat?

— Suntem în întârziere. Mare mirare! Nu-ţi face griji. O să-l binedispun eu. Vrei să pregăteşti tu narcoticele, te rog? îmi scot cheia de la gât şi i-o arunc. E vorba de un copil, aşa că vreau Fentanyl în diluţie de cinci micrograme la mililitru.

— Altceva?

Îl aud cum desface pachetele de seringi şi ace şi destupă sticlele cu capac de plastic.

— Suxametoniu, 2 micrograme la mililitru şi 100 de atropină.

— Ce greutate are copilul?

— Nu ştiu încă. Nu e chiar aşa de mic. Să aibă vreo opt ani.

Ies de sub cearşafuri, cu părul răvăşit care mi se iveşte de sub bonetă. Stetoscopul atârnă ţinându-se într-o olivă de partea din faţă a bluzei de uniformă. Joe lipeşte eticheta pe ultima seringă, cu fruntea lucind de sudoare şi cu mânecile suflecate mai sus. Sub masca chirurgicală îi mijeşte barba roşcată şi aspră, nerasă de ieri.

— Mersi. Acum du-te acasă, îi spun eu.

Joe îmi pune lănţişorul cu cheie la gât şi îmi aranjează părul care mi-a ieşit de sub bonetă.

— Sună-mă în weekendul ăsta dacă vrei să luăm masa împreună. Dacă e vreme bună poate zburăm până la Friday Harbour.

— Hm. N-am putea să facem ceva la sol?

Joe e pilot şi probabil unul foarte competent – şi-a cumpărat un avion personal anul trecut. Dar eu am o frică de înălţime aproape jenantă şi nu m-a convins decât o dată să zbor cu el. Stomacul meu deja se întorsese pe dos când roţile s-au desprins de sol, eliberându-se de fricţiunea cu pista cu asperităţi într-o tăcere alarmantă. Joe s-a uitat la mine şi a întins mâna să ia o pungă pentru răul de înălţime, apoi a izbucnit în râs când şi-a dat seama că erau doar emoţiile de vină – banchetele lui de catifea nu erau

ameninţate. Într-un zbor deasupra insulelor din Strâmtoarea Puget într-o zi senină, fără nori, priveliştea probabil că ar fi fost extraordinară dacă aş fi putut să mă relaxez într-atât încât să ţin ochii deschişi. El a tot încercat să mă convingă să pun mâna pe manşa copilotului, până când a acceptat într-un final că frica nu avea de gând să mă părăsească.

— Comportamentul tău sfidează logica. Lucrezi într-un domeniu care depinde de ştiinţă şi mecanică şi nu ai încredere în legile fizice ale portanţei şi propulsiei, m-a mustrat el atunci.

— Ba am încredere în legile fizice, am strigat eu ca să mă fac auzită peste zgomotul motorului. Dar n-am încredere în oamenii care construiesc şi pilotează avioane.

3

Jolene Jansen stă cu mama ei în sala de aşteptare, răsucind braţul unui ursuleţ ponosit de postav roz. La televizorul portabil din colţul camerei rulează o casetă cu desene animate vechi. Coiotul Wile E. Sare în picioare teafăr şi nevătămat după ce a fost împins de pe o stâncă înaltă. Când intru în sală, Jolene sare în poala mamei sale şi îşi ascunde faţa în gulerul descheiat al bluzei acesteia. Fetiţa este mică pentru un copil de opt ani. Asistentele nu au putut să o convingă să se schimbe de blugi şi văd pe chipul mamei că nu mai are putere să se lupte cu ea în această dimineaţă. Îmi îndes masca chirurgicală în buzunar şi-mi dau boneta jos, ca părul să mi se reverse pe umeri, cu gândul de a aduce cât mai puţin cu o doctoriţă.

Mama lui Jolene ridică privirea spre mine de pe scaunul de copil pe care stă cocoşată. Nu mai sunt alte scaune în încăperea mică. Mă aşez cu picioarele îndoite sub mine pe covor şi încerc să mă joc cu Jolene de-a babaul, dar ea nu se uită la mine. De obicei copiii nu au încredere în mine până nu îi câştig de partea mea pe părinţi, aşa că îi întind mâna mamei.

— Sunt doctor Heaton. Marie Heaton. Voi fi medicul anestezist al lui Jolene. Cum vă simţiţi azi?

Ea ridică din umeri şi suflă să-şi dea la o parte nişte fire de păr castaniu care îi intră în ochi. Din cauza emoţiilor, gura i se strâmbă într-o grimasă înainte de a răspunde:

— Eu sunt mama lui Jolene. Bobbie Jansen.

Se apleacă şi ridică încet copilul mai sus, pe umăr, apoi continuă cu voce joasă:

— E cam timidă, mai ales în preajma doctorilor. Vă daţi seama, de vreme ce a fost la atâţia!

În cameră este mult prea cald şi pe bluza roşie a lui Bobbie Jansen, la subsuori, se văd pete de sudoare, ca două semiluni. Miroase a fum, pământ reavăn şi loţiune de corp cu aromă de migdale. O narcisă şifonată atârnă de un ac de siguranţă prins la buzunarul bluzei şi o alta identică a fost prinsă printre ochiurile de dantelă ale cămăşii lui Jolene. Zăbovesc puţin cu mâna într-a ei, apoi deschid fişa fetiţei.

— Să mă uit prin fişa ei un pic şi apoi vom discuta despre cum o vom pregăti pentru operaţie.

Îmi păstrez acelaşi ton degajat şi vesel, trăgând cu ochiul din când în când la Jolene care îşi ascunde chipul în continuare, încercând să îi surprind privirea. Citesc în ochii lui Bobbie rezervă şi precauţie şi mă întreb dacă acest lucru se datorează I aptului că a

avut prea puţin de-a face cu lumea medicală sau, dimpotrivă, prea mult.

Foaia de anestezie a lui Jolene este goală, semn că este destul de sănătoasă ca să treacă examenul nostru preoperator. Trec cu privirea peste teancul de formulare Medicaid şi peste consemnările clinicii de chirurgie a lui Don Stevenson şi aflu că abia s-a mutat aici din Yakima. Gradul de retard al fetiţei este uşor şi din câte se ştie nu este asociat cu vreun sindrom care ar putea implica alte probleme medicale. În ultimele luni, a suferit de infecţii repetate ale unui chist congenital situat la baza coloanei şi un medic de la o clinică de urgenţă a trimis-o la Stevenson ca să i-l opereze. Ar trebui să fie o operaţie scurtă şi simplă, singurul factor care o complică fiind faptul că va trebui să fie întoarsă cu faţa în jos pe masa de operaţie după ce va adormi. Nu am niciun document medical din trecut; se pare că niciun medic nu a fost implicat cu consecvenţă în îngrijirea ei, cel puţin nu din sistemul nostru spitalicesc. Va trebui să aflu tot ce mă interesează de la mama ei.

În timp ce eu citesc, privirea lui Bobbie se mişcă de la foaia de observaţie la chipul meu şi din nou la fişă, cântărindu-mi gradul de preocupare faţă de Jolene şi amestecul de compasiune *versus* ştiinţă. Acum oscilează, neştiind încă dacă să aibă sau nu încredere în mine, şi sunt conştientă că gesturile şi cuvintele mele mă vor plasa fie în tagma doctorilor cu inimă, fie în a celor indiferenţi, cu care femeia trebuie să fi avut de-a face.

Întind mâna şi o mângâi uşor pe Jolene pe spate, netezindu-i volanul gulerului cămăşii în carouri.

— A mai suferit vreo operaţie până acum, doamnă Jansen?

— Domnişoară. O cresc singură. Nu. Au vrut s-o adoarmă odată să-i facă nu ştiu ce analiză, fiindcă se dezvolta prea încet, dar nu i-am lăsat. Nu văd niciun motiv s-o supun unei analize care şi aşa

nu-i va schimba cu nimic viitorul. Numai că acum, din cauza infecţiei ăsteia, nu mai poate să stea în şezut fără să o doară. De-asta am venit.

Bobbie Jansen cercetează cu atenţie încăperea, ecusonul cu numele meu şi stetoscopul, ezitând parcă să mă privească în ochi, ca şi cum ar căuta ceva solid de care să se agaţe.

Încerc să par degajată, în timp ce revizuiesc în minte lista cu cele necesare anesteziei.

— Vă amintiţi cumva dacă vreunul dintre doctorii care au consultat-o a spus că are murmur cardiac sau probleme cu plămânii?

— Din câte ştiu eu, Jolene e sănătoasă. Cu excepţia problemelor mintale. Dar înţelege. Cu mine vorbeşte – dar nu şi cu persoane străine. Câteodată tuşeşte destul de mult şi nu-i place să zburde ca alţi copii. Dar e o fetiţă cuminte şi dulce, nu-i aşa, puişor?

Bobbie o leagănă încet şi Jolene se relaxează pe umărul ei. Aceasta îi şterge colţul gurii cu gulerul bluzei. Nu poartă cercei şi nici inele. Are unghii curate şi tăiate din carne.

— Când spuneţi că nu zburdă prea mult, vreţi să spuneţi că nu poate?

Bobbie pare nelămurită, căci nu înţelege ce relevanţă are întrebarea.

— Adică, pare că-şi pierde suflul când aleargă, în comparaţie cu ceilalţi copii?

— Poate, puţin. Dar i-a plăcut dintotdeauna să stea liniştită. Nu se joacă cu mulţi copii... Se opreşte cu vocea stinsă.

— Dar niciunul dintre doctorii care au văzut-o nu v-a spus că ar avea astm sau alte probleme cu inima?

Bobbie clatină din cap şi distanţa dintre noi se măreşte. Aştept până ce privirile ni se întâlnesc din nou.

— E greu să creşti un copil singură.

— Dumneavoastră aveţi copii?

Îmi încleştez mâinile pe genunchi şi încerc să nu mă gândesc că Stevenson mă aşteaptă.

— Nu, dar am două nepoate şi un nepot. Copiii surorii mele. Neil e de aceeaşi vârstă cu Jolene. Mai aveţi neamuri în Yakima?

— Nu prea. Nu mai avem nicio rudă apropiată. Sora dumneavoastră locuieşte aici, în Seattle?

— Nu, ei stau în Texas. Acolo am crescut amândouă.

Bobbie se destinde. Pe buze îi mijeşte un zâmbet.

— Mi s-a părut mie că aveţi accent.

Încerc să alternez întrebările şi explicaţiile medicinale cu subiecte generale de conversaţie, creând astfel un climat de siguranţă. Întreb despre alergii, medicaţie şi spitalizări anterioare. Pun stetoscopul pe spatele ursuleţului roz de pluş şi îi cer să respire adânc, dar când vreau să o ausculţ pe Jolene, aceasta se fereşte şi îmi dă mâna la o parte. Dacă insist, o să înceapă să plângă şi oricum nu o să aud nimic. Bobbie încearcă să o convingă să ţină în mână pâlnia de metal a stetoscopului, dar Jolene plânge şi se agaţă şi mai strâns de gâtul mamei. Bobbie are lacrimi în ochi şi mă întreb dacă nu cumva am insistat mai mult decât trebuia şi le-am forţat prea mult pe amândouă. O văd cum închide ochii o clipă şi apoi mă întreabă:

— Dumneavoastră aţi face asta? V-aţi lăsa nepotul să facă această operaţie?

Îi iau din nou mana într-a mea şi încuviinţez:

— O să am grijă să nu păţească nimic.

Bobbie mă strânge de mână ca şi cum aş fi ultima ei şansă. Apoi o iau cu vorba bună, spunându-i să o ţină pe Jolene, unicul ei copil,

în timp ce îi injectez patru miligrame de Midazolam în coapsă. O iau apoi în braţe şi mă îndrept spre sala de operaţie.

Când ajungem în sala cinci, Jolene e deja ameţită şi rânjeşte la feţele ciudate acoperite cu măşti aplecate deasupra ei, în cerc, ca nişte vrăjitoare deasupra cazanului. Midazolamul i-a înmuiat frica şi i-a abrutizat gândirea, aşa încât se abandonează în mâinile noastre. Mă uimeşte cât de frumuşică este când e relaxată şi zâmbeşte. Are o piele perfectă, de parcă n-ar fi văzut-o soarele niciodată: crem, cu pometii rumeni. Ochii ei, de un albastru diafan, nu se mai pot concentra asupra unui punct fix şi râde uşor în întâmpinarea crâmpeiului de visare care o învăluie. Mă întreb dacă aşa arăta şi chipul mamei ei înainte ca greutăţile vieţii să-şi lase amprenta asupra lui.

Îi acopăr nasul şi gura cu masca de oxigen din plastic transparent şi Jolene clipeşte des, cuprinsă de panică, văzând în jurul ei oameni străini şi simţind lipsa mamei. Mă aplec la urechea ei stângă şi îi susur încet un cântecel cu care mă adormea mama:

Taci cu mama, puişor,
Şi adormi încetişor.
Când din somn te vei trezi,
Căluţi mândri vei găsi.

Părul ei îmi atinge uşor obrazul. Răsucesc cu mâna dreaptă regulatorul dispozitivului cu gaz şi vapori languroşi cu iz dulceag încep să se scurgă din mască, pătrunzându-mi şi mie în plămâni. Respiraţia lui Jolene devine superficială, apoi se răreşte şi devine mai profundă, până când îmi dau seama, după ritmicitatea ei, că a adormit.

Eu şi Mindy intrăm în acţiune, pornim perfuzia şi monitorul cardiac şi ne pregătim să o întoarcem cu faţa în jos. În stadiul cel mai profund al somnului, îi dau uşor capul pe spate şi-i introduc în gură o lamă de metal argintie care este prevăzută cu un beculeţ minuscul care îmi permite să vizualizez coardele vocale şi tunelul întunecat, traheea. Introduc un tub de plastic gol printre coardele vocale deschise şi ataşez celălalt capăt, cu pliuri, la aparatul de ventilaţie. Acum va respira aparatul în locul ei. Eu voi controla aportul de oxigen care îi ajunge la plămâni, inimă şi creier. Asistenta sună la sala de aşteptare să o anunţe pe Bobbie că fiica ei doarme în siguranţă.

Stevenson a revenit la buna dispoziţie de dinainte. Pesemne că a avut timp să ia prânzul între operaţii, aşa că măcar unul dintre noi nu e lihnit de foame. Ori asta, ori l-o fi ameninţat Alicia că îşi dă demisia dacă mai stă bosumflat. Ne spune o poveste trasă de păr despre cum a ieşit cu automobilul Porsche de pe autostradă pe un câmp cu tauri, iar sprâncenele lui negre şi stufoase se unduiesc ca două omizi deasupra ramei ochelarilor. Acum Jolene pluteşte într-o stare calmă şi plăcută sub efectul anesteziei. Substanţele pe care i le-am introdus în sânge, plămâni şi creier sunt într-un echilibru perfect, pregătind-o pentru bisturiul chirurgului.

Brad Kuciano nici nu intră bine în sala de operaţie, că începe imediat să îl bată la cap pe Stevenson în legătură cu un pariu la un meci de baseball pe care acesta nu l-a onorat. Stevenson începe din nou povestea legată de Porsche şi Alicia dă ochii peste cap.

— Salut, Brad. Spune-mi, te rog, că eşti aici să-mi ţii locul să mănânc şi eu ceva. Sunt moartă de foame.

— Pe naiba! Am venit doar s-o întreb pe Alicia dacă e liberă sâmbătă seara.

Stevenson intervine:

— Prea târziu, Kuciano. Îi fac lipeala cu fiu-miu.

— Ba *eu* o scot pe Alicia în oraş sâmbătă seara, spun eu. Aşa că n-aveţi noroc niciunul.

Alicia, cocoţată pe scăriţa mobilă, îşi unduieşte trupul.

— Mergem să dansăm. Doamna doctor mă duce să învăţ să dansez tango, nu-i aşa, dr. Heaton? O să ne îmbrăcăm *amândouă* în rochii cu decolteu adânc şi o să purtăm pantofi cu toc. Scăpăm de uniformele astea urâte.

Accentul ei face cuvintele să sune exotic şi aproape că aştept cu nerăbdare întâlnirea noastră imaginară.

Brad mă bate pe umăr.

— Hai, am de înlocuit trei oameni într-o oră. Ia foaia de anestezie a lui Jolene şi se uită peste punctele şi liniile care marchează valorile tensiunii, pulsul şi setările aparatului de ventilaţie – un instantaneu bidimensional al fiziologiei fetiţei. Un reprezentant de la o firmă de medicamente a lăsat nişte pizza în hol. Fă-mi repede raportul şi du-te că se termină toată mâncarea. Brad ridică din sprâncene. Pacienta are doar opt ani?

— E mică pentru vârsta ei, aşa că ai grijă cu dozajul. I-am protejat faţa, dar dacă masa de operaţie se mişcă, trebuie să verifici din nou să nu preseze undeva.

Îl informez despre istoricul lui Jolene şi planul meu de anestezie, arătându-i medicamentele pe care i le administrez: Fentanyl – un narcotic care îi amorţeşte centrii durerii, puţin Propofol ca să-i adâncească somnul şi gaze anestezice. E aproape imposibil să vorbesc cu Brad fără să-i observ mărul lui Adam, de proporţii imense, care se ridică şi coboară pe traiectul traheei sub masca chirurgicală. Tocmai şi-a terminat rezidenţiatul şi încă oscilează între încrederea în judecata lui de doctor şi lipsa de experienţă. Mă

surprind vorbindu-i mai degrabă ca o profesoară sau ca o mamă decât în calitate de colegă.

— Te simţi în largul tău cu cazurile de pediatrie?

— Desigur, răspunde el şi se uită peste pregătirile făcute de mine, verifică seringile etichetate şi adună datele necesare pentru a avea grijă de Jolene în timp ce eu iau prânzul. Lasă-mi cheia în cazul în care mai am nevoie de narcotice. Şi să mănânci bine – cazurile curg grămadă, aşa că cine ştie dacă o să poţi lua cina.

Când mă întorc de la masă, douăzeci de minute mai târziu, simt o tensiune crescută în sala de operaţie. Chistul e mai profund decât se aşteptase Stevenson, iar el începe să devină irascibil din nou. Brad pare uşurat să mă vadă.

— Pacienta e stabilă, spune el, apoi se apleacă şi îmi şopteşte la ureche: Aş vrea să pot să spun acelaşi lucru şi despre chirurg.

— Îmi pare rău. Mersi că mi-ai ţinut locul. Ai schimbat ceva?

— I-am administrat puţin Propofol, un mililitru de Fentanyl şi am dat drumul la gaz mai tare, mă informează el şi îmi pune seringa cu Fentanyl în mână şi iese din sală.

Alicia ridică privirea spre mine şi mişcă din sprâncene, imitându-l pe Stevenson. A învăţat să îi suporte toanele. Mă uit în câmpul operator şi văd o incizie mult mai mare decât era când am plecat. Pulsul lui Jolene se înteţeşte şi tensiunea arterială creşte, semn că sub straturile adormite ale conştientului, corpul ci reacţionează la durere. Golesc seringa cu Fentanyl în perfuzie şi îi mai injectez nişte substanţă. În câteva minute, pulsul îi revine la normal şi tensiunea îi scade.

Cineva a schimbat muzica obişnuită din fundal cu cea clasică, Erik Satie, interpretând *Trois Gymnopedies,* în efortul de a calma, fără îndoială, furia latentă a lui Stevenson. Acesta cere să i se dea

bisturiul pentru a deschide regiunea sacrală. Îi injectez o nouă doză de Fentanyl, de data asta înainte ca durerea care îi va sfâşia şira spinării când chirurgul va tăia pielea intactă să fie înregistrată de monitoare.

Dintr-odată se declanşează o alarmă. Cifrele care încep să pâlpâie pe ecranul aparatului din spatele meu arată că presiunea respiratorie a lui Jolene creşte. Probabil s-a format o buclă în circuitul respirator. Sau poate s-a format un dop de mucus în tubul endotraheal. Monitoarele sunt sensibile şi înregistrează adesea orice schimbare neînsemnată. Opresc alarma, dar aceasta se declanşează din nou; aparatul se forţează să împingă oxigen în plămânii fetiţei.

Opresc ventilarea automată şi încep să o ventilez manual, folosind un balon Ruben, dar întâmpin prea multă rezistenţă. E posibil să aibă o reacţie de respingere, să tuşească din cauza aparatului de ventilaţie. Se declanşează altă alarmă – tensiunea arterială i-a scăzut cu două unităţi şi pulsul scade vertiginos.

Mindy ridică privirea şi vede luminile roşii care pâlpâie pe ecranul monitorului.

— E totul în regulă, Marie?

E obişnuită cu problemele minore care apar în timpul multor operaţii şi aşteaptă să audă alarma oprindu-se ca să se asigure că totul este sub control.

— O să fie în curând. Poţi să-mi pregăteşti nişte epinefrină?

Ţiuitul liniştitor al monitorului de oxigen începe să se rărească şi balonul întâmpină şi mai multă rezistenţă. Îl strâng cu ambele mâini. Urmăresc traiectul tuburilor. E curat. Blocajul trebuie să fie în trahee. Pun stetoscopul pe spatele ei, dar nu se aud decât respiraţii slabe şi un şuierat ascuţit când expiră.

— Mindy, scoate un cateter de sucţiune din sertarul de jos şi conectează-l la aspirator.

Îmi păstrez calmul şi rămân stăpână pe mine, dar ştiu că ea citeşte în glasul meu caracterul imperios al situaţiei. Introduc cateterul prin tubul endotraheal să verific dacă nu sunt dopuri de mucus. Tubul e însă curat.

Cifrele de pe ecranul monitorului de oxigen încep să coboare vertiginos. Rezerva de oxigen se epuizează repede. Jolene e în spasm bronşic. Traheea, din ce în ce mai mică, se umflă şi se îngustează, strangulând-o din interior. Trebuie să fie şoc anafilactic – o reacţie alergică gravă sau un astm care nu a fost diagnosticat. Dar pulsul ar fi trebuit să crească, cel puţin la început.

Mintea mea se separă de corp. Intru într-o stare de hiperfuncţiune, derulez rapid, în minte, protocoalele în caz de urgenţe, solicit ajutorul rezervei şi îi spun lui Stevenson că trebuie să oprim operaţia şi să o întoarcem cu faţa în sus.

El se holbează la mine ca la o nebună.

— Dar are o rană deschisă la spate. Nu putem s-o întoarcem.

Aud o voce care îi comandă să-i pună comprese sterile pe spate şi să o întoarcă urgent cu faţa în sus. *Acum!* E vocea mea.

Pulsul lui Jolene continuă să scadă, iar vârful care arată saturaţia de oxigen e în scădere abruptă. Valuri de asistente şi tehnicieni dau năvală în sală, dar niciun alt anestezist nu e disponibil. Rup cearşafurile sterile care acoperă câmpul operator, o apuc de umeri şi de cap, îi spun lui Stevenson să o ia de picioare, lui Mindy să bage epinefrină în perfuzie, să-i administreze Salbutamol, atropină şi un antihistaminic. O rostogolim pe targă, în timp ce ţiuitul monitoarelor se prăbuşeşte.

Are pielea albă şi buzele vineţii. Rostesc cu voce tare dozele de medicamente în caz de urgenţă, mai cer o perfuzie, un defibrilator

şi un cateter arterial. Pun mâinile pe sternul ei şi încep să apăs – inima cedează şi nu mai poate să asigure circuitul intern al medicamentelor care i-ar putea salva viaţa. Îi spun lui Stevenson să apese pe balonul de ventilaţie. Tensiunea arterială coboară vertiginos după fiecare pompare, ca şi cum aş umfla cu o pompă de bicicletă un cauciuc cu o valvă blocată. Pieptul lui Jolene se comprimă uşor sub podul palmelor mele, iar pulsul arată că mişcările mele pun sângele în circulaţie. Dar sângele fără oxigen nu are nicio valoare. Acum e gri la faţă şi are buzele albastru-închis.

— Jolene moare! Dumnezeule, copilul ăsta e pe moarte! Simt cum îmi năvăleşte sângele în obraji, iar cei din echipă se uită la mine aşteptând să fac o minune, începând să-şi dea seama cu toţii că Jolene a fost privată de oxigen atât de mult timp încât nimic din ce a fost ea înainte nu va mai putea supravieţui. Ceva îmi bâzâie în cap. Luminile tari din sala de operaţie îmi fac mâinile să lucească în timp ce presează sternul copilei. Nu ştiu cât timp a trecut. Zece minute? O oră? Zarva de comenzi a lăsat locul unei tăceri apăsătoare.

Simt mâna lui Stevenson apăsându-mi uşor pe umăr.

— Anunţă-l, Marie. Anunţă codul. S-a terminat.

4

În fundal se aude un uruit, sau poate e doar în mintea mea. Liste ca şi cum s-ar căsca o prăpastie. Toţi cei prezenţi în sală – Mindy, Alicia, Bethany, Don – au rămas cu ochii în gol, ferindu-şi privirile unii de ceilalţi. Dacă ne privim în ochi, vorbim sau spargem cercul

strâns în care ne aflăm, această tragedie va deveni realitate. Va deveni ireversibilă.

Cineva mă strânge de mână. E Don, care mă îndeamnă autoritar să-mi intru în rolul pe care trebuie să-l îndeplinesc, să reacţionez ca o profesionistă. Ridic ochii şi îmi dreg glasul, încercând să-mi concentrez privirea.

— Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. Apreciez ajutorul vostru. Ştiu că aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă.

Nimeni nu vrea să mă privească în ochi. Unii dintre ei îmi pun mâna pe umăr sau pe braţ în timp ce ies din sală, în încercarea de a-mi arăta sprijinul care să mă ajute să nu mă prăbuşesc.

Trebuie să mă uit la ea, la copila care mai e conectată încă la monitoare şi perfuzii, cu tubul de ventilaţie încă lipit strâns de buze, cu braţele întinse cu palmele în sus ca să avem acces la vene. Parcă s-ar ruga. Am văzut mulţi oameni murind de când am început facultatea, dar aproape toţi se aflau la sfârşitul unei vieţi pline, în care îşi găsiseră perechea, fuseseră părinţi, iubiseră, se certaseră şi îl veneraseră pe Dumnezeu, întrebându-se dacă El îi recunoaşte. Am stat la căpătâiul lor când au fost deconectaţi de la aparate, le-am ţinut mâinile calde şi subţiri într-ale mele când au păşit pe tărâmul morţii, întrebându-mă dacă am reuşit să disting momentul exact în care sufletul iese din trup. Dar n-am văzut niciodată până acum un copil mort. Pare nefiresc să văd masca mortuară palidă, fără suflu, pe un chip fără riduri sau păr alb.

Probabil că Don m-a dus să mă aşez pe un scaun, căci mă trezesc jos, iar el îngenunchează în faţa mea ţinându-mi mâinile într-ale lui.

— Va trebui să-i spunem cât de curând, Marie. O să întrebe de ce durează aşa de mult.

— Da.

De-abia reuşesc să mă aud, aşa de precipitată îmi este respiraţia. Trebuie să mă gândesc la ce o să îi spun. Nu ştiu cum s-o fac. Nu pot să îi spun că şi-a pierdut fetiţa. Mă legăn pe taburetul mic şi mă agăţ de mâinile lui Don ca şi cum ele ar putea să mă ancoreze în acest moment din timp.

El se ridică trăgându-mă şi pe mine, mă strânge tare în braţe şi îmi şopteşte:

— Nu te gândi. Nu te întoarce încă la tine. Rămâi doctorul ei. Fii medicul extrem de competent şi priceput care eşti şi care o ajută pe o femeie să înţeleagă cauzele cele mai probabile ale morţii fiicei ei. Mai rezistă o oră, pe urmă poţi să te eliberezi.

Don mă conduce la uşă şi o deschide. Jolene e în spatele meu. Există un principiu de bază al anesteziei, bine împământenit: să nu pleci niciodată de lângă pacient, nicio clipă măcar, încât ezit înainte de a ieşi, nefiind încă în stare să accept că nu o mai pot ajuta cu nimic. Trebuie să o părăsesc pe Jolene ca să am grijă ca mama ei să facă faţă tragediei a cărei autoare sunt eu.

Sala de aşteptare de la Chirurgie este aşezată într-un spaţiu creat ulterior, deasupra parcării, şi ca să ajungi acolo trebuie să străbaţi două holuri cu linoleum pe jos. Acestea păstrează aspectul arid, de tunel, specific instituţiilor din America, cu podelele şi pereţii acoperiţi cu faianţă zgâriată şi crăpată, cu dungi negre lăsate de tărgile şi scaunele cu rotile care s-au perindat de-a lungul lor. Zgomotul paşilor noştri la unison este amplificat de tăcerea stingheră. Eu voi fi cea care îi va da vestea – moartea nu a survenit în mod sigur din cauza vreunei complicaţii operatorii, deşi nu pot să găsesc încă un răspuns pentru întrebarea care îmi urlă în cap, legată de cauza morţii lui Jolene.

Bobbie Jansen stă într-un colţ în fundul camerei, frunzărind o revistă. Când ridică privirea să se uite la ceas, ne observă şi văd cum începe să-şi dea seama ce se întâmplă. Văd cum caută să vadă medicul anestezist calm, care inspira siguranţă şi cu care vorbise cu trei ore în urmă. Văd cum îşi dă seama că nu mai sunt aceeaşi femeie şi, din pricina veştii pe care i-o voi da, nici ca nu va mai fi la fel.

Îngenunchez lângă scaunul ei, astfel încât să stăm faţă în faţă. Parcă lumea întreagă s-a pierdut în ochii ei, ca două găuri negre. Şoptesc, cu vocea răguşită:

— Domnişoară Jansen, domnul doctor Stevenson şi cu mine am dori să vorbim cu dumneavoastră între patru ochi. Vreţi să ne însoţiţi, vă rugăm?

Ne-a permis să o luăm de braţ şi să străbatem sala de aşteptare plină cu feţe precaute. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră când străbatem un hol mic şi intrăm într-o cămăruţă slab luminată, cu o canapea şi două scaune cu spătar. Toţi îşi dau seama că această femeie va auzi cuvintele pe care şi le-au imaginat şi ei, dar pe care le-au alungat rapid din minte. Sub încordarea lor simt sentimentul vinovat de uşurare, având convingerea fermă că nu se întâmplă niciodată două tragedii în acelaşi timp şi că, pesemne, asupra acestei femei s-a abătut nenorocirea care altfel ar fi putut să se abată asupra lor.

Eu şi Don o conducem pe Bobbie pe canapea şi ne aşezăm pe scaunele din faţa ei. Pe măsuţa de lângă pat se află o cutie de şerveţele Kleenex. Bobbie stă ţeapănă, cu braţele drepte, sprijinindu-se de marginea canapelei, ca şi cum ar lua poziţia de start într-o cursă de atletism. Se aude uşa care se deschide şi se închide în spatele meu şi, când întorc capul, o văd pe Bethany stând într-un colţ, cu mâinile împreunate în faţă şi cu capul plecat,

încercând să rămână un martor invizibil. Bineînţeles, ea va trebui să înştiinţeze biroul medicului legist şi să aplice regulile pe care spitalul le prevede în cazul de deces intraoperator. Există oare în cartea ei de protocoale vreo pagină în care să scrie cum să-i spun lui Bobbie că ceva din ce-am făcut eu i-a omorât copilul? Simt un tremur în gât şi pentru o clipă mă îngrozeşte gândul că o să izbucnesc în plâns. Apoi mă divid în două, separ doctorul de femeia din mine şi încep să-i vorbesc.

— Domnişoară Jansen, a apărut o complicaţie în timpul operaţiei fiicei dumneavoastră, o complicaţie provocată de anestezie.

Îi studiez chipul, încercând să-mi dau seama cât pot să-i spun deodată, cât a înţeles deja singură. Degetele de la mâini i s-au albit de încleştare. O văd cum se ţine strâns de marginea canapelei înflorate şi simt o pornire copleşitoare de a-i lua mâna într-a mea din nevoia de a lua contact fizic cu ea în timp ce-i vorbesc, dar nu pot.

— Se pare că Jolene a suferit un stop respirator. O problemă care a apărut în timpul operaţiei. Căile respiratorii pe unde ajunge aerul în plămâni s-au închis şi n-am putut să-i administrăm oxigenul de care avea nevoie. N-am putut să le deschidem.

Ea se uită în pământ, dând din cap ca şi cum ar confirma o voce interioară. Văd cum trunchiul începe să i se clatine şi întind mâna spre ea, dar corpul ei se încordează, avertizându-mă parcă să păstrez distanţa.

— Eu am... noi toţi am făcut tot posibilul, i-am administrat toate medicamentele care ar fi putut s-o ajute. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă s-o aju...

Femeia îşi drege glasul şi izbucneşte, pe un ton monoton, fără inflexiuni:

— Spuneţi-mi ce trebuie să-mi spuneţi. Spuneţi-mi dacă mai e aici. Dacă mai trăieşte. Spuneţi-mi! Acum!

Urechile îmi ţiuie şi mi-e greu să-mi aud propria voce. Mă tot străduiesc să găsesc cuvintele potrivite, cuvintele magice care ar putea face crudul adevăr suportabil.

— Jolene a murit, domnişoară Jansen. Am încercat tot ce ne-a stat în putinţă să schimbăm situaţia, s-o salvăm, dar n-am putut. Eu n-am putut. E posibil să fi avut vreo alergie despre care n-am ştiut, o reacţie la vreun medicament, sau să fi suferit de astm. S-ar putea să nu ştim niciodată cu certitudine cauza.

Cu mişcări încete, Bobbie se ghemuieşte şi-şi cuprinde abdomenul cu braţele. Slobozeşte un geamăt ascuţit, un urlet de animal, disperat şi deznădăjduit în acelaşi timp, ca şi cum ar încerca să nu ne mai vadă şi să nu ne mai audă.

Don îmi aruncă o privire. E pământiu la faţă şi pare aproape dezorientat. Tuşeşte şi spune, destul de tare ca să se facă auzit peste ţipetele lui Bobbie:

— Doamnă Jansen, când se întâmplă astfel de lucruri, când survine un deces neaşteptat, sugerăm – medicul legist va sugera – să supunem cadavrul... persoana în cauză, unei examinări amănunţite. Descoperirea cauzei morţii poate să aducă tuturor mai multă pace în final, mai ales membrilor familiei care e posibil să aibă nevoie de operaţie pe viitor. Uneori...

Bethany vine în spatele lui Don şi îi pune o mână pe umăr. Eu mă uit la el împietrită de ruşine, întrebându-mă dacă, neştiind ce să spună, a făcut apel la singura parte ştiinţifică pe care o putuse găsi în tot acest vârtej emoţional.

Bobbie ridică ochii şi se holbează la noi cu gura întredeschisă, iar apoi spune, poticnindu-se:

— Vreţi să o tăiaţi, asta-mi cereţi să vă las să faceţi? Veniţi aici şi-mi spuneţi că nu mai e şi nici nu terminaţi bine că-mi cereţi să vă las s-o tăiaţi?

Deschide gura larg şi fiecare rid de pe faţă i se adânceşte şi pare deodată îmbătrânită, stoarsă de puteri, de parcă toată durerea pe care o îndurase în viaţă o zdrobea acum, dezintegrând-o.

— Cred că domnul doctor Stevenson a vrut să spună că... încep eu, fiindu-mi cu neputinţă să mă abţin să nu-i iau mâinile într-ale mele.

— De fapt, medicul legist va trebui să decidă acest lucru, spune Bethany, iar vocea ei sună atât de calmă şi de raţională, încât contrastul e discordant.

Bobbie se fereşte de atingerea mea şi strigă:

— Ia-ţi mâinile de pe mine! Ce tot spui acolo? Nu mai sunt alţi membri ai familiei cărora să le purtaţi de grijă. Nu suntem decât noi două. Eu şi Jolene. Duceţi-mă la ea! Duceţi-mă la copilaşul meu!

Respiră precipitat şi zgomotos, ca şi cum ar face eforturi să tragă aer în piept. Apoi respiraţiile întretăiate se contopesc într-un suspin şi se prăbuşeşte pe podea, luându-şi capul în mâini.

Don se ridică şi face semn cu capul spre uşă, să-l urmez afară. Mă simt de parcă aş fi prins rădăcini pe scaun, aşteptând deznodământul.

— Domnişoară Jansen, spun eu cu voce şoptită şi răguşită, nu... nu pot să vă spun cât de...

Cineva îmi pune o mână pe spate. În încăpere intrase preotul spitalului şi şi-a dat seama că mai mult de atât nu puteam îndura nici eu să spun şi nici Bobbie să audă. El va sta cu ea până va fi pregătită şi o va conduce apoi în separeul unde o duseseră pe Jolene, fără să-i scoată perfuziile, firele şi tubul endotraheal, pentru

a fi examinate mai târziu de către medicul legist. O acoperiseră doar cu un cearşaf alb peste piept, ca să mascheze zona unde aplicasem manevrele de resuscitare şi care se înroşise.

Mă întorc în secţie şi încep să consemnez faptele în detaliu, aşa cum cere procedura în cazul complicaţiilor operatorii: descrierea detaliată şi cronologică a fiecărui pas din momentul în care am cunoscut-o pe Jolene până când a decedat. Fiecare propoziţie pe care o scriu descrie şirul de reacţii automate pe care le aplic în caz de urgenţă şi care trebuie să se succeadă fără ezitare în timpul unei situaţii de criză.

Dar acum răul făcut e cunoscut. Acum mă detaşez ca un observator critic al faptelor mele, derulând acţiunea dintr-un unghi omniscient, cunoscând rezultatul şi ştiind, prin urmare, că fiecare hotărâre pe care am luat-o şi fiecare acţiune pe care am întreprins-o, încrezătoare şi stăpână pe mine, şi fiecare comandă pe care am dat-o s-au dovedit în cele din urmă a fi greşite. Singura alinare pe care o găsesc în pledoaria pe care mi se cere să o scriu este faptul că mă împiedică să mă sui în maşină şi să mă duc acasă, unde sunt singură.

5

Nici nu-mi mai amintesc prea bine când m-am îndreptat spre maşină sau când am luat liftul. Bethany a distribuit restul cazurilor pe care le aveam la celelalte săli de operaţie. Sunt convinsă că acest lucru a aglomerat programul colegilor mei, dar n-aş fi fost în stare

să mă prezint în faţa unui alt pacient. Nu cred că aş fi fost capabilă să efectuez o anestezie în condiţii de siguranţă.

Ar trebui să mănânc ceva. E trecut de ora opt şi n-am mai mâncat nimic de când m-a înlocuit Brad la prânz. Deschid uşa frigiderului şi simt cum mă cuprinde un val de greaţă. În sufragerie e răcoare. Stau la fereastră şi-mi sprijin fruntea de sticla rece – apăs cu putere până când mă doare. E ca o durere fizică pulsatilă; am momente în care uit, urmate de imagini care-mi apar în minte brusc, ca o explozie: buzele vineţii ale lui Jolene, gura lui Bobbie care se cască ca o văgăună, geamătul ei care părea smuls din pieptul meu.

Robotul telefonului e plin de mesaje. Trei dintre colegii mei se oferă să renunţe la zilele lor libere în cazul în care am nevoie de cineva care să-mi ţină locul. Don Stevenson a sunat să-mi spună că ştie că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă şi să mă asigure că am tot sprijinul său. A sunat şi Joe, prefăcându-se la început nepăsător şi jovial, amintindu-mi, apoi, cu voce joasă, că ceea ce mi s-a întâmplat face parte din riscul pe care ni-l asumăm atunci când devenim doctori şi că nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine decât mine. Preotul spitalului mi-a lăsat numărul de telefon, îndemnându-mă să sun la orice oră dacă simt nevoia să vorbesc cu cineva. Mă ajunsese din urmă exact când mă pregăteam să plec acasă, încă prea şocată ca să pot plânge.

— Va trebui să suferi la fel de mult ca familia ei, mi-a spus el. Suferă, dar apoi iartă-te!

Din clipa în care a rostit aceste cuvinte, am ştiut întrebarea care va deveni crucea mea: Oare suferea de vreo boală care nu fusese diagnosticată? Aş fi putut oare să previn moartea lui Jolene?

Mă întreb cine o să o sune pe Bobbie Jansen ca să se ofere să stea la noapte cu ea, să-i facă de mâncare sau s-o ajute cu pregătirile

pentru funeralii. Cine va sta lângă ea şi o va lăsa să-şi descarce durerea, sentimentul de vinovăţie şi furia pe care trebuie să le simtă pentru că şi-a încredinţat fiica în mâinile doctorilor, ale unor străini – în mâinile mele?

A doua zi după decesul lui Jolene, parchez maşina în acelaşi loc, iau aceleaşi lifturi care mă duc la acelaşi vestiar, îmi atârn de gât acelaşi stetoscop şi mă afund din nou în muncă. Însă pe pereţii garajului sunt pete de ulei pe care nu le-am mai văzut până acum, iar pe stâlpii de ciment sunt scobite găuri adânci care sunt sigură că ieri nu erau. Probabil că au înlocuit mocheta din lift azi-noapte. Are culoarea sângelui – ciudată alegere pentru un spital – şi e pătată cu ulei de maşină şi uzată până la iută la intrare. Vestiarul pare mai mare astăzi şi pe tavan se întinde o pată maronie de apă care are forma unei inimi umane. Iau micul dejun pentru că s-a făcut ora de masă. O salut pe femeia de la spălătorie înclinând din cap, fiindu-mi peste putinţă să zâmbesc. Şi încep treptat să înţeleg că nimic din viaţa mea nu va mai arăta, nu se va comporta şi nu va mai fi simţit la fel. Chiar şi după ce vor fi trecut anii şi voi fi anesteziat şi readus la viaţă o mie de pacienţi, vor exista întotdeauna perioada de dinainte şi cea de după Jolene Jansen.

Phil Scoble mi-a lăsat un bilet în cutia poştală în care mă roagă să trec pe la el pe la birou. Urcând spre secţie, dau peste Will. Zâmbetul lui e parcă prea vesel.

— Bună, Marie. Ce mai faci?

Apoi renunţă la faţadă şi-şi strecoară degetele mari de la mâini sub betelia pantalonilor.

— Am auzit de cazul de ieri. Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

Fără să vreau, gura începe să-mi tremure. Will roşeşte uşor, jenat. Îşi dezlipeşte braţele de corp ca şi cum ar vrea să mă îmbrăţişeze, dar descoperă că mâinile îi sunt lipite de betelie. Apoi le lasă în jos stângaci, ca o pasăre care e oprită când vrea să-şi ia zborul şi coboară privirea în pământ.

— Eram în drum spre Phil, spun eu salvând situaţia. Apoi îi pun o mână pe braţ şi încerc să zâmbesc. O să fie bine, Will. Mulţumesc că ai avut curajul să aduci vorba.

Păşesc în lift. Când uşile sunt cât pe ce să se închidă în urma mea, Will le opreşte cu piciorul.

— Marie, mi s-a întâmplat şi mie o dată. Cu ani în urmă. A fost şi un proces... tot tacâmul. S-ar putea să te simţi cam singură.

Uşile liftului încep să ţiuie şi el îşi retrage piciorul.

— Sună-mă, dacă simţi nevoia, spune el în timp ce uşile se închid ermetic, iar eu nu-l mai văd, ci îi aud doar vocea.

Pamela, secretara lui Phil, se ridică în picioare de îndată ce intru în hol.

— Bună ziua, doamnă doctor Heaton. Vă aşteaptă. Doriţi o cafea?

Mi-ar plăcea să cred că nu a aflat încă vestea, dar nu s-a mai ridicat niciodată în picioare până acum când mă vedea. Îmi întinde un pahar de plastic şi se înroşeşte imediat când ni se întâlnesc privirile. Se întoarce cu spatele şi începe să aranjeze hârtiile de pe birou în teancuri, deşi acestea sunt ordonate.

— Poftiţi, vă rog. Să mă anunţaţi dacă mai doriţi cafea.

Phil vine repede la mine şi mă îmbrăţişează. Îl cunosc de opt ani, am luat cina la el acasă de nenumărate ori, chiar glumeam cu el spunându-i că a trecut de „partea întunericului” când a intrat în Consiliul de Administraţie al spitalului, dar nu s-a întâmplat să mă îmbrăţişeze vreodată până acum, singura manifestare de afecţiune

fiind o strângere de mână călduroasă. Îşi drege glasul şi-mi trage un scaun în faţa biroului său.

— Ai reuşit să dormi vreun pic azi-noapte?

Clatin din cap şi mă aşez pe scaun.

— Eşti sigură că te simţi în stare să munceşti azi? N-ar fi nicio problemă, am înţelege cu toţii.

— Trebuie să-i dau bătaie mai departe, nu? răspund eu cu glas tremurând.

— În cazul ăsta... spune el, ţuguind buzele şi clipind. Probabil că ai vorbit deja cu firma de malpraxis. Aţi stabilit vreo întrevedere?

Dau aerul afară din piept. M-am concentrat atât de tare să nu izbucnesc în plâns, încât mă simt aproape uşurată că am trecut la mecanica procedurală a acestui deces.

— Era aşa de târziu când am ajuns acasă, că m-am gândit să sun în dimineaţa asta, mai târziu.

Phil încuviinţează şi strânge din buze. Îşi ţine mâinile împreunate, formând un carelaj dens. Unghiile lui sunt curăţate cu simţ de răspundere. Boneta chirurgicală de culoare albastră e împinsă pe spate, lăsându-i un semn roşu pe frunte.

— Normal. Desigur, eu am vorbit deja cu ei, ca să aibă o idee despre ce s-a întâmplat. Cred că vor încerca să încheie un acord mutual cât mai repede.

— Un acord? Femeia ne... dă în judecată?

Phil face o grimasă înainte de a afişa un zâmbet de formă:

— Nu încă. Mă îndoiesc că avocaţii au reuşit să ajungă la ea aşa de repede. Dar într-o astfel de situaţie – o pacientă sănătoasă şi o operaţie cu risc scăzut spitalul va dori să se ajungă la un acord convenabil pentru ambele părţi. Să rezolve această situaţie înainte să apară pe prima pagină a ziarelor.

Mă aplec şi-mi apăs ochii cu podul palmelor.

— Nici nu m-am gândit la asta încă – la partea legală. M-am gândit să-i trimit mamei flori sau mâncare, sau să deschid un fond de donaţii, sau ceva de genul ăsta. Râd fără să vreau. Cred că sună caraghios, nu-i aşa? spun eu cu voce din ce în ce mai joasă.

Phil se uită la mine fix, cu un amestec de compasiune şi perplexitate alarmat, de parcă habar n-aş avea de ce mi se pregăteşte.

— De fapt, e frumos gestul tău. Sper să fie în favoarea ta. Tonul vocii lui e aproape patern. Marie, am lucrat cu tine şapte ani. Ştiu cât eşti de minuţioasă şi de câtă compasiune dai dovadă. Nimeni nu te învinovăţeşte pentru moartea ei.

Îmi dau lacrimile şi trebuie să-mi ţin respiraţia un minut ca să-mi vin în fire.

— Mi-e puţin cam greu să cred, dar îţi mulţumesc, oricum.

Phil revine la masca profesională sobră.

— Anunţă-mă imediat ce vorbeşti cu reprezentantul companiei de asigurări – vreau să stabilesc o întâlnire cu toţi până la sfârşitul săptămânii.

Îmi ţin mâinile împreunate în poală, uscate şi crăpate din cauza spălatului excesiv şi-mi apare deodată în minte imaginea lor apăsând pieptul lui Jolene în timpul manevrelor de resuscitare. Şi-mi scapă printre buze o altă întrebare.

— Şi dacă se ajunge la un acord mutual este ca şi cum mi-aş recunoaşte greşeala, nu?

— Nu. De fapt, tehnic vorbind, aşa ar fi, din cauză că va intra în baza de date naţională, însă cu excepţia vreunui miracol născut din ignoranţă, nu există nicio şansă ca mama fetei să nu ceară despăgubiri. Dacă nu se gândeşte ea la asta, altcineva îi va da ideea. Aşa că ai de ales, ori cazi la înţelegere, ori laşi să se ajungă la proces.

Baza de date la care se referă Phil este o evidenţă publică a doctorilor care au plătit despăgubiri pacienţilor. Nu are importanţă dacă cererea de despăgubire a fost plauzibilă, justificată sau chiar morală. Nu contează nici măcar dacă s-a soldat cu un proces adevărat. A costat bani compania de asigurări împotriva malpraxisului şi prin urmare, apare ca o pată pe reputaţia medicului.

— Ar putea un eventual proces să-mi spele renumele pătat? întreb eu.

— Posibil, dar s-ar putea să te coste mult mai mult decât un acord mutual. Şi pe tine, şi spitalul. Ca să nu mai zic de publicitatea negativă care ni s-ar face! Apoi continuă cu o voce mai joasă, pe un ton mai calm. Uite cum stă treaba: chiar dacă mama – cum o cheamă? Jason? – se lasă dusă de val şi se ajunge la proces, nu pot să cred că autopsia va scoate la iveală probleme legate de felul cum ţi-ai făcut meseria.

— Domnişoara Jansen a refuzat autopsia. Nu se va face nicio autopsie.

— Nu poate să facă asta.

— Cum adică?

— Nu poate să refuze. Va fi un caz de competenţa medicului legist. Gradul de risc la care a fost încadrată pacienta a fost unu, nu-i aşa? Nu prezenta probleme de sănătate, nu? În cazul decesului unui pacient cu grad de risc unu sau doi se face aproape întotdeauna autopsia.

Simt un nod în stomac când îmi amintesc groaza de pe chipul lui Bobbie când a întrebat-o Don despre o eventuală autopsie. Phil se apleacă şi mai mult spre mine.

— Asta ar trebui să te bucure, Marie! Autopsia nu va face decât să confirme că ai făcut ceea ce trebuia. Poate chiar... Cred că n-ar

trebui să vorbim despre detalii fără să fie şi avocaţii prezenţi. Uite ce e, eşti sigură că nu vrei să-ţi iei liber azi?

— Nu m-am gândit până acum la autopsie. Am completat toate formularele şi rapoartele de deces ale lui Jolene presupunând că a murit fie din cauza unui bronhospasm, fie a unui şoc anafilactic sau a astmului, deşi nu sunt sigură ce anume a declanşat reacţia.

— Unde e acum? Jolene – fetiţa?

— La morga King County, cred. Medicul legist a luat-o la scurt timp după plecarea mamei.

Aveam în minte o imagine cu Jolene zăcând într-un pătuţ scund pe rotile, cu jucării în jur în loc de flori, în timp ce mama stă la căpătâiul ei, într-un fotoliu, şi o mângâie pe păr. E ridicol – o imagine fabricată de mintea mea de care nici n-am fost conştientă până când s-a metamorfozat în cea a unui copil eviscerat pe masa de piatră a medicului legist.

— Ştii cumva când o înmormântează? întreb eu.

Phil clipeşte de parcă i-ar fi intrat ceva în ochi.

— Marie, ştiu că suferi alături de familia fetei, dar ar fi un gest nechibzuit să apari la înmormântare. Chiar dacă nu eşti vinovată, în cazul ăsta ar trebui să păstrezi distanţa. Orice chestiune personală trebuie să fie de importanţă secundară pe lângă chestiunile juridice. Ai putea să faci un gest în acest sens după ce se ajunge la un acord.

Trei ore mai târziu, în toiul unei laminectomii, Frank Hopper mă apelează pe pager, rugându-mă să trec pe la biroul lui înainte de a pleca acasă. Frank este directorul general executiv al spitalului First Lutheran. Când intri în biroul lui, e ca şi cum ai deschide o uşă dinspre Wal-Mart spre Saks Fifth Avenue. Locul mochetei aspre este luat de un covor scump de lână, iar tapiţeria de vinilin a

scaunelor se transformă în piele italiană. Singura dată când am mai pătruns în acest sanctuar a fost când am semnat contractul de angajare.

Frank ne îndeamnă pe toţi să-i spunem pe numele mic şi începe fiecare conversaţie uitându-se direct în ochii tăi, aşa cum face şi acum, cercetându-mi apoi chipul, părul, hainele, ţinuta – o evaluare care de obicei mă face să simt că nu corespund cerinţelor. Mă asigură că are încredere deplină în judecata mea medicală şi în felul cum am făcut faţă situaţiei, evitând cu abilitate cuvântul „moarte". El şi întreg personalul înţeleg că următoarele luni vor fi dificile pentru mine şi vor să păstreze deschise toate căile de comunicare şi sprijin. Se sprijină cu coaiele pe braţele fotoliului rotativ şi din când în când i se iveşte câte o butonieră din mâneca sacoului – onix, presupun, cu ceva care seamănă cu un diamant incrustat în pântecele pietrei. Văzând-o, mă face să-mi doresc să-mi fi pus măcar cercei azi – ceva albastru care să mai salveze uniforma şifonată şi decolorată.

— Lucrăm cu o companie de malpraxis excelentă. Cu avocaţi de prima clasă. Cu John Donnelly. Nu e prima oară când ne ajută. Copilul... e fată, nu? mă întreabă el iar eu încuviinţez. Am înţeles... din ce-a spus Don Stevenson, că era retardată?

— Da, Jolene suferea de retard mintal.

— Ştii că asta e în favoarea noastră. Nu suntem nevoiţi să achităm salarii compensatorii. Când te întâlneşti cu reprezentantul companiei de asigurări?

— N-am reuşit să-l sun încă. Azi...

— Grăbeşte-te. Trebuie s-o faci cât timp ai detaliile proaspete în minte. Ai trecut tot în raport, da?

— Absolut tot. Chiar imediat după ce s-a întâmplat. Bineînţeles, am anunţat şi codul, aşa că era şi Matt Corchoran acolo – el trebuie să aibă evidenţa medicaţiei.

Îmi dau seama că ţin pumnii strânşi şi îi descleştez.

— Am verificat din nou dozajul medicamentelor, am reluat fiecare pas, Frank. Nu cred că aş fi făcut ceva altfel.

El ridică o mână.

— E prima ta experienţă de genul asta, nu-i aşa? Urmează-mi sfatul! Nu vorbi cu nimeni despre ce s-a întâmplat acolo. Vorbeşte doar cu avocaţii şi cu cei de la compania de asigurări. Orice altă discuţie poate deveni subiect de critică care va fi folosit împotriva ta.

Cumnatul meu răspunde la telefon după primul apel. Citesc în vocea lui dezamăgirea când îmi aude glasul.

— Bună, Gordon. Lori e liberă? Poate să mă sune ea înapoi dacă e ocupată să culce copiii.

— „Lori!" – îl aud strigând prin receptorul acoperit cu mâna.

— Stai că vine, mă anunţă el şi vocea lui pare mai vioaie acum, ca şi cum ar fi renunţat să mai spere că mă voi transforma în persoana cu care avea afaceri şi de la care aştepta veşti.

— Şi ce mai face Moş Ene?

— Bine.

Mi-l imaginez cum îşi trece o mână cu degetele boante prin părul rar, în timp ce cu cealaltă, în care ţine telefonul, îi face semn lui Lori că aşteaptă un telefon important. M-am străduit să apreciez şi eu tot ce vede sora mea la Gordon. Are un simţ al umorului capricios, mai ascuţit în ultima vreme. Dar a făcut-o pe Lori fericită, în general, de peste şaptesprezece ani, cu trei copii, şase case şi cicluri nenumărate de succese şi eşecuri în afacerile

imobiliare cu care se ocupă. Dar a înregistrat succese în ultimii patru sau cinci ani, ceea ce se pare că l-a făcut destul de încrezător în forţele proprii ca să-şi permită să-şi bage nasul şi în venitul meu.

— Tu faci bani adormind oameni, iar eu trezindu-i. Îi trezesc arătându-le posibilităţile pe care le au. În asta constă dezvoltarea afacerilor imobiliare, pe scurt. E vorba despre posibilităţi. Terenuri lăsate în paragină, acoperite de buruieni, transformate în dormitoare, restaurante şi bancomate, îmi repetă el de câte ori are ocazia, fără să-l împiedice faptul că-i explic că rambursarea împrumutului din perioada de studenţie a absorbit o mare parte din venitul câştigat timp de cinci ani şi acum restul merge în contul de pensionare la care sunt restantă cu zece ani. În seara asta însă sunt salvată de Lori, care îi ia telefonul.

— Tocmai ce voiam să te sun!

— Aici e Clara Văzătoarea, spun eu, gluma noastră când punem amândouă mâna pe telefon în acelaşi timp, lucru care se întâmplă atât de des încât ne speriem.

Dar în seara asta de-abia pot să vorbesc. Mă poticnesc în mijlocul cuvintelor. Mă cuibăresc în fotoliu şi-mi trag cămaşa de noapte peste genunchi, ca o vietate mică a pădurii care se ghemuieşte ca să se apere. Simt cum toată povara ce-mi stă pe suflet se revarsă din piept, urcând spre baza craniului, aducând cu ea o vâltoare de ţipete şi imagini, implorând să fie eliberată. Şi nu pot să-i dau drumul.

În fundal se aude unul dintre copii plângând şi Lori îl drăgăleşte.

— Am nevoie de sfatul unui medic. Lia s-a lovit la mână cam acum o oră, a căzut pe ea când sărea pe nişte picioroange cu arc cu patinele în picioare. Spune şi tu ce i-a dat prin cap! Cum îmi dau seama dacă şi-a rupt-o?

Şi iată cum se iveşte alibiul meu. Toată durerea e înghiţită pe loc de logica şi consilierea profesională, care nu lasă loc de emoţii.

— E umflată? S-a strâmbat vreun pic? Poate să mişte degetele şi să îndoaie mâna?

O pun pe Lori să-i imobilizeze braţul folosind o revistă făcută sul, să-i dea Tylenol şi să sune medicul pediatru mâine-dimineaţă. Lori vrea să ştie dacă are vreo importanţă ce revistă alege dintre *Rolling Stone* şi *Harper's.* Şi de aici discuţia divaghează. Începe să-mi povestească despre cearta cu unul dintre profesori, despre cât a plouat în Texas, aşa cum nu mai plouase până acum, „mă simţeam ca în Seattle", spune ea, despre faptul că se apropie ziua tatălui meu şi că ar trebui să pregătim ceva împreună. Ţin telefonul sprijinit de umăr şi lacrimile îmi şiroiesc pe receptorul tare de plastic, până când devine alunecos. Mă întreb dacă e posibil să se producă un scurtcircuit în cazul în care lacrimile inundă orificiile care îmi poartă vocea pe o distanţă de peste două mii patru sute de kilometri, cât despart oraşul Seattle de Forth Worth.

6

Nu e greu să aflu când vor fi funeraliile lui Jolene. Sun la biroul medicului legist sâmbătă, când probabilitatea ca de serviciu să fie o asistentă oarecare este mare. (Chiar şi aşa, sunt tentată să-mi schimb vocea, gata să folosesc un nume fals). Aceasta îmi răspunde maşinal, spunându-mi la ce capelă mortuară a fost transportat corpul lui Jolene. Sun acolo şi administratorul capelei îmi spune pe un ton compătimitor data, ora şi locul unde vor avea loc

funeraliile. Până să mă hotărăsc cu ce mă îmbrac, s-a strâns deja un morman de haine pe jos. M-am oprit la o fustă simplă şi un pulover bleumarin, renunţând în cele din urmă la a-mi compune o ţinută care să fie în acelaşi timp sobră, cu gust şi capabilă să mă facă eventual complet invizibilă.

Prima zi din aprilie e cu adevărat o zi de primăvară, când cireşii tremură uşor, fălindu-se cu ramurile înflorite, şi cerul este senin, de un albastru curat. Este ziua când Jolene va fi înmormântată. Parchez maşina pe trotuarul de vizavi, peste drum de capela mică ataşată casei de pompe funebre Massins, şi îmi încleştez mâinile pe volan în timp ce îmi repet în minte toate motivele care îmi justifică prezenţa în acest loc: funeraliile sunt o şansă de a găsi un răspuns, de a căuta pacea: înmormântările sunt evenimente unde bogăţia, puterea şi statutul social se resemnează în faţa sorţii care ne face pe toţi egali – evenimente unde jurisprudenţa n-ar trebui să-şi aibă locul. Am venit din respect pentru Jolene şi pentru pierderea lui Bobbie – ca o confirmare a faptului că, indiferent dacă vom ajunge părţi adverse într-un proces sau nu, eu sufăr alături de ea. Pot face ceva care să o ajute să nu se mai simtă aşa de părăsită. Am venit aici pentru că nu am putut să stau deoparte.

La câteva minute după ora la care e programată slujba, pe verandă păşeşte un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, îşi consultă ceasul de mână şi închide uşile. Mă strecor în capelă şi îmi las ochii să se obişnuiască încet cu lumina slabă dinăuntru. Este o încăpere simplă, fără cruci sau stele, totul este tăiat în unghiuri drepte, fără vârfuri care se înalţă spre divinitate. N-am nici cea mai vagă idee dacă Bobbie este credincioasă sau nu. Oare a vrut ca slujba de comemorare a fiicei să fie ţinută în acest sanctuar alegoric tocmai pentru că nu crede în Dumnezeu? Sau doar din cauza sărăciei? Oare a învăţat-o pe Jolene să se roage înainte de culcare ca

Dumnezeu să o aibă în pază? Şi când Jolene nu s-a mai trezit şi nici nu avea să se mai trezească vreodată, a fost oare Bobbie pregătită ca Dumnezeu să-i ia sufletul copilei sale? Soarele pătrunde prin ochiurile de geam prăfuite ale ferestrelor înalte în mănunchiuri de raze strălucitoare.

Printre rândurile de băncuţe din încăpere mai sunt răsfirate doar vreo şapte sau opt persoane. În tăcerea deplină, nu-mi aud decât inima care bate cu putere. E de aşteptat, îmi spun în sinea mea, când te confrunţi cu sentimentul copleşitor de vinovăţie. Fireşte că sunt neliniştită la gândul că o voi revedea pe Bobbie. Mă ruşinez şi mai mult de faptul că cercetez încăperea să văd dacă nu e cineva de la First Lutheran care m-ar putea recunoaşte. Mă îndrept spre locul cel mai îndepărtat, în dreptul ultimului rând de bănci, cât mai departe de ceilalţi.

Bobbie stă în primul rând. Are părul strâns într-un coc lejer lăsat pe ceafă, lăsând la vedere oasele fragile ale coloanei cervicale, o scară vălurită care duce de la gulerul puloverului negru până la curbura bazei craniului. Pare mult mai mică decât mi-o aminteam. Sicriul alb al lui Jolene, făcut pe mărimea ei, este aşezat exact în faţa ei, pe un catafalc, iar capacul pe jumătate deschis este acoperit cu un buchet de crini şi trandafiri albi. Acestea sunt singurele flori – cele două urne mari care se află de o parte şi de cealaltă a scenei sunt goale. Probabil că ursuleţul pe care Jolene îl ţinea strâns când am întâlnit-o prima oară în preoperatoriu se odihneşte acum pe pieptul ei – văd pântecele de postav roz care se iveşte din sicriu.

Un cuplu de vârstă mijlocie stă pe aceeaşi băncuţă cu Bobbie, deşi mai la distanţă. Aceasta pare izolată printre oamenii care presupun că îi sunt apropiaţi. Arunc o privire către chipurile din raza mea vizuală şi încerc să descopăr orice trăsătură de familie. Uşile se dau din nou în lături şi razele de soare luminează podeaua

de piatră. La intrare se profilează siluetele a doi bărbaţi îmbrăcaţi amândoi în costume închise la culoare. Aceştia se îndreaptă către mine, privindu-mă fix. Îi cunosc – sunt Phil Scoble şi Frank Hopper. Pesemne că au venit ca delegaţi din partea spitalului. Ar fi trebuit să mă aştept. Aşa se cuvine într-o astfel de situaţie – să vii la funeralii ca să-ţi exprimi compasiunea. Un gest potrivit venind din partea spitalului, dar necuvenit din partea mea. Sunt gata să mă ridic şi să-i întâmpin, dar aceştia ies din aura de lumină şi îmi dau seama că sunt nişte străini. Capul îmi cade în mâini ca într-o rugă. Sunt furioasă pe sentimentul de uşurare care mă încearcă.

Bărbatul care a închis uşile capelei merge la strană, îşi drege vocea şi deschide un caiet. Coboară bărbia în piept şi cercetează publicul puţin numeros uitându-se pe deasupra ochelarilor, apoi ne urează bun venit la slujba în cinstea lui Jolene Marielle Jansen. Citeşte o apologie generică şi emoţionantă. Mă întreb dacă într-un astfel de loc există discursuri scrise dinainte sau psalmi abreviaţi pentru copii. Bobbie nu ridică privirea din pământ. Nici măcar nu se mişcă.

Oratorul se aşază la loc şi în capelă nu se aud decât nişte tusete înăbuşite. Tăcerea lasă loc treptat foielii stânjenitoare şi scârţâitului de bănci până când oamenii încep să plece. Femeia care stă cel mai aproape de Bobbie se ridică şi se îndreaptă spre ea, îi pune o mână pe umăr şi îi spune ceva atât de încet, încât nu o aud. Îmi iau poşeta şi bucheţelul de irişi şi margarete legat cu o panglică roz. Acum îmi dau seama că am ales culoarea roz datorită ursuleţului – presupunând că era culoarea preferată a lui Jolene. Cred că era la vârsta când fetiţelor le place să aibă o culoare preferată. Şi am ales irişi albaştri pentru că ochii ei erau aproape ca nişte albăstrele. Dar albăstrele n-am găsit.

Am plănuit totul, cum o să merg la Bobbie la sfârşitul slujbei şi o să-i dau florile, spunându-i cât de rău îmi pare pentru că trece prin aşa ceva, poate chiar o să-i pun o mână pe braţ şi o să plec înainte de a se simţi obligată să-mi vorbească. Cu siguranţă nimic din toate astea nu i-ar deranja pe reprezentanţii companiei de asigurări de malpraxis sau pe avocaţi. S-ar putea ca Bobbie nici să nu mă recunoască, îmbrăcată în haine normale, cu părul lăsat pe spate şi fără nimic pe cap. Nu pot să mă prezint din nou aici – simplul gând mă paralizează.

Cei doi bărbaţi pe care i-am confundat cu Phil şi Frank se ridică şi se apropie de ea. Unul dintre ei îngenunchează lângă ea. E blond şi are faţă de copil şi nu pare a fi rudă cu ea. Îi vorbeşte câteva minute şi în cele din urmă o ajută să se ridice şi o conduce pe interval. Trec amândoi pe lângă mine şi nu pot nici măcar să mă ridic să mă intersectez cu ea. Simt cum mi se strânge inima când îi văd chipul. Am văzut aceeaşi privire goală la victimele cu traumatisme de la Urgenţă, care afişează o mască perplexă, căci se luptă să recunoască lumea care a explodat deodată în jurul lor. E evident că nu mă vede – căci nu vede pe nimeni.

În timp ce mă îndrept spre maşină, îi văd pe toţi trei sub ramurile unui cireş masiv, care semănau cu nişte aripi boante, despărţite de un cablu electric. O pală de vânt iscă o ploaie de petale albe. Bărbatul blond scoate o carte de vizită albă din buzunarul sacoului şi i-o dă lui Bobbie, ţinându-i mâna într-a lui o clipă, aşa cum preotul binecuvântează enoriaşul după slujbă. O conduce apoi pe stradă spre un Ford sedan mai vechi, de culoare bej, cu o portieră albastră, altă culoare decât restul maşinii, pe locul din dreapta şoferului. Apoi cei doi bărbaţi se îndreaptă spre un Lexus negru discutând. La lumina zilei, bărbatul cu început de chelie pare şi mai tânăr şi aproape servil după felul cum chicoteşte

şi aprobă spusele blondului. Amândoi degajă o siguranţă de sine care arată clar că sunt obişnuiţi să decidă pe cine primesc în cercul lor şi cine rămâne pe dinafară. Orice ar discuta, cu siguranţă nu e vorba despre moartea unei leliţe. Deodată totul mi se pare atât de evident, de parcă aş fi citit ce scrie pe cartea lui de vizită. Nu e preot. E avocat.

Seara, după ce fac un duş şi mă schimb în cămaşă de noapte, adun hainele pe care le scosesem din şifonier şi le împrăştiasem pe jos mai devreme. Se întâmplă rar să mă mai îmbrac şi cu altceva în afară de uniformă, blugi sau şorturi. Majoritatea rochiilor pe care le am le-am cumpărat în primii ani după ce am fost angajată la First Lutheran, când îmi puteam permite, în sfârşit, să mă răsfăţ din când în când. Multe dintre ele par demodate, dacă ar fi să acord atenţie modei. A mai existat o perioadă în care m-am lăsat pradă febrei cumpărăturilor, după ce am terminat de achitat împrumutul din timpul studenţiei, când mi-am cumpărat apartamentul în care locuiesc acum şi nişte mobilă. Era prima dată când aveam un frigider întreg, şi nu doar un raft împrumutat. Prima dată când puteam să citesc până târziu în sufrageria mea fără să-mi fac griji că o să tiu deranjată de colega de cameră care venea împleticindu-se de la petrecere. Şi aveam, în sfârşit, şi o maşină nouă. Fără portiere neasortate.

Cumpărăturile aproape că păreau parte din ritualul de trecere în urma căruia deveneam medic plin, ca şi înrămarea diplomei de doctor, a dreptului de practică şi a diplomelor de specialitate – acte pe care era de aşteptat să le expun la vedere, fiind simboluri ale statutului la care era de aşteptat să râvnesc. Cred că ceea ce mi-am dorit în primul rând a fost dovada că pot să-mi câştig singură existenţa. Am amânat atâtea alte lucruri!

Până la urmă, nu mi-am mai expus diplomele pe niciun perete. În schimb, am umplut spaţiile goale cu fotografii de familie – nepoatele şi nepoţii mei, la botez sau la zilele lor de naştere, eu şi sora mea la plajă, la un rodeo, aplecate pe spinarea arcuită a iepei bălţate a surorii mele, mama în grădina de trandafiri, încă zveltă şi proaspătă ca unul dintre bobocii pe care îi ţinea în mâna înmănuşată, la o vârstă la care eu eram prea mică ca să mi-o amintesc prea bine. Am şi un portret formal al tatălui meu făcut cu ocazia anunţării pensionării, proptit în centrul bibliotecii, de unde poate să privească la bunăstarea şi încrederea în propria persoană pe care le-am dobândit şi fără ajutorul lui.

Pun irişii şi margaretele care se ofilesc într-un pahar cu apă şi le aşez pe noptieră. Îi scriu în grabă un bilet lui Gary, în care îi spun, cerându-mi scuze, că trebuie să particip la o conferinţă în săptămâna când şi-a plănuit el vizita, rugându-l să o reprogrameze. Apoi o sun pe Lori.

— Nu şi-a rupt mâna – doar şi-a scrântit-o. Doctoriţa a fost încântată de ideea cu revista. Am ales până la urmă *Rolling Stone.* Tu ce-ai mai făcut azi?

— Nu prea bine, îi răspund eu. Apoi trag aer adânc în piept şi adaug: Am fost la o înmormântare.

— Marie, îmi pare rău. Cine a murit?

Mă aşez pe pat şi răsucesc între degete cablul telefonului. Irişii atârnă moi peste buza paharului – stâng lumina ca să nu-i mai văd.

— O pacientă. Cineva care era în grija mea.

Lori mă consolează. M-a auzit vorbind despre moartea încetă şi adesea dureroasă a pacienţilor bolnavi de cancer care pot să fie supuşi la nenumărate operaţii înainte de a renunţa.

— Ah, drăguţ din partea ta că te-ai dus. Te-ai apropiat de familie?

— Nu.

Fac o pauză. Fără să vreau, îmi scapă un geamăt. Aproape că simt încordarea lui Lori de la capătul celălalt al firului.

— Era o fetiţă de opt ani. Mi-a murit pe masa de operaţie.

Lori geme înăbuşit.

— O, Dumnezeule! Ce-a avut? Ce fel de operaţie?

— N-avea nimic. Era o pacientă sănătoasă şi operaţia a fost una simplă.

Vocea îmi răsună în receptor. În rest, tăcere deplină. Mă ghemuiesc pe pernă cu receptorul rezemat de obraz.

— Eram în toiul operaţiei şi dintr-odată n-am mai putut să o ventilez. Căile respiratorii i s-au blocat.

— Fără niciun motiv? Adică, nu puteai să previi situaţia?

Pare aproape panicată şi ştiam că îmi vorbea ca o mamă, nu ca o soră. Cum altfel? Aud o voce murmurând în fundal. Lori şopteşte:

— Ssst, ssst, nu s-a întâmplat nimic, puişor, şi se aude un foşnet de material. Apoi vorbeşte din nou la receptor. Lia a venit la mine în pat. A visat urât.

— Îmi cer scuze. Ar trebui să te las să-ţi vezi de treburile tale.

— Nu, nu e nicio problemă. A adormit la loc. Nu pot să cred că treci prin toate astea singură, acolo. Vrei să vorbeşti despre asta?

Singurătatea măreşte şi mai mult distanţa dintre noi.

— Mi s-a spus să nu vorbesc. Aproape că ăsta e cel mai greu lucru acum.

— Dar ştii că nu a fost vina ta, nu? Adică, nu se întâmplă ca lucrurile să meargă prost uneori?

— Ba da, dar la pacienţii bolnavi şi bătrâni. Nu la o fetiţă de opt ani. Cel puţin nu se întâmplă foarte des. Cred că a avut o reacţie de tip anafilactic la unul dintre medicamente. Poate la latex. Şi am tratat-o împotriva alergiei... dar totul s-a întâmplat aşa de repede!

— Ce e şocul anafilactic, un fel de alergie?

— Da, una din cele mai grave. Care e fatală.

— Dar n-ai fi putut să anticipezi lucrul ăsta, nu? Adică, nu e vina ta, nu?

Nu-i răspund. Cum pot să-i explic că, în afară de sentimentul de vinovăţie, un doctor este şi altfel tras la răspundere când ceva nu merge?

— Vrei să mă urc în avion şi să vin la tine? Aş putea s-o rog pe Olivia să-l ajute pe Gordon cu ăştia mici. În cazul ăsta, aş ajunge mâine.

— Mm. Nici să nu te gândeşti, spun eu încercând să par relaxată. Se aude ecoul în scobitura dintre faţă şi pernă. O să fiu bine. Cred că o dată şi o dată era scris să iasă prost, dacă iei în seamă statisticile.

— O, Marie! Ştiu că ai avut cât se poate de multă grijă de ea.

Mă răsucesc pe spate, dându-mi la o parte părul umed de pe tâmple şi lăsându-l să cadă pe pernă.

— Dacă ar fi fost aşa, n-ar fi murit. Era singură la părinţi, Lori. Mama ei nu mai are alţi copii.

Eu şi Lori ne-am pierdut mama acum doisprezece ani, care se împlinesc chiar luna asta. Aveam pe atunci douăzeci şi cinci de ani şi eram în anul trei de facultate. După douăzeci şi patru de luni de stat aplecată deasupra microscoapelor, a cadavrelor şi a manualelor care mi-au rupt biblioteca, eu şi colegii mei ne simţeam cu toţii pregătiţi să aplicăm termenii latini şi listele de simptome memorate pe pacienţi în carne şi oase. În cele din urmă am trecut examenele şi am început să lucrăm în spital, îmbrăcând halatul alb emblematic pentru medici – aveam buzunarele ticsite cu stetoscoape de cauciuc, ciocănele de reflexe, garouri şi liste cu

antibiotice. Atunci ne aflam pe prima treaptă .1 meseriei de doctor – chiar şi infirmierele ne aruncau zâmbete răutăcioase când vedeau eforturile noastre susţinute de a îmbina examenele promovate cu succes cu realităţile practice ale bolii. Niciun manual nu te învaţă cum să introduci un cateter într-o venă sau un tub nazogastric în stomac, sau să suturezi rana unui copil care dă din picioare. Orgoliile noastre s-au prăbuşit sub greutatea ploştilor şi cicatricile lăsate de eforturile noastre neizbutite au fost pansate cu leucoplast. Cu toate acestea, pentru majoritatea, halatul alb presupunea că stăpâneai nu doar cunoştinţe medicale, ci şi moralitate – etica vieţii şi a morţii. La un moment dat, totuşi, toţi am fost nevoiţi să ne confruntăm cu realitatea care ne umaniza. Eu m-am confruntat cu ea în sânul propriei familii. Mama avusese febră reumatoidă în copilărie, care i-a afectat valvele inimii. În cei cincizeci şi cinci de ani de viaţă, inima ei s-a forţat să pompeze sângele printr-un orificiu care se îngusta din ce în ce mai mult, în timp ce peretele muscular îşi pierdea din elasticitate şi se întărea, ca bicepşii unşi cu ulei ai unui halterofil. Inima ei depunea efort şi pereţii ei se îngroşau în timp ce alerga cu prietenele din copilărie, în curtea şcolii din Texas, de la ţară, unde s-a îndrăgostit de studentul la masterat mai mare decât ea care locuia în pensiunea mamei sale. Apoi a lucrat ca ospătăriţă ca să aibă bani să-i cumpere soţului cărţile care îi trebuiau, a încercat ani de zile să rămână însărcinată şi apoi ne-a avut pe sora mea şi pe mine, la un an şi două luni diferenţă una de cealaltă. Inima ei a luptat şi s-a forţat în tot acest timp, fără ca afecţiunea de care suferea să-i dea niciun semn, aşa încât tot timpul s-a considerat o femeie sănătoasă şi a crezut că va trăi să-şi vadă fetele măritate, să-şi lină nepoţii în braţe şi să fie alături de soţul ei la bătrâneţe, cu toate neputinţele pe care le aduce aceasta.

Inima ei i-a acordat această perioadă de grație, de sănătate aparentă, până când s-a produs o vătămare fiziologică ireversibilă și a început să aibă o senzație de sufocare când ștergea pe jos și să simtă o durere în piept când își plivea grădina de trandafiri. Până să ajungem la liceu, mama acumulase deja o listă lungă de scuze pentru care lipsea de la picnicuri, plimbări sau excursii la lac. Chiar și atunci, orgoliul ei mut, puterea de îndurare pe care o are o mamă au făcut-o să păstreze tăcerea, să nu spună nimănui despre simptomele pe care le avea, să facă din acestea o chestiune intimă, iar fiecare an care trecea fără intervenție medicală îi diminua orice șansă de redresare. Nu a spus nimic nimănui până când am început eu să observ cum se oprea la mijlocul scărilor ori de câte ori urca încet cu maldărul de șosete, cărți, pulovere sau pantofi pe care noi, ceilalți membri ai familiei, le aruncam, fără să ne sinchisim de maniere, în mijlocul bucătăriei.

Dar de-abia în timpul facultății am înțeles destul de bine situația pentru a insista – cu o voce care abia își câștigase respectul odată cu îmbrăcarea halatului alb – să meargă la un cardiolog și să profite de ceea ce i-ar putea oferi medicina modernă. Pe atunci, singura opțiune era operația pe cord deschis. Cardiologul i-a explicat că sunt toate șansele ca după operație să se simtă bine. Într-adevăr, riscurile erau mai ridicate decât ar fi fost în stadiile incipiente ale bolii, dar fără intervenție chirurgicală, acestea creșteau și mai mult. Membrii familiei au apelat la mine să le traduc dialectul străin care presupunea o alegere, urmată de o consecință. Și am putut – chiar dacă eram în perioada de pruncie a vieții mele de doctor – să explic hipertrofia ventriculară, regiunile și gradientele alvulare, debitul cardiac și bypassul cardiopulmonar. Am reușit să fac acest lucru, să caut informațiile noi în *Dicționarul de termeni medicali* de Stedman, să le disec până la etimologia

latinească a cuvintelor şi să le ofer părinţilor mei explicaţia, ca pe un dar, dovadă a faptului că eforturile pe care le-au făcut pentru educaţia mea au meritat. Ceea ce n-am putut să le ofer însă, deşi reprezenta chiar lucrul de care aveau cel mai mult nevoie, era perspectiva pe care ţi-o oferă experienţa, filtrul unei judecăţi critice care i-ar fi putut ajuta să ia o decizie clară: fără intervenţie chirurgicală, mama avea să moară aproape sigur în doi ani de zile. Alegerea pe care trebuiau să o ia părea cumva să-i paralizeze, crescuţi fiind într-o lume în care boala oferea rareori opţiuni. Am vorbit degeaba. Am încercat s-o conving folosind cuvinte simplificate şi schiţe ale sistemului circulator făcute cu pixul. Ca întotdeauna, mama a apelat la tata, să afle şi părerea lui. El mi-a cerut să mai explic o dată, ca şi cum o descriere mai detaliată ar fi putut să-i garanteze salvarea. Mama s-a cufundat într-o depresie care a împiedicat-o să vadă vreo perspectivă luminoasă, orice variantă ar fi ales. Apoi, într-o dimineaţă, s-a ridicat din fotoliul preferat şi s a prăbuşit la pământ, secerată de greutatea care îi apăsa pe piept. Atât de mare a fost durerea, încât i-a tăiat respiraţia, căci n-a mai putut nici măcar să strige. Tata a auzit ceaşca de ceai care s-a făcut ţăndări şi a alergat în sufragerie. Mama încă mai vorbea când am ajuns la spital. Dar o mare parte din inima ei era pe moarte. Peretele muscular care devenise în timp rigid şi care îi mai îngăduise o ultimă decadă de viaţă, devenise atât de gros încât strangula propriile vase de sânge – răzbunându-se pe funcţionarea defectuoasă a valvelor.

Mama a fost dusă de urgenţă la Terapie Intensivă, chiar în secţia unde am fost desemnată să învăţ ştiinţa complicată de a doza picăturile de narcotice şi de a mânui firele electrice şi aparatele de ventilaţie care pot salva o viaţă sau pot lupta pentru a o prelungi. Mai era totuşi o şansă, a spus chirurgul cardiolog. Dacă presiunea

exercitată asupra inimii ar fi putut fi înlăturată destul cât să permită vindecarea, să lase să pătrundă câteva picături de sânge saturat în oxigen în centrul ei, era posibil ca pacienta să supravieţuiască operaţiei.

Au introdus o pompiţă în artera femurală, unde coapsa se uneşte cu trunchiul, până în artera aortă unde să se fixeze sub valva defectuoasă. Pompiţa a fost setată la ritmurile electrice ale inimii mamei mele, umflându-se şi dezumflându-se pentru a împinge sângele spre corp şi creier. Stăteam în lumina difuză şi ascultam sunetul înfundat al pompei mecanice, estompat de straturile de carne vie. Îmi imaginam pompa în formă de submarin contractându-se în sângele roşu aprins al aortei. Furtunul care o conecta la aparat ieşea şerpuind prin coapsă din vasul de sânge care pulsa. Acest sunet m-a purtat pe un tărâm unde amintiri din viaţa petrecută alături de ea şi speranţele legate de viitor se intersectau, formând o linie continuă, neştirbită de cicatricea pe care moartea ei ştiam că o va lăsa înlăuntrul meu.

Tata se învârtea ca un leu în cuşcă, repetând aceleaşi întrebări la nesfârşit. Eu tot încercam să găsesc cuvinte şi metafore noi, care să-l facă să înţeleagă misterul trupului ei care ceda. Dar pe măsură ce zilele treceau şi rinichii ei nu şi-au mai îndeplinit funcţia, aceea de a curăţa sângele, ficatul nu a mai produs enzime şi proteine şi măduva osoasă nu a mai produs celule noi, nu s-a mai pus problema operaţiei. Doar aşteptam moartea.

S-a stabilit o întâlnire între echipa de medici şi familia pacientei. De data aceasta, cuvintele cardiologului erau şovăielnice, alese în aşa fel încât să ne liniştească, fără să ne dea însă speranţe. Acesta i-a dat de înţeles cu delicateţe tatălui meu că trebuie să pună capăt vieţii artificiale a soţiei sale.

Sunt sigură că mama n-a bănuit niciodată că una din fetele ei avea să devină doctor. Femeile doctori erau rare în lumea ei. Ea m-a învăţat lucrurile de care credea că voi avea nevoie în viaţă: cum să cos o cravată în bie pe care tata urma să o primească în dar de Crăciun – o cravată lată, cu flori ţipătoare, pe care a purtat-o doar o singură dată, din politeţe; cum să separ gălbenuşul de albuş când făceam bezele, plimbând conţinutul oului crud dintr-o jumătate de coajă în cealaltă, până când mijlocul auriu se desprindea de albuşul incolor; cum să mă pensez, să-mi pun sutienul şi să mă încalţ cu ciorapi fini fără să-i agăţ.

M-a învăţat toate lucrurile pe care sora mea le-a pus în practică într-o manieră excelentă, toate complexităţile pe care le presupune întemeierea unei familii şi unirea dintre doi oameni şi generaţia căreia aceştia îi dau naştere formând o familie nouă, întreagă – fapte de o importanţă crucială care fac o familie să funcţioneze, transmise de la o femeie la alta, fără să fie vreodată supuse vreunei testări, evaluări sau clasificări, însă de o valoare inestimabilă. Le-am pus la păstrare cu gândul să i le împărtăşesc şi eu fiicei mele într-o zi, după ce truda din timpul facultăţii avea să se încheie în sfârşit. Odată ce am recâştigat un oarecare control asupra propriei vieţi, după rezidenţiat, am fost mereu convinsă că aveam să mă căsătoresc şi să devin mamă. N-am avut niciodată intenţia să mă opun valului. Ştiam doar că nu voiam să o fac fără o planificare minuţioasă.

A trecut o săptămână de la incident şi oamenii nu-şi mai exprimă regretul pentru ce mi s-a întâmplat şi nici nu mă mai întreabă dacă rezist. În loc ca moartea lui Jolene să fie o tragedie împărtăşită de toţi cei care lucrează în aceeaşi secţie cu mine, aceasta devine treptat taina mea mută care îi face pe tehnicienii de chirurgie şi pe asistentele care pălăvrăgesc la cantina spitalului să păstreze o tăcere stânjenitoare atunci când mă văd. Mă interesez de programul operaţiilor, îmi spun părerea despre seturile noi de anestezie epidurală, comentez cât se poate de insipid despre vreme şi răspunsurile îmi parvin contaminate cu o nuanţă de milă.

Colegii mei anestezişti sunt mai îndrăzneţi.

— Mulţi doctori buni păţesc asta. Şi eu aş fi procedat probabil la fel în locul tău. Ştiu cum te simţi. Ferească Dumnezeu, aş fi putut să fiu eu desemnat la sala aia.

— Trebuie să te ridici şi să mergi mai departe, Marie.

Dar cea mai vagă urmă de judecată în privirea lor sau cea mai subtilă schimbare a tonului vocii dă la iveală îndoiala.

La câteva zile de la înmormântarea lui Jolene, devine evident faptul că prietenii mei mai apropiaţi muncesc din răsputeri pentru ca eu să-mi termin programul mai devreme. Joe, Will, chiar şi Sandy McLaughlin, care de obicei este aşa de rezervată şi închisă în ea, toţi par să afle că, aşa, ca o coincidenţă, ultimul meu caz din ziua respectivă a fost transferat în sălile lor. Nu ştiu cum reuşesc să fie liberi chiar în preajma prânzului şi nu au nimic mai bun de făcut decât să mă trimită să cumpăr mâncare thailandeză pentru toţi. E greu să nu mă îndurereze I aptul că nu mi se mai încredinţează cazuri de pediatrie.

Într-o dimineaţă, uşile liftului din parcare se deschid şi urcă Brad. Cum dă cu ochii de mine, îmi dau seama că ar fi preferat să urce pe scări. E prima dată când recunosc faţă de mine însămi că l-

am tot evitat la cantină şi în sala de conferinţe. Mă salută înclinând din cap şi apasă pe buton, la etajul următor, sieşi amândoi trebuie să ajungem la Secţia de chirurgie care se află la etajul patru. Când uşile liftului se deschid, ies odată cu el în holul gol de la subsol, unde se află birourile.

— Brad. Ezit, căutând cuvintele potrivite. Uite, n-am avut ocazia să-ţi spun ce rău îmi pare că eşti amestecat în chestiunea asta. A fost pur şi simplu... o desincronizare. Ghinion.

Intenţionez să mă opresc, să nu mai spun nimic, ştiu că aşa ar trebui să fac, dar nu e nici picior de om pe aici care să ne audă.

— Nu cred că există ceva care ar fi putut schimba situaţia, ceva ce ar fi putut să facă unul din noi, dar dacă ai observat ceva, o schimbare care nu părea importantă la momentul respectiv...

Brad s-a înroşit ca racul şi clatină din cap.

— Nu pot. Îmi pare rău, Marie. Avocatul meu spune că nu. Un voie să spun nimănui nimic, cu excepţia psihologului sau a preotului. Întinde mâna pe lângă mine să apese pe buton şi simt şi eu că-mi arde faţa.

— Avocatul tău? De ce ai apelat la un avocat?

El ridică din umeri şi apasă din nou pe buton.

— Voiam pur şi simplu să ştiu în ce ape mă scald în cazul în care... se intentează proces.

Păşeşte în lift şi, pentru prima oară, mă priveşte în ochi. În privirea lui se citeşte tristeţe, dezamăgire sau poate doar frică.

— Marie, eu sunt nou aici. N-am niciun palmares care să mă sprijine. Cine o să fie ţapul ispăşitor?

Uşile liftului se închid între noi şi cablurile încep să zumzăie de parcă l-ar ridica cu macaraua.

La o săptămână şi ceva de la moartea lui Jolene, trebuie să plec de la serviciu mai devreme ca să mă întâlnesc cu reprezentanta companiei de asigurări de malpraxis. Joe vine să preia tiroidectomia la care lucrez.

— Ţi-ai pregătit discursul?

— Eu aşa zic. Par agitată?

Joe îmi pune o mână pe după umăr şi îmi şopteşte la ureche:

— Să nu uiţi. Tu o plăteşti pe ea.

— Mda. De parcă la asta îmi stă mie mintea acum! Mă simt de parcă m-aş întâlni cu un juriu întreg.

Îi spun istoricul medical al pacientei, la ce este alergică şi planul de anestezie pregătit. Sunt gata să plec când îmi amintesc care a fost doleanţa pacientei.

— Vrea neapărat să i se pună proteza imediat ce se trezeşte, spun eu şi arăt cu degetul spre recipientul transparent în care se află un rânjet impecabil de plastic.

Caroline Mayers-Yeager, consultanta mea de asigurări de malpraxis, este o femeie mignonă, doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, îmbrăcată cu un costum de mătase de culoarea fildeşului cu o croială impecabilă, care se asortează cu părul ei blond şi creţ. Vorbeşte în stilul tipic locuitorilor din New York, răspicat, neprietenos, exemplificând cazuri de decese din pediatrie de-a lungul timpului şi şanse statistice de a triumfa în faţa unui juriu dacă se ajunge la proces. Stau în faţa biroului ei, nefiind în stare să înghit ceaiul pe care mi l-a adus secretara, căci mi-am dat seama că nu m-am pieptănat de ceva vreme.

Aceasta ascultă rezumatul anesteziei lui Jolene pe care îl repetasem bine – versiunea pe care oglinda din baie îmi confirmase că o interpretasem impecabil.

— M-am uitat de mai multe ori pe foaia de anestezie, îi spun eu pe un ton cât mai neutru şi stăpânit. Cea mai probabilă explicaţie este şocul anafilactic.

Îşi notează ceva pe un blocnotes.

— Dar nu prezenta alergii.

— Nu erau consemnate în fişa ei medicală. Mama ei nu ştie să fi fost alergică la ceva.

Se încruntă şi îşi aruncă din nou ochii peste notiţe.

— Aţi făcut bine că aţi consemnat totul. Şi încă în detaliu – lui Donnelly o să-i placă acest lucru. Dar dacă ar trebui să puneţi sub semnul întrebării propriile diagnostice – spune ea şi-mi zâmbeşte cu un aer complice dacă aţi fi propriul avocat îi acuzării, ar fi ceva ce nu a mers cum trebuia?

Îi răspund fără să mă pierd, dar ea surprinde fărâma de îndoială din glasul meu.

— Nu vă faceţi griji, spune ea. Tot ce îmi veţi spune rămâne între noi.

— E vorba de puls. Mă opresc şi îmi muşc buzele. Ar fi trebuit să crească la început. Înainte ca nivelul de oxigen să scadă. Asta nu înţeleg.

— Cât de important consideraţi că este acest lucru?

Îmi reamintesc mie însămi că, în ciuda experienţei pe care o are aceasta în problemele de natură legală din medicină, nu e totuşi doctor.

— N-aş putea spune sigur. I-am administrat un narcotic, Fentanyl, şi e posibil ca acesta să fi împiedicat creşterea pulsului.

Aceasta ridică din sprâncene şi aşteaptă să continui.

— În tabloul general? Probabil că nu are nicio însemnătate.

În ciuda impasului în care mă aflu, simt o uşurare că am putut să vorbesc, în sfârşit, despre îndoiala care mă rodea, într-un cadru unde sunt protejată.

— În orice caz, autopsia ar trebui să confirme şocul anafilactic dacă am dreptate.

Caroline încuviinţează şi soarbe o gură de ceai. Rujul nu i se ia de pe buze.

— Să sperăm. Nu uitaţi, indiferent dacă aţi procedat cum trebuia sau nu, First Lutheran are tot interesul să nu se afle, ceea ce presupune încheierea unui acord mutual, chiar dacă acest lucru implică faptul că aţi greşit. Gravitatea erorii comise sau gradul competenţei dumneavoastră au impact, în primul rând, asupra sumei care va fi stabilită prin acord.

— Când vin rezultatele autopsiei?

— De obicei durează câteva săptămâni. Vom continua demersurile bazându-ne pe prezumţia că acestea nu vor indica niciun act de neglijenţă.

Neglijenţă. E pentru prima oară când cineva pronunţă acest cuvânt în faţa mea. Eu mi l-am spus în sinea mea. L-am căutat chiar şi în dicţionar: „Eşecul de a exercita îngrijirea pe care ar exercita-o o persoană prudentă în aceleaşi circumstanţe".

— Dar domnişoara Jansen nu m-a dat în judecată, nu?

— Nu, spune ea pe un ton hotărât, ceea ce mă face aproape să mă relaxez. Apoi continuă: Dar mă aştept să o facă. Şi dacă o va face, nu va depune plângere doar împotriva dumneavoastră, ci va da în judecată spitalul şi pe toţi cei prezenţi în sala de operaţie în acea zi. Şi dacă intentează proces, povestea va ajunge pe paginile ziarelor şi ne va costa cu atât mai scump.

— Am înţeles, spun eu, nefiind sigură, de fapt, că pricep o iotă din cele spuse.

— Trebuie să ne mişcăm repede.

Caroline îşi reia atitudinea de profesionistă, punându-şi mâinile în şold, ceea ce-i subliniază talia subţire. Diamantul de pe inelarul stâng împrăştie scântei peste dosarul meu.

— Sunt sigură că ştiţi ce înseamnă o astfel de plângere pentru baza de date proprie, dar nu putem risca să ajungem la proces. Spitalul nu poate risca şi nici dumneavoastră. Dacă se va încheia un acord, vom avea, cel puţin, un oarecare control asupra costurilor. Nu uitaţi, poliţa dumneavoastră de asigurare prevede un anumit capital. Nu e vorba de câştig, e pur şi simplu o chestiune de câţi bani îi dăm.

— Şi ce se întâmplă dacă acordul prevede o sumă care îmi depăşeşte limita de asigurare?

Pentru o clipă, sprâncenele i se arcuiesc ca două săgeţi, şi-mi dau seama cât de naivă trebuie să sune întrebarea mea.

— Păi, orice depăşeşte limita de asigurare, va trebui să fie achitat din veniturile personale.

Will Hanover e de gardă în seara asta. E trecut bine de ora opt când mă întorc la spital. Bat la uşa camerei de gardă, sperând că nu mai e în sala de operaţie. Aud arcurile patului cum scârţâie sub salteaua jalnică pe care o folosim toţi prin rotaţie.

— Bună, Will. Îmi cer scuze, încercai să te odihneşti?

Acesta îşi trece o mână prin păr şi se scarpină în cap.

— Nu, nici vorbă. Citeam ziarul. Cam într-o oră şi ceva începem o laparotomie exploratorie – aşteptăm să vină fiul pacientei.

— Cine o operează? întreb eu.

— Marconi. Sărmana femeie are optzeci şi şase de ani şi suferă de ischemie intestinală.

— Ai nevoie de ajutor la pregătiri?

El râde.

— Aşa deci, te-ai îmbrăcat la patru ace şi te-ai întors la spital să mă ajuţi să pregătesc sala de operaţie? spune el şi clatină din cap. Cum a fost întâlnirea de azi?

Ridic din umeri şi-mi îndes mâinile în buzunarele halatului.

— Bine. Aşa cred, cel puţin. De unde ai auzit?

— De la Joe. Vrei să bem o cafea?

La cantină, aşezaţi la o masă din colţ, îmi fac curaj şi-l întreb, iar Will îmi dă detalii despre procesul prin care a trecut în primul său an la un spital din Portland.

— Era o operaţie de carotidă bilaterală la o pacientă obeză. Chirurgul nu era dintre cei mai buni; eu abia îmi terminasem rezidenţiatul. Eu am vrut s-o las intubată la sfârşitul operaţiei, dar chirurgul a insistat să scot tubul. Eu am avut dreptate şi el s-a înşelat, dar nu m-am ţinut pe poziţii. I-a scos tubul endotraheal în salon, după ce se trezise de-a binelea, dar pacienta a început să aibă convulsii şi a suferit un puseu de tensiune. Cusăturile operaţiei au cedat şi a început să sângereze, iar căile respiratorii i s-au închis. Chirurgul nu a putut să introducă din nou tubul de ventilaţie.

— Şi a murit? întreb eu.

— Mai rău. A fost o legumă opt ani până să moară. Am vrut să închei un acord mutual, dar s-a făcut prea multă tevatură. Avocatul familiei ne-a aţâţat unii împotriva celorlalţi, pe mine, spitalul şi chirurgul. Aşa că s-a ajuns la proces. Suma stabilită în urma hotărârii judecătoreşti a depăşit cu mult suma prevăzută de asigurarea mea de malpraxis. Nu aveam mulţi bani pe atunci, dar am pierdut tot ce aveam.

— O, Dumnezeule, Will! îmi pare aşa de rău!

El amestecă încet cu linguriţa în cafea şi nu răspunde imediat.

— Nu pierderea financiară e grea, ci să te convingi pe tine însuţi că meriţi să ţi se mai încredinţeze viaţa unui om. Spitalul, compania de asigurări – pe toţi îi interesează numai banii. Dar tu eşti cel care încearcă să adoarmă în fiecare seară cu chipul pacientului în faţa ochilor.

Cantina este aproape goală; miroase a clor, detergent şi cafea supraîncălzită. Îngrijitorul ajunge cu aspiratorul în sectorul nostru şi aşteptăm tăcuţi până se îndepărtează.

— Doamna de care-ţi spuneam avea nouă copii şi unsprezece nepoţi – de fiecare dată când treceam pe la Terapie Intensivă în zilele imediat următoare incidentului, salonul ei era plin de oameni. Nici nu luau în discuţie deconectarea de la aparate. Se rugau cu toţii şi fluturau o Biblie deasupra ei, aşteptând să se trezească. Ridică privirea spre mine şi îşi împreunează mâinile în poală. N-ar trebui să spun aşa ceva, nu? Nu vreau să jignesc pe nimeni.

Eu clatin din cap şi îi răspund:

— Am fost crescută în spirit catolic, dar am renunţat cu toţii la religie când eram adolescentă. Şi cum ai reuşit să depăşeşti momentul?

— Eram tânăr. Jenny, soţia mea, a fost extraordinară – a trebuit să vindem casa. Phil Scoble mi-a oferit postul ăsta, lucru pentru care i-am fost foarte recunoscător la momentul respectiv. Şi de atunci nu mi-am mai ignorat niciodată instinctul de doctor. Dacă e să fie şi o parte bună în tot ce mi s-a întâmplat, asta e, spune el şi se rezemă de spătarul scaunului. Şi acum să revenim la tine. Cea cu care te-ai întâlnit azi era avocata?

— Nu, era agentul meu de asigurare de malpraxis. Vrea să încheiem un acord cât mai repede – mama fetei nu m-a dat în judecată, dar toţi se aşteaptă s-o facă.

Will încuviinţează.

— Atunci cazul tău ar trebui să fie mai simplu. Ştiu că nu poţi să vorbeşti despre asta – de partea asta îmi amintesc bine, dar nu pare că ai fi greşit cu ceva. Şi totuşi e de mirare câte luni pot să dureze lucrurile de genul ăsta. Iar avocaţii cer tarif pe oră.

Aş vrea să pot zâmbi.

— Phil mă sprijină. Chiar şi Frank.

Will încuviinţă din nou, mai gânditor de data asta.

— Phil e un tip de treabă. Doar că... Se opreşte.

— Doar că?

El ezită o clipă.

— Nimic. E o filosofie personală. Nu uita niciodată că vor sacrifica soldatul înainte de a pierde războiul.

Îi sună pagerul şi trebuie să plece la sala de operaţie. Cafeaua parcă îmi arde stomacul.

A doua zi dimineaţă sunt chemată înaintea Comisiei de Control Intern al Calităţii a spitalului pentru a prezenta cazul lui Jolene. Cineva îmi toarnă suc în pahar: ridic paharul şi conţinutul lui tremură uşor. Un grup de străini îmbrăcaţi în halate albe, cu voci îngăduitoare, convertesc însemnările mele de pe foaia medicală şi detaliile tragediei într-o serie de pătrăţele bifate pe un raport standard de deces intraoperativ. Preşedintele comisiei, un doctor care a ieşit la pensie de la First Lutheran înainte ca eu să încep facultatea, îmi strânge mâna în drum spre ieşire.

— E vorba doar de nişte formalităţi, doamnă doctor Heaton. Doctorii împotriva avocaţilor. Apoi îmi spune în şoaptă: Fiica mea e medic pediatru. A fost dată în judecată pentru că i-a administrat unui copil vaccinul antirujeolic. După acest episod s-a lăsat de meserie. Parcă nimeni nu mai ştie cum să câştige un ban cinstit.

În această seară, după ce ultimul pacient e transportat în salon, mă prezint înaintea Comisiei Medicale de Mortalitate şi Morbiditate. De data aceasta, stau în capul unei mese la care sunt colegii şi prietenii mei – Sandy, Will, Peter Janovich, Sean Marconi – chirurgi, anestezişti şi internişti care au sarcina de a analiza cu obiectivism rolul pe care l-am avut în decesul lui Jolene. Phil prezidează şedinţa. În sfârşit, mi se permite să discut detaliile cazului cu alţi doctori – oameni care înţeleg toate consecinţele posibile şi motivul pentru care i-am administrat medicaţia respectivă şi manevrele de resuscitare aplicate lui Jolene. Cu foaia de observaţie în faţa mea, în care sunt consemnaţi atât paşii operatori, cât şi cei de anestezie, împreună cu însemnările făcute după deces, explic toate schimbările survenite în starea ei şi măsurile luate pentru a îndrepta situaţia. Mă uit la Phil, aşezat în capătul celălalt al mesei, încercând să interpretez fiecare mişcare aprobatoare a capului, fiecare oftat sau pauză, încetinind astfel derularea evenimentelor, fără a mai fi sub imperiul panicii, acum e clar pentru mine – şi pentru toţi cei prezenţi – că nu mi-a scăpat nimic, că am reacţionat corespunzător şi prompt la fiecare cifră alarmantă care apărea pe monitor. Nimeni nu mă arată acuzator cu degetul şi nici nu-mi ataşează niciun bileţel roşu în dosarul personal. Phil încheie prin a-mi lăuda promptitudinea cu care am recunoscut o situaţie de criză, cum am urmat calmă protocoalele în caz de urgenţă, dovada de stoicism pe care am dat-o revenind la serviciu şi cum reuşesc să privesc sentimentul de remuşcare din perspectivă profesională, aşa cum trebuie. Nu există nimic care ar putea să mi se reproşeze, cu excepţia faptului că, în ciuda acţiunilor mele, Jolene tot a murit.

Will mă opreşte la ieşire.

— A mers destul de bine, nu crezi?

Mă sprijin de perete şi strâng copiile raportului de deces la piept.

— Da, mai bine decât mă aşteptam.

— Poate n-o să mai fie niciun proces până la urmă. Phil mi-a spus că nu s-a depus nicio plângere.

Pare atât de încrezător, încât e greu să nu te molipseşti.

— Păi dacă am scăpat de comisie şi nu m-au jupuit de vie, poate că nici avocaţilor n-o să le miroasă a bănet şi n-or să se calce în picioare să ia cazul, nu?

Will întinde mâna să batem palma. O ridic şi eu şi o lovesc uşor de-a lui, apoi o strâng într-a mea.

— Îţi mulţumesc c-ai fost prezent, Will. Mi-a fost de mare ajutor să ridic ochii şi să te văd.

Will îşi îndeasă mâinile în buzunar. L-am făcut să se jeneze.

— Jenny vine să mă ia. Luăm cina la *Chez Chez.* De ce nu vii şi tu cu noi?

— Nu pot. Am programare la coafor.

Will înclină talerele unui cântar imaginar al plăcerilor.

— Ce să fie? Cina sau coaforul? Facem noi cinste.

Izbucnesc în râs.

— Mă crezi sau nu, e un semn foarte bun că pot să mă relaxez într-atât încât să-mi pese de cum îmi stă părul. Poate rămâne pe săptămâna viitoare. Puteţi să veniţi amândoi la mine.

James îmi piaptănă părul pe spate, îmi apasă cu palmele pe tâmple şi-mi răsuceşte capul dintr-o parte în alta.

— Ce ziceţi? Îl luăm puţin în scări în faţă?

Îmi scufundă din nou capul în lavoar şi începe să-mi facă un masaj profund al scalpului, care mă face să intru aproape într-o stare de transă. Peste sunetul făcut de apa care ţâşneşte din duş,

ascult povestea nesfârşită a tatuajelor sale: o operă de artă în continuă schimbare ce reprezintă animale care se târăsc, înoată şi zboară peste braţele şi trunchiul lui.

— Am discutat cu un artist din Taos pentru solzii dragonului.

— Ce s-a întâmplat cu tipul din Laguna Beach? Credeam că el îţi termină dragonul.

Până şi cuvintele le rostesc rar; mă întreb dacă James poate să-mi citească viitorul după denivelările craniului.

— Am avut nişte diferende artistice. Oricum, tipul ăsta are un simţ al culorii mai dezvoltat. Probabil datorită apusurilor din New Mexico.

— Ai grijă numai să folosească ace sterile.

— Am înţeles, să trăiţi, *doamnă doctor!* spune el, exagerând cu umor titlul pe care îl port, şi începe să mă clătească. Şi ce s-a întâmplat până la urmă cu fetiţa de la spital?

Simt cum mi se încordează muşchii abdomenului.

— Ce fetiţă?

— Unul dintre tehnicienii de la Chirurgie e un client de-al meu şi mi-a spus că a murit un copil pe masa de operaţie acum vreo două săptămâni. Mă face să mă bucur că eu nu tai nimic din care să curgă sânge. Presupun că trebuie să te obişnuieşti cu lucruri de genul ăsta într-o astfel de meserie.

Simt apa caldă care-mi curge pe faţă şi nu sunt sigură dacă plâng sau nu când îi răspund:

— Nimeni cu inimă în piept nu se poate obişnui cu aşa ceva.

În drum spre casă, în maşină, reiau mintal întrebările la care am răspuns în faţa comisiei medicale şi reascult comentariile menite să mă îmbărbăteze şi încurajările medicilor, aşteptând să pătrundă adânc înlăuntrul meu şi să-mi redea încrederea în mine. Cât timp

am recitat raportul medical detaliat, nimeni nu m-a întrebat despre ora pe care nu a trebuit să o consemnez nicăieri – ora pe care am petrecut-o încercând s-o ajut pe Bobbie să înţeleagă ce se întâmplase cu fiica ei. Închid ochii şi o văd pe Bobbie cum se albeşte la faţă şi cum i se înmoaie genunchii, ca şi cum ceva solid dinăuntrul ei s-ar fi topit.

N-am avut ocazia să-i spun că îmi pare rău. Preotul ne-a întrerupt. „Îmi pare rău" pare o expresie atât de lipsită de importanţă în contextul irevocabil al morţii, un sentiment atât de evident – poate că Bobbie m-a auzit rostind-o chiar dacă n-am făcut-o. Însă acum, lucru absurd, este ca o concluzie vitală de care avem nevoie amândouă. Ca şi cum, dacă aş putea să dau timpul înapoi şi să-i spun cât de rău îmi pare, rezultatul ar fi altul.

8

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, soseşte o scrisoare recomandată trimisă de Feinnes, Reames şi Peynor, avocaţi pentru repararea daunelor personale. Sunt citaţi toţi: Don, Brad, Mindy, Alicia, farmacistul, Matt Corchoran, chiar şi Joe – toţi care au fost prin preajmă în timpul operaţiei lui Jolene, fie deoarece fuseseră desemnaţi aleatoriu să se ocupe de caz, fie fiindcă dăduseră dovadă de atâta abnegaţie şi fuseseră atât de săritori încât veniseră în fugă la sala de operaţie când am anunţat codul. Caroline Meyers-Yeager mă linişteşte spunându-mi că această abordare bruscă e ceva obişnuit. După primul atac, avocaţii lui Bobbie se vor

concentra de îndată asupra celor mai expuse şi profitabile ţinte: spitalul, chirurgul şi eu.

Avocaţii parcă au ţâşnit din zgârie-norii oraşului şi s-au adunat în jurul mesei de conferinţe din mahon a spitalului, pentru ca fiecare persoană citată să poată fi scoasă din sala de operaţie pe rând. Cutii de gogoşi Krispy Kreme şi recipiente mari de cafea trec din mână în mână în timp ce suntem interogaţi. Mindy stă lângă mine şi mă strânge matern de mână pe sub masă. Răspunde la fiecare întrebare pe un ton cu o notă exagerată de optimism, ca o mamă care îşi apără copilul în faţa consiliului profesoral. Avocaţii îl pisează pe Brad mai bine de două ore în legătură cu cele douăzeci de minute pe care le-a petrecut în sala de operaţie. Acesta cercetează consemnările pe care le-a făcut imediat după deces, înroşindu-se şi bâlbâindu-se de fiecare dată când răspunde la o întrebare legată de tehnica de anestezie pe care am ales-o, narcoticele şi echipamentul folosit, sau de felul cum i-am aplicat manevrele de resuscitare.

Dacă un proces s-ar câştiga doar cu siguranţă de sine, e greu de crezut că John Donnelly ar putea pierde vreodată. Nu este un bărbat de o frumuseţe care să-ţi sară în ochi, dar statura lui, pielea bronzată, părul cărunt şi chiar şi nasul acvilin îmi aduc aminte de toţi directorii, decanii de la facultate şi membrii comisiilor de examinare care m-au intimidat în trecut şi sunt recunoscătoare că e de partea mea. Pe tot parcursul interogării, Donnelly păstrează o voce răsunătoare şi sigură. Mă ghidează printre sute de întrebări ca să exersez pentru când voi depune depoziţia – amintesc din nou diplomele obţinute, experienţa ca medic, atestatele. Mă îndrumă cu abilitatea unui participant la slalom, încercând să evite steagurile roşii ale litigiului. Retrăiesc acele ore de nenumărate ori într-o zi, în timp ce fişele şi dosarele sunt verificate iar şi iar, apoi se fac

însemnări şi se trimit între membrii Consiliului de Administraţie şi agenţii de asigurări, iar avocaţii bat tactul cu stilourile în tăcerea care urmează după fiecare răspuns pe care îl dau.

De-abia mă abţin să nu-mi dau drumul la gură şi să pun şi eu întrebări: Vede vreunul dintre voi greşeala care îmi scapă mie? V-aţi încredinţa propriii copii în grija mea? Şi, în spatele cuvintelor, încolţeşte ideea că pierderea noastră face posibil ca Bobbie Jansen, care a pierdut deja tot, să câştige.

Phil mă conduce la maşină şi, ca să umple tăcerea, se plânge de vremurile pe care le trăim, în care se ajunge la proces una-două. Chiar înainte de a-mi deschide portiera, devine mai serios:

— Arăţi de parcă n-ai fi dormit toată săptămâna.

Caut cheia printre celelalte ca să nu fiu nevoită să-i văd chipul, neştiind ce să spun.

— E greu. O să trec şi peste asta.

— Uite ce e, în meseria asta unele tragedii sunt inevitabile. E normal, aproape că toată lumea se aşteaptă să începi să te îndoieşti de tine însăţi, chiar dacă ai făcut tot ce-ai putut ca s-o salvezi – ai procedat exact ca la carte. Să nu laşi ca evenimentul ăsta nefericit să-ţi curme cariera. Eşti unul dintre cei mai buni medici din secţie şi nu vreau să te pierd.

Îşi ţine sacoul aruncat pe un umăr şi la subsuori se văd cerculeţe estompate de transpiraţie care îi pătează cămaşa albastră.

Încerc să-i răspund, dar mi se pune un nod în gât. Parcarea e goală şi e luminată de spoturi care împart spaţiul vast în conuri de lumină albă şi rece. Îmi strâng puloverul pe lângă corp, tremurând.

— Mulţumesc.

Aproape că nici nu s-a auzit ce-am spus, aşa că înghit şi repet.

— Putem să-ţi dăm puţin timp liber, dacă vrei. Orice ai nevoie.

Clatin din cap cu hotărâre, îngrozită de orele de lâncezeală pe care ar trebui să le înfrunt acasă.

— O, Dumnezeule! Ar fi cel mai nepotrivit lucru pe care l-aţi putea face. Serviciul este singurul loc unde nu am senzaţia că-mi pierd minţile.

— Poţi să te concentrezi? întreabă el şi cuta dintre sprâncene i se adânceşte.

— Sigur că da, spun eu privindu-l direct în ochi şi ţinându-mi respiraţia. N-aş mai lucra în sala de operaţii dacă n-aş putea.

Însă văd pe chipul lui că simte îndoiala din glasul meu.

Peste patru zile, când mă întorc spre casă epuizată după o gardă de noapte, după douăzeci şi patru de ore de anestezii epidurale la gravide şi urgenţe de cezariană, văd o femeie trasă la faţă, cu părul blond şi rar şi pielea uscată şi crăpată, care se repede spre mine de pe bordura din faţa blocului meu. Ţigara pe care a aruncat-o mai arde încă pe trotuar.

— Sunteţi doamna doctor Marie Heaton?

— Da, eu sunt. Cu ce vă pot...

— Am o citaţie pentru dumneavoastră.

Îmi întinde un plic mare şi alb în mână, arătându-mi cu degetul numele meu scris cu litere negre cu o expresie de uşurare pe chip, ştiind că şi-a câştigat pâinea pe ziua de azi. Apoi fuge înapoi la maşină, până să apuc să deschid plicul. Ţigara încă arde pe trotuar, dezintegrându-se şi scoţând rotocoale graţioase de fum. Deşi mă aşteptam la lucrul acesta de săptămâni întregi, tot mai simt afrontul – este ca şi cum te-ai lovi de o mobilă care ştii unde e aşezată, dar pe care nu o vezi în întuneric.

În săptămânile care preced prima mea depoziţie, vin la serviciu mai devreme, sosind deseori înainte ca echipa de curăţenie din tura de noapte să termine treaba. Izul de dezinfectant specific acestor instituţii se ridică dimineaţa din obiectele de inox, iar coridoarele sunt aşa de întunecate, încât seamănă cu o morgă. Este singura clipă de linişte dintr-o zi, când deschid uşile batante grele şi intru în sala de operaţie, unde aparatul de ventilaţie, pompele şi monitoarele se profilează în umbră ca nişte manechine mecanice. Aproape că le aud vocile robotice întrerupte de prezenţa unei fiinţe vii.

Acasă, în orele târzii din noapte când nu pot să dorm, studiez pagină cu pagină manualele de medicină în căutarea unor răspunsuri. Citesc despre şocul anafilactic, o spirală necunoscută a morţii sistemului imunitar. Studiez biochimia, capodopera evoluţiei elementelor de la primele stele care au explodat şi au fuzionat formând o fiinţă vie. Reiau noţiunile de farmacologie despre moleculele pe care le fabricăm pentru a amâna procesul de selecţie naturală a celor bolnavi şi bătrâni. Citesc cât pot de mult din oceanul de cunoştinţe pe care omenirea le-a acumulat despre corpul nostru fizic de pe vremea când se vorbea de umori şi se tratau bolile cu lipitori, oceanul care cuprinde doar un fragment din tot ce se poate şti despre ceea ce uneşte trupul şi sufletul dând naştere la o nouă viaţă. Cunoştinţele vor fi bagheta mea magică; ele îmi vor readuce controlul asupra pacientului anesteziat răstignit pe masa de operaţie.

Robotul telefonului se umple treptat cu mesaje pe care de-abia dacă le ascult, de invitaţii pe care nu le voi onora. Toţi cei care ştiu despre proces vor să mă întrebe dacă mă simt pregătită, dacă am încredere deplină în avocat, dacă pot să dorm noaptea. Cei care nu ştiu, nu pot să îndure tăcerea mea, privirea confuză pe care o am

când îmi spun vreo glumă sau farfuria neatinsă pe care o dau la o parte la sfârşitul mesei. Lori încearcă să mă înduplece să-i răspund prin insistenţe nevoalate. Mă ameninţă că se suie în avion într-o oră dacă nu ridic receptorul, apoi umple convorbirile scurte pe care le avem cu păţaniile copiilor şi uită să mă întrebe de ale mele.

Mai e şi Elsa. Ei îi răspund mereu. Ştiu că e ea, fiindcă Elsa mă sună ori prea târziu, ori prea devreme, atunci când părinţii ei dorm. Preocuparea de sine excesivă specifică adolescenţei de care dă dovadă este un dar, o cameră secretă unde timpul e dat înapoi şi redevin eu însămi. Uneori, când vorbim la telefon, mă ghemuiesc şi eu în dulap, aşa cum face şi ea, ca semn de solidaritate între tovarăşii de singurătate.

— De ce spui că nu te crede? o întreb eu, cu genunchii îndoiţi la piept, având ca paravan de-o parte şi de alta haina de lână şi halatul de baie din flanel.

— Pur şi simplu se vede. E valabil pentru amândoi. Îmi spun cât de grozavă sunt şi pe urmă sunt cu ochii pe mine orice aş face, de parcă m-ar considera o delincventă juvenilă. Simt că înnebunesc!

— Sunt cu ochii pe tine pentru că te iubesc, Elsa. Doar ştii asta, în inima ta. Nu-i aşa? învaţă să te încrezi în vocea ta interioară.

Mă întreb dacă ştie că îndemnul pe care i l-am dat e valabil şi pentru mine.

*

Prima mea depoziţie oficială este programată la o lună de la moartea lui Jolene. Sosesc la serviciu atât de devreme, încât îngrijitorul nici nu apucase să descuie uşa de la sala de conferinţe. Încăperea are o fereastră înaltă cu geamuri groase care dă spre Strâmtoarea Puget, unde o ceaţă de primăvară timpurie pluteşte deasupra culmilor Munţilor Olympic, făcându-le să semene cu un vapor grandios. Îmi simt palmele atât de umede încât îmi doresc să

fi purtat şi acum mănuşile albe scurte pe care ni le punea mama, mie şi surorii mele, de Paşti.

Sosesc bărbaţi care târăsc după ei serviete uzate burduşite cu documente. În sala de conferinţe, atmosfera devine jovială, ca un mic dejun departe de rutina de la birou. Toţi par să se cunoască între ei, indiferent de partea pe care o reprezintă în proces. Donnelly dă mâna cu mine şi-şi trage un scaun la mijlocul mesei lăcuite. Pe măsură ce se aşază la masă, de-o parte şi de alta, taberele de loialitate se împart: echipa apărării într-o parte şi cea a acuzării în cealaltă parte.

După ce sunt pusă să jur că voi spune adevărul, avocatul lui Bobbie Jansen, Darryl Feinnes, îmi zâmbeşte vesel şi arată spre un aparat video instalat în colţul camerei, împingându-şi ochelarii pe nas cu arătătorul bont.

— Nu vă deranjează camera de luat vederi, nu-i aşa, doamnă doctor Heaton? Ne ajută pe toţi să ne asigurăm că am înţeles corect informaţiile.

Asistenta sa apasă pe butonul argintiu al aparatului. Se aude o pocnitură ascuţită care schimbă brusc atmosfera veselă.

Răspund şi reiau unele răspunsuri la întrebările pe care Donnelly mi le-a pregătit, dar acum acestea par false şi repetate înainte de prea multe ori.

— De cât timp sunteţi medic anestezist, doamnă doctor Heaton?

— Aţi urmat vreun curs de specializare în anestezie pediatrică, doamnă doctor Heaton?

— Câţi copii aţi anesteziat până acum? Cincizeci? Două sute?

— Când aţi studiat ultima oară resuscitarea pediatrică?

— Ce punctaj aţi obţinut la examenele de admitere, doamnă doctor Heaton?

Se leagănă în fotoliu şi-şi suge buzele, de parcă mi-ar gusta vulnerabilitatea. Beculeţul roşu al camerei video îmi aminteşte că fiecare ezitare din vocea mea, fiecare poticnire când e vorba despre statisticile din cariera mea este imortalizată pentru totdeauna pe o bandă.

După câteva ore, Feinnes propune să luăm cu toţii o pauză de cafea. Se aude scârţâitul scaunelor şi bărbaţii îşi slăbesc nodul la cravată. Feinnes este un bărbat scund, cu faţa bucălată, cu părul pieptănat pe spate şi cu bujori în obraji, care s-ar potrivi mai bine unui elev englez. Feinnes se apleacă deasupra paharului de plastic cu cafea şi îi spune ceva chicotind lui Donnelly, care îşi dă capul pe spate şi râde. Eu profit de moment şi mă duc la toaletă, unde mă aşez în tăcere în cabină, ţinându-mi capul în mâini.

După pauză, alt avocat, un acţionar minoritar la aceeaşi firmă, îmi pune aceleaşi întrebări. De fiecare dată când răspund, mă uit la el să văd dacă nu am omis vreo dată, vreun număr sau am dat vreun răspuns contradictoriu care mă va condamna. Stenografa, o femeie scofâlcită care suferă de osteoporoză, stă cocoşată deasupra maşinii de scris cu taste capitonate, ca un pianist care cântă în surdină.

În ultimele trei ore din depoziţie, avocaţii disecă fiecare clipă din ziua în care a murit Jolene.

— Ce narcotic i-aţi administrat prima dată?

— De ce aţi ales acest medicament?

— Ce doză i-aţi administrat?

— Sunteţi sigură că aţi administrat acea cantitate?

— Care era doza corespunzătoare?

— Câţi pacienţi aţi anesteziat în acea poziţie?

— Câte ore aţi dormit în noaptea de dinaintea operaţiei?

— Aţi consumat alcool cu o noapte înainte?

— Obişnuiţi să beţi mult? Cât înseamnă pentru dumneavoastră puţin?

Donnelly obiectează la această întrebare şi eu mă fac mică, ca un copil mustrat. Îmi spune totuşi să răspund la întrebare, dar obiecţia lui va fi consemnată. Îmi pun mâinile încleştate în poală. Pe masă, acolo unde le ţinusem până atunci, a rămas conturul lor umed.

Spre sfârşitul depoziţiei, Donnelly face tot ce-i stă în putinţă să mă facă să mă adun. Mă asigură că mă descurc bine, îmi pune mâinile pe umeri şi mă întoarce spre el. Îi observ părul cărunt îngrijit şi chipul ridat care exprimă autoritate.

— Încearcă să spui exact ce s-a întâmplat, să spui adevărul şi să fii calmă. Spune-le exact paşii pe care i-ai urmat în sala de operaţie în ziua aia, tot ce-ţi aminteşti.

— Tot ce-mi amintesc este că am lăsat să moară o fetiţă de opt ani sănătoasă care îmi fusese lăsată în grijă, în calitatea mea de medic. Dar până când vom avea raportul medicului anatomo-patolog şi vom încheia un acord reciproc, cine îmi poate spune că nu a fost vina mea? Iertarea nu poate veni decât de la mine.

Donnelly mă asigură că de îndată ce vom avea rezultatul autopsiei, cazul de neglijenţă în serviciu al lui Feinnes va fi şi mai nefondat. Totuşi, mă avertizează că faza de cercetare a medierii va dura probabil luni de zile. După depoziţie, Donnelly mă conduce pe hol, înşirându-mi documentele de care va trebui să facă rost de la facultate, cele din perioada de rezidenţiat şi anii de muncă la First Lutheran, discutând despre experţii pe care plănuieşte să-i cheme ca martori, explicându-mi procesul anevoios de negociere dintre cele două echipe de avocaţi care vor hotărî ce preţ are viaţa lui Jolene.

Aştept liftul în faţa unei săli elegante, aproape identică cu cea în care tocmai am depus depoziţia.

Uşile se deschid şi o tânără iese cu o tavă cu ceşti murdare şi cutii de sendvişuri strivite, lăsând să se vadă clar în spatele ei masa de conferinţe lăcuită şi pereţii pe care atârnă tablouri cu flori, fructe şi partide de vânătoare englezeşti. La masă stă Bobbie. Dacă ar ridica puţin capul, privirile ni s-ar întâlni pentru prima dată de la operaţia lui Jolene.

Darryl Feinnes îi pune un teanc de documente în faţă, care sunt marcate cu etichete roşii. Aud frânturi din conversaţia lor – este vorba despre bilanţuri şi onorarii, costuri de înmormântare, pentru daune afective şi pentru a compensa pierderea dreptului de însoţitor – în timp ce se calculează cifrele finale ale tragediei sale. Avocatul răsuceşte un stilou între degete, cu gura pungită, ceea ce lasă de înţeles că e exasperat de faptul că femeia pricepe mai greu. Aceasta se uită la el nelămurită, de parcă i s-ar vorbi în altă limbă, căci detaliile concrete şi dolarii nu au nicio relevanţă pentru ea. Mi se pare mai ascuţită la faţă decât mi-o aminteam, cu pomeţii proeminenţi şi disproporţionaţi, obrajii supţi şi ochii înfundaţi în orbite în tonuri vineţii. Arată de parcă ar fi uitat să mai mănânce de ceva vreme. Nasturii de sus ai cămăşii cu care e îmbrăcată nu sunt la acelaşi nivel cu găicile. Lumina fluorescentă îi şterge culoarea rozalie firească a pielii şi îi accentuează şuviţele cărunte presărate prin părul castaniu în timp ce semnează mecanic documentele pe liniile punctate. Mă simt de parcă i-aş privi pe furiş o rană ascunsă. Suntem legate amândouă prin pierderea acestui copil care ne-a schimbat cursul vieţii.

Uşa liftului scoate un bâzâit şi, când întorc capul, îl văd pe Donnelly care o ţine deschisă aşteptându-mă răbdător să-l urmez.

Până să ajung acasă, aproape că se întunecă. Ar fi trebuit să las o veioză aprinsă, ceva, dacă tot nu e cineva care să mă aştepte. O sun

pe Lori dar nu răspunde şi nu am tăria să vorbesc cu robotul. Ridic din nou receptorul cu intenţia de a-l suna pe tata, dar îl pun la loc înainte de a forma numărul.

Scot din frigider ce a mai rămas dintr-o salată de orez sălbatic, îmi torn un pahar cu vin şi stau în birou, privind cum se aşterne întunericul. Prin ferestre pătrunde un licăr de lumină care îmbracă obiectele din cameră în nuanţe de gri sau negru, forma lor fiindu-mi familiară, chiar dacă nu desluşesc detaliile. Tata mă priveşte fix din fotografia înrămată, o apariţie spectrală în semiobscuritatea din încăpere, agăţată într-un cui în centrul unui perete plin cu cărţi – un loc potrivit pentru el. Poate că aşa vede el lumea acum când îşi pierde vederea. După douăzeci şi doi de ani în care nu ne-am împărtăşit decât strictul necesar, informaţii cât mai neutre posibil, în care am trăit foarte bine şi fără sfaturile lui, mă trezesc dorind deodată să-i repet şi lui rezumatul anesteziei lui Jolene învăţat pe de rost după zile întregi în care l-am reprodus avocaţilor. Poate că suntem destul de departe unul de celălalt acum, încât să mă asculte şi să mă liniştească, să mă convingă că nu am omis nimic, că nu am trecut cu vederea nimic, că nu am făcut nimic care să-i fi grăbit moartea. A fost o vreme, demult, în care el ar fi făcut asta pentru mine. Dar femeia care sunt azi este prea departe de fiica preferată care am fost odată, şi dacă ceea ce vreau este iertare, m-a învăţat să nu o caut la el.

Pentru a zecea oară luna aceasta, iau manualul de anestezie pediatrică de pe raft şi citesc despre şocul anafilactic şi resuscitarea cardiacă, convingându-mă încă o dată că nimic din ce aş fi făcut n-ar fi schimbat lucrurile şi sperând că voi putea găsi destulă pace încât să pot adormi.

9

Se face că sunt pe o plajă şi briza mângâie frunzele celor trei cocotieri care se profilează pe bolta senină; acestea foşnesc ca nişte cearşafuri de smarald roase pe margini. Foşnetul se înteţeşte şi pala răcoroasă de vânt îmi ciufuleşte părul. Oceanul se întinde lin până la curba pământului, strălucitor şi albastru, cu nuanţe mai deschise sau mai închise, deasupra dealurilor şi a văilor din adâncuri. Orizontul limpede este brăzdat de o linie întunecată, o barcă legănată de ape, în care sunt vreo trei sau patru copii. Aceştia cântă. Purtate de vânt, versurile cântecului ajung la urechile mele.

> Bufniţa şi pisicuţa au plecat pe mare
> Într-o barcă frumoasă, de culoarea unui bob de mazăre.

Păşesc în întinderea albastră şi senzaţia de rece îmi urcă până la glezne, genunchi şi coapse. Abdomenul mi se contractă şi apoi se relaxează, când contactul cu apa rece face sângele să fugă înapoi la centru, încălzindu-mi inima, plămânii, intestinele şi pântecele. Un val mă ridică şi mă ţine la suprafaţă să înot până la barcă. Se aud vocile copiilor care mă îndeamnă să vin, cu feţele roşii umbrite de pălării de soare; pe trupurile lor joacă umbre şi lumini. Barca se leagănă înainte şi înapoi, în timp ce copiii se apleacă peste bord să-şi bălăcească mâinile în apă. Întind mâna să mă apuc de balustrada de lemn lăcuit şi umbra mâinii mele apare ca o viziune din viitor.

Îmi fac vânt peste marginea bărcii, gata să sar, când simt o forţă care mă trage în jos, un vârtej de gravitaţie care mă scufundă sub barcă. Apa sărată îmi intră în nas şi îmi înţeapă ochii deschişi. Aud cântecul înăbuşit al copiilor peste uruitul datorat presiunii apei,

văd fundul bărcii plin de scoici deasupra mea, legănându-se pe apă în lumina soarelui, marcând ruperea bruscă dintre aer şi apă.

Marea este atât de frumoasă, încât nici nu mă lupt să ies la suprafaţă, chiar şi când apa se răceşte şi îmi apasă şi mai greu pe cap. Doar în ultima clipă mă gândesc să respir, chiar înainte ca arsura din piept să-mi aducă aminte. Deasupra mea se întind mile marine de apă şi eu mă cufund tot mai mult, până când trunchiul cerebral, unde se află rădăcina evolutivă a creierului care s-a dezvoltat cu mult înaintea lobilor frontali delicaţi situaţi mai sus – sediul tuturor judecăţilor care mă fac unică între ceilalţi oameni – îmi forţează diafragma să coboare şi plămânii să inspire substanţa care mă înconjoară, inspirând din reflex orice posibilă sursă de oxigen.

Gura de aer pe care o trag în piept mă trezeşte din somn. Buimacă, încă nedesprinsă cu totul din tărâmul viselor, nu sunt conştientă decât de bătăile puternice ale inimii, care îmi răsună în cap, gonind mânată de frica unei catastrofe iminente. Inima – organul central al supravieţuirii imediate care leagă toate celelalte organe unul de altul, punând în circulaţie sângele oxigenat, liste la fel de sensibilă ca un Ferrari al cărui motor este reglat cu precizie – contractându-se, accelerându-şi ritmul şi pompând sângele, oxigenul şi viaţa spre celelalte organe la cea mai vagă suspiciune de dezastru fiziologic.

Şi inima lui Jolene Jansen ar fi trebuit să-şi accelereze bătăile când trupul fetei a ieşit brusc de sub controlul anesteziei şi a pătruns în spirala strangulatoare a şocului anafilactic. Ritmul ei cardiac ar fi trebuit să se amplifice înainte ca rezerva de oxigen să se termine. A fost ceva în neregulă cu inima ei. Era ceva în neregulă cu inima ei chiar înainte de a o anestezia.

Îmi palpez artera carotidă şi verific pulsul, care scade de la nouăzeci la şaptezeci, ajungând în cele din urmă la şaizeci. Afară se aud ultimii petrecăreţi care pleacă din Pioneer Square, pe măsură ce strada începe să se lumineze şi barurile se închid, pentru a lăsa loc celorlalte afaceri. Cerculeţele de lumini roşii de pe tavan sunt de la maşinile care fac curăţenie pe străzi în zori de zi, ducându-i pe beţivi la Urgenţă sau la închisoare, înainte să se deschidă Starbucks şi patiseriile cu produse franţuzeşti. Peste încă două ore, chelnerii palizi îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare, cu cercei de argint prinşi pe toată urechea, vor păşi atenţi printre cioburi şi băltoacele în care luceşte benzina, pentru a-şi porni aparatele de espresso. Au trecut treizeci şi două de zile de la autopsia lui Jolene şi raportul încă nu a sosit. Străbat holul în vârful picioarelor, în cămaşa de noapte, de parcă ar mai fi cineva în casă care doarme. Ceasul e fixat să sune la ora cinci. Mai am o oră la dispoziţie să citesc despre defectele cardiace congenitale.

Karen Leece, una dintre doctoriţele ginecolog, îmi dă mesaj pe pager în timpul primei operaţii la care particip, să-mi spună că are un bilet în plus la concertul simfonic de la Benaroya Hall din seara asta. Soţul ei, Rick, călătoreşte mult ca manager al liniilor aeriene Alaska şi se întâmplă deseori să mă ia ca însoţitoare de rezervă.

— O să fim opt – Glenn şi soţia lui de la fostul meu loc de muncă şi câţiva colegi de-ai lui Rick. După concert, mergem la mine să bem un pahar. Te rog vino şi tu, Marie! E Ravel. Am fi cu toţii încântaţi să vedem că ieşi în lume din nou, ca înainte.

Se simte jenată când îşi dă seama că a păşit pe teren minat.

Gândul de a face conversaţie cu nişte străini mi se pare absurd. Dar are şi Karen dreptate, de la moartea lui Jolene in-am izolat. Aşa că accept invitaţia.

Peretele de sticlă curbat de la Benaroya Hall este împărţit în geamuri strălucitoare şi se ridică pe trei niveluri deasupra solului. Karen mă aşteaptă la intrare cu biletul, chiar înainte ca luminile din sală să se stingă, aşa încât nu sunt nevoită să socializez până după concert.

— Arăt bine? o întreb eu.

Mi-am aruncat pe mine o rochie de vară transparentă chiar înainte de a sosi taxiul, dar n-am reuşit să găsesc pantofi potriviţi.

Karen mă sărută pe obraz şi mă conduce pe lângă uşier, prinzându-mă de după talie.

— Arăţi nemaipomenit. Tu mănânci ceva? Cureaua cade de pe tine. Cum se face că numai eu mă îngraş când sunt stresată?

Lumea începe să aplaude şi pianistul face reverenţe măturând cu coada fracului scaunul. Notele muzicale se adună şi se rotesc ca într-un vârtej, luând forme închipuite; acordurile în minor şi secvenţele rapide de note ale muzicii lui Ravel stârnesc un soi de patos nedefinit care-mi pătrunde până-n străfundul fiinţei. În sală, suntem vreo două mii de străini care venerăm o muzică minunată compusă acum un secol, descoperind emoţii evocate prin vibraţiile aerului. Închid ochii şi las notele în crescendo să mă copleşească, să mă pătrundă, să mă poarte într-un univers unde ultimele săptămâni din viaţa mea să se sfărâme în frânturi de stele căzătoare.

După concert, ne urcăm în maşini şi mergem acasă la Karen şi Rick, în Madison Park, o construcţie pătrată din sticlă şi stuc aruncată între două conace în stil victorian, zugrăvite în nuanţe pastel. Pe veranda din faţă atârnă clematite perene, iar florile lor albe care acum sunt ofilite, flutură pe frunzele întunecate, semănând cu nişte mici fantome. Karen scoate nişte aperitive frumos aranjate din frigiderul Sub-Zero şi toarnă şampanie în

pahare cu picior, aurite pe margini. Glenn face focul cu buşteni din folie de ceară presată, iar flăcările de o culoare nefirească cuprind hârtia de pe lemnul fals, în timp ce tragem fotoliile şi taburetele de bucătărie în jurul unei măsuţe de cafea din marmură roz. De zile întregi nu mi-a mai fost aşa de foame şi simt că şampania dezleagă ceva înlăuntrul meu.

Louis, unul dintre discipolii lui Rick, şi soţia acestuia, Jeanne, au venit din Franţa pentru un an de zile. Fiica lor de paisprezece ani s-a înscris la un liceu de stat.

— Vrea să o duc peste tot cu maşina, spune Jeanne. Acasă mergea la şcoală pe jos. Dacă voia să se întâlnească apoi cu prietenele, lua autobuzul sau metroul. Acum spune că i-ar fi prea ruşine – prietenele ei ar râde de ea. Bucură-te că ai băieţi, Karen. E foarte greu să creşti o adolescentă.

— Nu te grăbi s-o dai la schimb. Karen clatină din cap. Trebuia să fii aici astă-vară să cureţi maşina de spălat când băieţii mei au uitat să scoată din buzunare mormolocii pe care îi prinseseră.

Conversaţia se învârte în jurul nenumăratelor cazne la care sunt supuşi părinţii, până când Glenn mă include şi pe mine în discuţia lor, făcând o remarcă asupra libertăţii financiare de care o să mă bucur fără un cont de economii deschis pentru facultatea copiilor care să-mi dea bătăi de cap. Şi apoi, aşa cum se întâmplă întotdeauna când se întâlnesc mai mulţi medici laolaltă, începem să dezbatem sistemul de sănătate din Statele Unite. Soţia lui Glenn, Sharon, medic de sănătate publică, ne vorbeşte despre fondurile redirecţionate de la o clinică cu program extins, astfel încât spitalul la care lucrează să creeze un birou de bioterorism.

— Vor să mă pregătesc pentru varicelă, în timp ce pacienţii mai în vârstă mor de gripă.

— Citesc tot timpul că America are cel mai bun sistem sanitar din lume, şi totuşi le punem proteze de şold şi de rotulă bătrânilor de optzeci şi cinci de ani şi pentru milioane de copii nu facem nimic, spune Jeanne, încrucişându-şi picioarele bronzate şi ţinându-şi sandaua cu toc doar cu degetul mare, dat cu ojă stacojie.

Glenn aduce din nou vorba despre sistemul legal ca fiind cel vinovat, atrăgând atenţia asupra onorariilor scandaloase de malpraxis care îi fac pe obstetricieni să plece din ţară.

— Am auzit de asta. Marie, spune Jeanne întorcându-se spre mine, cred că treci prin iad când ai de-a face cu avocaţii. E adevărat că-ţi înregistrează depoziţia?

Mă ridic şi încep să adun farfuriile şi paharele de cristal de pe masă.

— Da, e mai ceva ca-n iad. La anul trebuie să-mi găseşti o slujbă în Franţa, Jeanne.

Simt cum mi se ridică sângele în obraji şi plec capul pentru ca părul să-mi acopere faţa ca un voal.

La bucătărie, dau drumul la apa fierbinte să curgă în chiuvetă şi torn înăuntru detergent albastru cu irizaţii. Prin uşile întredeschise, se aud când mai tare, când mai încet, râsete şi voci care se contrazic. Tresar când simt o mână care mă mângâie pe spate. Karen şi-a pus un şorţ de bucătărie cu văcuţe bălţate care dansează. E cu un cap mai înaltă decât mine şi are nişte ochi gri şi mari, pe care femeile însărcinate îi găsesc cu siguranţă liniştitori. Dinţii din faţă sunt încălecaţi. Bănuiesc că părinţii ei nu şi-au permis să investească în lucrări dentare care nu erau vitale, şi că ea pesemne a muncit din greu să obţină bursă şi un salariu cu care să-şi asigure traiul, astfel încât copiii ei să crească în puf, să ducă un stil de viaţă care să le asigure un trai lung şi fericit. Karen înşfacă un prosop de vase şi ia paharele cu picior umede din suportul de lângă chiuvetă.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să le spunem despre proces. Nu am cuvinte să-mi cer iertare, spune ea, îndesând adânc capătul prosopului în pâlnia fragilă de cristal.

— Ce să zic, aş putea să mă obişnuiesc să dau explicaţii – doar o să rămână consemnat în dosarul meu personal.

Încerc să păstrez un ton vesel, dar ea tace, stânjenită.

— Amândouă ştim că de acum înainte, în fiecare an când îmi voi reînnoi dreptul de practică sau privilegiile spitaliceşti, va trebui să întocmesc o descriere detaliată a cererii de despăgubire pentru malpraxis.

— Marie, spune ea lustruind robinetele de inox ca să-şi facă de lucru. Tu ce crezi că s-a întâmplat, de fapt? Care a fost cauza?

Nu se poate abţine să nu mă întrebe. Caută informaţia valoroasă şi consolatoare care îi va garanta faptul că propriul copil nu e vulnerabil, că poate să i se facă amigdalectomie, apendicectomie sau să i se insereze un tub de timpanostomie şi să se întoarcă acasă viu.

Sunt pe punctul de a-i spune ce cred eu că s-a întâmplat. Sunt gata să-i cer părerea despre malformaţia cardiacă de care trebuie să fi suferit Jolene, ajungându-se ca un fragment defect de ADN să dea rateu, distorsionând vasele şi camerele inimii şi conducând, în cele din urmă, la spectacolul tragic de pe masa de operaţie.

Am putea să discutăm despre asta ca de la doctor la doctor, ca nişte prietene care nu se află în competiţie una cu cealaltă, să discutăm pe îndelete toate aspectele fiziologice pentru a afla un răspuns. Ea nu va spune niciodată nimănui ce-am vorbit. Şi cu siguranţă nu va depune mărturie împotriva mea – nici măcar nu era la spital în ziua cu pricina. Dar oare ce voi citi în ochii ei când îşi va da seama că e posibil să-mi fi scăpat vreun diagnostic care i-ar fi putut salva fetiţei viaţa? Care va fi verdictul ei?

Împăturesc cu grijă prosopul umed şi îl pun pe blat înainte de a mă întoarce cu faţa spre ea şi de a o privi în ochi.

— Nu ştiu, Karen. S-ar putea să nu ştiu niciodată cu certitudine ce s-a întâmplat.

Karen îşi face drum să strângă farfuriile şi eu mă strecor într-unul din dormitoarele goale să chem un taxi. Stau pe pat lângă telefon, cu paltonul umed adunat grămadă lângă mine, aşteptând să mi se ia comanda şi cercetez camera, tablourile cu câini de vânătoare de deasupra patului, cuvertura ecosez şi draperiile Ralph Lauren. Fotografiile de familie sunt aşezate pe noptieră şi pe măsuţa de toaletă: Karen, Ricky şi fiii lor gemeni în faţa unui şemineu de care atârnă şosete pentru cadourile de Crăciun; Matt la primul meci de T-ball, cu şapca de baseball care îi vine aşa de mare încât îi îndoaie urechile pe jumătate şi acestea se iţesc din ea ca nişte aripioare roz; Karen în sala de naşteri, surprinsă exact în momentul expulzării. Dintotdeauna am jurat că nu o să expun niciodată poze cu naşterea copiilor prin toată casa, ca o lecţie publică de anatomie.

De îndată ce se aude claxonul taxiului, scap de insistenţele celorlalţi de a mă conduce acasă. Ploaia măruntă, caracteristică oraşului Seattle, s-a înteţit şi farurile maşinii aruncă scântei în băltoacele din intersecţii. Şoferul mă lasă la colţul lui First Avenue, sub bolta de cărămidă roşie sculptată în stil gotic a fostei fabrici unde, la ultimul etaj, se află apartamentul meu. De la ferestrele înalte se văd orizonturile vestice şi nordice ale oraşului şi peisajele urbane. Când a fost scos la vânzare, apartamentul a fost vânat de multă lume la licitaţie. Eu am plătit cu treizeci la sută mai mult decât preţul care se cerea – şi care reflecta deja apogeul la care ajunseseră afacerile imobiliare din Seattle. M-am îndrăgostit de şemineul cu lemne, de pereţii de cărămidă netencuită ai bibliotecii

şi de vitrinele din lemn de cireş de culoarea mierii. Era căminul perfect pentru mine, chiar dacă nu-l împărţeam cu nimeni încă. Au trecut opt ani de atunci şi sunt tot singura care are cheia de la uşă.

Descui uşa şi pun nişte apă la fiert să-mi fac un ceai, privind cum flacăra albastră învăluie fundul ibricului ca o floare fierbinte. Apoi iau de pe raftul de lângă telefonul din bucătărie cartea de telefoane şi caut adresa Barbarei Jansen.

10

Bobbie Jansen locuieşte în Rainier Valley. Nu stă departe de mine, dacă distanţa se măsoară în străzi, cartiere sau chiar kilometri. Dar între noi este trasată o linie invizibilă care separă oamenii în ale căror vieţi este loc pentru colecţii de artă, săli de gimnastică şi cine la restaurant, de cei pe care îi preocupă facturile la utilităţi, cum să trăiască de pe o zi pe alta şi proprietarii care nu manifestă înţelegere faţă de problemele lor. De fapt, Bobbie Jansen locuieşte atât de aproape, încât din balcon nu trebuie decât să mă întind puţin pe după colţul din cărămidă roşie zgâriată ca să urmăresc cu privirea canionul de clădiri cu multe etaje, până ce dau cu ochii de clădirile cu un etaj sau două, chiar dincolo de luminile din centru. Mă simt de parcă aş locui într-un glob de sticlă pe care mâna lui Dumnezeu poate să-l scuture şi să işte o furtună de zăpadă ce aruncă sclipiri, în timp ce casa lui Bobbie stă nemişcată, cufundată în întuneric.

Simt cum îmi zvâcnesc tâmplele. Intru în baie şi-mi prind părul, apoi las apa fierbinte să curgă peste prosopul de faţă până simt

cum mă înţeapă mâinile, mi-l pun peste faţă şi expir cu aburi. Apă. Atingere. Temperatură. Contactul cu ceva moale, cald şi umed care seamănă cu pielea, cu răsuflarea unei persoane. Îmi dau jos rochia, care cade pe podea asemenea voalului unei nimfe. N-a fost o alegere prea inspirată pentru seara asta, nu e încă anotimpul ei. Halatul de baie atârnă în cui, pe uşă, lângă blugi. Deşi întind mâna cu direcţie precisă spre halat, nu mă mir deloc când mă trezesc, în schimb, că mă îmbrac cu blugii şi cu un pulover vechi. Sunt anumite lucruri pe care ştii că le vei face în ciuda vocii interioare care ţipă să te opreşti.

Vâr cheile de la maşină în buzunar, fără să mă obosesc măcar să-mi iau poşeta. Oare o parte din mine crede că fără portofel o să trec neobservată? Singurul pix de pe blatul din bucătărie rămâne fără pastă în timp ce notez numărul străzii pe care locuieşte Bobbie, aşa că rup pagina numelor care încep cu *jan* din cartea cu numere de telefon şi o împăturesc în două, apoi repet operaţia. Sunt în maşină, pregătindu-mă să ies din parcare şi încep să vorbesc singură. Cine o să mă observe – o maşină care dă roată prin cartier, o femeie care a ieşit la plimbare într-o seară de vineri? Ce şanse sunt ca Bobbie să fie trează, pe verandă (în cazul în care are aşa ceva), sau să se uite pe fereastra din dormitorul de la etaj (dacă e o casă cu etaj) sau în sufragerie (presupunând că ferestrele acestei camere dau înspre stradă)? Ce rău aş putea să provoc încercând să ataşez o imagine concretă celor care nu-mi dau pace? La jumătatea drumului, mă apropii mai mult de miezul adevărului. *De ce* am venit, de fapt, până aici? Să văd dacă în faţa casei este vreo pancartă pe care scrie „DE ÎNCHIRIAT”, să văd dacă a şters orice urmă care arăta că acolo a locuit un copil? Să văd dacă, poate, există vreo şansă, cât de infimă, ca Bobbie să nu stea singură în această casă în fiecare noapte?

Sunt la un semafor la trei străzi distanţă, când aud sirena unei ambulanţe care urlă gonind prin intersecţie şi inima începe să-mi bată cu putere până începe să mă doară. Mă simt ca şi cum aş comite o ilegalitate, ca o hoaţă, o mincinoasă, o disperată. Dar tot nu mă opresc. Ajung până la colţul străzii. Acum iau curba şi aproape că-i văd casa.

Şi pe urmă... ce? Dumnezeule! Ce sunt pe cale să fac? Să merg la uşa ei? Să sun la sonerie? Să o trezesc din somn? Să o rog să mă ierte? Apăs cu un picior pe pedala de frână şi cu celălalt pe acceleraţie şi strâng de volan până mi se albesc încheieturile degetelor şi cele două emisfere cerebrale se pun de acord şi mă silesc ruşinată să fac cale întoarsă.

11

Sunt de gardă. Este o zi liniştită de duminică. Tehnicienii se uită la un meci de-al echipei Mariners în hol şi personalul de la Urgenţă mă invită la o masă la care a contribuit fiecare cu ce a avut la el. Îmi trag un scaun în colţul camerei, în spatele meselor şi îl sun pe tata.

— Bună, tată. Sunt eu.

— Lori?

— Nu, Marie.

Se lasă tăcere.

— Ce se aude?

— E un meci de baseball la televizor. Azi sunt de gardă. Sunt în hol acum. Ce mai faci?

— Bine. Ca şi până acum.

Îmi ţin picioarele încrucişate sub mine; simt furnicături într-un picior şi mi se pun cârcei.

Mă ridic şi mă plimb, târând firul de la telefon după mine.

— Spuneai că ai programare la doctor săptămâna asta – vreo veste, ceva?

— Nimic. Dacă n-am nicio veste să-ţi dau, înseamnă că e de bine.

Încerc să nu-l ascult.

— Ţie cum îţi merge la serviciu?

În fundal, o lovitură în linie dreaptă provoacă un val de proteste zgomotoase. Parcă aş fi într-un bar, nu într-un spital.

— Foarte bine, tată, mint eu râzând. Am parte de provocări. Asta e mai aproape de adevăr. Vine ziua ta. Ţi-ai făcut lista cu ce cadouri vrei să primeşti?

Face pauză din nou, atât de lungă încât mă gândesc că s-a întrerupt legătura telefonică.

— Fă-mi rost de nişte ochi noi. Poate că găseşti unii de rezervă rostogolindu-se prin sala de operaţie.

Comand nişte şuncă Honeybaked, un coş cu flori şi bilete la stagiunea de spectacole de la Houston Symphony, încercând să nu mă întreb cu cine ar putea el să meargă.

Este miezul nopţii şi mai am doar două anestezii epidurale în program. Pe coridoare e linişte, cu excepţia zumzetului personalului de curăţenie şi a pacienţilor care nu au somn şi care apar din când în când împingând stativele de perfuzii care zăngăne, în drum spre automatele cu băuturi şi mâncare. Aş putea chiar şi să trag un pui de somn. Dar în loc să mă culc, mă îndrept spre liftul izolat care duce la subsol. Pereţii cabinei sunt plini de zgârieturi şi ciobiţi din cauza cărucioarelor metalice cu rotile folosite la transportarea dosarelor de date din arhivă în clinici, la directorii spitalelor, la sălile de operaţii şi înapoi la arhivă, şi care

devin mai groase cu fiecare popas, de la foile purtând coduri de boli. Greutatea dosarului devine un cuantificator al suferinţei. Birourile secretarelor sunt goale, zaţul uscat de cafea zace pe fundul paharelor de plastic şi fişele incomplete sunt aşezate unele peste altele în tăvi metalice, formând turnuri care stau să cadă de pe rafturi, scaunele pliante şi mesele laminate care se lasă sub greutatea acestora.

Dosarul lui Jolene Jansen este ordonat alfabetic printre miile, zecile de mii de dosare care umplu kilometri de rafturi metalice din arhiva de la subsolul spitalului First Lutheran. N-am mai fost niciodată aici – această parte revine, de obicei, agenţilor de transcriere şi administratorilor de rang inferior care convertesc bolile şi infirmităţile în dosare groase de coduri de diagnostice şi numere de facturi de asigurare. Îl găsesc la a zecea literă din alfabet, după nenumărate rânduri de rafturi. Aproape să nu-l văd, aşa e de subţire. Un teanc de un centimetru şi ceva în care e descris istoricul medical al vieţii scurte a lui Jolene. Cele mai multe pagini descriu ziua decesului. Am aprins doar un neon; lumina de-abia ajunge până în partea aceasta a încăperii. Merg spre capătul raftului unde este un bec în tavan şi mă ghemuiesc cu dosarul pe genunchi.

Cabina liftului se pune în mişcare şi tresar, dezechilibrându-mă. Mă sprijin de un raft metalic gol să-mi recapăt echilibrul şi-mi ţin respiraţia până când aud liftul oprindu-se la un etaj superior. Dacă m-ar descoperi cineva aici singură, în miez de noapte, aş putea să spun că-mi caut fişele necompletate, care, neavând semnătura mea, ar putea să nu primească banii din partea companiilor de asigurare sau ar putea să atragă amenzi punitive din partea inspectorilor medicali. Aş putea spune că trebuie să verific fişa unui pacient pentru o operaţie care va avea loc în curând sau rapoartele

anesteziilor tuturor craniotomiilor făcute până în prezent. Dar motivul pentru care am venit aici este, de lupt, să văd dacă vreun medic înaintea mea s-a întrebat de ce Jolene nu putea să alerge la fel ca şi ceilalţi copii, dacă retardul mintal şi constituţia fragilă nu ascundeau cumva şi o inimă care nu funcţiona normal. Şi am venit aici să aflu mai multe despre mama lui Jolene Jansen.

Bobbie şi Jolene fuseseră puse în legătură cu asistenţii medicali de asistenţă socială de la First Lutheran, aşa cum se întâmplă de obicei cu pacienţii Medicaid sau în cazul copiilor cu handicap. Efortul copleşitor de a fenta dispoziţiile guvernamentale, de a elibera cupoane de reduceri la medicamentele din farmacie, evaluările sănătăţii mentale şi planurile de îngrijire la domiciliu consumaseră probabil timpul alocat şi răbdarea doctorilor lui Jolene. Prin urmare, a fost pasată asistenţilor pricepuţi într-ale birocraţiei, capabili să desluşească iţele serviciilor medicale subvenţionate. Observaţiile acestora sunt consemnate la sfârşitul fişei, într-o anexă cu titlul „Diverse". În încăpere e linişte, ca într-un cavou. Mă aşez cu picioarele strânse sub mine pe mocheta subţire şi citesc.

Din rezumatul vieţii Barbarei Helen Jansen, care se întinde pe o pagină, aflu că aceasta s-a mutat din Florida la Fairbanks, Alaska, la vârsta de nouăsprezece ani. S-a întreţinut din slujba de bucătăreasă pentru muncitorii de pe terenurile petrolifere din North Slope. După patru ani, timp în care a lucrat ca bucătăreasă şi a făcut menajul, Bobbie a strâns destui bani ca să se mute în Yakima, să cumpere o casă şi să urmeze cursuri la colegiul de stat de doi ani. Tatăl lui Jolene, angajat ca supervizor al unei echipe de muncitori în agricultură nomazi la una dintre cele mai mari livezi de mere din estul Washingtonului, a apărut în viaţa lui Bobbie relativ târziu. La scurt timp după ce Jolene a fost concepută, tatăl

său a fost dat dispărut. Bobbie avea treizeci şi unu de ani atunci. Dispariţia lui a survenit la scurt timp după un scandal de proporţii la locul de muncă avut cu patronii livezii, iar asistentul social consemnează faptul că Bobbie Jansen crede că soţul ei a fost o victimă a violenţei şi corupţiei care înfiera comunitatea muncitorească de la fermă pe vremea aceea. Poliţia a clasat însă dispariţia sa ca abandon.

Retardul mintal de care suferea Jolene a fost diagnosticat la vârsta de trei ani, când aceasta, spre deosebire de ceilalţi copii, încă nu vorbea. În câţiva ani, economiile lui Bobbie au fost risipite pe doctori, psihologi, logopezi şi terapeuţi ocupaţionali, precum şi pe programe specializate de predare, până când ea a rămas fără niciun ban, n-a mai avut ce să vândă şi a trebuit să renunţe la serviciile standard pentru a se alătura valului mut al pacienţilor incluşi în programele de sănătate publică. Chistul lui Jolene, care se infectase, o pusese din nou în legătură cu serviciile medicale şi sociale care erau disponibile statutului ei.

Caut prin însemnările scrise în grabă de medicii de la clinica de urgenţă ambulatorie şi cele câteva pagini trimise prin fax de la clinica de sănătate publică. În acest raport medical scurt nu se face referire la nicio anomalie cardiacă confirmată. Dar nici nu găsesc nimic care să sugereze că vreun doctor a acordat destulă atenţie încât să ia în consideraţie această posibilitate.

Cunosc cartierul în care locuieşte Bobbie Jansen. Acum zece ani, după ce am terminat stagiatura, am lucrat la clinica de sănătate publică de care aparţinea şi Bobbie timp de şase luni.

Iniţial plănuisem să merg în Africa şi să lucrez cu pacienţii bolnavi de SIDA câţiva ani, în perioada dintre stagiatură şi rezidenţiatul de trei ani care se cerea pentru a deveni medic anestezist. Pe chipul tatălui meu nu se citea nicio emoţie când i-am spus. Nu e vorba că m-aş fi aşteptat să fie încântat de hotărârea pe care o luasem, dar, ca profesor universitar de istorie, speram, cel puţin, că avea să aprecieze dorinţa mea de a vedea lumea prin prisma altei culturi. Dacă ar fi trăit mama, sunt sigură că vestea ar fi năucit-o, că ar fi fost neliniştită şi chiar sceptică, dar în acelaşi timp m-ar fi ajutat să-mi fac bagajele, oferindu-mi sprijin necondiţionat.

Dar nu-i aveam decât pe tata şi pe Lori. Şi în dezaprobarea lui indiferentă, am simţit sau am vrut să simt nevoia de a mă ţine, măcar într-o oarecare măsură, mai aproape de casă. După patru ani de liceu, alţi patru de facultate şi de stagiatură în care primisem salarii de mizerie, eram mult prea înglodată în datorii ca să mai am şi bani pentru biletul de avion. Aşa că am făcut un compromis. Am răspuns unui anunţ publicat pe ultima pagină a unui ziar de sănătate publică şi m-am mutat la Seattle să lucrez într-o clinică unde era deficit de personal, cu dotări minime, alături de unii dintre cei mai energici şi mai devotaţi doctori şi asistente pe care i-am întâlnit vreodată. Am găsit lumea a treia în mijlocul Americii urbane.

Clinica făcea parte dintr-o reţea slab organizată care oferea servicii medicale numărului crescând de oameni fără asigurări de sănătate din zonă. A trebuit să-mi amân rezidenţiatul în anestezie ca să lucrez acolo, decizie pe care coordonatorul meu de studii şi

tata au considerat-o absurdă. La ce o să-i folosească unui medic anestezist experienţa de medicină primară? Recoltarea unui frotiu Papanicolau şi planificarea familială erau abilităţi de care nu urma să am nevoie în viitor. Însă munca aceasta a mai atenuat sentimentul că greşisem când mi-am ales ca specializare anestezia, un domeniu mai anonim decât celelalte – majoritatea pacienţilor mei aveau să doarmă în timpul petrecut cu mine. Nu aveam să primesc niciodată felicitările de Crăciun şi negresele de casă pe care adevăraţii doctori aveau să le primească de la familiile pe care le îngrijeau. Anestezia era antiteza imaginii medicului complex, implicat personal în munca lui, pe care îl idealizasem atât eu în mintea mea, cât şi părinţii mei în anii în care studiam chimia, fizica şi biologia, alături de muzică şi literatură. A fost ca o surpriză neaşteptată, aproape neplăcută, să descopăr gratificaţia imediată pe care o oferea specializarea pe care mi-o alesesem – injectarea unui anestezic local exact în plexul nervos pentru a alina durerea crâncenă în cazul unui spate înţepenit sau a membrelor rănite; calmarea unei lemei însărcinate îngrozite, căreia i se face de urgenţă cezariană, să îi alin durerea şi să o susţin moral, astfel încât copilul să poată face miraculoasa tranziţie de la fetus la un nou-născut sănătos; să readuc pacientul adormit care a suferit o operaţie de bypass la starea de conştienţă ca să încerce sentimentul de uşurare, care nu se poate exprima în cuvinte, că se află încă printre cei vii. Am descoperit că toate acestea erau în contrast cu medicina generală care adesea nu putea să facă mai mult decât să abată pacientul puţin de la drumul descendent care duce spre moarte şi care începe în ziua când ne naştem.

Pacienţii pe care i-am tratat la Clinica Rainier County, vecinii lui Bobbie, formau un grup mixt: unii şomeri, fără asigurare de sănătate, care se prăbuşiseră pe scara socială şi ajunseseră, fără să-

şi dea nici ei seama cum, într-o stare de sărăcie pe care nu o anticipaseră niciodată, şi care nici nu se gândiseră să strângă bani pentru zile negre; alţii, în număr mare, care erau angajaţi pe posturi prost remunerate care nu le ofereau asigurări de sănătate şi nici mijloace financiare suficiente ca să-şi plătească serviciile medicale. Mulţi dintre ei ajungeau la noi la mult timp după ce primele simptome ale bolii se agravaseră şi aflau că aveau diabet în stare avansată, hipertensiune, insuficienţă cardiacă sau cancer cu metastaze, toate în stare avansată, deoarece balanţa dintre boală şi datoriile pe care le aveau de achitat a trebuit să încline mult în favoarea celei dintâi până ca aceştia să rişte o vizită la medic.

Avalanşa de crize care urma însemna că serviciile sociale şi psihologice deveneau la fel de importante în tratamentul lor ca medicaţia sau operaţia. Îmi plăcea la nebunie partea asta – să deschid o fereastră care dădea spre cele mai ascunse cotloane ale vieţii acestora, ale oamenilor pe lângă care treceam în fiecare zi în staţiile de autobuz, la McDonald's şi Wal-Mart; secretele celor care mă serveau la restaurant, care frecau podelele aprozarului unde mergeam, cei care aduceau alte haine pe rafturi pentru a le înlocui pe cele care zăceau pe jos în cabinele de probă în care intram şi eu – chiar şi oamenii zgribuliţi la intrările clădirilor pe care îi vedeam în zori de zi înfăşuraţi în păturile primite de pomană şi pe care nu îi trezeau navetiştii matinali care îşi târşâiau picioarele pe lângă ei. Eram încă destul de tânără să mă văd pe mine în locul lor.

Noaptea, când mă întorc de la serviciu şi ar trebui să mă întind frântă în pat, stau în sufragerie şi mă uit cu ochii pierduţi în zare, la întunericul care înghite Strâmtoarea Puget. Îmi imaginez casa lui Bobbie. Poate că e o căsuţă fără etaj, cu şindrile albe, cu căptuşeală de scânduri verde, ciobită la ferestre, cu coloane pe verandă. Poate că e şi un balansoar în faţa casei, unul dintre acele scaune vechi de

exterior din metal, cu braţe curbate şi un tub arcuit la bază, ca să se legene în timp ce priveşte leagănul din curte care rugineşte. Poate că stă acolo seara, la amurg, ascultând sunetul golului din viaţa ei, privind luminile din centrul oraşului, pe cele din Pioneer Square, acolo unde locuiesc şi eu, care i se flutură dinaintea ochilor ca nişte perle care nu pot fi atinse. Au trecut cinci săptămâni de la moartea lui Jolene, iar eu încă disec alegerile pe care le-am făcut din clipa în care i-am cântat să adoarmă şi până când am anunţat-o pe mama ei de deces. Mă imaginez în boxa martorilor, dinaintea unui juriu sau în faţa lui Bobbie Jansen, explicând derularea gândurilor mele din acea zi, încercând să-mi conving auditoriul că fiecare decizie a fost luată de un medic calm şi sigur pe el, detaşat şi obiectiv, un critic impersonal, care nu a fost nicio clipă împiedicat de emoţii în clipa decisivă care ar fi putut să schimbe totul. Am aşteptat oare prea mult până să o întorc cu faţa în sus şi până să încep masajul cardiac? I-am administrat prea puţină epinefrină, prea mult gaz anestezic sau prea mult narcotic? Şi dacă Jolene avea o malformaţie cardiacă congenitală, una dintre numeroasele anomalii descrise în orice manual de anestezie, ce aş fi făcut oare altfel decât am făcut? Dacă autopsia ei scoate la iveală că mi-a scăpat diagnosticul respectiv în interviul dinaintea operaţiei, acest lucru dovedeşte că eu i-am cauzat moartea? Chiar dacă orice doctor ar putea să dovedească I aptul că Jolene nu a murit din cauze cardiace, mă îndoiesc că şi avocaţii ar putea-o face.

Îmi torn o cană cu ceai îndulcit şi o iau cu mine în dormitor. Au mai rămas doar cinci ore din noapte, până să sune alarma ceasului deşteptător şi să mă întorc la spital pentru o nouă zi de rezecţii de colon, cataracte, histerectomii şi operaţii de hernie. Toţi aceşti pacienţi probabil că acum se zvârcolesc în pat, căci somnul nu se lipeşte de genele lor, încercând să-şi stăpânească sentimentul firesc

de panică, ce însoţeşte orice intervenţie chirurgicală, şi de ezitare de a se lăsa pe mâna altcuiva, de a crede că acea persoană va face tot ce depinde de ea ca să fie bine, că e odihnită, bine pregătită şi vigilentă.

Mă întind pe spate şi mă uit la lumina stâlpului de afară care aruncă scântei de raze pe ventilatorul de tavan care se roteşte încet. Încerc să adorm, numărându-mi respiraţiile şi lăsând numărul crescător să acopere vocile din fundal.

Îmi las cutia toracică să se ridice şi să-şi mărească volumul, în timp ce diafragma se retrage, nările se umflă, şi trag în piept cât de mult aer poate să intre în plămâni. Apoi îmi blochez coardele vocale şi ascult în noapte mişcarea de du-te-vino a valului de sânge în arterele carotide. Privesc cum se scurg secundele pe cadranul albastru al ceasului de pe noptieră, care luceşte. Nu ajung până la un minut. Nu pot să-mi forţez corpul să lupte împotriva spaimei reflexe pricinuite de privarea de oxigen timp de o rotaţie completă a secundarului.

E imposibil să te sinucizi ţinându-ţi respiraţia de bunăvoie. În spitalele de psihiatrie şi în închisori, nu se lasă asupra ocupantului curele, fulare sau cearşafuri – toate fiind punţi posibile către moarte – însă nimeni nu moare prin autosufocare, căci de îndată ce mintea sucombă, se manifestă reflexul şi voinţa e subjugată, aşa cum e şi firesc, de caracterul imperios al instinctului de supravieţuire.

În ultimul timp, Lori mă sună mai des ca de obicei. Vorbim despre o grămadă de lucruri: dacă senzaţiile de greaţă pe care le are în ultima vreme ar putea fi din cauza bilei, despre tuşea cu care s-a căpătuit Gordon în Orientul îndepărtat, despre coşul de fanon din Alaska pe care l-am găsit la o galerie din apropiere, şi mă pune la curent cu ultimele veşti despre tata. Hărmălaia care se aude în fundal este binevenită, căci îmi distrage atenţia de la problemele mele. Aceasta este familia mea de împrumut. Sora mea strecoară în conversaţie aluzii voalate la proces, urmate de pauze cu subînţeles. Într-una din seri, o întreb în sfârşit ce ar crede tata dacă ar afla că a fost vina mea.

— Dar noi ştim că nu a fost vina ta, răspunde ea prompt.

— Dar dacă autopsia ar dovedi contrariul?

— Cum e posibil aşa ceva? Ai spus că a avut o reacţie alergică sau ceva de genul ăsta.

Trag aer adânc în piept şi-l ţin în mine o secundă, apoi îi dau drumul.

— E posibil să fi existat o problemă la inimă. Se poate ca Jolene să fi avut o malformaţie cardiacă.

Parcă o văd căzând pe gânduri, aproape că am imaginea ei în faţa ochilor muşcându-şi buza de jos.

— De unde ai scos-o? N-ai pomenit până acum de aşa ceva.

— Am avut un vis şi m-am trezit cu *certitudinea* că aşa a fost.

— Şi ai ajuns la concluzia asta doar pentru că ai avut un vis?

— Mda. De fapt, nu e doar visul. M-am tot gândit cum i s-au rărit bătăile inimii chiar înainte ca nivelul de oxigen din corp să scadă. Ar fi fost logic dacă pulsul ar fi scăzut *după* ce a rămas fără oxigen. Dar nu înainte. Asta m-a pus pe gânduri. Însă n-am desprins-o din context până acum.

— Nu pricep.

— Inima unui copil e puternică. Atunci când ceva nu merge în pediatrie, e vorba întotdeauna de o problemă respiratorie la început, apoi inima nu mai primeşte oxigen şi cedează. Înainte de a ceda, inima unui copil ar trebui să bată mai repede.

— I-ai spus şi avocatului?

— Nu. Nu încă.

— Bun. Nici să nu-i spui. Nici măcar nu înţeleg tot ce zici şi deja mi se pare că nu sună logic. Să nu-i spui! Vrei să ştii părerea mea sinceră?

Nu-i răspund. Oricum ştiu că o să mi-o comunice.

— Subconştientul tău a fabricat asta din cauza sentimentului de vinovăţie care te-a copleşit. A fost doar un vis, Marie. Un coşmar.

Treptat, ziua mea se împarte în două – timpul petrecut la serviciu şi cel petrecut în singurătatea casei mele. Dintre acestea două, serviciul devine o evadare care îmi oferă prilej de relaxare. Lucru ciudat, căci la spital sunt nevoită să dau ochii cu toţi cei care au fost şi ei de faţă în ziua fatidică: Stevenson, Mindy, Alicia. Trebuie să privesc chipurile pacienţilor mei în timp ce se cufundă în somn sub vraja narcoticelor, ştiind că ei au încredere în mine, că voi avea grijă să fie în siguranţă, că îi voi trezi la sfârşitul operaţiei pentru a fi din nou alături de cei dragi. La serviciu, n-am de ales decât să-mi înfăşor strâns sentimentul de vinovăţie şi anxietatea într-un linţoliu şi să le îndepărtez cât mai mult de conştient. Dacă s-ar întâmpla să alunece pentru o clipă de pe raftul de sus unde sunt puse, aş putea să mă transform în acuzatul speriat cu doar o urmă palidă din medicul calm şi stăpân pe sine. Şi atunci, situaţia s-ar putea repeta.

Acasă, linţoliul tinde să se destrame şi să se desfacă, iar mintea goneşte spre cotloanele întunecate ale vinovăţiei. Fac curăţenie

prin casă, şterg părţile de sus ale ventilatoarelor de tavan şi a rafturilor din dulap, frec sertarele frigiderului şi gurile de scurgere din baie, fac ordine în cămară şi în sertarele cu acte, aranjez cărţile din bibliotecă în funcţie de subiect, apoi de înălţime sau de culoarea copertelor. Lustruiesc setul de tacâmuri de argint pe care mi le-a dat în cele din urmă tata când am terminat rezidenţiatul – săturându-se să-l mai păstreze drept cadou de nuntă. Aranjez CD-urile în ordine alfabetică şi mă plimb dintr-o cameră în alta cu căşti la urechi, ascultând la maximum Prokofiev, Bizet şi Bono. Mă uit la filme vechi, înfăşurată în halatul de baie, până adorm pe canapea învelită cu o pilotă cu puf. Chiar dacă nu-mi place filmul, dialogurile forţate şi monotone nu lasă să iasă la suprafaţă zgomotul amintirilor. Şi în fiecare seară iau hotărârea de a-l întreba pe Donnelly dacă a sosit raportul de autopsie şi de fiecare dată mă hotărăsc să mai aştept o zi.

Într-o noapte, mi-am dat seama că eu şi Bobbie semănăm una cu cealaltă mai mult decât s-ar crede. Niciuna din noi nu are partener şi nici copil.

Joe mă sună şi încearcă să mă ademenească să ies din exilul social pe care mi l-am autoimpus. Trei nopţi la rând, îmi lasă mesaje pe robot la care eu nu-i răspund şi apoi începe să-mi vorbească, tot prin intermediul robotului, încercând să mă convingă să ridic receptorul.

— Marie, ştiu că eşti acasă. Hai, vorbeşte cu mine! Fii prietena mea în seara asta, am nevoie de un prieten. La ce te uiţi? În curând o să ţi se epuizeze stocul de filme.

Ştiam eu. Mă spionează. Mă înfăşor în pilotă şi îmi târşâi picioarele spre fereastra pe care ploaia a lăsat dâre. Îl văd, cu umerii aduşi, îmbrăcat cu haina impermeabilă galbenă lucioasă, cu

gluga trasă, astfel încât să nu se vadă că vorbeşte la telefonul mobil, ferindu-şi ochii de lumina stâlpului de iluminat în timp ce face cu mâna spre umbra siluetei mele proiectate de lumina televizorului. Îmi lipesc palma de geamul rece şi el îmi răspunde, făcând semnul victoriei.

— Te-am prins, spune el când ridic receptorul.

— Joe, respectă şi tu puţin intimitatea omului, te rog! Nu pot să mă retrag în singurătate nici măcar o seară?

— Păi asta faci de săptămâni întregi. Vreau să ies în oraş şi vreau să ies cu tine. La naiba, am chef să beau ceva. Nici mie nu-mi merge totul ca pe roate, să ştii. Hai, prietena mea dragă! Se opreşte, ascultându-mi ezitarea. Mi-e dor de tine.

În vocea lui se citeşte o notă familiară de singurătate, care întotdeauna mă face să simt nevoia să-l ocrotesc. Când e vorba de pariuri sportive, petreceri, să savureze un scotch fin sau să se mândrească cu pomelnicul de cuceriri, Joe preferă compania bărbaţilor. Dar când suferă cu adevărat, mă caută pe mine. Oare de ce slăbiciunile secrete ale bărbaţilor sunt păzite cu sfinţenie de femei?

— N-am apucat nici măcar să-mi fac un duş, spun eu, conştientă că încep să cedez.

— Ce-mi pasă mie cum miroşi? Nu în asta constă frumuseţea de a fi prietenă cu fostul iubit? Cel puţin ştii că atunci când îţi spun că te iubesc pentru mintea ta, vorbesc serios.

— Hai, Joe, te rog, nu mai insista! Oricum, nu sunt o companie prea plăcută în perioada asta.

— Şi eu te rog, Marie. Te-aş refuza eu oare dacă ai fi la ananghie? Şi-n plus, sunt ud leoarcă şi mă lasă şi bateria de la mobil.

— Nici nu mă mir!

Joe e recunoscut pentru faptul că nu poţi să dai de el în timpul liber. A pierdut trei telefoane mobile în ultimul an.

— Ne vedem la Larry's în cinci minute. Dar să ştii că n-am de gând să stau până târziu. Sunt de gardă miercuri, căci Sandy a trebuit să facă schimb de tură. Comandă-mi un cocteil cu lămâie.

Zâmbesc fără să vreau. Faptul că am fost odată iubiţi a făcut ca prietenia noastră să fie destul de puternică încât să accepte I aptul că amândoi putem greşi şi destul de strânsă pentru a tolera imperfecţiunea. Când a început să lucreze la First Lutheran, Joe avea treizeci şi şapte de ani, iar eu treizeci şi trei. Eram amândoi singuri, amândoi păream de orientare heterosexuală şi se pare că întreaga secţie a presupus că aveam să formăm un cuplu – fapt pe care l-am transformat într-o glumă doar a noastră, care a degenerat într-un flirt care nu prezenta nicio ameninţare, deoarece eram amândoi adepţi convinşi ai ideii de a nu amesteca serviciul cu dragostea. Acest lucru a făcut să ne fie uşor să ne sfătuim unul pe celălalt în materie de relaţii şi să ne umplem sâmbetele libere ieşind la întâlniri care nu antrenau niciun fel de obligaţii şi pentru care nu trebuia să facem mari eforturi. Nu exista tensiunea legată de cât câştigă fiecare sau de tabieturile fiecăruia, nici plângeri în legătură cu programul încărcat sau discuţii pe tema curăţeniei în casă.

Când m-am mutat în Seattle, am întâlnit un bărbat care îmi plăcea – chiar mult, un pasionat de caiac şi alergări care deţinea o librărie în centrul Pieţei Pike. Dar m-am angajat la First Lutheran şi am început să anulez întâlnirile ori de câte ori se iveau urgenţe care mă ţineau peste program, sau când făceam de gardă câte trei weekenduri la rând, ţinând cont că eram nou angajată. În scurt timp, respectivul nu m-a mai sunat, supărat că nu era loc şi pentru el în viaţa mea. Cred că atunci m-am întrebat pentru prima oară

dacă nu cumva generaţia mea mersese prea departe, avântându-se în jungla egalităţii dintre bărbaţi şi femei fără să-şi marcheze drumul cu firimituri de pâine, ca în poveste, descoperind, la întoarcere de la graniţa infertilităţii că, oricât de ispititoare ar fi fost pădurea, ne rătăciserăm. Ce-mi trebuia mie era un director de la Microsoft care să-mi accepte programul încărcat şi care să iasă la pensie devreme ca să ne putem creşte copiii. Dar nu Joe. Nici vorbă. El era un prieten prea apropiat ca să risc să mă îndrăgostesc de el. Între timp însă, putea să-mi ţină de urât în weekenduri, să ne plimbăm cu bicicleta, să mergem la filme şi concerte simfonice la care se lăsa dus de mine, mai de silă, mai de milă, cu condiţia să-l las la pauză să iasă să fumeze o ţigară.

Odată am plecat într-o excursie cu cortul. Nişte prieteni de-ai lui, doi bărbaţi şi o femeie, veneau din Boise, şi am stabilit să mergem cu toţii, cu cortul în spinare, la Trecătoarea Harts. Urma să ne întâlnim la Winthrop, cel mai apropiat oraş, şi să urcăm drumul forestier abrupt de treizeci şi cinci de kilometri, drum săpat în versantul aproape vertical de sub Vârful Slate. Eu şi Joe ne-am făcut bagajele într-o zi fierbinte de la sfârşitul lui august. Eram la el acasă. Echipamentul de camping era împrăştiat pe jos, în camera de zi, sub ferestrele uriaşe îndreptate spre sud. O plită cu butan, filtru de apă, lămpi cu petrol, tigăi, un aparat de espresso portabil, izoprene Therm-a-Rest şi o grămadă de haine groase care să-i ajungă să escaladeze Muntele Rainier. Joe avea o listă care se întindea pe două pagini. Eu îndesam sacii de dormit groşi, umpluţi cu poliester, în saci din nailon viu coloraţi, în timp ce sudoarea mi se prelingea pe faţă şi pe braţe. Era o după-amiază fierbinte. Joe îndesa şi el pachete voluminoase de paste, tuburi de pesto, brânză parmezan din import şi sticle de Chianti prin toate buzunăraşele rucsacurilor, alcătuind un restaurant rafinat echilibrat ergonomie

pe care aveam să-l purtăm în spate. El pe cel mai greu, iar eu pe cel de femei.

Joe s-a ridicat să mai caute ceva accesorii, o busolă, chibrituri rezistente la apă şi lenjerie de corp Capilene (ar fi trebuit să fie un Eagle Scout[2] de onoare, îl tachinam eu).

Am cântărit rucsacul în mâini şi, pentru că mi s-a părut prea greu, am scos pantalonii şi jacheta de polar şi le-am aruncat în spatele canapelei, apoi am scos o sticlă de vin din compartimentul de jos şi am pitit-o sub perne. Joe a găsit-o şi a pus-o în rucsacul lui. Treningul de polar i-a scăpat, însă. Dar niciunul nu şi-a dat seama că ţăruşii cortului meu erau înfăşuraţi în el. Am gonit peste Munţii Cascades în jeepul cu tabla îndoită al lui Joe, ascultând Pearl Jam, The Talking Heads, Van Morrison şi contribuţia mea proprie, piese celebre de Puccini. Nu mai urcasem până atunci aşa de sus pe munte şi nici nu mai pătrunsesem atât de adânc în el. Autostrada 20 este cu siguranţă una dintre cele mai frumoase din America, deschisă doar vara, urcând printre munţii tineri şi semeţi ca o sfidare realizată de mâna omului la adresa avalanşelor şi a alunecărilor de pietre de pe timpul iernii. Am trecut pe lângă Lacul Diablo, de un albastru de safir, glacial, ca un fragment de mare tropicală închisă între diguri de ciment şi versanţi muntoşi. Am ajuns la Winthrop cu o oră întârziere şi am intrat în restaurantul Duck Brand unde urma să ne întâlnim cu prietenii lui şi să luăm prânzul. Chelneriţa ne-a întrebat cum ne cheamă şi ne-a spus:

— Vă aşteptam.

— De-o viaţă? a întrebat Joe.

---

[2] Gradul cel mai înalt la care poate ajunge un cercetaş din organizaţia Boy Scouts of America (n.red.)

— Au sunat prietenii dumneavoastră. Au lăsat un număr de telefon.

Prietenii lui Joe ne-au anunţat că nu mai veneau. Li se stricase maşina la o sută douăzeci şi opt de kilometri est de Spokane. Joe s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri, punând receptorul în furcă, după ce sunase de la telefonul public de pe strada aproape pustie care străbătea centrul oraşului care avea doar trei străzi.

— Cam multă mâncare pentru doi oameni. Sper că ţi-e foame.

Şi astfel am început ascensiunea spre vârful trecătoarei. Am mărşăluit vreo şase kilometri şi jumătate până la locul de campare, mergând de-a lungul Coastei Pacificului, cu dealuri pline de flori sălbatice, grohotiş şi păduri de pini verzi-albastre care se întindeau de-o parte şi de alta ca o imensă fustă brodată. Joe a instalat corturile sub un conifer enorm, izolat de ceilalţi. Apoi am descoperit că ţăruşii cortului erau puşi bine, în spatele canapelei din camera de zi, acasă la Joe, înfăşuraţi în treningul de flanelă căruia aveam, de asemenea, să-i simt lipsa. Eram prea obosită ca să mai fac alţi ţăruşi din lemn, aşa că am aşezat nişte pietre la colţurile pânzei de cort şi am adormit înainte ca soarele să apună, înainte ca vântul să mâne spre noi norii masivi dinspre câmpiile canadiene şi înainte ca temperatura să scadă cu zece grade. M-am trezit din somn în toiul nopţii, când domnea o linişte profundă, care pusese stăpânire pe tot, pentru ca o clipă mai târziu cortul meu să se prăbuşească umil sub greutatea primei ninsori de toamnă.

Adăpostul geodezic al lui Joe era la fel de neafectat de iarna anacronică ca o cupolă de biserică rusească în formă de bulb de ceapă, aşa că m-am târât până la el fără să ies din sacul de dormit. La cină băusem vin, rachiu şi ciocolată caldă la desert şi bănuiam că Joe mai golise vreun pahar sau două de whisky sec, fără apă sau gheaţă, ca să înlocuiască ţigara pe care nu-l lăsasem să o fumeze.

La început, am stat departe unul de celălalt, apoi, pe măsură ce noaptea se răcea, ne-am apropiat să ne încălzim şi în cele din urmă ne-am lipit trupurile, nu din nevoia de căldură, ci pentru că era ceea ce ne doream amândoi şi găsiserăm drept scuză situaţia de urgenţă în care ne aflam. Stăteam întinşi amândoi, punându-ne tacit de acord să nu ne întrebăm dacă ceea ce făceam era înţelept, raţional sau menit să dureze o veşnicie. Şi iii următoarele opt luni am fost cei mai buni prieteni şi iubiţi.

Privind retrospectiv, îmi dau seama de bariera aproape invizibilă pe care o apăram amândoi, atenţi să nu aducem vorba despre noi, să nu ne întrebăm dacă ne îndreptam amândoi în aceeaşi direcţie, purtându-ne ca şi cum timpul avea să stea în loc în timp ce ne ţineam companie unul celuilalt, având conversaţii profunde şi făcând sex în scop purgativ. Am fost extrem de prudenţi în cele opt luni de relaţie, atenţi să rămânem doar iubiţi, fără să ne iubim – fiecare din noi aşteptând ceva mai bun, o trăire autentică.

La douăzeci de ani, acest lucru ar fi însemnat extinderea orizontului. La douăzeci şi opt, explorare, dar la treizeci şi patru cerea imperios fie ca relaţia să progreseze, fie să renunţ la ea. Îl consideram un iubit energic, dar nu-l vedeam în ipostaza de tată. Îl treceau fiorii când întrezărea posibilitatea de a-şi pierde libertatea. Tot ce ştiu este că am atins acest subiect şi amândoi am dat înapoi, eu când am observat că se mai uita şi la alte femei, şi el când i-am spus că aveam nevoie de mai mult timp pentru mine.

O vreme, simţeam un junghi în inimă ori de câte ori se întâlnea cu alte femei, ori de câte ori voiam să mă trezesc dimineaţa cu cineva alături. Este totuşi uimitor ce chinuri îndură subconştientul ca să găsească liniştea. Este surprinzător cât de repede am reuşit să

mă conving pe mine însămi că posesivitatea, apanajul iubirii, ar fi sufocat inevitabil prietenia dintre noi.

Mă îmbrac cu un pulover de lână şi blugi, îmi trec peria prin păr şi-mi şterg urmele de rimei de sub ochi cu degetele umezite cu salivă. Dar la lumina albă din baie văd un chip care începe să îmbătrânească, o piele care nu-şi mai recapătă elasticitatea după o săptămână în care am muncit şaptezeci de ore. Îmi pun mâinile la urechi şi trag de faţă ca să-mi amintesc cum arătam acum zece ani. Dacă mijesc puţin ochii, chiar şi tonurile neregulate de pe ten se estompează. Trag şi mai mult de piele în sus cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga trag de ea în jos, apoi trag de colţurile gurii în jos. Aşa. Acum pot să văd cum voi arăta peste şaptezeci de ani, la vârsta de o sută şapte ani, presupunând că până atunci nu voi fi incinerată. Pulverizez puţin parfum pe păr şi gât – facem şi noi ce putem cât trăim.

Mă strecor distrată printre maşini, traversez bulevardul First Avenue şi, la distanţă de trei străzi, iată barul Larry's. Postere cu formaţii hip-hop şi reggae flanchează intrarea din cărămidă şi piatră din secolul trecut. Mirosul de fum şi bere şi clinchetul paharelor grele de sticlă fără picior îi dau încăperii, care este lungă şi cufundată în întuneric, un aer ciudat de intimitate – sunt vreo doisprezece clienţi adunaţi în jurul meselor sau ascunşi pe jumătate în spatele paravanelor înalte, iar barmanul, fără să se grăbească cu băuturile, plimbă paharele prin apa cu detergent cu mânecile suflecate.

Joe e la capătul barului şi a aruncat haina de un galben electric pe taburetul alăturat ca să-mi păstreze locul. Cocteilul de lămâie mă aşteaptă pe tejgheaua lustruită. Mă aşez pe taburetul umed şi arăt spre cele două pahare de tărie golite pe care le avea în faţă.

— Să ştii că orice problemă ai avea, n-o să se rezolve aşa. Cum de nu lucrezi în seara asta? Am senzaţia că eşti mereu de gardă.

— Tu vorbeşti? Cred că m-ai întrecut luna asta. Eu încerc doar să-mi achit datoriile.

— Financiare sau romantice?

Joe râde scurt şi sardonic.

Iau o înghiţitură din paharul de martini dulce cu marginea plină de zahăr, căutându-mi cuvintele care să-l facă să se destăinuie.

— Joe, dacă tot m-ai scos din halatul de casă pe ploaia asta să te consolez, măcar spune-mi adevărul.

— Ah, nu e ceva anume, serios, spune el afişând „rânjetul strâmb *à la* Joe", aproape trist, care m-a făcut întotdeauna să simt nevoia de a-l proteja. Poate e din cauză că muncesc prea mult.

— E vorba de Claire? întreb eu.

El trasează cercuri cu degetul în picăturile de apă care se înşiră pe tejgheaua de mahon închisă la culoare. Aproape că e amuzant. Nu l-am înţeles aşa de bine cât timp am fost iubiţi, ilar acum, că nu mai există riscul de a mă trezi cu inima frântă, Joe poate să-mi spună aproape orice. Aproape.

— Claire vrea să anuleze excursia în Mexic. Spune că şi-ar face prea multe griji dacă i-ar lăsa pe copii cu tatăl lor. Eu n-o cred.

— M-am întâlnit din întâmplare cu ea acum vreo două zile. I a cantină.

Joe încuviinţează.

— A urcat la mine să-mi aducă mobilul – îl lăsasem la ea acasă.

— Mi-a spus ceva aproape amuzant – nu ştiu sigur dacă ar trebui să-ţi spun sau nu...

Se uită în ochii mei şi ştiu că acum nu mai pot să dau înapoi.

— Bine, bine. A spus că nu crede că se pricepe la fel de bine i a mine să te salveze.

— Să mă salveze, zici? Joe îşi trage haina în poală şi începe să scotocească prin buzunarul interior, apoi scoate o ţigară. Vrei să mi-o dai, te rog? spune el şi întinde mâna peste mine, spre o cutie de chibrituri care se odihnea într-o scrumieră de plastic neagră.

— Nu. Refuz să te ajut să te apuci iar de fumat. Ah, doctorii ăştia fumători! Ar trebui să te duc cu forţa în saloanele de emfizem pulmonar. O să-ţi mai aminteşti de femeia asta când o să fii conectat la un aparat de ventilaţie?

— M-am ocupat de emfizeme. Şi da, o să-mi amintesc de ea chiar şi atunci.

Nu pot să mă abţin să nu zâmbesc, chiar dacă ştiu că e sincer. Joe este iremediabil atras de femei, mai ales de cele, puţine la număr, pe care nu le va putea niciodată încătuşa prin căsătorie. Am început să mă întreb dacă vrea cu adevărat să se căsătorească, căci astfel s-ar explica faptul că alegerile pe care le face îi satisfac cum nu se poate mai bine năzuinţele secrete, mai degrabă decât pe cele conştiente. Întind mâna şi, cu trei degete, îi rup ţigara pe care nu o aprinsese încă. Acum e în formă de V. Dar el scoate alta din pachet şi o aprinde, mijind ochii şi trăgând adânc în piept fumul amestecat cu aer. Îşi împreunează mâinile în dreptul bărbiei cu ţigara între degete, îndreptată în sus, ca o lumânare pe un altar.

În oglinda enormă şi aurită pe margini care atârnă deasupra barului, îi văd reflexia printre turnurile de sticle de whisky de culoarea chihlimbarului.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, deşi poate nu vrei, n-am considerat-o niciodată pe Claire de cursă lungă în ceea ce te priveşte.

Joe întoarce capul spre mine şi mă priveşte direct în ochi, ca şi cum fie se simte insultat de părerea negativă pe care mi-am

exprimat-o, fie e curios şi nu vrea să piardă niciun cuvânt din ce spun.

— De cursă lungă? De ce să nu fie de cursă lungă?

— E prea superficială când e vorba să-şi facă o familie şi un cămin cu tine. Nu prinde rădăcini.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta?

— Tu ai nevoie de cineva care *doar* să te ţină cu sufletul la gură că poate să plece oricând, nu de cineva care chiar să o facă.

— Nu mă crezi când îţi spun că m-am maturizat în ultimii doi ani.

Ochii lui râd, dar este o fărâmă de adevăr în spusele lui care mă face să roşesc. Îi face semn barmanului şi striveşte mucul de ţigară în scrumieră. Aud lovitura înfundată a tacului – şi bila albă care se ciocneşte de celelalte şi le împrăştie, deschizând o partidă de biliard.

— Peste şaizeci şi trei de zile împlinesc patruzeci şi doi de ani, spune Joe.

— Şi ce te deranjează mai mult: Claire sau faptul că îmbătrâneşti?

El ridică din umeri.

— Poate faptul că îmbătrânesc fără să am pe nimeni alături.

— Ştiu şi eu, Joe, bătrâneţea poate să ţi se pară o veşnicie dacă ţi-o petreci lângă cineva de care ţi-a plăcut doar câţiva ani.

Mă aplec să iau o înghiţitură din băutură. De data asta, îl surprind eu pe Joe privindu-mi imaginea în oglindă.

— Poate că ţie îţi place mai mult propria companie decât a mea.

— Ce descoperire surprinzătoare venind din partea ta! Asta înseamnă că mergi din nou la şedinţe de terapie.

Replica mea îl face să râdă, motiv pentru care probabil că m-, i şi scos din casă pe ploaie în seara asta. Cer nota şi împing paharul

golit pe jumătate în dreptul lui Joe. Coaja de lămâie răsucită se leagănă ca o barcă minusculă pe o mare întinsă.

— Ce să fac şi eu, fac tot posibilul să-i întreţin pe colegii mei, psihiatrii. Hai, te conduc acasă. Arăţi epuizată.

— Chiar *sunt.*

Îi iau paharul cu martini din mână şi pescuiesc coaja de lămâie cu degetul, ling restul de zahăr de pe ea şi i-o înfăşor în jurul inelarului de la mâna stângă.

— Uite-aşa. Noi doi putem să avem o căsnicie de durată minunată, în care să ne consolăm reciproc, să mergem împreună la concerte, fără să ne vedem unul pe celălalt cum ne spălăm pe dinţi.

Joe se întoarce spre mine cu o faţă serioasă. Văd cum gura îi tremură, un tremur de oboseală, probabil, pe care, preocupată de propriile gânduri negre, nu-l observasem până acum.

— Şi cum mai rezişti cu toată tevatura asta? Ai mai aflat ceva?

Aşez cu grijă paharul pe tejghea şi iau o expresie calmă, mă uit în ochii lui, încercând să ghicesc un răspuns pe care nici el şi nici altcineva nu-l are.

— Nu am voie să vorbesc despre asta. Doar ştii. Mai ales cu tine, care eşti tot doctor.

El ridică din umeri.

— Dar am stat şi eu de vorbă cu Darryl Feinnes vreo zece minute înainte de a mă exclude din proces.

— Normal, dar eşti anestezist. Colegul meu. Orice îţi spun ţie, se poate considera drept divulgare de informaţii. Poate chiar ar trebui să ne căsătorim, atunci ai avea imunitate şi aş putea să-mi deschid sufletul în faţa ta.

Joe nu zâmbeşte. Mă feresc de privirea lui. Pune mâna stângă pe încheietura mâinii mele, cu coaja de lămâie încă înfăşurată în jurul

inelarului. Dacă o să ridic privirea, o să izbucnesc în plâns, iar el ştie asta.

— Hai să te conduc acasă, spune el, aplecându-se delicat să-mi ia haina pentru ca eu să-mi pot feri privirea.

14

E sfârşit de mai şi soarele răsare destul de devreme Acum e lumină afară când îmi pregătesc micul dejun. Aştept să fiarbă ouăle şi să se prăjească pâinea, sorbind din ceaşca de cafea, în îi mp ce privesc răsăritul care reflectă nuanţe de roz şi portocaliu pe fundalul Munţilor Olympic care încă mai sunt acoperiţi cu zăpadă. Încă mă mai încântă, pe mine care sunt din Texas, să stau la fereastra sufrageriei, în apartamentul meu poziţionat central, înconjurată de beton şi oţel – această formă compactă a umanităţii specifică oraşului – şi să văd un asemenea peisaj splendid atât de rupt de civilizaţie. Uneori mă uit la piscurile montane şi încerc să-mi imaginez gheţarii reci, cu crevase adânci, neprimitori, ameninţători şi măreţi.

Încerc să reintru în ritmul vieţii normale. Seara e lumină până după ora opt şi încep din nou să fac jogging după ce termin ziua de muncă. Alergările au reprezentat dintotdeauna activitatea mea fizică preferată, dar am renunţat la ele în lunile ploioase şi întunecate de iarnă. Îmi iau echipamentul cu mine şi mă schimb înainte de a pleca de la spital, apoi merg cu maşina până la Arboretum sau pe malurile Lacului Washington, sau pe pistele pentru biciclişti care şerpuiesc prin Cartierul Universităţii şi zona

Lacului Union. Dacă alerg îndeajuns de repede, de mult şi pe distanţă destul de mare, sunt prea obosită să mă mai gândesc şi la altceva în afară de respiraţie, curba care urmează şi ce se află dincolo de ea. Într-o seară, când tocmai intram în casă, transpirată şi revigorată după ce alergasem opt kilometri de-a lungul falezei, ocolind vânzătorii ambulanţi de tricouri, turiştii şi câte vreun beţiv ghemuit în poziţia fetală, de autoapărare, pe asfaltul crăpat, mă sună Donnelly. Mâinile încep să-mi tremure când îl aud rostind cuvântul „autopsie". Strâng receptorul în mână şi mă pregătesc să-i explic de ce nu am insistat să mi se aducă fişa medicală a lui Jolene de la Yakima înainte de a o supune anesteziei, de ce n-am insistat să o consulte un cardiolog pediatru dacă aveam cea mai mică bănuială, de ce nu i-am spus că îmi făceam griji în legătură cu inima ei chiar din clipa în care mi-a trecut prin minte acest gând, astfel încât el să poată pregăti apărarea. Apoi îl aud continuând senin, cum că raportul autopsiei durează probabil mai mult decât de obicei doar din motivul că nu conţine nimic semnificativ sau îngrijorător. O să mai trimită nişte formulare care trebuie semnate, dar procesul va mai dura câteva luni – aşa că ar trebui să mă relaxez şi să-mi văd mai departe de viaţă.

Îi mulţumesc Domnului că nu suntem faţă în faţă şi alunec pe podea, cu receptorul încă în mână, deşi Donnelly a închis. Dar pe parcursul zilelor următoare preiau aproape inconştient premisa lui banală – convingându-mă pe mine însămi că inima lui Jolene era sănătoasă şi că paranoia căreia i-am căzut pradă s-a născut din coşmarurile pe care le-am avut.

Pe măsură ce se apropie vara, programul spitalului devine din ce în ce mai fragmentat. Chirurgii îşi iau liber pentru a participa la serbările de absolvire ale copiilor şi pentru a pleca în concediu cu

familia. Cei rămaşi muncesc peste program, făcând şi munca celor care lipsesc. S-ar zice că eu şi Joe ne batem pe sălile de operaţii – pe orele pe care ceilalţi colegi sunt dispuşi să ni le plătească ca să le ţinem locul şi să mai vadă şi ei lumina soarelui.

Săptămâna aceasta, ghinionul a căzut asupra lui Fritz Leyman, medic urolog, aşa că lucrăm împreună de paisprezece ore. Îmi place de Fritz. S-a alăturat colectivului cam în acelaşi timp cu mine, aşa că am ajuns să ştiu vieţile celor cinci copii pe care îi are de când Daniel, cel mai mare dintre toţi, avea zece ani. Acum e în ultimul an la liceu. Suntem în toiul unei operaţii de extirpare a rinichiului drept al unui consultant financiar în vârstă de cincizeci şi unu de ani, a cărui asigurare de sănătate prevăzută de conducerea corporaţiei unde este angajat a acoperit costurile pentru un RMN total, care făcea parte dintr-un consult de rutină. Astfel i s-a descoperit o tumoare şi el l-a ales pe Fritz drept chirurg. Pacientul are o constituţie atletică şi nu prezintă probleme de sănătate, ceea ce ne uşurează tuturor munca. Avem un moment de răgaz când aşteptăm să vină rezultatele de la Laboratorul anatomo-patologic să ne spună dacă e vorba despre cancer.

— De ce te-ai hotărât să-l extirpi? îl întreb eu. Amândoi ştim că este aproape sigur o excrescenţă benignă.

— I-am spus că este posibil să nu-i creeze niciodată nicio problemă. Am vorbit cu el şi despre riscurile operaţiei, ca să nu mai punem la socoteală timpul pe care îl va petrece acasă pentru recuperare. A ascultat ce i-am spus şi a luat hotărârea să nu o scormonească. Dar, la o lună, vine din nou la mine şi-mi spune că n-a mai avut o noapte liniştită din clipa în care a făcut tomografia. Se tot trezeşte din somn şi se întreabă dacă nu cumva tumoarea creşte, îşi tot examinează urina să vadă dacă există vreo schimbare. Până la urmă, a ajuns să creadă cu atâta convingere că suferă de

ceva letal, încât vrea să se opereze doar ca să-şi recapete liniştea. Aşa că iată-ne aici.

Medicul patolog se întoarce în sala de operaţie să ne spună că tumoarea nu prezintă nimic suspect şi Fritz începe să-l închidă.

— Să nu-ţi pară rău, Fritz. Tomografia chiar a diagnosticat o problemă – frica de moarte. Aşa că acum i-ai redat starea fericită de negare pentru încă vreo zece ani.

Fritz râde.

Ziua se împarte între biopsii de prostată, rezecţii, tumori de vezică urinară şi operaţii de extirpare a pietrelor la rinichi. Pacienţii mei sunt bărbaţi prezentabili, în formă, unii dintre ei miraţi să vadă o femeie anestezist, aşteptând cu nerăbdare să-şi rezolve problemele de sănătate şi să revină la ritmul lor de viaţă obişnuit – o rutină care este deseori mai apreciată după boală.

Ziua de azi face parte dintre acele zile care îmi redau plăcerea şi satisfacţia de care aveam parte înainte în meseria mea.

Când îi pun întrebările de dinainte de operaţie penultimului pacient, acesta îmi mărturiseşte că a luat masa de prânz şi astfel trebuie să amânăm operaţia, aşa că se iveşte o pauză neaşteptată în care pot să merg la cantină şi îmi mai rămâne şi timp să-i înlocuiesc pe câţiva dintre colegii mei în sala de operaţie.

Cantina este îngustă şi aglomerată cu pacienţi imobilizaţi în scaune cu rotile sau care se sprijină în cadru, doctori grăbiţi şi asistente care intră în faţa celorlalţi clienţi care stau la coadă să ia deserturi din gelatină tremurânde sau salată de morcovi aproape deshidrataţi care sunt păstraţi la rece pe paturi de gheaţă. Eu iau un iaurt şi aştept la casă în spatele unei femei subţirele cu părul portocaliu şi rar, care este concentrată să scoată nişte monede din

portofelul pentru mărunţiş. Mă întreb dacă într-o zi voi arăta şi eu aşa ca ea.

În drum spre sălile de operaţie, ocolesc prin holul mare al spitalului doar ca să văd o clipă lumina soarelui. Pentru prima dată de săptămâni întregi, mă surprind aşteptând cu nerăbdare sfârşitul de săptămână. Poate îl conving pe Joe să mergem cu caiacul. Azi e la Cardiologie. Când intru în sala de operaţie, îl sperii fără să vreau. Scapă o seringă din mână şi îl aud cum înjură. Pentru o fracţiune de secundă, citesc iritare pe chipul lui când ridică privirea spre mine.

— Salut. Am puţin timp liber până la următorul caz. Nu vrei să iei o pauză?

— Cum aşa? De obicei Fritz îşi umple ziua până la refuz.

— Da, aşa e. Dar ultimul pacient a mâncat la prânz, aşa că a trebuit să amânăm operaţia. Şi jur că nu eu i-am dat să mănânce.

Avem amândoi o glumă veche pe care ne-o spuneam în zilele foarte aglomerate – cum că o să deschidem un McDonald's în preoperator ca să facem pe cineva să mănânce şi astfel să fim nevoiţi să anulăm operaţia.

— De data asta o să te refuz. Inima tipului ăstuia funcţionează doar în proporţie de douăzeci la sută şi tensiunea lui mi-a cam dat de furcă.

Mă uit la monitorul cardiac şi cercetez liniile multicolore de lumini care se derulează pe ecran, în valuri, indicând tensiunea arterială, capacitanţa venoasă, ventilarea şi saturaţia în oxigen – nişte panglici colorate care plutesc pe un fundal negru, la fel de efemere ca procesele vitale pe care le măsoară. Chirurgii sunt i Acuţi, deschid gura doar când au nevoie de vreun instrument sau de o deschidere mai mare a inciziei. Nu e de mirare că Joe pare încordat.

Spun cu voce şoptită:

— OK. Vii cu mine la Arboretum duminică? Se anunţă vreme bună.

Ochii lui sunt de un albastru intens, aproape bleumarin pe margini. Odinioară îmi ofereau o priveliştе minunată dimineaţa când mă trezeam. Sigur e obosit; îi fuge uşor ochiul drept. Mi-a spus odată că ambliopia de care suferă i-a fost de mare folos în facultate, căci putea să discute cu o fată la cantină şi să se uite în acelaşi timp la alta care îi plăcea mai mult şi care stătea la altă masă.

Joe ridică din umeri şi pare să se înviореze.

— Hai să zburăm. Putem să mergem la un picnic sus, la San Juan, ce zici? Sună-mă când te trezeşti şi vedem cum e vremea.

— Să mergem cu avionul?

— *Să mergem cu avionul?* mă imită el cu vocea piţigăiată în falset. Nu mai strâmba din nas atât!

— Nici nu-mi vezi nasul! îmi pun mâna peste mască.

— Nici nu trebuie, pentru că ştiu!

Zorii zilei de duminică anunţă vreme frumoasă, transformându-se într-una din cele mai senine şi mai calde zile de mai din câte îmi amintesc. În această perioadă a anului, *The New York Times* renunţă de obicei la ştirile despre ultimele conflicte armate în favoarea articolelor despre cei care se bronzează în Central Park, în timp ce locuitorii din Seattle încă mai poartă pulovere de lână. Joe jură că nu există o zi mai potrivită pentru zbor.

— Până şi o maimuţă ar putea să piloteze un avion într-o zi ca asta! Poate te conving chiar şi pe tine.

Joe locuieşte într-un bloc nou, construit din fostele săli de clasă, laboratoare şi săli de lectură ale uneia dintre cele mai vechi şcoli

din Seattle. Clădirea este aşezată pe cea mai înaltă colină a oraşului. Acum un secol, trăsurile trase de cai erau urcate pe panta abruptă folosindu-se scripeţi. Acum cartierul Queen Anne stă cocoţat ca o insulă plutitoare locuită de familii, deasupra maselor de oameni grăbiţi din centrul oraşului. Clădirea în care locuieşte Joe este înconjurată de case renovate de la începutul secolului, iar curţile lor neîncăpătoare sunt ticsite cu tobogane de plastic, panouri de escaladat în culori vii, primare, triciclete şi cărucioare parcate care blochează trotuarul crăpat şi curbat.

Sun la interfonul de la intrare şi aştept, apoi sun încă o dată. Îmi răspunde, în sfârşit, şi deschide uşa îmbrăcat într-un halat de baie zdrenţuit, cu părul încă umed, proaspăt ieşit de sub duş.

— Bună. Îmi cer scuze că sunt în întârziere. Ar fi trebuit să foloseşti cheia de rezervă. E tot acolo. Hai, ia un loc.

— Am şi uitat de cheie. Nu te grăbi. Te superi dacă iau o Cola?

Mă aşez pe canapeaua din camera de zi, aşteptându-l să se îmbrace. Încăperea e însorită, aproape că e prea cald înăuntru, căci e luminată şi dinspre sud şi dinspre est. Este un apartament tipic de burlac, chiar şi în momentul de faţă. Pereţii sunt goi, cu excepţia câtorva poze înrămate cu avionul lui şi o reproducere imensă a lucrării *Sărutul* de Gustav Klimt, ale cărei texturi şi planuri amestecate se reflectă în geamul mesei. Probabil un cadou de la o fostă prietenă, indiciul care-i dăduse de înţeles că trebuia să o ia la fugă.

Lângă canapea, se află un teanc de ziare de specialitate, amestecat printre diverse numere din *Mother Jones* cu pagini îngălbenite şi biografii cu semne de carte ale unor personalităţi care acum nu mai sunt în viaţă: Ben Franklin, Da Vinci, Freud, Jim Morrison. Bicicleta lui se sprijină de peretele dinspre sufragerie, iar pe vopseaua albă se văd urme de zgârieturi. Mobilierul se

limitează la ceea ce este strict funcţional şi necesar, de parcă ar aştepta să se mute din nou. De fapt, aveam mereu senzaţia de gol când stăteam cu el.

Într-un colţ, se află colecţia pe care el o preţuieşte cel mai mult, LP-urile de vinii cu clasici ai jazzului şi ai rockului timpuriu. Ştiu sigur că a petrecut nenumărate dimineţi de sâmbătă căutându-le pe la vânzătorii ambulanţi. Pe vremea când eram împreună, mă trezea din somn – şi nu mă lăsa să citesc rubrica de artă din *The New York Times,* ademenindu-mă cu cornuri proaspete cu scorţişoară – ca să hoinărim prin cotloanele necunoscute ale oraşului în căutarea locurilor lăturalnice unde se găseau discuri cu Sonny Rollins sau Hawk Mobley. Era o metodă bună de a descoperi un oraş pe care altfel nu-l vedeam, dar poate şi un argument în favoarea alegerii de a fi singur.

Remarci imediat faptul că din casa lui lipsesc fotografiile de familie care umplu poliţa şemineului meu şi rafturile bibliotecii. Am întâlnit-o pe mama lui Joe doar o dată, când a venit în Seattle pentru o intervenţie chirurgicală. Trebuia să i se monteze un tub într-una din arterele care aduc sângele la inimă, iar Joe, unicul ei copil, a convins-o să consulte un cardiolog pe care îl cunoştea el aici, în Seattle. M-a uimit cât de ezitantă era, făcând pauză după fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi vrut să şi le retragă dacă noi nu eram de acord, de parcă era convinsă că propriile păreri n-ar putea niciodată să aibă vreun impact asupra lumii ei. Acest lucru m-a surprins, într-un fel. Spiritualitatea cu iz sarcastic şi aplombul intelectual al lui Joe păreau să se fi dezvoltat mai degrabă ca o reacţie contrară a felului în care fusese crescut, decât să fie trăsături care să-i fi fost inoculate prin educaţie. Joe nu prea vorbeşte despre copilăria lui. Tatăl său a murit cu ani în urmă – a suferit şi el devreme pierderea unui părinte. Când eram împreună, mă

întrebam dacă nu cumva această familie trunchiată l-a făcut să fie mai ezitant atunci când e vorba să aibă copiii lui. Era un subiect pentru care nu eram niciodată destul de pregătiţi.

Peste jumătate de oră, Joe intră în sufragerie cu un rucsac din pânză în mână plin cu biscuiţi, caise uscate, nişte bucăţi de pui fript de la Ezell – preferatul meu – şi un termos de inox. Miroase a săpun de pin şi s-a tăiat la bărbierit; pe manşeta cămăşii are o pată de sânge. Şi-a pus un cercel de aur rotund în urechea dreaptă. Îl poartă doar în afara serviciului. Prima dată când am văzut-o, bijuteria minusculă mi s-a părut o rază de lanternă care luminează un şifonier întunecat, scoţând la iveală cotloane ascunse şi spaţii neexplorate, ispitindu-mă să mă aventurez mai departe, deşi ştiam că nu era lucrul cel mai înţelept.

Joe mă strânge de mână în timp ce iese pe pistă şi aşteaptă să i se dea permisiunea de a decola. Vocea lui sună altfel când vorbeşte în căşti, ca un cântec stenografiat în limbaj aviatic. Când se desprinde de pământ, mi se taie respiraţia. Avionul se apleacă într-o parte şi zgomotul acoperă icnetul meu. Oraşul pare cuibărit în palmele ocrotitoare ale piscurilor montane care îl înconjoară: la est, Munţii Cascades, la vest, Munţii Olympic, iar la nord şi la sud vulcanii de pe Munţii Baker şi Rainier. De la înălţimea aceasta, geometria lacurilor înconjurate de păduri şi a oceanului presărat cu insule se întinde ca o pătură şifonată în nuanţe de verde şi albastru. Merită să înduri frica pentru un asemenea peisaj.

Joe mă îndeamnă să ţin de manşa copilotului şi aproape că mă mir şi eu de cât de supus este avionul şi cât de uşor este să aluneci pe curenţii de aer. Aparatul începe să tremure când intră într-o zonă de turbulenţe uşoare, iar eu ţin strâns de manşă şi mă uit la Joe cerându-i ajutorul. El geme şi îşi apucă brusc capul între mâini,

apoi se lasă într-o parte în spaţiul dintre noi. Simt gravitaţia în piept şi îl strig, apoi iau o mână de pe manşă şi o întind spre el, dar Joe începe să râdă în hohote, încântat de efectul produs de infarctul mimat. Nu trece mult până izbucnesc şi eu în râs şi Joe se vede nevoit să-mi ia manşa din mână.

Închiriem două biciclete şi ajungem într-un câmp deschis deasupra unei plaje unde se văd strâmtorile. Joe pune pătura în bătaia soarelui care transformă întreaga colină în lumină galben-verzuie.

Vântul reuşeşte să domolească arşiţa, dar e destul de cald încât să te ademenească să te laşi cuprins de o toropeală plăcută şi să uiţi de timp şi de responsabilităţi. Joe deschide rucsacul şi scoate termosul şi două pahare de plastic. În lumina soarelui, chipul i se reflectă în cilindrul de inox ca o caricatură distorsionată, estompându-i unghiurile clare şi proporţionate ale maxilarului şi ale nasului, precum şi tonurile aurii-roşcate ale părului şi ale tenului care contrastează puternic cu umorul negru care îl caracterizează. Nu era greu să te îndrăgosteşti de el.

— Noroc.

Ridică paharul de plastic în dreptul ochilor, în aceeaşi linie cu orizontul, unde oceanul se întâlneşte cu cerul, iar munţii se întrezăresc prin plasticul paharului ca nişte piscuri ce se ivesc dintr-un lac auriu.

— Uite! Acum ţin Munţii Olympic chiar în palmă! Aşa probabil le părem şi noi lui Dumnezeu sau extratereştrilor. Perspectiva, Marie. Totul ţine de perspectivă.

Scot o bucată de pui fript din rucsac şi dau la o parte folia de plastic care îl acoperă.

— De ce te străduieşti atât să-ţi redecorezi bucătăria când nici nu ţi-ai terminat de mobilat camera de zi?

— E o investiţie mai bună. Femeile sunt întotdeauna mai atrase de bucătăria unui bărbat decât de fotolii extensibile şi măsuţe de cafea. Şi în afară de asta, oare o bucătărie luxoasă nu e apanajul omului de succes asigurat financiar în zilele noastre?

— Ultima dată când mi-ai gătit, m-ai întrebat ce înseamnă „degresare". Şi-n plus, n-ai farfurii de spălat dacă mănânci în oraş – ar trebui să-ţi convină asta. Îţi faci griji că din cauza asta te-a părăsit Claire?

Joe leagănă paharul cu vin în lumina soarelui şi nu răspunde.

— Ia spune, ai de gând să pleci din oraş vara asta? Adică, poţi să pleci cu procesul şi toată povestea asta? întreabă el.

— Probabil că la un moment dat va trebui să fac o plimbare până în Houston.

— De ce?

Mă ridic în capul oaselor, mă aşez cu picioarele sub mine şi încep să smulg spice zvelte de iarbă proaspătă, pe care apoi le împletesc într-o codiţă delicată.

— E vorba de tatăl tău? întreabă el, după ce aşteaptă şi vede că nu răspund.

— Da. Cred că se anunţă o situaţie critică.

— Cât de mult i s-a deteriorat vederea?

— Mă tem că nu mai are mult până o să orbească. Treizeci şi opt de ani a lucrat ca profesor universitar de istorie medievală. Ridic privirea spre el. Ţi-am spus vreodată cu ce se ocupă?

— Ştiam că a predat istoria. Nu mi-ai spus prea multe despre el.

— Hm.

Caut o amintire sau o descriere care să nu strice această zi minunată.

— Păi, tata e un om al cărui univers au fost cărţile – descifrarea lor, împărtăşirea cunoştinţelor găsite în ele studenţilor săi,

conceperea lor, iar acum de-abia mai poate să citească o pagină. Pierde singurul lucru care a contat cu adevărat pentru el – în afară de mama.

— Tot singur locuieşte?

— De-ar fi numai asta! Dar, colac peste pupăză, mai şi conduce. Mă aştept oricând să primesc telefon de la poliţie să-mi spună că maşina lui s-a făcut praf.

— Poate că ar trebui să aranjezi să i se ridice permisul.

— Ar trebui să aranjez să i se ia maşina. Faptul că nu are carnet n-o să-l oprească să conducă. Dar să ştii că ai dreptate. Cât de curând va trebui să-i forţăm mâna.

— Nu poţi să-l convingi să se mute aici?

Mă pufneşte râsul când îl aud, surprinsă de cât de puţine lucruri trebuie să-i fi împărtăşit despre relaţia dintre mine şi tatăl meu.

— E amuzant să crezi că după ce mă mut în cel mai îndepărtat colţ al ţării aş putea să mă trezesc într-o zi că e vecinul meu. Tata n-ar accepta niciodată să depindă de mine.

Îl simt cum se abţine să pună întrebarea evidentă: „De ce nu?”

— Nu e uşor să înveţi să ceri ajutor.

— Imposibil chiar – pentru el, cel puţin, îi răspund. Nu cred că m-ar lăsa vreodată să-l îngrijesc, chiar dacă asta înseamnă să se sinucidă pasiv.

— Da, dar cel puţin dacă îi iei permisul de conducere, poate să se sinucidă fără să ucidă un grup de pietoni.

Îi dau o palmă peste mână pentru comentariul făcut, iar el întinde mâna şi-mi îndepărtează părul de pe faţă.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, ai dreptate. Cred că este pentru prima dată în viaţa lui când se confruntă cu o situaţie pe care nu o poate rezolva prin logică, dezbătând subiectul sau scriind despre el. De fapt, „a se

confrunta” este chiar opusul modului în care abordează problema – el o ignoră.

— Nu există nimeni cu care ar accepta să stea de vorbă? Vreun preot? Tatăl tău e catolic, nu-i aşa?

Eu clatin din cap.

— A fost.

— De ce a renunţat la credinţă?

— Of, e complicat. Ca majoritatea poveştilor de familie.

— Şi sora ta?

— Eu sunt doctor, e logic ca eu să fiu cea care să se gândească cum să-l ajute.

— Ca doctor sau ca fiică? întreabă Joe în şoaptă.

— O, cred că e puţin cam târziu să mai pot repara ceva din relaţia tată-fiică.

Codiţele verzi împletite din fire de iarbă se odihnesc în poala mea. Le dau la o parte, să se usuce printre buruieni, şi deschid o doză de suc, dar înghit cu noduri. Aştept ca valul de emoţie să se domolească şi apoi întreb:

— Dar tu? Plănuieşti ceva ieşiri vara asta?

— Vreau să fac câteva curse cu avionul, poate chiar până în California. Lui Katz i s-a pus pata să mergem într-o excursie cu bicicleta, dacă reuşeşte s-o înduplece pe nevastă-sa. Mijeşte ochii, deranjat de lumina soarelui de amiază. Picături de sudoare îi lucesc pe frunte şi pe buza superioară. Ia spune, acum că ai terminat cu depoziţiile, e mai uşor? De-acum încolo e mai mult treaba avocaţilor, nu?

Îmi muşc buza şi mă gândesc cât să mint.

— Nu mă aştept la prea multe noutăţi până când o să fie fixată data medierii. Ar putea să dureze luni de zile. Nu ştiu dacă asta înseamnă că mi-e mai uşor sau mai greu.

— Credeam că e vorba numai de o negociere financiară în stadiul ăsta.

Mă uit drept în ochii lui şi încerc să-mi imaginez expresia de pe chipul lui dacă i-aş spune ce mă preocupă, îngrijorarea mea legată de funcţionarea inimii lui Jolene. Oare o să văd în ochii lui empatie şi mirare? Curiozitate academică? Milă? Acuzare? Apoi respir adânc şi răspund pe cel mai neutru ton de care sunt capabilă:

— Păi Donnelly a lăsat să se înţeleagă următorul fapt: cu cât vor arunca mai mult responsabilitatea asupra spitalului şi a personalului – a mea cu atât va creşte suma. Ştiu că nu vrea să se ajungă la tribunal. Probabil că e sigur că juriul m-ar măcelări, atât pe mine cât şi spitalul, date fiind consecinţele.

Joe nu spune nimic câteva minute. Parcă nu-i vine să-mi spună că totul va fi bine.

Aud strigăte şi mă răsucesc pe burtă să mă uit. În faţa noastră, pe câmp, patru sau trei băieţei aleargă târând după ei un zmeu din hârtie de ziar, iar sfoara lui se încurcă printre firele de iarbă şi vreascuri. Zmeul se poticneşte şi se înalţă în aer, apoi se roteşte şi cade la pământ, în praf, în timp ce copiii fac tărăboi, strigă unii la alţii să alerge mai repede, să tragă mai tare de zmeu şi să dea drumul la sfoară. Joe se sprijină pe coate şi-şi pune mâna pavăză la ochi ca să vadă ce se întâmplă. Într-o clipă, îl văd ridicându-se şi alergând prin iarbă, dând roată copiilor şi smulgând zmeul de jos. Se apleacă aproape de pământ şi ridică mâinile spre cer, legănându-le în aer. Acum se ridică şi o rupe la fugă, cu zmeul pe care îl ţine deasupra capului, foşnind în bătaia vântului. Joe e liber, relaxat, fără vârstă, acceptat în mijlocul lor, un copil între copii. Acest lucru îmi aduce aminte de vremea când am fost pe malul Lacului Oregon în octombrie, unde el a profitat de soarele care ieşise puţin din nori şi a dat fuga direct în valurile reci ca gheaţa,

ieşind din apă gol, fără slip, vânăt tot şi ţipând cât îl ţinea gura, încât a speriat o familie care se afla în apropiere şi care n-au ştiut cum să se îndrepte mai repede spre maşină.

Mă uit la el cum aleargă, ţinând în mână crucea de lemn a zmeului şi mergând cu spatele, ţipând la un băiat cu pielea ciocolatie să mai dea drumul la sfoară, încă puţin şi încă puţin, până când zmeul îi scapă din strânsoare şi se arcuieşte spre cer. Acum, în acest moment, este limpede pentru mine că amândoi ne-am dorit aceleaşi lucruri de la viaţă: o familie, un motiv pentru care să te întorci acasă de la serviciu. De ce n-am putut să facem pasul acesta? Unul din noi, amândoi, ne-am retras pe un teritoriu neutru, unde prinsese rădăcini şi se dezvoltase prietenia noastră care este şi va fi o prietenie minunată, cu faţete multiple, imuabilă prin maturitatea care o caracterizează.

Joe se întoarce înfierbântat şi fericit, inocent şi abandonându-se prezentului, uitând de tot.

— Eşti ud leoarcă. De ce nu ţi-ai pus un tricou?

— Aşa am nevoie de mai puţină cremă de plajă.

Se uită la mine zâmbind, apoi se lasă pe spate să privească albastrul infinit.

— Hei, ai idee cât e ceasul? N-ar trebui să plecăm?

— Faci ce faci şi revii cu picioarele pe pământ, Marie. Îţi place mereu să deţii controlul, nu-i aşa?

Mă priveşte cu afecţiune, aprobator, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare. Altfel, remarca ar fi fost usturătoare.

— OK, spune el, o să aflăm cât e ceasul.

Mă rostogoleşte pe spate, se întoarce şi acum stăm cap în cap, în linie, apoi îmi spune să ridic braţele şi mă apucă de mână şi braţele noastre se ridică în sus, aruncând o umbră îngustă peste iarbă. Suntem un cadran solar în carne şi oase.

— Uite, spune el, ce-ţi mai trebuie să ştii despre timp?

Lăsăm braţele jos şi stăm întinşi în tăcere, în bătaia soarelui, până când aproape că mă fură somnul. Exact când simt că mă ia somnul, îl aud pe Joe spunând în şoaptă:

— „*Timpul mi-a-ngăduit să fiu verde şi tânăr, fără să-mi dea-n dar nemurirea, / Deşi m-am tânguit în lanţuri ca marea.*”[3]

15

Pe drumul de întoarcere, arunc o privire în oglinda retrovizoare şi văd că m-am ars pe nas şi pe obraji. Ajung acasă şi-mi verific cutia poştală – care dă pe din afară, ca de obicei. Când deschid uşa de la intrare, sună telefonul şi alerg în bucătărie, aruncând braţul de reviste, ziare, facturi şi cereri de donaţii pe blat.

E Lori.

— Bună. Unde ai fost? Te-am sunat toată ziua. Îmi cer scuze că te-am bombardat cu atâtea mesaje. Gordy e plecat din oraş şi copiii sunt la club cu Olivia. E prima dată săptămâna asta când am şi eu parte de o clipă de linişte. Ce mai faci?

— Mai bine. Tocmai m-am întors de pe Insula San Juan. Am avut parte de o vreme incredibilă în ultimele zile – au fost până la douăzeci şi şase de grade. Mă relaxează faptul că pot să răspund şi cu altceva decât: „Bine, mersi. Tu?” Şi unde zici că a plecat Gordon de data asta?

— În Dubai – încearcă să atragă investitori. Dar pierde prima drumeţie a lui Neil organizată de cei de la Cub Scout[4].

---

[3] Versuri din poezia *Dealul cu ferigi* de Dylan Thomas (n.tr.)

— În Dubai? Investesc arabii în mallurile din Texas? N-ai putut să pleci şi tu cu el?

Înainte, Lori îl însoţea în deplasări, dar pe măsură ce au apărut cei trei copii, programul lui a devenit o povară cu care ea încearcă să se obişnuiască.

— Până şi biletul *lui* de avion înseamnă probabil bani pierduţi. Şi ar fi trebuit să angajăm pe cineva să-mi ţină locul. Că tot veni vorba, ce-ar fi să ne faci o vizită cât mai curând? Copiii cresc repede, Marie. Elsa are forme mai apetisante decât mine, la vârsta asta.

Râd.

— Zău aşa!

Când vorbim la telefon, încă mi-o imaginez fata subţirică de acum doi ani.

— Jur. Ai putea să mă mai ţii şi pe mine la curent cu ce se întâmplă. Sunt tentată să trag cu urechea la uşă într-o noapte.

Simt o strângere de inimă, ca şi cum i-aş trăda încrederea.

— E un copil extraordinar – ştii asta. Ar trebui să-ţi dau un raport mai detaliat?

Aproape că o şi văd cum se ridică în picioare.

— Nu! Atunci n-ar mai vorbi cu tine şi ar începe să se sfătuiască poate cu prietenele. Oftează şi adaugă: Până împlineşte Lia cincisprezece ani, o să-i dau eu de cap. Tu te-ai descurcat destul de bine cu mine, după ce s-a îmbolnăvit mama. Apoi se înveseleşte din nou: Ce-ar fi să vii pe la sfârşitul verii?

— Spune-mi şi mie cine vine în Texas vara?

— Ai putea să vii şi de aici am pleca la Houston împreună, dacă pot să-l conving pe Gordon să aibă grijă de copii. Am vorbit cu tata

---

[4] Micii Cercetaşi.

ieri. A fost din nou la consult la oftalmolog săptămâna trecută şi veştile nu sunt prea bune. Deşi a trebuit să-i scot cuvintele cu cleştele. Aş vrea să-l suni şi tu. Poate că ţie o să-ţi dea mai multe informaţii medicale decât mie.

Deşi suntem apropiate, eu şi Lori nu ne punem de acord în ceea ce-l priveşte pe tata, aşa cum apa curgătoare se desparte când dă în cale de un bolovan. În loc ca vârsta să tempereze experienţele diferite pe care le-am avut cu el, a făcut să fie şi mai greu să vorbim despre ele, cel puţin în cazul meu.

— Ultima dată când l-am întrebat dacă se descurcă singur eu treburile casei, mi-a închis telefonul sub pretextul că s-a întrerupt legătura. Nu ştiu ce preţuieşte mai mult, independenţa sau vederea.

În timp ce vorbim, sortez corespondenţa, aruncând în gunoiul deja plin noul număr din *Land's End,* cataloagele *Nordstrom,* cupoanele de reduceri Valpak şi ofertele de carduri de credit Platinum.

— Trebuie să înceapă să-şi facă nişte planuri. Ai de gând să aştepţi până când n-ar trebui să mai conducă deloc, lucru pe care probabil trebuia să-l facă deja cu luni în urmă?

Se lasă o tăcere grea, în timp ce sora mea îmi pasează mie responsabilitatea pentru viitorul tatălui nostru. Am avut de nenumărate ori discuţia asta, dar nu am tras până acum concluziile dureroase.

— Marie, adaugă ea oscilând între tristeţe şi furie când vede că nu răspund, nu mai pot să o fac pe translatorul între voi doi. Nu mai suntem mici.

— Da, aşa e. Nu mai poţi să faci asta. La un moment dat s-ar putea să fii nevoită să recunoşti că unele lucruri nu pot fi traduse, spun eu, dar regret cuvintele imediat ce le rostesc. Uite ce-i, o să-l

sun pe tata pe la sfârşitul săptămânii şi o să încerc să-l conving să mă lase să vorbesc cu oftalmologul lui. Şi mi-ar plăcea foarte mult să vă văd pe toţi, dacă aş putea să plec din oraş vara asta. Dar nu pot să-mi fac niciun plan până nu aflu mai multe despre acordul legal, înţelegi?

— Hai, îţi promit că o să dau mai tare aerul condiţionat pentru tine. Mă suni după ce vorbeşti cu tata?

— Lori aşteaptă, într-o tăcere prelungită.

— Marie, mai eşti acolo?

— Lori, îmi sună pagerul. Trebuie să închid.

Pun receptorul jos şi mă las moale, cu picioarele ghemuite sub mine, pe gresia din bucătărie. Ţin în mână ultima scrisoare din corespondenţa de azi, un plic alb şi gros. Pe faţă sunt scrise numele şi titulatura mea, iar pe verso adresa expeditorului – Biroul de Medicină Legală din King County. Mâinile îmi tremură atât de tare încât le împreunez deasupra plicului să se liniştească. Parcă aş ţine în poală o creatură mică şi speriată, cu inima bătându-i nebuneşte. Probabil că în acelaşi timp, în cutia poştală de la spital a lui Don Stevenson, se află un plic identic, în biroul lui Donnelly aşteaptă un altul, în timp ce alt plic este strecurat în cutia poştală a lui Darryl Feinnes şi pus în teanc, alături de celelalte, pe biroul ordonat al lui Caroline Meyers-Yeager. Dacă din conţinutul lui reiese faptul că Jolene a murit din cauza complicaţiilor ireversibile ale şocului anafilactic – o ipoteză pe care am înaintat-o încă din ziua morţii, raportul va fi depus într-un fişier sau într-o cutie de carton plină-ochi, alături de alte mii de pagini care trebuie reexaminate de către avocatul care mijloceşte acordul. Nicio schimbare concretă nu va avea loc pentru niciunul dintre ei.

Dar pentru mine se va schimba totul. Indiferent de ce va ieşi la iveală în urma autopsiei, totul se va schimba. Fie voi fi uşurată

ştiind că moartea lui Jolene a fost o tragedie ce a avut cauze naturale, fie mă voi trezi într-un coşmar, aflând că vina îmi aparţine.

Aş putea să aştept să mă sune Donnelly sau Caroline şi să nu trec singură prin asta. Aş putea să beau nişte vin ca să atenuez impactul veştii sau să sărbătoresc absolvirea de orice vină. Dar chiar în timp ce mă gândesc cum să amân momentul, îmi strecor degetul arătător sub îndoitura ascuţită a plicului şi-l rup.

Raportul are cel puţin zece pagini, treisprezece de fapt, îmi dau seama când îl răsfoiesc şi dau de ultima pagină. Prima pagină conţine informaţii cunoscute: data şi ora morţii, a autopsiei, diagnosticul la internare şi tipul de operaţie la care a fost supusă. Numele şi funcţia fiecărui participant la operaţie sunt înşirate ca distribuţia unui film. La jumătatea paginii, cu litere îngroşate, este rubrica cu titlul *Diagnosticul anatomo-patologic final.* Sunt aproape recunoscătoare că acesta se află chiar aici, pe prima pagină, căci acum este prea târziu pentru a mă preface că nu văd răspunsul.

„Coarctaţie de aortă proximală. Valvă aortică bicuspidă." Timpul se frânge în mii de particule finite. Stau aici şi citesc cuvintele, dar am ieşit din trup, sunt undeva deasupra mea şi mă privesc din exterior. Sunt conştientă că mai am la dispoziţie doar câteva secunde de stupoare înainte ca totul să se prăbuşească.

Arunc o privire şi pe restul raportului în care sunt specificate greutatea inimii lui Jolene şi congestia descoperită în ventricule, lichidul edematos din alveolele pulmonare, culoarea şi textura ficatului, ale rinichilor, intestinelor, splinei, fiecare cuantificate în grame şi centimetri. Ovarele ei erau mici şi atrofiate, liste menţionat faptul că statura ei este mai mică decât prevăd normele corespunzătoare vârstei ei. Se observă o uşoară laxitate .1 cărnii de la ceafă, o coborâre uşoară a liniei capilare posterioare. Ultimele

informaţii din raport explică motivul pentru care raportul autopsiei a sosit cu întârziere: o analiză cromozomială confirmă faptul că multe dintre celulele lui Jolene, deşi nu toate, prezentau doar un singur cromozom X. Jolene suferea de Sindromul Turner.

Am stat de multe ori în locuri aglomerate şi m-am uitat la guşile femeilor – care sufereau de afecţiuni ale glandei tiroide – care se ridicau şi coborau sub gulerele cămăşilor la fiecare înghiţitură. Am aşteptat la coadă la automatele de cafea, în spatele bărbaţilor, examinând petele închise la culoare de pe piele pentru a identifica contururile neregulate şi pestriţe care să indice un melanom. Am studiat diformităţile gâtului de lebădă care indică artrita reumatică, reţelele de vase sparte şi sclerele îngălbenite, semne ale bolii de ficat, nodulii cărnoşi specifici neurofibromatozei, unghiile plate şi pieptul umflat care indică o boală pulmonară şi erupţia în fluture caracteristică lupusului.

Mi-e imposibil să privesc chipurile străinilor fără să estimez cât de uşor sau de greu ar fi să li se introducă un tub de ventilaţie pe trahee. Am uitat cum este să nu observi indiciile discrete care trădează disfuncţionalitatea organelor interne şi prezenţa organismelor infecţioase care se multiplică. Diagnosticarea după aspectul fizic este studiul iluziilor optice, arta de a vedea dincolo de aparenţe pentru a detecta modificările ce se ascund în umbrele şi ridurile peisajului familiar. De când am început Facultatea de Medicină, acum cincisprezece ani, această abilitate de a citi semnele exterioare ale bolii, ca o a doua pereche de ochi, s-a inoculat în mine aşa cum ceaiul pătează smalţul dinţilor sau tutunul colorează degetele fumătorilor. Să citesc raportul autopsiei lui Jolene este ca şi cum m-aş plesni peste frunte – aşa cum faci când îţi dai brusc seama de ceva. Silueta stâlpului de iluminat din

faţa ta se transformă într-o femeie, iar aceasta într-o bătrână. Indiciile erau prea puţine pentru a fi sigură – ar trebui să mă consoleze faptul că toţi ceilalţi doctori care au avut-o în grijă nu le-au observat nici ei. Dar dacă le-aş fi recunoscut, dacă i-aş fi auscultat inima chiar dacă plângea, dacă aş fi insistat ca Bobbie să-mi dea mai multe detalii, probabil că aş fi pus diagnosticul corect. Probabil că aş fi împiedicat tragedia. Probabil că aş fi schimbat totul.

16

Luni dimineaţă operăm un pacient de cincizeci şi doi de ani, director de şcoală primară, care a venit la Urgenţă azi-noapte acuzând crampe abdominale cauzate de o ocluzie intestinală. Când se va trezi din anestezie, chirurgul va trebui să-i spună că are cancer de colon metastazic.

Acest caz dificil ar trebui să mă ajute să mai uit de problemele mele, dar nu am închis un ochi toată noaptea aşteptând să se deschidă biroul avocatului meu.

Mindy mă priveşte ca o pisică care îşi protejează puii de coioţii care le dau târcoale, adulmecând primejdia. Să-i dea Dumnezeu sănătate! Mă întreb însă dacă ar fi la fel de ocrotitoare şi dacă ar şti ce a scos la iveală raportul autopsiei. În sfârşit, îmi sună pagerul. Pe ecran pâlpâie numărul lui Donnelly. De îndată ce se iveşte o clipă de răgaz în timpul operaţiei, când pacientul meu este purtat pe aripile somnului în siguranţă graţie unei infuzii de narcotice şi

gaz anestezic, formez numărul lui Donnelly de la un telefon din spatele aparatului de anestezie.

— Ai citit raportul? întreabă el.

— Bineînţeles.

Se lasă un moment lung de tăcere, de parcă ar aştepta să mai adaug ceva. Probabil că se aude în fundal ţiuitul ascuţit şi ritmic al monitorului cardiac la care este conectat pacientul şi flecăreala personalului din sală. În cele din urmă, îşi drege glasul şi spune:

— Ei bine, asta schimbă lucrurile. Dar să nu te descurajezi prea mult! O să iau legătura cu un cardiolog specializat pe pediatrie ca să discutăm chestiunea legată de malformaţia cardiacă. Putem să mai atenuăm efectele impactului.

— Să le atenuăm?

Chirurgul îmi cere să înclin masa de operaţie şi las receptorul deoparte ca să o reglez. Când îl pun din nou la ureche, Donnelly deja îşi începuse replica:

— ...expert potrivit poate atenua orice. Sun-o pe Anne şi stabiliţi o programare la sfârşitul săptămânii. O să ne uităm din nou peste raport şi o să discutăm despre cum să-l contracarăm.

— N-am deloc timp liber săptămâna asta. Putem să ne vedem sâmbătă? Mi-e greu să tot ies din sala de operaţie ca să vin la tine la birou.

În glasul meu se simte încordare. Mă simt ca un copil care se plânge de treburile casnice care i-au fost atribuite sau de temele pe care trebuie să le facă.

— Scoble ştie cât de important este. Şi nu doar pentru tine. Numi fac alte programări vineri până când nu primesc veşti de la tine. Sun-o pe Anne şi stabiliţi o oră care-ţi convine.

Este doar imaginaţia mea sau Donnelly e nervos pe mine? Mă străduiesc să nu mă pierd cu firea.

— Bine, atunci. Ne vedem vineri.

Sunt gata să închid telefonul, când îl aud adăugând:

— Marie, situaţia nu se va rezolva prea curând şi o să ai parte de mult stres. Suntem aici să te ajutăm, dar te-aş sfătui să te obişnuieşti cu faptul că un proces de mediere poate fi la fel de dur ca un proces cu juraţi.

Mindy se uită la mine de la măsuţa ei din colţul sălii. Îmi pun alte mănuşi de latex şi plonjez sub cearşafurile sterile ca să aranjez tubul de ventilaţie şi perfuziile, evitându-i privirea. Îmi doresc să fi lucrat într-un birou şi să pot să mă scuz brusc că trebuie să merg la toaletă. Îi aud paşii în spatele meu.

— Ţi-am mai adus un litru de ser. Perfuzia se goleşte. Te simţi bine?

Mindy ştie că de obicei nu vorbesc la telefon în timpul operaţiilor. Se întinde peste mine să agaţe punga transparentă de plastic cu ser fiziologic în suportul de deasupra braţului întins al pacientului. Pielea de deasupra cotului îi atârnă ca unei femei (are, deşi e încă în formă, este în pragul bătrâneţii. Un corp rare nu mai ţine pasul cu propriul mecanism de reparaţie.

— Mersi, Mindy. Dă, te rog, muzica puţin mai încet.

Rimele forţate ale hiturilor de la începuturile anilor optzeci îmi zgârie timpanul.

— Nicio problemă.

Îmi ascund faţa aplecându-mă deasupra foii de anestezie de pe masă şi încep să completez valorile tensiunii arteriale şi pulsul din ultimele minute. Apoi îmi dau seama că am încurcat rubricile cu ora şi trebuie să corectez fiecare semn minuscul. Zece minute mai târziu, Joe intră în sală şi se apleacă peste umărul meu.

— Bună. Nu vrei să-ţi ţin locul puţin?

Eu tresar speriată şi îmi dau seama cât de distrasă sunt de conversaţia pe care am avut-o cu Donnelly. Mă înroşesc la faţă.

— Mindy te-a chemat, nu-i aşa? Mersi, Joe, dar nu e nevoie. În schimb, mi-ar prinde bine dacă ai putea să-mi faci o favoare. Trebuie să ajung la Donnelly vineri şi am o zi plină. Dacă ai putea să-mi ţii locul vreo două-trei ore, ţi-aş rămâne datoare. Aş putea să lucrez eu în locul tău marţea viitoare, când ai tu zi plină.

— Stai liniştită, spune el aplecându-se şi mai mult peste măsuţă ca să nu audă şi ceilalţi. Uite ce e, nu te pot ajuta cu mare lucru acum. Dar cine ştie, poate că într-o zi o să stau eu de vorbă cu avocaţii şi o să poţi să te revanşezi atunci.

Sinceritatea lui mă face să simt nevoia să-i spun despre autopsie, despre senzaţia pe care o am, şi anume că în cele din urmă, va trebui să mă apăr singură – căci scopul lui Donnelly I va fi să negocieze o sumă cât mai mică dacă vrea să rămână; pe statul de plată al spitalului. Dar nu pot decât să-l strâng de mână.

Programez o nouă întâlnire cu Phil Scoble ca să vorbim despre cum să mă organizez astfel încât să-mi rămână timp liber pentru întâlnirile cu avocaţii. Phil stă pe colţul biroului, cu un picior atârnat peste margine, iar pantalonii uniformei i se ridică lăsând la vedere şosetele negre şi pielea întinsă şi lucioasă a tibiei. Are în mână un prespapier de cristal pe care-l plimbă dintr-o mână în alta, iar la fiecare a patra sau a cincea tură, obiectul refractează lumina soarelui într-un curcubeu pe pereţii albi ai încăperii.

— Ce-ar fi să te gândeşti mai bine dacă n-ar fi cazul să-ţi iei concediu? Am putea să ţi-l socotim din cel medical – chiar să angajăm pe cineva temporar să te suplinească. Nu ai scădea în ochii nimănui dacă ai face asta.

— Nu aveţi pe cine să angajaţi. Uite ce mult ţi-a luat până s-a ocupat ultimul loc vacant. Îmi iubesc meseria – am nevoie de ea. Poate chiar ar da bine în faţa avocatului de medieri dacă aş continua să lucrez. Doar că-mi pare rău că ceilalţi colegi trebuie să muncească mai mult când sunt eu plecată.

Phil aşază prespapierul pe birou şi-şi încrucişează mâinile în poală. Îşi schimbă poziţia şi soarele cade din spate, aşa că nu mai pot să-i desluşesc expresia de pe chip.

— Donnelly spune că nu se aşteaptă să ajungă în faţa avocatului de mediere decât peste câteva luni. Marie, nu subestima stresul la care poţi fi supusă în situaţia de faţă. Vreau să iei în consideraţie toate opţiunile.

— Opţiunile? Şi care ar fi astea, să fug în lume sub un nume fals?

Phil nu râde. Nici eu nu sunt sigură că am spus-o în glumă.

— Vrei să-ţi aranjez o întâlnire cu un consultant? Cineva din ilara spitalului?

Bineînţeles că nu este prima dată când mi se sugerează să vorbesc cu un consultant. Şi eu m-am gândit la asta. Chiar vreau să vorbesc cu cineva despre aspectele teoretice ale decesului lui Jolene. Vreau să discut cu cineva despre Sindromul Turuer şi despre malformaţia cardiacă de care suferea. Vreau să fiu convinsă pe deplin, în mod miraculos, de către un alt medic că, în ciuda malformaţiilor ascunse de care suferea pacienta, planul meu de anestezie n-ar fi putut niciodată să-i provoace moartea. ’ă reacţia care a avut loc pe masa de operaţie între anatomia copilei şi medicaţia indusă ar fi fost aceeaşi indiferent de medii ul anestezist în grija căruia se afla – la Jolene erau probleme, lui la mine. Am nevoie să mi se spună că munca pe care o desfăşor şaizeci, şaptezeci de ore pe săptămână, pe care m-am străduit timp de doisprezece ani s-o stăpânesc este demnă de respect. Dar nu doresc

nicidecum să sondez graniţele estompate care separă viaţa profesională de alegerile personale sau de trecutul meu.

— Vreau să mă îngrijesc în continuare de pacienţi, Phil. Dă-mi şansa asta şi hai să vedem cum mă pot achita faţă de ceilalţi colegi pentru orele libere pe care trebuie să mi le iau.

Phil se ridică de pe colţul biroului şi se îndreaptă către scaunul de pe partea cealaltă. Când se aşază şi e cu faţa la mine din nou, pot să-i văd toate trăsăturile chipului, ridurile adânci lăsate de zâmbetul profesional şi gropiţele simetrice lăsate de ochelari de-o parte şi de alta a nasului, care reflectă importanţa responsabilităţilor sale. Îmi răspunde pe un ton împăciuitor:

— Atunci ar fi bine să rămâi. Spitalul te va sprijini cum poate.

17

Vineri, Joe îmi ţine locul ca să mă pot prezenta la întâlnirea cu Donnelly. În timp ce se uită peste fişa pacientului, Joe afişează o nonşalanţă studiată, protejându-mi intimitatea în faţa celorlalţi chirurgi şi tehnicieni care se întreabă de ce plec în miezul zilei. Dar observ un tremur uşor al mâinii.

— A pierdut mult sânge până acum? întreabă el.

— Cinci sute de mililitri. Dar valoarea iniţială a hematocritului a fost de patruzeci şi trei şi pulsul a rămas în jur de şaizeci. I s-a aflat grupa sanguină şi a fost testat pentru anticorpi. La nevoie, i se pot administra două unităţi. Mulţumesc că-mi ţii locul, Joe.

— Nicio problemă. Să nu uiţi să-mi laşi pixul.

Aproape că am ieşit pe uşă când îl aud spunând:

— Marie, să mă anunţi cum a mers, da?

Vestiarul de femei este gol între schimburile de tură la opt ore. Pun uniforma într-un coş cu rufe de spălat plin şi mă îmbrac cu un costum de pânză şi cu pantofi cu tocuri.

Biroul lui Donnelly este la doar şapte străzi mai jos de First Lutheran. Piaţa unde se află clădirea este plină de colegi de serviciu care au ieşit să ia prânzul, discutând unii cu alţii. Se pare că doar eu intru, în timp ce toţi ceilalţi ies din clădire. Iau liftul până la etajul douăzeci şi doi şi păşesc în recepţia mochetată unde domneşte o tăcere solemnă. Fiecare dintre cei optsprezece asociaţi ai firmei are numele scris cu litere de inox, reliefate, pe un perete cu lambriuri din lemn de cireş. Recepţionera mă întreabă dacă doresc cafea, ceai sau apă minerală şi apoi se aşterne tăcerea. Parcă am fi două enoriaşe la biserică. Chipul ei mi se pare vag familiar şi mă întreb dacă nu cumva mi-a fost pacientă. Deschid un număr din *Naţional Geographic* şi mă afund în lectura unui articol despre o navetă spaţială, dar renunţ după ce citesc primul paragraf de trei ori fără să reţin nimic. Fotografia de pe copertă prezintă planeta Pământ învăluită de nori, plutind într-un univers întunecat. Oare ce fărâmă . Unt eu pe globul imens care se roteşte? Ce clipă din viaţa mea a scurs odată cu obiectivul aparatului de fotografiat care s-a închis? Clipa morţii lui Jolene?

În sfârşit, la un semnal discret, pe care nu l-am sesizat, recepţionera se ridică şi străbatem amândouă coridorul care duce la biroul lui Donnelly. Aud fornăitul unui purificator de aer, ca o pisică torcând. Pereţii sunt plini cu cărţi de specialitate îmbrăcate în coperte de piele atât de lipite unele de altele şi perfect aliniate, încât ar putea ascunde o intrare secretă, poate o încăpere de unde alţi avocaţi şi experţi pot urmări conversaţia noastră.

— Marie, îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să vii. Pot să te servesc cu ceva de băut? Arăţi bine.

N-am mai mâncat şi n-am mai dormit bine de zile întregi şi şi iu că părul nu-mi stă bine. E turtit şi moale. L-am avut prins în bonetă toată dimineaţa.

Însă vocea lui are o rezonanţă liniştitoare care îmi aminteşte de cuvântarea vehementă a unui predicator baptist din Sud.

— Nu, mulţumesc.

Privesc în jur şi observ pentru prima dată că nu există niciun obiect care să ofere indicii despre viaţa personală a lui John 11. Donnelly, cu excepţia diplomelor înrămate Ivy League şi a operelor de artă originale. Nu există poze cu soţia sau copiii, nici trofee de golf sau genţi cu echipament de sport, sau poze cu el dând mâna cu primarul sau cu personalităţi din lumea sportivă. Este ca şi cum s-ar fi născut şi ar fi crescut în Facultatea de Drept, unde a învăţat să nu lezeze preţioasa intimitate. El se uită la mine, aşteptând să las politeţurile deoparte şi să trec la subiect. Îl întreb:

— Ai reuşit să vorbeşti cu medicul cardiolog specializat în pediatrie?

— Da, am discutat chiar pe îndelete. O să depună mărturie în favoarea noastră.

Simt că mi se usucă gura. Îmi vine să-mi cer scuze că nu am diagnosticat malformaţia, ca şi cum m-aş afla în faţa unei comisii de examinatori care este pe punctul de a mă pica.

— John, de când am citit raportul, n-am mai făcut altceva decât să studiez despre Sindromul Turner şi coarctaţie – malformaţia cardiacă de care suferea Jolene. Mă simt îngrozitor pentru faptul că nu am diagnosticat-o. Este cumplit că niciun doctor care a tratat-o nu a pus diagnosticul. Dar nu sunt sigură că dacă aş fi ştiut de ce suferea copilul, aş fi schimbat planul de anestezie. Acest lucru ar fi

făcut doar ca anestezia să prezinte mai multe riscuri pentru ea şi aş fi cerut un consult cardiologie şi o ecografie de cord. Da, recunosc asta. Dar e posibil ca în rest să nu fi schimbat nimic. Aştept să-l văd încuviinţând, încruntându-se sau rânjind cu un aer de superioritate – un indiciu care să-mi arate reacţia lui. Înţelegi ce spun? Nu cred că Feinnes poate să dovedească totuşi că, în ultimă instanţă, acest lucru ar fi schimbat rezultatul final.

Donnelly se apleacă peste birou şi deschide un dosar.

— Şi cardiologul de pediatrie e de aceeaşi părere. Dar adevărata problemă este că, acum, reclamantul, Darryl Feinnes, are ceva concret de care să te acuze.

— Stai aşa. Dacă un expert poate să depună mărturie că am făcut alegerile corecte, chiar şi fără să ştiu despre afecţiunea cardiacă, cum e posibil să fiu mai pasibilă de pedeapsă decât eram înainte de rezultatul autopsiei?

— Intră la „nerespectarea îndatoririlor de serviciu" şi „cauză proximală". Rezultatul autopsiei îi dă lui Feinnes un caz mult mai solid, acuzându-te că nu te-ai conformat normelor standard de acordare a îngrijirilor medicale prin faptul că nu ai diagnosticat afecţiunea cardiacă a copilului şi că o astfel de încălcare a îndatoririlor de serviciu s-a soldat cu moartea pacientei.

Donnelly se uită la mine în timp ce încerc să procesez informaţiile primite.

— Din păcate, malpraxisul în domeniul medical nu ţine doar de ceea ce este neapărat corect sau greşit. Mai ţine şi de cât reuşeşti să convingi juriul.

— Dar în cazul nostru nu e niciun juriu.

— Deocamdată. Şi sperăm că nici nu va fi. Dar şi un avocat de mediere poate fi influenţat în aceeaşi măsură. E un joc de noroc.

Totul se reduce la cine deţine cele mai bune cărţi, iar rezultatele autopsiei i-au oferit lui Feinnes o chintă roială.

Absurditatea şi adevărul spuselor lui mă fac aproape să izbucnesc în plâns. Se târguiesc cu toţii, de parcă o sumă de bani, oricât de mare ar fi, ar putea să-i refacă viaţa lui Bobbie sau pe a mea. Ce-ar face oare avocaţii dacă m-aş duce direct la Bobbie şi aş implora-o să se aşeze lângă mine, dacă mi-ar suporta prezenţa şi am stabili împreună o sumă de bani care, cel puţin, îi va da o şansă în viaţă?

Donnelly continuă:

— Bineînţeles că şi expertul din partea acuzării a depus mărturie. Vrei s-o vezi?

— Ce să văd?

— Înregistrarea video a depoziţiei. Ca să-ţi faci o idee despre contraargumentele cu care trebuie să venim.

Îşi potriveşte cravata care slăbise din strânsoarea acului de aur. Tabloul de pe peretele din spatele biroului se ridică şi lasă la vedere un monitor cu ecran plat – probabil că a apăsat pe vreun buton fără ca eu să bag de seamă. Înregistrarea începe să ruleze. La început camera filmează mâinile împreunate pe care un bărbat şi le ţine în poală, apoi trece brusc la chipul lui, obiectivul apropiindu-se şi îndepărtându-se până când imaginea devine clară.

— E un anestezist pediatru de pe Coasta de Est, spune Donnelly. Are dublă specializare. Acum îşi câştigă existenţa călătorind prin ţară şi depunând mărturie în astfel de cazuri. Îi costă o avere, dar are un palmares uimitor.

Martorul începe să vorbească, răspunzând prompt la întrebările lui Feinnes cu o voce sigură care nu lasă loc la ambiguităţi sau interpretări. Recreează scenariul folosindu-se de înregistrarea din sala de operaţie, foaia de anestezie completată de mine,

însemnările farmacistului şi estimările asupra orei făcute de cei care au dat năvală în sală, unul după altul, când a fost anunţat codul – care acum erau toţi stăpâni pe ei după tumultul din aceea zi.

— Nu văd nicio documentaţie care să ateste faptul că doamna doctor Heaton a diagnosticat afecţiunile cardiace preexistente ale acestui copil – ceea ce constituie o scăpare datorată neglijenţei în serviciu, în ceea ce priveşte responsabilităţile medicului faţă de pacient. Este limpede că doamna doctor Heaton nu a diagnosticat edemul pulmonar incipient şi prăbuşirea iminentă a aparatului cardiovascular. Dacă ar fi reacţionat cu destulă promptitudine, cu mai multă precizie şi fiind mai familiarizată cu urgenţele pediatrice, Jolene Jansen ar fi aproape cu siguranţă în viaţă astăzi. Doamna doctor Heaton nu a mai urmat cursuri de perfecţionare în urgenţele pediatrice. Deşi nu este obligatoriu, acest curs de instruire uşor de urmat ar fi putut să-i salveze viaţa acestui copil.

Bărbatul din imagine se simte în largul lui încercând să convingă avocaţii, aşa cum credeam şi eu odată că mă simt în faţa unei anestezii dificile. După o oră în care mi se aduc acuzaţii atât de ferme, am pierdut orice măsură raţională a competenţei sau a neglijenţei mele. Nici nu pot să mă imaginez în faţa unui juriu sau a unui judecător aducându-mi-se asemenea acuzaţii. După ce înregistrarea se termină, mă aşez fără să spun nimic, i răgând de un fir scos de la bluză până când tivul începe să se destrame. Soarele de după-amiază care coboară pe boltă încălzeşte prea mult încăperea. Donnelly se freacă pe faţă, apoi ia un stilou şi începe să se joace cu el, lovind cu capetele acestuia în biroul lustruit. Zgomotul este ritmic, ca al unui secundar.

— Acum vezi prea bine de ce a făcut carieră din asta.

— Normal. Face bani înfundându-i pe alţii.

Îndoi la loc tivul, căci nu vreau să mă uit în ochii lui până nu-mi vin în fire.

După o pauză, Donnelly îmi răspunde cu o umbră vagă de empatie în glas, pe care o detectez pentru prima dată pe ziua de azi:

— Uite cum stă treaba, Marie. Îmi dau seama cât de virulentă ţi se pare depoziţia şi n-o să subestimez gravitatea situaţiei – Feinnes va avea grijă să provoace cât mai multă suferinţă, atât ţie, cât şi spitalului. Până la acest incident, dosarul tău e curat. Asistentele şi Stevenson au spus că te-ai comportat bine atunci. Şi bineînţeles că şi expertul nostru va depune mărturie. Însă e vorba de moartea unui copil, care implică o greutate emoţională foarte mare. Ne luptăm să ţinem în frâu emoţiile, să nu se dezlănţuie.

După ce trag adânc aer în piept, îl privesc în ochi.

— Mama lui Jolene a văzut raportul autopsiei şi depoziţia?

— Da, a fost prezentă la depoziţie.

Îmi acopăr ochii cu mâinile, cu un gest involuntar, de parcă aş putea să şterg imaginea lui Bobbie aflând că fiica ei a murit din cauza unei greşeli făcute de mine.

Nu mă simt în stare să fac faţă posibilităţii de a mă întâlni cu cineva în parcare, de a fi nevoită să răspund întrebării vesele „Cum a fost ziua de azi?”, aşa că parcurg pe jos cele zece străzi care mă despart de casă. Mâine-dimineaţă o să iau un taxi până la spital. Străzile şerpuiesc pe lângă galerii şi librării unde muzicieni şi artişti tineri stau pe acelaşi trotuar cu bărbaţi nebărbieriţi, ai căror câini corciţi poartă pancarte pe după gât prin care cerşesc mărunţiş sau de lucru, până jos la diguri, acolo unde oraşul se întâlneşte cu marea. Cerul care se întunecă lasă la vedere Muntele Rainier chiar deasupra liniei orizontului şi pare o cupă de îngheţată care se topeşte suspendată în smogul oraşului.

De la ferestrele dinspre vest ale apartamentului meu, Golful Elliott oglindeşte pentru ultima oară înainte de lăsarea serii albastrul cerului şi lumea de afară este mai vizibilă decât interiorul. Nu aprind lumina. Vreau să privesc linia sticloasă dintre cer şi apă în care se oglindeşte acesta, întunecându-se şi făcându-se nevăzut. Mâine e sâmbătă şi nu trebuie să mă duc la serviciu. Nu am nicio responsabilitate de familie care să-mi ceară timp sau bani. Pot să stau acasă şi să dorm cât de târziu vreau, să stau îmbrăcată în pijamale în camera de zi până când soarele se ridică deasupra munţilor, apoi să o iau în jos pe First Avenue spre librăria mea preferată să beau cafeaua de dimineaţă şi să citesc ziarul *Times,* sau să hoinăresc prin magazinele de antichităţi din Occidental Square – să cumpăr fotogravura Curtis pe care am pus ochii demult. Pot să mă sui la volanul maşinii mele aproape noi pe care am achitat-o deja şi să merg până la Insula Whidbey sau în Port Townsend şi să alerg pe mal, apoi să caut o pensiune unde să mi se facă un masaj şi să comand în cameră stridii proaspete şi tiramisu, pe care să le mănânc citind unul dintre romanele din teancul de la capătul patului pe care n-am apucat să le termin. Am muncit şi am învăţat destul de mult şi din greu ca să-mi permit luxul de a alege dintr-o paletă largă de case, concedii şi specialităţi culinare. Mi-am ales cariera condimentată cu provocări intelectuale, prestigiu şi posibilitatea de a-i ajuta pe cei bolnavi, şi care este avantajos garnisită cu un salariu substanţial. Mi-am ales prieteni selecţi cărora le-am permis să-mi pătrundă în intimitate şi am acoperit spaţiile goale cu diplome înrămate şi o grămadă de lucruri care pot fi cumpărate cu bani. Dacă pierd la procesul de mediere şi se ajunge la un proces cu juriu, aş putea pierde tot. Şi dacă aş fi deposedată de toţi banii şi toate bunurile mele, cu ce-aş mai rămâne?

18

E patru iulie. Prietenii mei aruncă pocnitori şi beau mojito la casa de pe faleză a unui coleg, pe Insula Mecer, unde docurile pătrund în Lacul Washington, ca nişte note de subsol de sute de mii de dolari ale unor conace de milioane de dolari. Eu sunt de gardă la spital.

Ziua s-a consumat cu o mulţime de laparoscopii de urgenţă, anestezii epidurale pentru naştere şi cezariene, până seara târziu când am prins un moment de linişte şi m-am întors în camera de gardă, încercând să dorm înainte să înceapă să curgă urgenţele specifice zilelor de sărbătoare. Nici nu apuc bine să mă ghemuiesc ca o pisică pe cuvertura aspră de bumbac, că-mi şi sună pagerul; pe ecranul luminos pâlpâie numărul din şapte cifre al unui birou din spital. Cel mai probabil al unui chirurg care mă anunţă de un caz nou-venit. Simt cum mă părăseşte vlaga pe măsură ce se lasă noaptea şi trebuie să-mi amintesc că eu am cerut această tură suplimentară.

— Bună, ţi-am păstrat cel mai bun loc de unde se văd artificiile. Ne întâlnim la etajul paisprezece.

— Joe, nebun mai eşti! Ce faci aici? Tu nu te mai saturi de locul ăsta niciodată? Şi nici nu există etajul paisprezece. De unde suni?

Mă înviorez când îi aud vocea după o zi de lucru care pare că nu se mai termină.

— Ba există. Doar că trebuie să ştii unde să-l cauţi – ca de altfel toate perspectivele mai palpitante ale vieţii.

Sigur se referă la acoperiş. Ultimul etaj unde se află pacienţi, clinica, este unsprezece, iar deasupra este un labirint de magazii – un fel de podul bunicii ticsit cu scaune cu rotile, aparate de ventilat, dispozitive de tracţiune şi corsete pentru toate felurile de fracturi şi alte probleme. O groapă de gunoi medicală. Într-un spital nu există etajul treisprezece.

— Pe ce scări să urc?

— Depinde dacă vrei să vezi răsăritul sau apusul.

— O să urc prin aripa de sud. Aşa o să putem opta pentru ambele.

Casa scărilor este izolată şi se ridică paralel cu secţiile aglomerate unde sunt pacienţi, iar pereţii groşi de beton sunt reci şi umezi. Împing bara argintie a uşii metalice de ieşire în caz de incendiu care izolează scările întunecate de acoperişul clădirii. Lumina amurgului care mă învăluie mă ia prin surprindere, căci sunt obişnuită cu luminile albe şi suprafeţele aspre din sălile de operaţii. Joe e scăldat într-o lumină aurie – care îi face părul roşcat şi puful des de pe braţe să arunce scântei, iar barba pe jumătate rasă să pară un nimb auriu sub maxilar.

Stă întins pe spate, sprijinindu-se pe coate de zidul de ciment de pe acoperiş. Se uită fix la uşă în timp ce-mi fac intrarea, rânjind ca un adolescent care se ţine de farse. Câţi ani să aibă Joe? Patruzeci şi doi sau paisprezece? Cum să nu mă facă să vreau să mă prefac că bucuria clipei prezente nu are consecinţe? Pe asfaltul fierbinte al acoperişului, printre chiştoace şi ambalaje de gumă de mestecat, tronează o prăjitură de ciocolată. Îmi dau seama imediat că este un tort mic de la Fran, una dintre puţinele delicatese din Seattle care, garantat, va face să-mi vină şi blugii mai largi. Un singur artificiu mai sfârâie pe tort, împrăştiind fum cu miros de sulf.

— Îmi cer scuze. Îngheţata se topea, aşa că a trebuit s-o mănânc.

— Dacă tot simţi nevoia să fii la spital de patru iulie, de ce nu-mi faci tura? Aş fi putut să mă duc la plajă şi să-ţi spun că vremea a fost îngrozitoare, sau că m-am ars la soare, sau ceva de genul ăsta.

— Am făcut-o deja weekendul ăsta. Pe urmă, am vrut să privesc artificiile şi m-am gândit că se văd cel mai bine de pe Podul Aurora, dar e posibil să mă cuprindă brusc depresia şi să-mi vină să sar de pe pod. Aşa că am venit aici.

Când ridic tortul negru şi lucios, în aerul de vară se împrăştie o aromă tentantă. În locul în care a fost artificiul, s-a format o băltoacă mică şi neagră în mijlocul glazurii de ciocolată. Joe dă cu degetul mic pe marginea tortului, lăsând în urmă un şănţuleţ de ciocolată, apoi îl bagă în gură. Totul se profilează în lumina soarelui orizontal, creând un peisaj magnific. Acoperişul e gol, în ciuda panoramei atotcuprinzătoare oferite de munţii şi de marea care înconjoară oraşul.

— Scoble ar trebuie să mute camera de gardă a anesteziştilor aici şi să facă pereţi de sticlă. Atunci toată lumea s-ar îngrămădi să lucreze în weekenduri, zic eu.

— Dacă te apleci după jgheaburile de la marginea acoperişului, poţi să vezi Lacul Union, spune Joe şi mă apucă de mână, trăgându-mă spre capătul estic al clădirii.

Se lasă înserarea şi peisajul devine de un albastru nedefinit, aproape negru, culoarea de tranziţie. Joe are dreptate. Dacă mă aplec pe după turnul de aparate de aer condiţionat, pot să văd suprafaţa scânteietoare a lacului, ciorchinii de lumini de pe ambarcaţiunile unde se dau petreceri şi care se leagănă în bătaia vântului, aşteptând prima pocnitură şi primul şuierat de artificii care să se profileze în întunericul nopţii ca nişte păuni de foc.

— În seara asta se fac patru ani de când te-am cunoscut. Uite, chiar acolo. Îţi mai aduci aminte? De-abia mă mutasem aici –

aveam un U-Haul imens parcat în faţa blocului. A doua zi începeam serviciul şi trebuia să particip la petrecerea de bun venit.

Da, îmi amintesc. O să-mi aduc mereu aminte de noaptea aceea. Departamentul nostru închiriase o barcă pe Lacul Union, ancorată chiar în faţa şlepului cu artificii şi a parcului Gas Works. A fost o seară în care am văzut cu toţii poate prea mult din laturile ascunse ale celorlalţi, căci băutura curgea la discreţie şi afară era destul de cald pentru a justifica ţinutele sumare cu care ne-am afişat. Toată tensiunea din sala de operaţie părea că se destindea la căldură. Joe a fost un pretext rezonabil pentru. T organiza o petrecere. La apusul soarelui, îmi aduc aminte că eram îngrămădită într-o cabină izolată sub un hublou prin care se vedea cerul înnorat. Apoi Joe s-a aşezat lângă mine şi mi-a dat o bere. A pus o farfurie de creveţi Jumbo pe pat de gheaţă pe măsuţa din faţa noastră. Abia începuseră artificiile. S-a prezentat, fără să mai adauge ceva. Aveam senzaţia că era cea mai sinceră conversaţie de pe barcă.

Acum e aproape întuneric. În jurul nostru, vârfurile dealurilor se luminează când şi când în explozii mici şi colorate, iar la vest, feriboturile cu ferestrele puternic luminate plutesc pe apa golfului ca nişte torturi aniversare. Nivelul de umiditate şi căldură din aer se află în echilibru perfect, iar pielea mea devine o componentă fluidă a atmosferei. Ochii încep să mă usture şi luminile oraşului se estompează ca nişte stele care se topesc.

Joe se uită la mine, simţindu-mi schimbarea de dispoziţie. Nu spune nimic, nu face nicio remarcă frivolă pe care eu aş fi putut să i-o întorc cu nonşalanţă. În schimb, îmi pune mâna pe umăr şi mă strânge uşor.

Întorc capul în cealaltă direcţie şi văd siluetele estompate ale Munţilor Olympic care acum par un decupaj bidimensional.

— Am bănuit eu că nu cutreierai întâmplător prin jurul spitalului cu o prăjitură de ciocolată de la Fran pe bancheta din faţă a maşinii.

— E tort, nu prăjitură. E mai scump cu cinci dolari.

— Mă rog, ce-o fi.

Joe se apleacă pe spate, uitându-se la cele câteva rachete care străfulgeră cerul anunţând deschiderea spectacolului.

— E frumos peisajul, nu-i aşa? spune el, lăsându-mi o clipă ca să-mi vin în fire.

— Şi atunci de ce mă face să simt atâta tristeţe faptul că *i* trăiesc cu atâta intensitate pentru o clipă? îi spun râzând strâmb; de absurditatea întrebării.

Joe se uită fix în zarea întunecată. Răspunde atât de încet, j încât de-abia îl aud.

— Pentru că nu priveşti cu adevărat în jur decât atunci când e aproape pe sfârşite.

Sub noi, oraşul începe să fiarbă în aşteptarea artificiilor. Joe se uită la mine.

— Marie, trebuie să dai uitării. Nu trebuie să te mai învinovăţeşti pentru incidentul copilului aceluia. Porţi povara asta; de una singură de săptămâni întregi.

Îmi cuprind faţa în mâini şi tristeţea îmi izvorăşte din ochi.

— Să dau uitării? Cum să fac asta? Numai la asta mă gândesc 1 în clipele de răgaz. Retrăiesc fiecare pas, fiecare ţiuit al monitorului, fiecare narcotic pe care l-am administrat. De fiecare dată când mă prezint în faţa unui pacient văd chipul acelei femei, al mamei fetiţei. Nu e vorba doar despre copil. Moartea poate să fie o binecuvântare dacă asta înseamnă că nu eşti nevoit să te confrunţi cu o astfel de durere. Să-ţi pierzi copilul? Nu înţeleg cum reuşeşte ea să...

Joe mă întrerupe.

— Ascultă şi tu ce spui. Hai să fim realişti! Ce viitor o aştepta pe fata asta? Nu încerc să fiu dur – sunt sigur că a fost o lovitură j imensă pentru mama ei dar detaşează-te puţin. Ce ai fi putut să faci în plus faţă de ce ai făcut?

— Tu nu ştii...

Mă opresc, ştergându-mi lacrimile cu dosul palmei şi ferindu-mi privirea. Trebuie să-mi muşc buza ca să nu izbucnesc şi să-i spun despre rezultatele autopsiei. Acum înţeleg de ce infractorii simt nevoia imperioasă de a-şi mărturisi mârşăviile.

— Ce? Ce să ştiu?

Clatin din cap, apoi răspund în şoaptă, răguşit:

— La depoziţii o văd pe mama fetei. Pare şi mai pierdută decât mine. A fost nevoită să asiste la depoziţia expertului adus de Feinnes, care a lăsat să se înţeleagă că fiica ei a murit de mâna mea, din cauza incompetenţei mele. Îţi imaginezi cum e să încerci să afli adevărul când nu înţelegi nici jumătate din termenii medicali? Dumnezeule, procesul ăsta de-a dreptul macabru începe să devină pervers.

— Sunt sigur că la asta contribuie şi avocaţii femeii.

Mă uit în zare la vaporaşele de petrecere care sclipesc pe lac. O briză uşoară răcoreşte atmosfera şi încep să tremur.

— Avocatul meu m-ar strânge de gât dac-ar ştii că am vorbit cu tine despre asta.

— Ducă-se la naiba cu toţii!

Îi răspund pe un ton monoton, sfidător.

— Că bine zici! La naiba cu ei! Dar ştii ce e de-a dreptul jalnic? Aproape că sunt de partea lui Bobbie Jansen, cel puţin ea să se aleagă cu destui bani cât să înceapă o viaţă nouă.

Acum Joe vine în faţa mea şi mă apucă ferm de umeri. Îi simt buricele degetelor cum îmi apasă pe clavicule.

— Marie, anestezia e o manevră care nu prezintă niciodată siguranţă totală. E la fel ca atunci când zbori cu avionul, conduci maşina sau iei sirop de tuse fără reţetă. Ce s-a întâmplat cu Jolene – şi probabil că nu o să-ţi dai seama niciodată ce anume – avea să se întâmple indiferent de medicul în grija căruia ar fi fost. Oricare ar fi rezultatul acordului legal, ea e moartă şi nu din cauza ta. Cea mai grea luptă pe care o dai acum este cu tine însăţi, să te ierţi. Doamne, spune el exasperat, din câte ştim cu toţii, fetiţa avea să moară în clipa aia, indiferent dacă era sau nu operată. Dacă trebuie să găseşti un vinovat, pune totul în cârca lui Brad. El avea şansa să schimbe ceva dacă ar fi considerat că tu greşiseşi cu ceva.

— Brad a tras deja destul.

— Aici vreau să ajung. Şi tu ai pătimit destul. Să nu devii următoarea victimă în toată tragedia asta! Să nu laşi să se ajungă aici!

Îi dau mâinile la o parte şi strig:

— Ai fost vreodată răspunzător de moartea unui copil? Desigur, ai pierdut pacienţi cardiaci de optzeci de ani, dar ai pierdut vreun copil? Când a murit, eu răspundeam de ea. Eu eram de gardă.

Mă dau câţiva paşi în spate şi continui cu un glas mai potolit:

— Gândeşte-te! Era singurul copil al unei femei care îşi pierduse deja soţul. Oare la ce se gândeşte în fiecare seară când se întoarce acasă şi vede dormitorul gol? În sala de operaţii nu s-a pierdut doar o singură viaţă.

Atunci, cerul dinspre nord începe să se despice într-un curcubeu de focuri colorate de la rachetele trase de pe şlepul din mijlocul Lacului Union. Ne uităm la artificii în tăcere, până îl trag de mânecă pe Joe.

— Hai! Te conduc până în hol. Am câteva paciente la sala de naşteri.

19

Mă gândesc la Bobbie Jansen în fiecare zi. Îmi imaginez casa ei, camerele goale şi mesele pe care le ia în tăcere. Văd în faţa ochilor oglinda măsuţei de toaletă plină cu fotografii înghesuite sub o ramă de lemn cojită – poze cu Jolene când era bebeluş şi ţine un ursuleţ în braţe, apoi când a mai crescut şi zâmbeşte ştirb, fermecată de aparatul de fotografiat, apoi Jolene bălăcindu-se într-o piscină de plastic, o fetiţă de opt ani care suflă în lumânările ultimului ei tort.

Asta ar fi trebuit să-i spun lui Joe înainte să plece. Am petrecut restul nopţii rescriind conversaţia noastră, mustrându-mă pentru lucrurile pe care nu le-am spus şi regretându-le pe cele rostite.

Will vine la 7.30 să mă înlocuiască.

— Salut, ai avut o noapte grea, nu? întreabă el.

Privirea lui îngrijorată spune însă mai mult; probabil că recunoaşte la mine o tensiune mai mare decât cea pe care ar putea să o producă o gardă de noapte dificilă.

— Moarte provocată prin apelare continuă pe pager, ştii şi tu. Cearşafurile sunt curate. Nici măcar n-am dat la o parte cuvertura de pe pat.

W111 rânjeşte, fără să mă ia în seamă. Îi întorc spatele şi încep să îndes peria de păr şi şosetele într-o geantă de umăr.

— Mai sunt trei anestezii epidurale, o NVDC[5], dar pacienta e aproape dilatată la maximum şi rezultatele monitorizării arată bine. Am mai primit câteva telefoane în legătură cu nişte cazuri noi de chirurgie generală şi ar trebui să reuşim să le strecurăm spre sfârşitul zilei. Sunt două săli mai puţin aglomerate.

— Nu vrei să bem o cafea înainte să pleci?

— Mersi, dar cred că o să încerc să dorm puţin ca să pot merge la jogging mai târziu. Se pare că o să fie vreme frumoasă azi.

Raza de soare care pătrunde prin ferestruica îngustă aflată sus, aproape de tavan, face să scânteieze râul de fire de praf care curge între noi doi. Suntem la ora când în camera de gardă pătrunde pentru scurt timp lumina naturală, înainte ca soarele să treacă dincolo de aripile clinicilor şi a laboratoarelor care au fost ulterior alipite clădirii iniţiale. Probabil că aşa este şi în închisori: o rază de soare în fiecare zi, pe care deţinuţii o urmează în traiectoria ei pe podea, ca nişte heliotropi înfipţi în beton.

— Foarte bine, bravo! Will stă în pragul uşii şi trebuie să-l împing uşor ca să ies.

— Serviciu uşor! Ne vedem mâine!

Rigolele de pe marginea trotuarului sunt pline de petarde folosite şi steaguri americane de plastic prinse de beţişoare de lemn; o sticlă de bere goală zornăie purtată de vânt ca un ultim petrecăreţ beat. Intru în casă şi încui uşa în urmă, ca şi cum aş bănui că mă urmăreşte cineva.

Am două mesaje pe robot. Amândouă sunt de la Lori şi amândouă sunt despre tata. A dat foc la un teanc de cărţi în şemineu şi s-a declanşat alarma de incendiu – un vecin a sunat-o să-i spună că pompierii aproape că i-au dărâmat uşa până să

---

[5] Naştere vaginală după cezariană (n.tr.)

răspundă. Garry a sunat să mă întrebe când poate să-şi reprogrameze vizita, întrebându-se dacă nu cumva am o relaţie nouă, fapt care ar explica de ce nu reuşeşte să dea de mine în ultimul timp.

Al treilea mesaj e de la Donnelly, un mesaj scurt şi alert.

— Sună-mă cât de repede poţi. Spune-i lui Anne să-ţi facă legătura direct.

Inima începe să-mi bată nebuneşte. Anne nu-mi face niciodată legătura direct. Mereu trebuie să aştept să mă sune el înapoi. De fapt, simţeam o oarecare uşurare ştiind că acest caz, cazul meu, se situa undeva destul de jos pe scara ierarhică a cazurilor care prezintă o ameninţare, ca să mă pună să aştept. Acum ceva s-a schimbat.

Este de-abia 7.45 dimineaţa. Nu găsesc pe nimeni la birou mai devreme de 8.30. Îmi mai rămân patruzeci şi cinci de minute în care să creez scenarii de crucificare profesională. Răstorn boabele de cafea în râşniţă, dar vărs o mare parte din ele pe jos. Lini simt mâinile amorţite. Mi-aş dori ca timpul să fie un corp solid pe care să-l înşfac şi să-l azvârl înainte. Umplu cada cu apă fierbinte şi mă scufund până la nas, ca sub o pătură. Linia limpede a apei îmi împarte faţa în două – separând fierbinte de rece, apa de aburi, respiraţia de înec. Ceasul de-abia se mişcă.

La 8.30 formez numărul de la biroul lui Donnelly. Sun de mai multe ori, la interval de câteva minute, până când, în sfârşit, îmi răspunde recepţionera, cu o voce la fel de studiată ca un robot telefonic.

— Aş putea vorbi cu domnul Donnelly, vă rog?

— Îmi puteţi spune cine îl caută?

— Doctor Marie Heaton la telefon. Mi-a lăsat vorbă să-l sun.

Acum este momentul când ar trebui s-o aud pe Anne spunându-mi că Donnelly e într-o şedinţă şi că o să mă caute el. Dar vocea ei e aproape mieroasă.

— Doamnă doctor Heaton, vă mulţumesc că aţi sunat. Vă fac legătura imediat.

— Marie, ce mai faci? mă întâmpină Donnelly şi vocea lui mi se pare prea amabilă. Mă bucur că mi-ai răspuns aşa de repede – am crezut că ai plecat din oraş de patru iulie. Uite, au apărut nişte probleme pe care trebuie să le discutăm. Poţi să treci azi pe la mine?

Deci orice ar fi, n-are de gând să-mi spună la telefon. Îmi dreg glasul.

— Sigur, John. Sunt liberă azi. La ce oră vrei să ne vedem?

— Am toată dimineaţa liberă. Îţi convine ora zece?

Anne apare în prag la câteva minute de la sosirea mea.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor Heaton. Domnul Donnelly vă aşteaptă. Abia ce am făcut cafea, dacă doriţi.

— Nu, mulţumesc, Anne.

— Nişte Perrier, atunci?

— Nu, mersi.

Oare a mai fost vreodată aşa de atentă cu mine? Nu-mi mai amintesc.

Norii care acoperă cerul dimineţii şi care se văd prin fereastra biroului împănează arcul montan şi insulele; de la această înălţime, pământul este o sferă care de-abia se distinge. Donnelly dă mâna cu mine şi-mi face semn spre unul din cele două fotolii cu rezemători laterale. Pe celălalt stă Caroline Meyers-Yeager. Când mă vede, aceasta se ridică şi aşteaptă să iau loc.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor Heaton, spune ea. Domnul Donnelly a considerat că ar fi cel mai bine pentru amândouă să ne întâlnim în această dimineaţă.

Mă priveşte lung şi surprind în privirea ei un licăr de compătimire.

Simt că-mi ard obrajii când mă aşez pe fotoliu. Mă cuprinde teama şi genunchii mi se înmoaie.

John şi Caroline se uită unul la celălalt, dar nu pot să desluşesc nimic în schimbul lor de priviri. John deschide discuţia.

— Apreciem faptul că ai venit aşa de repede. Ştiu că ai un program încărcat. Se opreşte, aşteptând să-i răspund la rândul meu cu vreo politeţe, dar nu pot nici măcar să zâmbesc. Ei bine, continuă el şi tuşeşte uşor, mijind ochii. Să trec direct la subiect. Au apărut nişte probleme, fapt pentru care trebuie să schimbăm tactica. O să mărim echipa. Ideea e că vom avea o poziţie mai bine consolidată dacă separăm procesul tău de cel al spitalului în acest punct.

Mă uit la Caroline şi încerc să-i descifrez expresia de pe chip.

— Are legătură cu rezultatele autopsiei? întreb eu.

Caroline intervine în conversaţie, iar vocea ei calmă nu pare a fi tulburată, ba chiar e puţin distantă. Aproape că se pierde în fotoliul enorm. E îmbrăcată cu un costum de mătase lucios, de culoarea piersicii. Din unghiul din care o privesc observ, când vorbeşte, că muşchii feţei îi rămân rigizi, probabil ca rezultat al unei operaţii de lifting.

— Când acest proces de malpraxis a fost intentat iniţial atât împotriva spitalului, cât şi a dumneavoastră, o angajată a instituţiei, era logic să vă apărăm unitar. Această decizie s-a luat când părea că negocierea financiară cu doamna Jansen şi avocaţii

dumneaei va fi destul de simplă. Ca să vă răspund la întrebare, da. Rezultatele autopsiei vă complică procesul de apărare.

Încuviinţez, încercând să pară că am încredere în raţionamentul lor. Continuă şi John:

— First Lutheran, sau mai precis, Frank Flopper, directorul executiv al spitalului, consideră că eventualele divergenţe ar fi rezolvate mai bine separat, pentru a ne asigura că pe primul loc rămâne apărarea intereselor ambelor părţi. Eu şi Caroline suntem de acord.

— Divergenţe, repet eu, privind concentrată pe fereastră, dincolo de Donnelly, unde un pescăruş plonjează printre curenţii de aer ascendenţi, cu ciocul în sus, într-un ţipăt mut. Ceea ce-mi spuneţi, dacă înţeleg eu bine, este faptul că spitalul intenţionează să justifice moartea lui Jolene printr-o greşeală a mea, cu scopul de a diminua daunele produse.

Donnelly se apleacă mai aproape de mine, peste birou, renunţând la atitudinea de faţadă.

— Nu poţi să obţii o apărare corectă dacă acelaşi avocat te apără atât pe tine, cât şi spitalul. Nu cu rezultatele care au ieşit la autopsie. Probabil că ar fi fost mai înţelept să separăm echipele de la început. Cred că şi Caroline va fi de acord cu mine în această privinţă.

Ridică din sprâncene şi se uită la Caroline, care încuviinţează şi-mi aruncă un zâmbet pe care nu ştiu să-l interpretez. Donnelly deschide o mapă de pe birou şi-şi scoate ochelarii din buzunar.

— Compania de asigurări îţi recomandă alt avocat. Charlie Marsallis. Are firma lângă tribunal. Are o echipă bună – am mai lucrat cu el. Caroline are o listă cu alţi avocaţi dacă vrei să vorbeşti cu ei.

Încep să-i notez numele, dar mâinile îmi cad în poală. După o noapte de muncă, nu mai am energia să mai filtrez informaţia.

— Deci ce-mi spui tu mie e că o să lucrez cu alt avocat, nu? Acum, în toiul cazului? Şi tu vei reprezenta în continuare spitalul?

— Nu. Mă retrag de tot. Sunt prea multe probleme de confidenţialitate. Şi spitalul va avea o echipă nouă de avocaţi.

Simt privirea lui Caroline şi mă întorc spre ea.

— Ce credeţi că ar trebui să fac? Habar n-am cum să aleg un avocat.

Pentru prima dată pe ziua de azi, o văd cum abandonează ţinuta rigidă şi se apleacă spre mine.

— Este o situaţie destul de delicată şi-mi pare rău. Nu l-aş recomanda pe domnul Marsallis dacă nu aş avea încredere deplină în el. E un avocat excelent. Am discutat deja despre cazul dumneavoastră şi este mai mult decât dornic să vă reprezinte. Zicând acestea, Caroline se ridică şi dă mâna cu John. Trebuie să ajung la o şedinţă, spune ea, apoi se întoarce spre mine şi continuă: Sunaţi-l pe domnul Marsallis. Dacă nu vă simţiţi în largul dumneavoastră cu el, vă voi aduce o listă cu alte nume. Anunţaţi-mă ce hotărâre luaţi. Îşi ia servieta şi poşeta şi pleacă.

John se leagănă în fotoliu. În birou s-a aşternut tăcerea. Niciunul din noi nu spune nimic.

În cele din urmă, eu sunt cea care rupe tăcerea.

— Nu ştiu ce să spun.

— O să am grijă ca Marsallis să primească fiecare document pe care l-am întocmit până acum. Ne vom îngriji de transferul tuturor datelor.

— John, ai putea să-mi explici cam ce ar însemna „divergenţele” despre care vorbeai? Am senzaţia că... aici se petrece ceva mai mult decât mi se spune.

— Uite ce e.

Se uită direct în ochii mei, dar în privirea lui citesc că ruptura deja a avut loc. Nu-mi mai este loial.

— Cifrele acordului sunt de ordinul milioanelor – mult peste limitele poliţei tale de asigurare. First Lutheran trebuie să facă tot posibilul să-şi protejeze viitorul, dreptul de a acorda servicii medicale comunităţii, spune el scoţându-şi ochelarii de la ochi şi pliându-i. Marie, te-ai pregătit pentru cazul în care, dacă suma acordului o depăşeşte pe cea prevăzută de poliţa de asigurare, vei fi nevoită să acoperi restul din banii tăi?

Ridică din sprâncene aşteptând să-i răspund, şi pare surprins că nu am un răspuns prompt pe care să i-l dau.

— Singura alternativă care ţi-a mai rămas este să se ajungă la proces cu speranţa că juriul va delibera în favoarea ta, dar nu pot să-ţi garantez că spitalul va fi alături de tine.

— Poţi să-i linişteşti pe cei din conducere spunându-le că nu voi lua în consideraţie această opţiune. Glasul meu este lipsit de orice emoţie.

Donnelly bate cu ochelarii în blatul biroului şi ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Marsallis e un avocat foarte bun şi sunt sigur că vei trece cu bine şi peste asta. Treci pe la Anne în drum spre ieşire şi o să-ţi aranjeze ea o întâlnire cu el după-amiază, dacă vrei. Aşteaptă telefonul tău.

Zicând acestea, se ridică să mă conducă la uşă.

Charlie Marsallis este la tribunal toată săptămâna şi secretara lui, căreia se vede limpede că numele meu nu-i spune nimic, ţinând cont de faptul că Anne a trebuit să i-l spună pe litere de două ori, mă programează lunea viitoare, la ora 10.30 dimineaţă. O

să trebuiască să găsesc din nou pe cineva care să-mi ţină locul la spital.

Donnelly iese din birou să dea mâna cu mine. Sunt conştientă deodată de greutatea braţului meu, care ezită să-l atingă.

— Şi Phil a fost de acord, nu-i aşa? Frank nu ar fi cerut asta fără să-i spună lui Phil.

Crudul adevăr mă înfioară.

Donnelly îşi retrage mâna.

— Va trebui să vorbeşti cu Phil despre asta. Succes, Marie. Sper că lucrurile vor ieşi în favoarea ta.

Anne ne întrerupe, aducând un teanc de mesaje. Întrunirea noastră se pare că a luat sfârşit.

20

Visul începe ca un coşmar pe care l-am avut de nenumărate ori încă din facultate, un hoţ care îmi fura periodic somnul. Se face că sunt într-o sală de operaţie plină de asistente, tehnicieni şi ajutoare de chirurgi. Chirurgul se apropie de masa de operaţie cu bisturiul în mână, gata să facă incizia. Pacienta se uită la mine ca s-o asigur că totul va fi bine, iar eu îi promit că voi avea grijă să nu i se întâmple nimic.

Nimic nu este pregătit pentru operaţie – narcoticele nu sunt trase în seringi, aparatul de ventilaţie atârnă din tavan, deconectat şi nefolositor. Scotocesc prin sertare pline cu fiole sparte, ace murdare şi seringi goale. Toţi cei din sală aşteaptă, cu privirile aţintite spre mine. Injectez un lichid lăptos în perfuzie şi văd cum

pacienta închide ochii încet, ca hipnotizată. Apoi, în clipa în care bisturiul trasează o dungă sângerie pe abdomen – singurul punct de culoare din vis – pacienta deschide ochii şi ţipă.

De fiecare dată e la fel. Deschid frenetic alte fiole şi îi injectez o cantitate mai mare de narcotice în sânge, dar nimic nu o adoarme. Ţipetele ei nu se opresc până când mă trezesc în aşternuturile răvăşite, ude de sudoare, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, bâjbâind după întrerupătorul veiozei.

Dar de data asta nu mă trezesc şi visul se schimbă. Uşile sălii de operaţie se dau în lături şi mă trezesc dintr-odată într-o încăpere mică, încuiată pe dinăuntru, ba nu, pe din afară – încuiată pe din afară şi stau în faţa unei lespezi dreptunghiulare din lemn dur, un fel de şopron. Dinăuntru se aude cineva plângând, un copil poate. Sau o pisică – e o pisică care plânge fiindcă vrea să iasă de acolo. Zornăi zăvorul de fier şi trag de mâner până când mă dor mâinile; efortul depus mă sleieşte de puteri. Bat cu pumnii în scânduri; braţele mi se mişcă haotic – greoaie, neputincioase, de parcă ar împinge într-un perete de apă.

Acum recunosc locul. Este şopronul părăginit din grădina fermei bunicii mele. Tata ne-a adus aici pe mine şi pe sora mea. Este ultima oară când o vedem pe bunica în viaţă. Suntem încă mici, de nouă-zece ani – o vârstă la care nu puteai să ne deosebeşti, şi am venit aici să adoptăm un pui de pisică, singurul care a supravieţuit din cei patru pui născuţi prematur. Dar până să ajungem noi, moare şi acesta, sfâşiat de motanul cu cicatrici care domină pisicile sălbatice din hambar şi de pe câmpurile necultivate. Bunica l-a încuiat în şopron drept pedeapsă. Îl va lăsa acolo, în şopronul din şipci de lemn trei zile, în care îi va da doar apă să bea, ca să-l înveţe să aibă milă faţă de progeniturile mai slabe din specia lui. O să-l pedepsească acolo trei zile, fără să ţină

cont că o pisică nu ar putea să facă legătura dintre crimă şi pedeapsă, mânată de o cruzime oarbă, fără să vadă cruntul adevăr că empatia faţă de odraslele străinilor este o ciudăţenie caracteristică doar speciei umane.

Tata încearcă să ne explice când începem amândouă să jelim, atât pisoiul mort, cât şi motanul închis.

— Aşa e la fermă. Viaţa în sălbăticie nu înseamnă răsfăţ.

Dar acesta nu este un vis, ci o amintire. Îmi aduc aminte de motan şi de pisoiul sfâşiat. Şi de şopron.

Este ora 4.15 dimineaţa şi pagerul de pe noptieră sună. A trebuit să fac nişte schimburi de ture ca să mă pot întâlni cu Charlie Marsallis lunea viitoare, aşa că după o noapte în care n-am reuşit să mă odihnesc, mă întorc la serviciu pentru încă douăzeci şi patru de ore. Sar din pat şi aprind lumina dezorientată, mijind ochii la numerele care lucesc sub geamul de sticlă al carcasei negre de plastic. E Urgenţa. Formez numărul, ferindu-mi ochii de lumina becului de deasupra capului şi dregându-mi glasul în speranţa că vocea mea va suna mai vioaie.

— Sunt doctor Heaton, de la Anestezie. Cineva m-a apelat.

Două minute mai târziu, Jim Dahl ridică receptorul. Este şeful de la Urgenţă, un tip tânăr, cu o constituţie atletică, care jonglează cu gărzile, astfel încât să participe la diferite maratonuri din toată lumea. Are un soi de energie debordantă care-i prinde bine pe ambele terenuri.

— Bună, Marie. Îmi cer scuze că te sun la ora asta. Avem un copil de zece luni care a aspirat o alună. Nu mă întreba unde a găsit-o la trei dimineaţa. Acum poate să respire, dar se aud raluri. Noonan e de gardă la ORL. Mi-a spus că ajunge în zece minute.

Vrea ca puştiul să fie pregătit, să-l găsească în sala de operaţie; au început deja pregătirile.

În starea în care sunt, pe jumătate adormită, puhoiul de informaţii mă năuceşte. Îmi trebuie un minut să inserez faptele în protocoalele anesteziei.

— Când a luat ultima masă?

— O să-ţi placă la nebunie ce auzi. A băut două sute treizeci de grame de lapte praf chiar înainte să găsească aluna. Aşa că acum căile respiratorii vor fi şi mai tare ameninţate de riscul de a voma sub anestezie.

— Nu i-a fost pusă nicio perfuzie până acum, nu?

Întind mâna spre stetoscop şi scot pantofii de sub pat, folosindu-mă de un picior.

— Am încercat, dar cum a dat să plângă, respiraţia i s-a îngreunat. Mi-a fost teamă să nu i se închidă de tot căile respiratorii.

În astfel de situaţii, cântărim care este riscul mai mare. Dacă ne luptăm să-i punem perfuzie când e treaz, începe să plângă şi asta ar putea face ca aluna să fie aspirată tot mai jos pe traheea îngustă şi să-l sufoce într-adevăr. Dacă nu mai respiră, va trebui să-i introduc forţat oxigenul în plămâni, ceea ce va împinge aluna şi mai mult, iar daunele care ar putea fi provocate sunt la fel de aleatorii şi neprevăzute ca o cărămidă aruncată de o tornadă. Dar dacă nu este fixată perfuzia, nu pot să-i administrez medicaţia de urgenţă la nevoie.

— Vrei să-l duc în preoperatoriu? întreabă Jim.

— Nu. Dacă starea lui nu e stabilă, ţine-l acolo până vin eu să vorbesc cu părinţii şi să-l duc în sala de operaţie.

Acum m-am dezmeticit îndeajuns cât să-mi intru în rolul de doctor şi să întocmesc lista cu aparatura de urgenţă şi personalul

de care am nevoie. Când trec prin dreptul oglinzii din camera de gardă, văd că părul îmi stă ciufulit în toate direcţiile. Rimelul mi s-a întins şi arăt de parcă aş avea două vânătăi simetrice la ochi. Nu e tocmai un chip care să inspire încredere, unor părinţi înnebuniţi de spaimă, să-şi lase copilul pe mâna mea. Îmi prind părul sub boneta chirurgicală şi-mi şterg urmele de rimei cu un prosop de hârtie. Tremur în camera rece şi întunecată, ca şi cum resursele energetice de bază care îmi încălzesc corpul s-ar fi epuizat.

Camera de urgenţă miroase a etanol, sudoare, clor şi amoniac. Coridoarele gem de trupuri bolnave. Pagerul sună din nou. Codul din şase cifre care înoată pe ecranul verde luminos, ca un peşte tropical de acvariu, anunţă un număr de exterior. E Noonan.

— Cine? întreabă el când mă prezint. A, da, de la Anestezie. Ajung în cinci minute, aşa că du copilul care a aspirat un corp străin în sala de operaţie. Eram pe drum când m-au anunţat de un pacient cu amigdalită hemoragică, aşa că o să ne ocupăm de el după ce terminăm cazul ăsta. Ai grijă să-mi pregătească instrumentarul pentru traheostomie pediatrică. Data trecută au încurcat-o rău de tot şi mi-au pregătit instrumentarul standard.

Zgomotul diferit al electricităţii statice de pe fir îmi dă de înţeles că a închis.

Bebeluşul, Toby Earle, se află în rezerva cea mai apropiată de biroul de internări, unde poate fi ţinut sub observaţie mai bine decât pacienţii care acuză migrene sau dureri vagi de burtă şi care aşteaptă ore întregi, prioritare fiind cazurile mai presante. Acesta stă într-un pătuţ metalic vătuit, ţinând strâns în mână un animal de pluş, dintre aceia pe care îi dau asistentele copiilor care plâng ca să-i mai liniştească. Sam, specialist în terapie respiratorie, ţine o mască de oxigen aburită lângă faţa lui.

Pielea lui Toby nu şi-a schimbat culoarea. Este în continuare roz, însă toracele drept se contractă uşor la fiecare respiraţie, ceea ce mă face să cred că aluna a alunecat probabil prin trahee şi a pătruns în plămânul drept. Asta ar putea fi un lucru bun – înseamnă că plămânul stâng trebuie să fie liber. Dar dacă tuşeşte, chiar şi un pic, aluna poate să fie proiectată înapoi pe trahee şi atunci ambii plămâni ar fi blocaţi. Mama copilului se sprijină de tablia colorată a patului, frecându-l pe spate şi cântându-i în surdină. Nu pare a avea mai mult de douăzeci de ani, dar se străduieşte ca teama care i se citeşte în ochi să nu i se infiltreze şi în glas. Tatăl nu pare a se controla la fel de bine. Stă în spatele celor doi, legănându-se rigid dintr-o parte în alta. Poartă ghete de serviciu pătate cu vopsea şi stă cu braţele încrucişate strâns la piept.

Toby e un copil cu ochii mari şi rotunzi, cu părul blond şi rar şi cu urechi proeminente. Are un chip matur, nepotrivit pentru vârsta lui. Arată ca o reprezentare renascentistă a pruncului Isus. Îl aud de la distanţă cum respiră. El mă cântăreşte din ochi, observându-mă din amestecul de chipuri alarmate şi sunete care îl înconjoară, să vadă dacă nu reprezint vreo altă ameninţare.

— Sunt doctor Heaton şi voi fi medicul anestezist al lui Toby în dimineaţa aceasta.

Mă străduiesc ca vocea mea să pară calmă şi sigură pentru a-i linişti pe aceşti oameni. În clipa următoare trebuie să devin, pentru aceşti părinţi îngroziţi, vindecătoarea a cărei mână autoritară îi va coborî de pe culmea disperării. Mama puştiului se uită lung la mine, ca şi cum ceea ce descifrează pe chipul meu va fi definitoriu pentru tot restul vieţii ei. Supravieţuirea fiului ei nu depinde de Dumnezeu, de soartă sau de neglijenţa de nedescris a părinţilor care au lăsat aluna ca un glonţ la îndemâna copilului. Eu sunt cea

care hotărăşte soarta copilului ei. E aceeaşi senzaţie ca atunci când cel care se îneacă se agaţă de tine.

Pieptul lui Toby se leagănă în ritmul respiraţiei care împinge şi aspiră aluna. Îmi vine să alerg cu el prin labirintul de coridoare goale spre sala de operaţie, să sar în timp, ca prin magie, în clipa când Noonan va apuca aluna, strânsă ca un diamant între dinţii cleştelui ghidat cu fibra optică şi să-i dea drumul cu zgomot într-un vas de metal. Vom râde, eliberaţi de tensiune, mirându-ne cum îşi pot face rău copiii singuri – şi că toţi supravieţuim riscurilor pe care le implică copilăria. Apoi îl voi trezi pe Toby şi-l voi duce în salon, rozaliu şi plin de vitalitate.

O întreb pe mamă despre istoricul medical al copilului cât pot de repede. Are alergie la vreun medicament? Vreo problemă la inimă sau la plămâni? A fost născut prematur? A mai fost internat până acum? A mai fost supus anesteziei? Apoi mă uit în ochii ei din care izvorăşte o teamă maternă pe care eu n-am experimentat-o vreodată.

— Trebuie să-l duc pe Toby în sala de operaţie. O să fiu lângă el tot timpul. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să fie în siguranţă.

Ea se uită fix la mine, străduindu-se să aibă încredere că această lume care îi este străină, lumea medicilor, deţine toată puterea pe care o făgăduieşte.

— Să aveţi grijă de el! Să aveţi grijă de băiatul meu!

Elaine, asistenta medicală din sala de operaţie, mă ajută să împing pătuţul metalic pe hol. Toby a început să scâncească atunci, când s-a văzut despărţit de mama lui. Sam merge alături de noi, ţinând masca de oxigen sub bărbia copilului şi amândoi îl sprijinim ca să stea aplecat în faţă, sperând ca aluna să nu se mişte din loc. Înşfac o pătură groasă şi caldă şi-l înfăşor în ea. Ţinându-l atât de

aproape, îi aud respiraţia şuierătoare, precipitată şi slabă, pe măsură ce aluna se deplasează şi se afundă tot mai mult, ameninţându-i respiraţia superficială. Simt cea mai fină vibraţie cu fiecare expiraţie şi cea mai mică contracţie a pieptului de fiecare dată când inspiră. Părul lui este atât de moale, încât nu pot să mă abţin să nu-mi lipesc buzele de el; miroase a şampon de copii şi degajă mirosul îmbietor şi umed de piele proaspătă, curată – care este în acelaşi timp şi miros, dar şi senzaţie. Acum s-a mai liniştit, alinat de pliurile moi ale păturicii şi de braţele mele. În această clipă efemeră, Toby este în siguranţă. Riscurile se ivesc ameninţătoare când încep să-l anesteziez, când îi acopăr nasul şi gura cu masca albastră şi rece de plastic şi rotesc robinetul canistrei cu gaz care-i inundă plămânii cu aburul dulceag de narcotice care se va răspândi din plămâni în sânge şi apoi la creier. În această clipă infinită, orice greşeală pe care o fac poate fi fatală.

Sam îi montează monitorul de oxigen pe degetul de la picior. Sunetul pe care îl emite aparatul este scurt şi precipitat, măsurând pulsul sângelui oxigenat pe care îl pompează inima în alertă. Suntem încordaţi, nici nu ne mai mişcăm, aşteptându-l pe Noonan să vină – ca un decor care aşteaptă să se ridice cortina. Mă uit peste umăr, să văd dacă a ajuns şi zăresc numărul sălii de operaţie de deasupra uşii.

Acum trei luni eram în aceeaşi sală cu Jolene Jansen. Stăteam la capătul acestei mese de operaţie şi Jolene aluneca uşor spre moarte, în timp ce eu încercam să o reanimez. Acelaşi monitor înregistra bătăile inimii ei. Încă mai aud ţiuitul ascuţit care scade constant pe măsură ce căile respiratorii se închid şi nivelul de oxigen scade.

Este cald şi simt picăturile de sudoare cum mi se adună la subsuoară. Îmi simt capul zvâcnind. Secvenţa de acţiuni plănuită cu atenţie pentru anestezia lui Toby nu mai are sens. În

următoarele cinci minute, orice aş face, aş uita sau nu aş realiza în mod competent poate fi fatal pentru acest copil. Peste jumătate de oră, aş putea să stau în faţa mamei lui Toby spunându-i că fiul ei a murit. Că eu l-am lăsat să moară. Că am făcut alegerea greşită în momentul nepotrivit şi că a murit deoarece eu am fost medicul lui anestezist, în loc să fie doctorul care a fost de gardă ieri-noapte sau cel care va lucra mâine.

Ridic privirea şi o văd pe Elaine uitându-se la mine şi aşteptând să-i dau semnalul pentru a începe anestezia.

— Elaine, spun eu şi îmi simt gura atât de uscată încât mi-e greu să articulez cuvintele. Sună-l pe domnul doctor Hanover. Sună-l de urgenţă şi spune-i să vină cât poate de repede.

Noonan intră în sală dând uşile de perete şi măturând cu privirea grupul de asistente, tehnicieni, care, împreună cu mine, sunt gata să treacă la acţiune la ordinul său autoritar.

— OK, hai să-i dăm bătaie!

Îşi pune mănuşile de latex şi verifică bronhoscopul cu fibră optică, aruncându-şi privirea peste instrumentele răsfirate pe masa chirurgicală. Ne cercetează pe toţi şi se opreşte la mine. Aşteaptă, uitându-se fix la mine, iar eu stau nemişcată în spatele lui Toby, cuprinzându-i cu mâinile pieptul care se ridică în ritmul gâfâielilor. Simt cum îmi iau foc obrajii. Noonan lasă mâinile să-i atârne pe lângă corp, iar bronhoscopul flexibil se unduieşte ca un şarpe între ele.

— Am chemat pe cineva să-mi ţină locul, spun eu, ferindu-mi privirea de a lui. Mi se pune un nod în gât şi încep să respir greu. Trebuie să aşteptăm. Copilul e stabil acum şi rezerva mea e pe drum.

Noonan se uită perplex la mine, de parcă aş fi vorbit în transă.

— Glumeşti. E cinci dimineaţa şi copilul ăsta are o alună afurisită blocată în plămân şi tu aştepţi să vină rezerva?

Mă uit în ochii lui cu ultima fărâmă de stăpânire de sine care mi-a mai rămas.

— Aşteptăm să vină rezerva. Eu nu-l anesteziez până nu vine domnul doctor Hanover.

Cinci minute mai târziu, care mi s-au părut o veşnicie, soseşte şi Will Hanover, roşu la faţă şi transpirat, dând uşile de perete. Sigur a alergat din parcare până aici.

— Ia spune, Marie, zice el gâfâind din cauza efortului, care e povestea?

Se uită la Noonan, la Toby, la mine, încercând să-şi dea seama care e urgenţa pentru care l-am chemat.

— Toby, în vârstă de zece luni, a aspirat o alună cam acum o oră. Are stomacul plin, nu i s-a pus nicio perfuzie până acum. În rest, e sănătos, nu prezintă alergii sau alte probleme de sănătate.

— Bun, spune Will, recăpătându-şi suflul şi îndreptându-se spre Sam să ia masca de oxigen de la acesta. Cu ce pot să vă ajut?

În vocea lui ghicesc întrebarea subînţeleasă – de ce am amânat intervenţia ca să-l chem pe el. De ce nu am fost în stare eu, un medic cu experienţă, să rezolv cazul singură? Dar nu pot să-i răspund. Nu pot să-i explic de ce trebuie neapărat să părăsesc sala de operaţie chiar acum, înainte ca Toby să adoarmă, înainte de a auzi cum se răresc bătăile înregistrate de monitorul de oxigen, înainte de a auzi comenzile frenetice şi tensionate în eventualitatea unei situaţii de urgenţă care s-ar putea ivi din cauza anesteziei.

— Nu pot să mă ocup de cazul ăsta, Will. Nu pot s-o fac.

Îmi retrag braţele din jurul lui Toby, în timp ce Will îi aşază uşor masca de anestezie pe faţă, spunându-i calm lui Sam să dea drumul la gaz şi lui Elaine să monteze perfuzia. Toată lumea e

concentrată asupra lui Toby când acesta se cufundă încet în somn. Mă întorc cu spatele şi părăsesc sala, înainte de a fi nevoită să aud mai multe.

21

Stau pe marginea patului cu aşternuturile răvăşite şi mă ţin strâns de marginile saltelei. Ce o să-i spun lui Phil Scoble când o să audă, lui Noonan, lui Will şi lui Jim Dalii – care au văzut cu ochii lor cum se năruie competenţa mea profesională?

Sub fereastra camerei de gardă, o ambulanţă goneşte tânguindu-se spre Urgenţă. Auzind sirena, asistentele şi doctorii se vor organiza să ducă rapid pacientul în salonul de tratamente, vor trage perdeaua care zăngăne pe şina metalică ca să creeze o intimitate de faţadă în timp ce sfâşie cămăşile şi pantalonii, ca rănile să fie expuse şi suturate, abdomenele să fie palpate şi intubate şi piepturile dezvelite să fie unse cu gel conductibil înainte ca padelele electrice să descarce curent în inimile tremurânde. Suntem dedicaţi misiunii de a provoca limitele vieţii, scurmând şi după ultima suflare din trup. E meseria noastră să ne răzvrătim împotriva morţii luminii. Să ezităm o clipă – să ne întrebăm dacă poate mâna care te strânge nu vrea să mai trăiască, ci mai degrabă să se îndrepte spre raiul pe care îl întrezăreşte – înseamnă de bună seamă să devii din doctor Dumnezeu.

Va reuşi oare Will Hanover să-mi termine tura, oricât de obosit ar fi? Este un tip responsabil, fără nicio îndoială – poate chiar se bucură din plin de această ocazie de a-şi etala devotamentul faţă

de meserie. Peste câteva ore, va veni şi Sandy să-mi facă schimbul de tură de vineri, urmată de puhoiul nesfârşit de anestezişti aproape inter-substituibili care va curge în zilele, lunile şi decadele ce vor urma. Peste câţiva ani, va deveni un subiect amuzant de bârfă: doctoriţa anestezist care a înlemnit de frică în toiul unei proceduri, şi imaginea mea se va estompa, voi rămâne o amintire vagă a cuiva care nu mai poate pune viaţa pacienţilor în pericol prin atacuri subite de panică.

Mă schimb în blugi şi tricou. Acum, când cobor cu liftul spre garajul de la subsol, mă amestec în mulţimea de angajaţi ai spitalului sau vizitatori.

Aproape că mi se pare ciudat să-mi văd maşina parcată în locul obişnuit şi zaţul cafelei de ieri-dimineaţă care încă zace umed pe fundul paharului de plastic. La prima intersecţie ezit, nehotărându-mă încotro să o iau. Unde te poţi duce când vrei să fugi de propria viaţă? Virez pe străzile goale spre faleză. La capătului digului, opresc într-un loc de parcare gol de lângă o fâşie verde de parc public care se întinde de-a lungul coastei, sub silozurile masive destinate depozitării cerealelor.

Probabil că acum Toby se reface în braţele mamei sale – sunt convinsă că Will s-a descurcat excelent. Mai bine decât aş fi făcut-o eu. Faptul că l-am abandonat pe Toby în sala de operaţie nu a fost voinţa destinului, aşa cum probabil că s-a întâmplat cu Jolene. Nu va fi nevoie de niciun avocat sau mediator care să-mi judece comportamentul.

M-am pregătit doisprezece ani pentru meseria pe care o practic. Alţi şapte ani i-am petrecut transpunând cunoştinţele şi experienţa în talent şi îndemânare. Am învăţat cum să fac cele câteva minute pe care le petrec cu pacienţii înainte de anestezie să poarte o amprentă personală şi să le insuflu încredere. Am descoperit cum

să intuiesc semnele de revenire din anestezie şi de ieşire din starea de conştienţă, precum şi durerea sub somnul indus de medicamente şi respiraţia mecanică. Mi-am câştigat o poziţie respectată în rândul personalului de la First Lutheran. Sunt importantă pentru spital. Acest lucru nu se poate evapora pur şi simplu din cauza unei greşeli.

Cineva îmi bate în geam şi mă face să tresar. Un agent de pază îmi arată spre plăcuţele pe care scrie *Rezervat.* Intru în marşarier, când aud un strigăt.

— Hei!

Şi ceva se loveşte de portbagaj.

Două mămici fac jogging cu cărucioare chiar în spatele maşinii mele. Pun frână şi le las să treacă, apoi aştept să mi se mai domolească bătăile inimii înainte de a demara din nou. Paznicul mă străfulgeră cu privirea până ies din parcare.

Urmez linia dealurilor de deasupra lacului. Luciul apei în care se oglindeşte soarele îmi înţeapă ochii şi îmi fac palma streaşină deasupra lor. Trec dincolo de vilele din Denny-Blaine şi Madison Park şi virez spre vest din nou, spre oraş. Trec pe lângă trotuarele pustii şi blocurile de locuinţe sociale, de culoarea prafului – clădiri care au luat formă din birocraţii bine administrate, adevărate fortăreţe ale sărăciei. La intersecţia străzilor 16 şi Beacon, o iau la stânga şi parchez vizavi de o casă fără etaj, verde-închis.

Storurile de la ferestrele casei lui Bobbie Jansen sunt încă trase. Un gard negru de metal înconjoară veranda umbroasă, înclinată. Cineva, poate chiar Bobbie, a început să cultive zarzavaturi de-a lungul curţii – gogonelele şi păstăile se caţără pe araci. Există o singură fereastră îngustă sub streaşină ascuţită, cu un inorog din sticlă colorată care atârnă la geam. Obloanele sunt trase. Ca un vis aievea, această casă vine să înlocuiască scenariile mele născute din

sentimentul de vină. Acum, când nu voi putea să dorm noaptea, voi şti acest loc.

O uşă de plasă se trânteşte şi eu mă grăbesc să pornesc motorul. Doi bărbaţi stau în faţa casei alăturate. Vocile lor devin din ce în ce mai stridente şi răstite, căci s-au luat la harţă şi unul din ei dă cu pumnul în perete şi coboară în fugă treptele de lemn. Celălalt intră în casă. Înainte de a închide geamul din faţă şi de a trage storurile, îmi aruncă o privire.

Încă mai am senzaţia că cineva mă urmăreşte ascuns pe după perdea sau mă spionează prin uşa întredeschisă – sau poate că nu e decât conştiinţa mea. Apoi întorc capul spre casa lui Bobbie Jansen şi o văd pe verandă, cu o geantă de paie şi o jachetă subţire de vară pe braţ. Se uită fix la mine. Când mă îndepărtez de ea, o văd în oglinda retrovizoare urmărindu-mă cu privirea, ca şi cum ar fi aşteptat să o caut.

22

Într-un târziu, oboseala mă doboară şi mă îndrept spre casă. Nu ştiu cum să ajung mai repede în pat. Am primit deja un mesaj de la spital – Frank Hopper vrea să-l sun cât mai repede. Mă aşteptam să mă sune Phil, nu Frank. Trebuia să-mi imaginez că o scăpare profesională aşa de gravă cum a fost cea de azi-noapte va ajunge rapid la urechile directorului general.

Frank vorbeşte cu altcineva când îl sun, şi aştept, gândindu-mă ce explicaţie logică să inventez, care să justifice faptul că am abandonat pacientul în toiul unei urgenţe.

— Marie, răspunde el în sfârşit. Mulţumesc pentru promptitudinea cu care mi-ai răspuns. Am vorbit cu doctorul Noonan azi-dimineaţă.

Se opreşte, ca şi cum ar vrea să-mi lase timp să i-o iau înainte dându-i o explicaţie. După o clipă de tăcere, continuă.

— Am discutat despre cazul la care aţi lucrat amândoi azi-noapte. Despre copil. Îşi face griji pentru tine.

Stau pe podea, cu telefonul lângă mine, şi-l ascult, dorindu-mi să fi avut curajul să-l fi sunat eu prima şi să aştept să spună el ceea ce eu nu pot.

— Marie, mai eşti la telefon?

— Da.

— Ascultă, e un subiect delicat, este evident. Ştim cu toţii prin ce treci. Stresul la care eşti supusă trebuie să fie îngrozitor...

Ar face pe oricine să se piardă cu firea. Vrem să te ajutăm să depăşeşti momentul. Nu te sun să-ţi iau postul – eşti un om de valoare al personalului nostru de atâta timp şi suntem alături de tine. Dar cred că ar fi spre binele tuturor – mai ales al tău – să-ţi iei un mic concediu. Nu vrei să reflectezi asupra acestei propuneri?

Mă ghemuiesc toată şi-mi ridic bărbia ca să nu-mi tremure vocea.

— Ba da, Frank. E un lucru de luat în consideraţie.

— Toţi avem momente în viaţă, în carieră, când un mic concediu ne poate ajuta să ne păstrăm mintea limpede. Cred că e nevoie de foarte multă integritate profesională ca să vorbeşti deschis despre acest subiect. Să nu te temi că acest lucru îţi va afecta poziţia la locul de muncă – postul va fi păstrat. Te vom aştepta cu toţii. Şi, Marie, dacă ai nevoie de sprijin din partea unui profesionist – de consiliere, spitalul poate aranja.

— La ce perioadă de concediu te-ai gândit?

— Păi să vedem cum stau lucrurile după ce se termină procesul. Câteva luni, nu mai mult. Am vorbit deja cu un anestezist care să te suplinească, astfel încât norma colegilor tăi să nu fie prea încărcată.

Îmi vine să-l întreb cum poate să afişeze atâta empatie când tocmai m-a separat, juridic vorbind, de spital. Cuvintele pe care le aud mă sufocă, căci mi-am dat seama deodată că n-ar fi putut să angajeze alt anestezist peste noapte. Probabil că a durat câteva săptămâni până să-l găsească.

— Mă sună Erin. Am întârziat la o şedinţă la CONAS[6]. Mai discutăm în legătură cu data de întoarcere la serviciu. Nu ezita să mă suni oricând simţi nevoia. Uşa biroului meu e mereu deschisă.

Dormitorul este cufundat în linişte şi în semiîntuneric. Storurile sunt încă trase ca să împiedice lumina soarelui să pătrundă înăuntru. Pilota păstrează încă forma corpului meu în pat, unde am dormit ieri. Mă dezbrac şi arunc hainele pe jos, mă strecor în cuibul moale de cearşafuri şi mă zbat între starea de veghe şi somn, implorând somnul să mă poarte pentru scurt timp pe un tărâm liniştit.

Telefonul sună din nou. Am deconectat aparatul din dormitor, dar zgomotul ajunge la mine propagându-se prin pereţii bucătăriei şi pătrunzând prin perna pe care mi-am pus-o pe cap. Sună de patru ori, apoi se opreşte şi ştiu că acum, pe o voce vioaie şi sigură, imperturbabilă, îi voi spune interlocutorului să lase un mesaj.

S-a înserat; probabil că am dormit toată ziua. Străzile sunt animate de râsul seducător al studentelor care merg la bar vineri seara. Telefonul sună iar şi străbat holul bâjbâind, intru în

---

[6] Comisia Naţională de Acreditare a Spitalelor (n.tr.)

bucătărie şi smulg cablul din priză. În faţa ferestrelor din camera de zi se înalţă turnurile oraşului în care se văd pătrăţele ce scânteiază slab, ferestre pătrate sau dreptunghiulare se luminează pe măsură ce locul secretarelor este luat de personalul de curăţenie.

Îl văd pe Joe care se uită spre geamul meu, postat în colţul străzii, aşteptând să aprind lumina şi să răspund odată la telefon. Îmi încolăcesc degetele în jurul şnururilor împletite ale jaluzelelor şi trag de ele până jos. Dar un sfert de oră mai târziu, când îl aud bătând la uşă, îi deschid.

— Salut.

E îmbrăcat cu o jachetă veche de blugi şi stă cu mâinile în buzunarele roase ale acesteia. Este exact ce-mi trebuie acum, deşi acum un minut nu aş fi recunoscut acest lucru.

— Cum ai reuşit să intri în bloc?

— Încă mai am cheia. M-a sunat Karen după ce ai plecat azi-dimineaţă – era îngrijorată. Copilul se simte bine. A fost externat pe la prânz. Ridică uşor din umeri şi continuă. Ce zici, n-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

Îl iau de mână şi-l conduc înăuntru. El se aşază pe canapea şi mă trage în braţele lui. Stau cu spatele arcuit pe pieptul lui şi el îmi cuprinde abdomenul cu mâinile. Mă las pe el şi simt din nou corpul lui robust şi curbura plăcută a gâtului său pe ceafa mea.

— Marie, spune el strângându-mă mai aproape. Îi simt răsuflarea uşoară în păr. Cazul ăsta... moartea fetiţei ăsteia e ceva cumplit pentru tine. Mai greu de suportat decât procesul de malpraxis. Dar a ajuns să-ţi afecteze toată viaţa. Pune în umbră toată grija pe care le-ai acordat-o miilor de pacienţi până acum. Pune în pericol toţi pacienţii de care te vei ocupa pe viitor.

Mă leagănă uşor şi ritmic; barba lui se freacă uşor de urechea mea. Aşteaptă un răspuns, dar nu ştiu ce să spun.

— O să treacă. Procesul o să se termine la un moment dat. Nimeni de la spital nu te consideră vinovată de ce s-a întâmplat – ştii doar că asistentele şi tehnicienii au o părere foarte bună despre tine. Spitalul te sprijină. Ai o echipă nemaipomenită de avocaţi şi te aşteaptă o viaţă întreagă de muncă, muncă pe care ştiu că o iubeşti şi pe care o faci de minune.

Mă uit în gol. Camera se întunecă din ce în ce mai mult, luminată doar de razele de lumină artificială care pătrund printre jaluzele. Tablourile şi sculpturile capătă forme ciudate în semiobscuritate.

— E ceva ce nu ţi-am spus până acum, îi mărturisesc eu în cele din urmă. Nimeni nu ştie încă. Spitalul va avea un proces separat. Donnelly nu mai e avocatul meu.

Joe se opreşte din legănat şi rămânem amândoi nemişcaţi, ca şi cum vestea ar fi căzut ca o povară pe umerii noştri. După o clipă, îl aud spunând:

— Ce ţi-a spus Donnelly?

— Nu prea multe. Probabil că nu ar fi trebuit niciodată să ne reprezinte şi pe mine, şi spitalul. Dar dacă spitalul dovedeşte că fetiţa a murit din cauza mea, ei vor ieşi basma curată.

Îl simt pe Joe împovărat de noile veşti. Mâinile lui, sub ale mele, sunt uscate şi aspre de la soare şi sport. Îmi plimb degetul peste curbele tari şi netede ale unghiilor şi oaselor de la mână, care se ramifică în metacarpiene şi falange – atât de fragile şi în acelaşi timp atât de puternice. Îmi închipui că sunt o vrăbiuţă care-şi găseşte adăpost în palmele lui.

Afară, pe stradă, locul studentelor exuberante a fost luat de un grup de bărbaţi mai în vârstă care strigă şi înjură zdravăn – oameni

care beau ca să uite de ei, în loc să se bucure de fiecare clipă din viaţă. Mă ridic de pe canapea şi trag jaluzelele; ferestrele luminate, dispuse ca o tablă de şah din faţa geamului meu, luminează slab încăperea, ca şi cum aş fi aprins o lumânare. Mă duc în bucătărie şi iau o sticlă de vin de pe raft şi mă întorc în sufragerie cu două pahare şi un tirbuşon. Joe înşurubează spirala tirbuşonului în dopul de plută şi îl scoate, apoi toarnă în pahare.

N-am mâncat nimic toată ziua şi după prima jumătate de pahar mă simt mai puternică şi mai calmă. Acum înţeleg de ce oamenii beau peste măsură. Joe stă în faţa mea, luminat din spate de oraşul care se profilează pe cer. Mijeşte ochii, ca şi cum şi-ar cântări vorbele.

— Ai înţeles vreodată, cât de cât, de ce am încetat să ne mai întâlnim?

Simt cum mi se ridică pulsul.

— Dar încă ne mai întâlnim.

— Bine. Vrei să-mi spui că nu ar trebui să deschid subiectul, nu?

— Nu, răspund eu, luptându-mă cu dorinţa imperioasă de a evita întrebarea. Nu ştiu. Oare poţi să analizezi orice? Uneori dragostea urmează cursul ei, nu?

— Aşa să fie? Poate. Clatină paharul şi se uită fix la conţinutul lui, de parcă ar descifra vreun mesaj ascuns acolo. Poate. Sau poate că niciunul din noi nu ar trebui să încredinţeze atâta prietenie unui iubit. Poate că amândoi avem aceeaşi vină. Noi ne păstrăm secretele, nu-i aşa, Marie?

Când îl aud vorbind aşa mă podideşte plânsul. M-am ţinut tare în ultimele săptămâni şi uite ce mă face să plâng. Şi chiar dacă nu pot să-i răspund, nu vreau să plece. Sunt epuizată de tot ce se întâmplă în viaţa mea – de procesul de mediere, de trădare, de povara pe care o port pe umeri de una singură.

Vinul începe să mă destindă. Vreau să mă las purtată şi mai departe. Vreau să-mi alunge tensiunea şi stresul. Se pare că băutura nu a avut niciun efect asupra lui Joe, care umple din nou paharele. Întind mâinile spre ale lui, deşi nu pot să-l privesc în ochi.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, Joe. Vreau să stai cu mine. Doar să dormim amândoi. Nu pot... nu vreau să dorm singură în noaptea asta.

Are o clipă scurtă de ezitare, apoi îşi plimbă degetul pe linia obrazului meu, iar pielea lui aspră se freacă de pielea catifelată a feţei mele, o simbioză de aspru şi moale. Se ridică şi mă conduce spre dormitor. Patul e răvăşit, aşa cum îl lăsasem când mă sculasem. Joe aranjează aşternuturile, care acum mă îmbie netede. Îşi dă jos blugii şi îşi descheie nasturii de la cămaşă. Stâng lumina şi-mi las halatul de baie să cadă la picioare, apoi mă strecor sub pilotă. Când închid ochii, camera începe să se învârtă şi trebuie să-i deschid din nou. Am băut prea mult. Când Joe se întinde lângă mine, mă întorc cu faţa la perete şi el mă ia în braţe. Muşchiul lung al coapsei sale îmi cuprinde uşor şoldul; umărul lui se ridică deasupra mea ca un străjer de pază. De fiecare dată când respiră, pieptul lui se apropie de spatele meu.

Nici nu-mi dau seama că plâng până nu simt gustul sărat al lacrimilor pe limbă şi mă ghemuiesc în faţa valurilor de lacrimi şi mă cutremur când acestea mă copleşesc, ca o fiinţă în carne şi oase. Joe îmi dă părul de pe tâmplă la o parte şi-mi spune încetişor:

— Ssst, ssst, iar gura lui e atât de aproape de mine, încât pare că vocea ar veni dinăuntrul meu.

Mă ţine în braţe până mă liniştesc şi respirăm amândoi încet, într-o uniune profundă.

Lacrimile de supărare nu se compară cu nimic. Acestea conţin substanţe care nu se regăsesc în celelalte lacrimi banale care ne scaldă ochii, ca şi cum ne-ar spăla de o toxină care provoacă supărarea. Şi în noaptea asta, după ce-mi seacă lacrimile, întrezăresc interiorul meu – răni care s-au strâns în decursul anilor, ca nişte scheleţi minusculi în filonul conştiinţei de adult. Sunt împotmolită printre traumele înfrânte, naufragiată ca urmare a realizărilor mele.

Joe mă strânge mai tare sau poate că a adormit şi visează despre propriile lupte. Târziu în noapte – ceasul arată 3.30 – îl simt pe Joe zvârcolindu-se de pe-o parte pe alta, fierbinte şi transpirat. Dă la o parte pilota şi se ridică să meargă la baie. Când mă trezesc din nou, în zori, capul îmi zvâcneşte şi am un gust acid în gură de la vinul băut în exces. El nu mai e lângă mine.

Afară, soarele de vară e îngropat sub nori groşi care se întind până spre munţi. Mă dau jos din pat şi mă duc în bucătărie unde mă aştept să-l văd pe Joe punând de cafea şi citind ziarul de dimineaţă. Sau să găsesc măcar un bilet de la el. Dar haina lui nu mai e în cuier.

23

Charlie Marsallis este un bărbat înalt. Are ochii măslinii, acoperiţi de pleoape pline care urmează o linie descendentă spre tâmple. Se dă la o parte din uşă ca să-mi facă loc să intru, cu un braţ îndoit spre talie şi cu celălalt poftindu-mă înăuntru. De-abia îi ajung până la umăr. Îmi face semn să mă aşez pe fotoliul cu perne

Windsor din faţa biroului dezordonat. Un trofeu din aur, câştigat în urma unui meci de baschet, tronează pe bibliotecă, sub diplomele înrămate; în rest, pe mese şi pe rafturi, sunt teancuri de dosare, fişe medicale şi teancuri de hârtii albe capsate. Pe dosarele la vedere scrie Jansen *versus* Heaton. O poză înrămată cu o tânără şi un băiat care vâslesc un caiac stă aproape să cadă de pe un teanc de memorandumuri care poartă ştampila lui Donnelly.

— V-a oferit Jean ceva de băut? întreabă el, întorcându-se să-şi dea jos sacoul şi să-l atârne în cuierul din spatele lui.

Eu clatin din cap.

— Nu, mulţumesc, nu vreau nimic.

— Să vedem. Cu ce să începem?

Se instalează în fotoliul rotativ cu faţa la mine, trecându-şi degetele lungi prin părul blond răvăşit. Şuviţele de păr îi cad în unghiuri ciudate peste frunte. Tinereţea lui e dezarmantă; aproape că mi-e dor de siguranţa de sine paternă şi aspră în acelaşi timp pe care o afişa Donnelly.

— M-am întâlnit cu domnişoara Meyers-Yeager săptămâna trecută şi m-a pus la curent cu evoluţia cazului până în prezent.

Lasă cuvintele suspendate între noi o clipă, de parcă m-ar invita să intervin cu propria versiune. Apoi îşi drege glasul şi continuă.

— N-am parcurs tot rezumatul cazului, dar domnişoara Meyers m-a asigurat – şi se vede şi din consemnările domnului Donnelly – că depoziţia dumneavoastră iniţială e destul de solidă. Nu aveţi antecedente de malpraxis, recomandările sunt bune şi nici nu există plângeri împotriva dumneavoastră la First Lutheran. Rezultatele autopsiei reprezintă un impediment, dar am citit comentările pe care le-aţi făcut referitor la afecţiunea cardiacă de care suferea copilul. Vom chema în instanţă ca martor un expert care să susţină spusele dumneavoastră.

Se opreşte din nou. Eu încuviinţez, întrebându-mă de câte întâlniri va mai fi nevoie ca să reluăm toate lucrurile pe care crezusem că le lăsasem în urmă. Apoi continuă.

— Mă gândesc la doi anestezişti de renume. Dar e evident că direcţia în care vom merge va depinde de ceea ce vom afla în următoarele săptămâni.

Alte săptămâni. Au trecut deja şase de la primirea rezultatelor autopsiei. Într-o meserie în care eşti plătit cu ora, presupun că Darryl Feinnes are toate motivele să-şi deruleze următorul atac cât mai încet. Ar trebui să simt fiorul adrenalinei răbufnind într-o furie îndreptăţită, să-mi doresc cu ardoare să se facă dreptate şi acest lucru să facă mai puternică legătura dintre mine şi acest avocat tânăr. Dar gândul că trebuie să mai aştept alte săptămâni mă sleieşte de puteri.

Ferestrele biroului dau spre clădirea de vizavi, iar zidurile de beton se estompează pe cerul cenuşiu; se zăresc cămăruţele luminate unde funcţionarii stau aplecaţi asupra ecranelor care pâlpâie ale calculatoarelor. Marsallis face o pauză şi când mă uit din nou la el, îl surprind observându-mă. Acest om e un străin pentru mine – un străin căruia îi împărtăşesc mai multe lucruri din viaţa mea decât unui eventual iubit. Sau poate că eu m-am înstrăinat, fiind pe punctul de a renunţa la o viaţă pe care credeam că am câştigat-o.

Spune cu voce mai joasă, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile:

— Ştiu că vă e greu să o luaţi de la capăt cu un avocat nou, în acest stadiu.

Simt deodată cum mi se umezesc ochii. Formalismul lui Donnelly a făcut să-mi fie mai uşor să-mi maschez sentimentele. Aştept până îmi dispare nodul din gât şi mă forţez să nu mă gândesc la autopsie.

— Vă spun cu toată sinceritatea că singurul meu scop acum este să văd că se termină totul. Dacă ar fi după mine, aş accepta orice sumă cere partea adversă. Dar presupun că nu vă permite compania de asigurări să faceţi aşa ceva, nu?

El are o clipă de ezitare, apoi încuviinţează.

— Aşa este. Nici Medicina şi nici Dreptul nu mai sunt aşa de uşoare în zilele noastre, nu credeţi? Se apleacă sprijinindu-se pe coate, iar oasele noduroase de la încheieturi îi ies din manşete. Are mâini mari, chiar şi pentru statura lui – cu degete lungi, deşirate, care probabil că se simt mai în largul lor cuprinzând o minge de baschet decât un stilou.

— De ce aţi ales această specializare? întreabă el.

Întrebarea mi se pare atât de departe de tot ceea ce înseamnă litigiu şi apărare, încât sunt luată prin surprindere.

— Poftim?

— De ce tocmai anestezia? De ce aţi ales să deveniţi medic anestezist şi nu chirurg sau psihiatru – sau, de ce nu – inginer chimist?

— Oh, ştiu şi eu? Ezit. Cred că sunt îndemânatică. Îmi place să efectuez procedurile de anestezie. Am fost foarte bună la farmacologie şi la fiziologie, aşa că decanul mi-a sugerat să mă specializez în anestezie.

I-am dat şi lui acelaşi răspuns mecanic pe care îl dau întotdeauna prietenilor şi pacienţilor când sunt întrebată, ca subiect de conversaţie când abia am făcut cunoştinţă. Dar îl văd cum se uită la mine aşteptând mai multe detalii şi eu caut înlăuntrul meu motive la care nu m-am mai gândit de ani întregi.

— Îmi place să ajut oamenii aflaţi în situaţie critică. Toată lumea crede că medicul anestezist este acolo doar ca să-ţi supravegheze somnul, dar e vorba de partea care precede operaţia, când trebuie

să-i calmezi şi să-i încurajezi pe pacienţi. Asta face diferenţa. Pentru asta mi-am ales această profesie. Le strâng mereu mâna, ca pretext să o ţin câteva minute într-a mea, chiar înainte de operaţie, şi să văd cum le mai dispare cât de cât tema. Îmi place să văd când se cufundă în somn, cum feţele aproape că întineresc, ca şi cum s-ar elibera de stresul vieţii de zi cu zi sau de cel al bolii. Chiar dacă acest lucru este provocat de un narcotic. Chiar dacă îi vor aştepta aceleaşi probleme când se vor trezi. Cel puţin pot să le ofer o clipă de răgaz. Îmi place să-mi pun mintea la contribuţie şi să găsesc soluţii de a înlătura durerea. În meseria mea, fac cunoştinţă cu oameni pe care altfel nu i-aş cunoaşte. Aflu amănunte din viaţa lor, despre ceea ce contează pentru ei.

Deodată mă simt stânjenită şi mă opresc, ridicând din umeri.

Marsallis aprobă ca pentru sine, fără să bage de seamă stânjeneala mea, concentrat să analizeze fiecare cuvânt la fel de amănunţit cum ar evalua notele pe care le-am obţinut la examenele de specialitate.

— Îmi place. Mi-ar plăcea ca oamenii să audă asta. Ridică din sprâncene şi se uită din nou în ochii mei. Bineînţeles, ultima răsturnare de situaţie va complica lucrurile o vreme. Dar, chiar înainte de a asculta şi alte mărturii, pot să vă promit că avem şanse mari să ieşim basma curată.

— Să ieşim basma curată? Pentru prima dată de când am intrat în biroul lui îl privesc drept în ochi, nerăbdătoare să ştiu ce secret a aflat Marsallis într-o săptămână, care lui Donnelly i-a scăpat luni întregi.

Pare mirat de uşurarea pe care mi-o citeşte în glas.

— Da, desigur. E greu să aduci o astfel de acuzaţie dacă nu ai dovezi cu adevărat irefutabile – ceva concret. Cu toată frustrarea pe care publicul o manifestă faţă de sistemul de sănătate, e foarte

puţin probabil ca juraţii să condamne un doctor. Nu m-ar mira dacă procurorul va refuza să ia plângerea în consideraţie.

Simt cum mi se strânge inima.

— Procurorul? Despre ce vorbiţi? Sunt sigură că trebuie să fie vreo neînţelegere la mijloc, dar sângele îmi năvăleşte în obraji. Procesul de mediere continuă, nu? De ce s-ar schimba într-un proces cu juraţi doar din cauza rezultatelor autopsiei?

Îmi vine să-l întreb dacă nu cumva confundă cazurile.

Marsallis stă nemişcat – mă întreb, pentru o clipă, dacă m-a auzit. Apoi văd cum îi apar pete roşii pe gât şi pe faţă şi ştiu instinctiv că s-au făcut mişcări fără ştirea mea.

— Îmi pare rău. Am crezut că vi s-a spus.

Lasă capul în jos şi rămâne cu privirea fixată asupra mâinilor împreunate care se odihnesc pe dosarul meu. Pe anumite pagini sunt lipite bucăţi de hârtie colorată care semnalează o greşeală, o sentinţă sau o decizie care a distrus câteva vieţi.

— Credeaţi că am fost informată în legătură cu ce?

— Doamnă doctor Heaton, ce v-a spus John Donnelly despre cazul dumneavoastră la ultima întâlnire?

Rosteşte cuvintele atât de încet, încât trebuie să mă aplec spre el ca să înţeleg ce spune.

— John Donnelly mi-a spus că trebuie să-mi găsesc alt avocat deoarece afecţiunea cardiacă de care suferea Jolene m-a expus mai mult riscului intentării unui proces, răspund eu cu glasul sfărâmicios ca sticla. Mi-a spus că eu şi spitalul nu mai suntem de aceeaşi parte în acest caz. Fără să o spună răspicat, mi-a dat de înţeles că spitalul o să se spele pe mâini aruncând vina pe mine.

— Doar atât?

— Nu e suficient?

— Nu v-a spus domnul Donnelly – sau altcineva – că în prezent se derulează o anchetă penală?

În spatele lui Marsallis, rafalele de vânt şi ploaie lovesc în fereastră, care se cutremură la fiecare pulsaţie a aerului. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos şi trebuie să înghit de câteva ori ca să mă liniştesc.

— Aş vrea un pahar cu apă, dacă se poate.

— Sigur, imediat.

Marsallis iese din birou şi eu îmi las capul pe genunchi, îngrozită pentru o clipă la gândul că o să vomit. Clinchetul cubului de gheaţă care se loveşte de paharul de cristal mă face să tresar. Marsallis se apleacă pe vine lângă mine şi, când ridic uşor capul, ochii noştri sunt la acelaşi nivel – acum îi văd ridurile de pe frunte pe care nu le observasem înainte.

— Poftim. Liniştiţi-vă, respiraţi adânc.

Iau o gură de apă rece, atât de rece încât mă dor dinţii.

— Vă rog să-mi spuneţi despre ce e vorba.

Marsallis pune carafa cu apă pe o masă şi se aşază pe scaunul de lângă mine. Acum suntem amândoi de aceeaşi parte a biroului încărcat cu teancuri de opinii juridice, contrabalanţa unei vieţi pierdute. Trage aer în piept şi spune:

— S-a depus o plângere la procuror împotriva dumneavoastră, acuzându-vă de neglijenţă în serviciu care s-a soldat cu moartea copilului. Ar fi trebuit să vi se aducă asta la cunoştinţă.

— Cum e cu putinţă? Cum poate cineva să pretindă acest lucru – chiar dacă o face pentru bani, chiar dacă acea persoană consideră că am greşit? De când o greşeală tragică devine o acuzaţie penală?

— În acest moment, nu sunteţi acuzată de nicio infracţiune, spune el aplecându-se spre mine, cu un ton mai degrabă consolator şi compătimitor decât cel potrivit unui avocat. Dar cineva l-a

abordat pe procuror cu astfel de acuzaţii cărora, oricum ar fi – adevărate sau false – statul este obligat să le dea curs. Dacă nu se găseşte nicio dovadă solidă care să susţină acea reclamaţie, nu se va înainta nicio acuzaţie. Şi probabilitatea de a se întâmpla aşa este destul de mare.

Îmi cuprind abdomenul cu braţele şi încep să mă legăn.

— Cine e în spatele acuzaţiei? Cine a spus acest lucru despre mine?

— Încă nu am aflat. Şi nu ştiu ce dovezi are procurorul – nu sunt obligaţi să ne spună decât dacă se înaintează acuzaţia. Poate crede oricine că are informaţii noi care ar putea interesa statul. De fapt, ar putea fi oricine care vrea ca toată vina să cadă asupra dumneavoastră.

— Dar cum e posibil ca un doctor să fie acuzat penal?

— Se întâmplă rar. De obicei e vorba de cazuri extreme – cum ar fi alcoolismul, dependenţa de droguri sau întrebuinţarea greşită, în mod flagrant, a aparaturii din dotare.

Îmi simt muşchii abdomenului atât de încordaţi, încât de-abia mai pot să respir. Mă uit la el, la acest bărbat cu privirea gravă de care acum sunt nevoită să depind, cu cravata strâmbă, bretonul răvăşit pe frunte, de parcă ar fi uitat să se pieptene.

— Văd că acest lucru v-a luat prin surprindere, spune el. Nici nu-mi trecea prin minte că nu vi s-a spus. Dar avem şanse mari, aşa cum v-am zis, să scăpăm basma curată, chiar dacă statul înaintează acuzaţia.

— Şi atunci se va termina în sfârşit totul?

— Nu, procesul de mediere tot trebuie să se deruleze. Doar că nu mai planează asupra dumneavoastră suspiciunea de infracţiune penală.

Tăcem amândoi.

— Şi acum ce ar trebui să fac? întreb eu, într-un final.

— Să încercaţi să nu vă mai faceţi atâtea griji. Trebuie să aşteptăm veşti de la procuror înainte de a face un plan de apărare. Şi aveţi grijă, desigur, să nu vorbiţi despre acest lucru cu nimeni de la serviciu.

Ridic ochii spre el.

— Nu mai lucrez. Frank Hopper, directorul executiv al spitalului, mi-a cerut să-mi iau concediu. Nu ştiaţi?

Chipul lui se înroşeşte din nou.

— Nu.

În clădirea de peste drum, angajaţii îşi strâng servietele şi umbrelele, sporovăind pe grupuri, iar ziua lasă loc înserării. Cineva din biroul alăturat sau din spatele nostru râde. Apoi o uşă se trânteşte şi se lasă tăcerea.

— Deci asta e tot ce ştim, nu? întreb eu ştergându-mi obrazul cu dosul palmei.

— Vă voi anunţa de îndată ce am noutăţi.

Se ridică şi îşi pune sacoul. Mă ridic şi eu şi mă îndrept spre uşă înainte ca el să mi-o deschidă, apoi întorc capul şi mă uit în ochii lui.

— Pot să plec din oraş?

— Să plecaţi din oraş?

— Adică, am voie să părăsesc statul?

Marsallis are o clipă de ezitare şi pare că vrea să mă întrebe ceva, apoi îşi afundă mâinile în buzunar şi încuviinţează.

— Sigur că da. Dar ar trebui să lăsaţi un număr de telefon unde puteţi fi găsită.

Chiar când sunt pe punctul de a închide uşa în urma mea, Marsallis deschide din nou vorba şi mă întorc spre el.

— Fiul meu... Se opreşte, scoate mâinile din buzunar şi le împreunează pe piept. Fiul meu are şase ani acum. S-a născut cu o malformaţie congenitală. Traheea prezenta o îngustare şi a încetat să respire imediat după naştere. Are... a rămas cu o paralizie uşoară, cel mai probabil ca urmare a acelui episod. Dar fiul meu e încă în viaţă datorită faptului că un medic anestezist era de gardă în noaptea aceea.

Stă acolo privindu-mă, cu statura lui atletică şi zveltă, atât de plin de energie, cu diplomele lui proaspăt înrămate şi cu hotărârea neclintită de a străbate acest labirint medico-legal.

— O să vă anunţ unde mă puteţi găsi, domnule Marsallis, îi spun cât încă mai pot să vorbesc fără să-mi tremure vocea.

Lori e în culmea fericirii când îi spun că vin în vizită pentru câteva săptămâni, deşi e puţin mirată că sosesc chiar mâine. Chiar în timp ce vorbim îi spune Elsei să-şi mute lucrurile din camera de oaspeţi şi lui Neil să-şi ia jucăriile din cadă. Nu încerc să-i explic că nu e chiar călătoria de plăcere pe care o tot amân de atâta timp. Pun un scaun de bucătărie în dreptul dulapului şi trag valizele prăfuite de pe rafturile de sus. Efortul depus mă epuizează, de parcă peste noapte aş fi îmbătrânit cu zece ani.

Cu excepţia câtorva reprize scurte de somn şi a unui duş lung, nu mă odihnesc deloc. Îmi plătesc facturile, întrerup temporar livrarea ziarului şi verific poşta. Cel puţin nu am vreo pisică de dus la adăpost şi sunt dispusă să las singurul filodendron pe care îl am să se usuce. La şase dimineaţa, şoferul de taxi sună la interfon şi mă bulucesc pe hol cu bagajele, ieşind cu spatele ca să reuşesc să scot valiza. Tocul pantofului mi se încurcă în panglicile unei cutiuţe albe aflate pe preş şi mă împiedic, aproape căzând.

Am braţele aşa de pline, încât trebuie să împing cutia în lift cu piciorul, şi-mi scap poşeta când mă aplec să o iau de jos. Capacul de-abia se închide şi mirosul de ciocolată pe care îl emană se împrăştie în aer. Desfac panglicile argintii şi dau peste un tort mic de abanos; un lănţişor subţire de aur e lipit de învelişul lucios cu o floricică din glazură de ciocolată şi o parte din el este prinsă sub clapa unui plic sigilat. Îl deschid fără să deranjez priponul de ciocolată şi găsesc un pandantiv cu un safir roz şi un bileţel.

Cred că îmi plac aşa de mult torturile
pentru că au culoarea ochilor tăi.

24

Din aeroport, sun la biroul lui Charlie Marsallis şi las un mesaj cu numărul meu de mobil şi numărul surorii mele pe robot, pentru cazul în care procurorul înaintează acuzaţia cât timp sunt plecată. Al doilea număr pe care îl formez este cel al companiei de asigurări de malpraxis. După ce formez mai multe numere la care răspunde robotul şi care îmi fac legătura mai departe, ajung la mesageria vocală a lui Caroline Meyers-Yeager. Robotul mă anunţă că aceasta va lipsi mai bine de o săptămână de la birou, dar că asistenta ei va fi bucuroasă să mă ajute, sau că pot lăsa un mesaj după semnalul sonor. Încep cu un rezumat politicos al întâlnirii cu Charlie Marsallis şi închei cu o peroraţie înflăcărată despre şaradele avocăţeşti lipsite de etică, care este întreruptă brusc, chiar în toiul ei, de semnalul care mă anunţă că spaţiul digital alocat mesajului s-a sfârşit.

Motoarele cu reacţie luptă să se desprindă din gheara încleştată a gravitaţiei, o luptă căreia mă mir întotdeauna că-i supravieţuiesc, şi avionul începe să plutească mândru la opt mii de metri deasupra pământului. Pentru moment, nu sunt disponibilă pentru procurorii sau avocaţii acuzării. La mii de metri sub noi, Munţii Stâncoşi par a fi ferme şi deşerturi; Fluviul Colorado curge în cercuri perfecte verzi, ce par cusute peste întinderea maronie. Chiar înainte de a coborî, scot cutia albă de sub scaun, o deschid şi eliberez lănţişorul auriu din trandafirul de ciocolată de care era ataşat şi mi-l pun la gât.

Lori locuieşte într-o zonă de câmpie, la vest de Fort Worth, unde odinioară poposeau vitele, în drum spre calea ferată transcontinentală, iar coloniştii revendicau pământul indienilor înconjurându-l cu sârmă ghimpată. Acum se alocă fix câte un sfert de pogon de azalee şi stejari cioturoşi locuitorilor care se străduiesc să scoată din ţărână tufişuri verzi. Peluzele udate din belşug te invită să te zbenguieşti în picioarele goale până când soarele de Texas te goneşte în casă. Din clipa în care cobor din maşină, căldura se năpusteşte asupra mea ca o bestie însetată de sânge. Îmi taie pur şi simplu răsuflarea.

În spatele meu, fâsâitul unei stropitori îmi aminteşte de verile pe care le petreceam fugind prin dreptul jetului de apă. În cei doi ani de când nu am mai fost pe aici, casele de cărămidă şi stuc care se întindeau pe suprafeţe mari s-au extins spre orizontul plat, cerând mai mult spaţiu pentru numeroasele familii care şi le pot permite. Străzile sunt pustii.

— Te deranjează dacă te cazez în camera Liei în noaptea asta? N-am avut timp să pregătesc camera de oaspeţi – o folosesc ca birou şi sunt hârtii împrăştiate pe tot patul.

Când intrăm în casă, Lori se opreşte să adune de pe jos mănuşile de baseball, piesele de LEGO şi şosetele făcute ghem.

— Îmi cer scuze pentru mizerie. Eşti leoarcă de transpiraţie.

— Se pare că nu mai suport verile texane. Cred că am stat prea mult în nord, unde plouă tot timpul. Când te-ai tuns? Îţi stă bine.

Părul îi vine până la bărbie, întors la vârfuri, şi şuviţele se asortează cu pielea ei măslinie şi ochii ei negri. Îşi ciufuleşte părul scurt şi filat de la ceafă.

— M-am tuns în preajma Crăciunului. Mă vopsesc să mai acopăr părul cărunt, vezi? Acum parcă nu mai semănăm aşa de mult, nu-i aşa? Stai jos, mă duc să aduc nişte ceai cu gheaţă.

— Unde sunt ceilalţi? strig eu ca să mă audă din bucătărie.

— Neil e la o petrecere în pijamale şi am pus-o pe Elsa să o ducă pe Lia la piscină ca să pot face curăţenie – să fi văzut cum era acum vreo două ore.

Prin cameră sunt presărate dovezi ale traiului a cinci oameni, răsfirate ca nişte artefacte dezgropate ale gospodăriei americane moderne, un labirint de jucării de plastic şi haine de poliester, o abundenţă de sintetice. Lori aduce ceaiul cu gheaţă şi se instalează în faţa mea, în faţa unei măsuţe de cafea întinse, cu blat de sticlă, plină cu reviste de decoraţiuni interioare şi jurnale de imobiliare. Un joc Monopoly abandonat se răstoarnă pe podea când Lori aşază tava cu paharele aburite.

— De-abia aşteaptă toţi să te vadă. Elsa trepidează de fericire.

— Speram să vină la aeroport. Mă întreb dacă Lia o să-şi mai aducă aminte de mine – n-am mai văzut-o de când avea trei ani.

— Ne uităm tot timpul la poza ta. Te ştie.

Lori se ghemuieşte în fotoliu, cu picioarele sub ea, şi se uită atentă la cuburile de gheaţă care sfârâie în pahare, apoi din nou la

mine, zâmbind. Zâmbetul ei seamănă atât de mult cu al mamei noastre.

— Să te întreb cum o mai duci?

— Mai bine nu.

Iau paharul cu ceai şi mă concentrez să storc felia de lămâie, amestecând coaja galbenă a acesteia în ceai.

— Cred că acum nu-mi doresc decât să simt cei trei mii de kilometri care mă despart de Seattle. Îţi mulţumesc că m-ai primit aşa repede, pe nepregătite. Zâmbesc, ridicând privirea spre ea. Şi mersi şi că ai întrebat dacă ar fi cazul să mă întrebi cum o mai duc.

— Cu plăcere. Eşti *mereu* bine-venită. După o pauză de tăcere, adaugă pe un ton mai vesel. Să ştii că arăţi bine.

Mă pufneşte râsul.

— Nici vorbă! Sunt trasă la faţă!

— E adevărat că ai arătat şi mai bine. Probabil că n-ai dormit toată noaptea ca să-ţi faci bagajele şi să pui totul la punct. Nu vrei să tragi un pui de somn înainte să se întoarcă ceilalţi?

Simpla sugestie a surorii mele mă face să-mi dau seama cât de epuizată sunt. Străbatem holul, ai cărui pereţi sunt plini cu pozele alb-negru ale copiilor, până ajungem în dormitorul Liei – un altar închinat lui Walt Disney. Albă-ca-Zăpada, Frumoasa-din-Pădurea-Adormită şi Belle stau grămadă pe pernă şi le pun lângă pat înainte de a da la o parte pilota matlasată. Crăciunul trecut i-am făcut cadou un costum de prinţesă roz, din tul, cu pantofi cu toc lucioşi din plastic. Lori mi-a spus că s-a culcat îmbrăcată cu el săptămâni întregi, în ciuda faptului că dantela îi dădea mâncărimi.

Deasupra mea pluteşte un baldachin susţinut de patru stâlpi de lemn, iar pânzele cu volane sunt legate cu şnururi care seamănă cu cosiţele lui Rapunzel. Ce pat de vis pentru un copil de cinci ani, care adăposteşte minunea adormită într-un tărâm sigur, ferit de

ochii celorlalţi. Iau o carte supradimensionată cu ilustraţii de pe jos şi o răsfoiesc, aşteptând să mă ia somnul. Imaginile sunt clare, iar paginile au un chenar de iederă şi trandafiri căţărători care se împletesc. Văd corsaje şi balerini de dans brodaţi cu fire de aur în filigran. Fiecare poveste este despre binele care triumfă asupra răului, dragostea care alungă singurătatea şi se încheie cu o nuntă regală. Oare la ce vârstă am băgat de seamă că poveştile se termină întotdeauna cu o nuntă? La ce vârstă am început să pun la îndoială menirea nescrisă a vieţii unei femei?

Mă trezesc tresărind când Lia sare în mijlocul patului. Ţip, mă rostogolesc spre ea şi o gâdil pe burta care se simte pufoasă şi moale ca un aluat sub tricou. Ce bine mă simt că poate să mă ia în braţe în carne şi oase după ce am vorbit mai mult la telefon şi-mi cunoştea mai degrabă vocea decât chipul.

— Ce mare te-ai făcut, spun dându-i la o parte şuviţele de păr castaniu de pe faţă. Ochii ei sunt negri şi strălucitori ca două boabe de cafea. Înseamnă că mama îţi dă multe legume să papi de-ai crescut aşa de mult în doi ani.

— Hai afară, tanti Marie. Trebuie neapărat să-ţi arăt grădina mea secretă.

Se ridică în picioare şi mă trage şi pe mine, cu impetuozitatea unui copil de cinci ani.

Lori stropeşte carnea de pui cu sos barbecue, în timp ce Lia mă conduce afară, cu braţele ridicate deasupra capului ca să mă tragă de mână. Străbatem bucătăria şi ieşim pe uşa de plasă care se trânteşte în urma noastră. Terrierul lor se învârte pe loc ca să-i atragă atenţia Liei. Asfaltul e cald încă, emanând căldura acumulată de-a lungul zilei. Lia păşeşte cu agilitatea unei pisici printre spicele de iarbă răcoroase şi ţepoase; tălpile mă furnică, neobişnuite cu un astfel de contact cu pământul. Lia mă conduce în

spatele garajului, la o enclavă împrejmuită cu gard făcut din tomberoane şi decupaje care sugerează iarba. Aici se înalţă o piramidă de nisip, abandonată după o încercare recentă de artă peisagistică, proiectul uitat al unui adult, care s-a transformat în ţara minunilor pentru un copil. Ne aşezăm pe vine una lângă cealaltă, cu un aer complice şi moviliţa de nisip scoate la iveală castele şi şanţuri, lacuri Tupperware şi păduri din rămurele, serpentine şi tuneluri montane care se intersectează şi care au fost săpate de mânuţele ei. Peşteri de nisip adăpostesc soldăţei de plastic care se luptă cu balauri de cauciuc, şi ponei roz durdulii, cu coame albastre, mărşăluiesc înăuntrul unui ţarc împrejmuit cu un gard din creioane. Lia se ghemuieşte, aşa cum fac copiii mici, cu tălpile lipite de pământ şi genunchii strânşi la piept ca faldurile unui acordeon, o flexibilitate de care se bucură înainte ca aripile pelvisului să se deschidă pentru a putea purta un copil în pântece. O briză care aduce aer de seară umed, dar cald încă, se ridică din preeriile Texasului; părul ei subţire îi flutură în vânt şi îi intră în ochi, iar ea îl dă la o parte cu mâna strânsă pumn, aşa cum fac prinţesele. În lumina slabă a amurgului, pielea ei e pură, acoperită cu puf auriu, neîntinată încă de încercările vieţii care îşi vor lăsa amprenta pe fruntea şi pe bărbia ei. Întind mâna şi o mângâi pe faţă. La această vârstă, corpul ei este o maşinărie eficientă de reparaţii ale ADN-ului şi diviziuni celulare regulate, când se nasc generaţii noi de ţesuturi perfecte. În jurul vârstei de douăzeci de ani, maşinăria va începe să piardă lupta cu timpul, alunecând uşor pe panta bătrâneţii, cedând în favoarea generaţiei următoare.

— Aurora urcă în dormitor acum. Se schimbă pentru aniversare. E ziua ei.

— Văd, spun eu, ghemuindu-mă lângă ea în praf, până când picioarele încep să mă doară şi mă aşez turceşte. Câţi ani împlineşte?

— Şaisprezece. Asta e poneiul ei. E mic de tot. Are doar un an.

— Păi atunci ar trebui să o ajutăm să se îmbrace. O să poarte şi diademă?

Lia îi aranjează părul de nailon şi-i îndeasă o coroniţă lucioasă de staniol pe cap.

— Se mărită de ziua ei.

— Nu crezi că e cam mică să se mărite?

Lia se chinuie să o îmbrace cu o rochie minusculă albastră, luptându-se cu braţele rigide ale păpuşii. Respiră sacadat de fiecare dată când trage de material.

— Tanti Marie, tu când te măriţi? Mami spune că pot să vin şi eu la nunta ta.

— Aşa spune?

Întind mâna şi slăbesc betelia care se prinde cu adeziv şi care îngreunează munca Liei.

— Păi, cred că n-am găsit încă bărbatul cu care să vreau să mă mărit.

Lia îndeasă picioarele Aurorei în pantofi cu toc de culoarea nisipului şi o aşază în picioare înăuntrul castelului sculptat. Apoi se răsuceşte pe călcâie şi se uită la mine, mijind uşor ochii, deranjată de lumina soarelui care apune.

— Dar cauţi?

— Ce să caut?

— Un soţ.

Îmi cercetează serioasă chipul, curioasă de ce mătuşa ei admirată de la distanţă a pierdut din vedere un punct de referinţă atât de important. Mă pregătesc să-i dau o explicaţie despre

alegerile pe care o femeie din secolul douăzeci şi unu le face în viaţă, dar mă surprind cu un răspuns neaşteptat, asupra căruia n-am reflectat.

— Da, cred că-l caut.

Răspunsul pare să mai domolească tulburarea pe care i-am pricinuit-o în concepţia ei despre cursul firesc al vieţii. Apoi se încruntă uşor şi spune.

— Dar noaptea nu.

Zâmbesc la gândul că e atât de uşor să rezolv acest ultim puzzle despre lumea mea.

— Nu. E prea întuneric noaptea ca să-l caut.

Uşa de plasă se dă în lături şi Lia o rupe la fugă spre veranda din spate. Aurora şi poneiul ei sunt lăsaţi în voia nopţii. Lori aşază bucăţi de pui şi cârnaţi pe grătarul cu propan. Îmi întinde o Cola şi se instalează într-un şezlong, trăgând unul şi pentru mine alături. Căldura e mai uşor de suportat dacă nu mă mişc. Mă răcoresc plimbând doza de Cola pe faţă.

Mii de cicade încep să zumzăie când se lasă seara. Cântă la unison, ca o singură fiinţă, planând deasupra capetelor noastre ca o aură a cărei sursă nu este vizibilă. Cântecul lor îmi aduce aminte de verile când ne jucam desculţe pe câmpul din spatele casei – unde eu şi sora mea am îngropat odată un iepure sfârtecat, pe care îl găsiserăm în rugii de mure, victimă, se pare, a vreunui câine din vecini. Acum pe acel câmp s-a construit un centru comercial şi cântecul de împerechere al greierilor a fost înlocuit de radiourile maşinilor.

— I-am spus Elsei să se întoarcă până la cină, mă informează Lori, răsucindu-şi încheietura mâinii ca să se uite la ceas. Apoi clatină din cap şi continuă. Prietena ei cea mai bună are un frate după care i s-au aprins călcâiele.

— Da, am auzit de el. L-ai cunoscut?

— Nu. Dar l-am văzut şi îi dau dreptate. Jur, se întâmplă peste noapte. Slavă Domnului că măcar vorbeşte cu tine. Nu sunt sigură că aude ceva din ce-i zic eu.

Mă întind şi o iau de mână.

— Ţi-aş spune dacă aş afla ceva ce ar trebui să ştii. Promit. Nu cred că ai motive să-ţi faci griji.

Lori zâmbeşte strâmb şi-mi aminteşte de vremurile când, cu zeci de ani în urmă, mă şantaja cu vreun secret.

— Ştiu. Contez pe asta. Dar începi să-ţi faci griji pentru copii din ziua în care se nasc. Câteodată, când stau trează noaptea s-o aştept pe Elsa, care profită de timpul permis până la ultima secundă, mă gândesc cu jind ce bine ar fi să fie din nou copil, tânjesc după zilele când eu eram centrul universului ei, chiar dacă ştiu că e o dovadă de egoism din partea mea. E aproape o cruzime faptul că suntem programaţi genetic să ne iubim copiii cu atâta intensitate.

— Te deranjează telefoanele noastre?

Lori cade pe gânduri, ca o cunoscătoare într-un domeniu pe care eu nu-l pot înţelege prea bine.

— Dar aşa e cel mai bine, Marie. La vârsta ei, noi nu prea ne bucuram de prezenţa mamei în viaţa noastră. Ea are două mame. A fost un an greu pentru ea. Ultima afacere a lui Gordon a fost un eşec – peste jumătate din spaţii sunt încă goale. Apoi investitorul l-a lăsat baltă. Lucrul ăsta ne-a dat peste cap cu banii – acum eu îi ţin contabilitatea. Cred că pe Elsa a afectat-o mai mult decât pe noi, ceilalţi. E destul de mare acum ca să înţeleagă situaţia grea prin care trecem – ca să nu mai spun de reducerile de buget pe care trebuie să le facem pentru hainele şi cosmeticele pe care le vrea la vârsta asta.

— Nu-mi vine să cred, Lori. Nu mi-ai spus nimic.

Îmi aruncă din nou un zâmbet forţat.

— Supravieţuire prin negare. Funcţionează de fiecare dată. Şi-n afară de asta, ai avut şi tu grijile tale. O să ne descurcăm noi. Aşa sunt afacerile imobiliare – să-mi aduci aminte să te duc să vezi câteva dintre mallurile noastre abandonate cât stai aici. Dar trebuie să recunosc că ultimul eşec ne-a zdruncinat rău de tot.

Lori duce cutia de suc la gură şi soarbe cu zgomot. Lia se dă în leagăn făcându-şi vânt cu picioarele goale şi murdare de praf. Mi-e ruşine când văd de cât stoicism a dat dovadă Lori în încercările prin care a trecut şi cât de absorbită am fost eu de problemele mele.

Lori pocneşte un ţânţar însetat de sânge care pornise la vânătoare odată cu lăsarea serii şi care îi aterizase pe gât, apoi azvârle insecta zdrobită în iarba înaltă. Brobonele de sudoare îi lucesc pe carotida care pulsează ritmic. După o clipă de tăcere, se uită din nou la mine.

— Să nu pomeneşti nimic de faţă cu Gordon, da? Doar dacă nu cumva te bate gândul să-ţi deschizi vreun mall la ieşirea din Irving. Sunt sigură că aţi cădea la înţelegere. N-ar fi o slujbă la fel de sigură ca aceea de anestezist, dar ai putea să faci bani frumoşi din componente de calculator şi unghii false.

— Până la urmă, cât de grav e? Gordon îşi face griji pentru afacerea lui? Adică, vă descurcaţi totuşi, nu?

Lia mă priveşte din nou.

— Să spunem că e mai mare cererea de operaţii de lifting facial şi de apendicită decât de saloane de cosmetică şi pizzerii Domino. Trebuie să recunosc că simt lipsa femeii care mă ajuta în casă.

Alţi ţânţari o atacă şi ea se plesneşte, ferindu-se de ei. Apoi se ridică şi spune:

— Mă dau bătută – ţânţarii au învins. Hai să mâncăm înăuntru. Lia, hai la masă. Şterge-te pe picioare înainte să intri în casă.

În Seattle, întunericul care domneşte acum s-ar lăsa după ora nouă; vara, cinele târzii se iau când e încă lumină. Dar aici, mai aproape de brâul pământului, e aproape întuneric la 7.30. Lori aşază pe masa de lemn lăcuită un platou cu friptură de pui şi cârnaţi, încadrat de două sfeşnice de argint.

— Nu te deranjează farfuriile de carton, nu? întreabă ea, răsfirând pe masă farfuriile albe Dixie cu margini zimţate şi aprinzând fitilurile lumânărilor subţiri. Mie îmi place la nebunie. Cârnaţi la lumina lumânării – aşa ceva întâlneşti doar în Texas. Elsa trebuie să vină şi ea din clipă în clipă. Era cât pe ce să-şi anuleze toate planurile pe ziua de azi ca să stea acasă – asta da minune. Eşti idolul ei, să ştii, o femeie doctor care locuieşte într-un apartament luxos la oraş. Nu o casnică plicticoasă şi conservatoare ca maică-sa.

Încreţeşte din nas cu umor, un gest atât de caracteristic pentru ea, care îmi aduce aminte de o grămadă de experienţe pe care le-am împărtăşit. La fel cum ridică umărul drept ori de câte ori exagerează adevărul, sau cum îşi muşcă buza când e gânditoare, sau cum gesticulează când îşi exprimă părerea pe care de obicei şi-o susţine cu încăpăţânare în legătură cu ceea ce e bine sau rău pentru cei dragi. Mă copleşeşte un sentiment de apartenenţă, faptul de a cunoaşte atât de bine amprenta unică pe care o persoană o lasă asupra lumii, lucru care ne leagă precum simbolurile secrete ale clanurilor.

Uşa de la intrare se dă de perete cu un zdrăngănit de ciocănel de alamă şi Elsa năvăleşte înăuntru. Ştiu că e ea – are chipul surorii mele mai mici. Altfel, n-aş mai fi recunoscut-o, căci nu mai semăna deloc cu fata pe care am văzut-o acum doi ani. Nimic din silueta unduitoare a nepoatei mele nu se regăseşte la sora mea – amestecul miraculos de gene s-a îndepărtat considerabil de constituţia slabă

şi filiformă a descendentelor Heaton. O strâng în braţe atât de tare încât se desprinde de pământ, îmbrăţişarea ei îmi dă senzaţia de voluptate pe care o ai când te trânteşti pe o plapumă de catifea, călduroasă şi ademenitoare. Nu-i de mirare că Lori îşi face griji pentru ea.

— Tanti Marie! Doamne, ce mă bucur că eşti aici! Nu mi-a venit să cred când mi-a spus mama că vii azi. Clubul meu de majorete a trebuit să meargă la o spălătorie de maşini şi am fost nevoită să plec înainte să te trezeşti. Am făcut totuşi o grămadă de bani – peste două sute de dolari. Dar jur că mâine nu mai plec nicăieri. Ca să putem să stăm de vorbă. De fapt, trebuie să ies mâine-seară, dar numai pentru câteva ore.

Se vede că nu e conştientă de frumuseţea ei. Părul ud, probabil de la bătaia cu apă de la spălătorie, este prins neglijent şi fixat cu un creion ros. Tricoul i s-a lipit de piept. Doar vocea ei, partea care îmi este cea mai familiară, e copilăroasă încă. În rest, se vede limpede că este în pragul feminităţii şi ea nu pare să fie conştientă de acest lucru, ceea ce o face de-a dreptul încântătoare.

Lori, de cealaltă parte a mesei, ridică din sprâncene uitându-se spre mine.

— Bună, scumpo. Ia-ţi o farfurie şi aşază-te la masă. Ai mâncat ceva?

— Mă grăbesc, mamă. Sierra trece să mă ia în douăzeci de minute să mergem la mall. Vine şi Dakota.

Înşfacă un copan de pui de pe platou şi mă sărută. Miroase a loţiune de bronzat şi gumă Juicy Fruit.

— Sierra şi Dakota, comentez eu când Elsa iese valvârtej din cameră, în timp ce Lia o urmează ca o admiratoare înfocată. E vorba despre o familie sau o oră de geografie?

— Stai să-i auzi pe colegii din echipa de baseball a lui Neil. Mai că-ţi vine să zici că e vorba de un atlas geografic. Una peste alta, poate închiriezi o maşină şi o urmăreşti – să-mi spui şi mie ce se întâmplă la mall.

— Nu are un anturaj periculos, nu?

Nu trebuie să uit că, de obicei, aud doar versiunea Elsei.

— Mai degrabă cred că eu ar trebui să te întreb pe tine! Adică mă gândesc la mine, ce-aş fi făcut dacă aş fi avut un corp ca al ei la vârsta asta? Părinţii noştri au fost blagosloviţi cu două slăbănoage, fără piept, pe care nu le invita nimeni la dans. Ce s-a întâmplat cu gena de pubertate târzie a neamului Heaton? Poate că de vină sunt hormonii din lapte – îmi vine să-i dau să bea numai Cola. Se vorbeşte despre asta la întrunirile pretenţioase ale medicilor? întreabă ea în timp ce strânge farfuriile de carton de pe masă şi înnoadă şnururile roşii de plastic ale sacului de gunoi, trăgând de ele cu putere. Poate că o să am noroc şi Lia o să rămână mică.

— Când a trecut timpul? Tot anul cât am vorbit la telefon mi-o imaginam tot copil, spun eu, strângând paharele goale de plastic.

— Au trecut doi ani de când n-ai mai văzut-o, Marie. Doi ani de estrogen şi discuţii pe internet. Şi de Abercrombie şi Fitch – sau cine a hotărât că e indecent să-ţi acoperi buricul. Problema cea mai mare este că ea e încă un copil. Doar că nu mai arată ca un copil. Poate că era mai uşor când fetele se măritau de tinere – nu aveai timp să afli prea multe până plecai de acasă.

— Ştiu că glumeşti.

Ea ridică din umeri, începând să strângă masa.

— Normal că glumesc. De obicei. Sau cel puţin în cele câteva ore din zi când nu pare că m-ar urî. Şi noi ne certam des cu mama? Nu mi-o imaginez gândindu-se să instaleze un program de spionat ca să vadă cu ce ne ocupăm.

— Nu exista pe atunci aşa ceva. Ce te face să crezi că Elsa te urăşte?

— O, doar simplul fapt că jumătate din mesele noastre se sfârşesc cu lacrimi. Toate şerveţelele se consumă pe şters lacrimi, în loc să ştergem laptele vărsat cu ele. Am senzaţia că umblu pe un teren minat în preajma ei. Când îi dau peria pentru că presupun că n-a avut încă timp să se pieptene, ea izbucneşte în plâns.

— Lasă-mă pe mine să-l iau, mă ofer eu, luându-i sacul de gunoi din mână.

Lori oftează şi-i dă drumul.

— Îmi cer scuze. Ultimul lucru de care ai nevoie acum e să mă mai auzi şi pe mine plângându-mă. Dar adu-i aminte că mai există şi o altă versiune, nu doar a ei.

— Chiar asta şi fac. Şi-mi face bine să ascult problemele altcuiva. Vrei să-l duc afară, în spate?

— Nici nu ştiu cum e mai bine. Dacă-l las aici, începe să miroasă şi dacă-l scot afară, câinele o să-l rupă şi o să împrăştie gunoiul prin toată curtea. Şi tu credeai că doar doctorii se confruntă cu alegeri dificile. Viaţa mea e plină de dileme fascinante ca asta. Deocamdată bagă-l sub chiuvetă şi vino şi stai jos lângă mine. Vrei nişte îngheţată?

— Nu, doar puţină apă, spun eu îndesând gunoiul în găleata care dă deja pe afară şi întorcându-mă apoi lângă ea.

Lori împarte ce a mai rămas în caserolă în două pahare de plastic şi pune unul în faţa mea.

— Acum e rândul tău să te plângi. M-am săturat să mă aud văitându-mă.

— Crede-mă când îţi spun că e mai bine decât să mă asculţi pe mine, spun eu simţind cum mi se accelerează bătăile inimii, alertată că voi dezvălui faptul că acest coşmar prin care trec a luat

amploare şi a pătruns într-o zonă pe care o credeam rezervată doar autorilor de fraude şi scheme de investiţii necinstite, dacă nu hoţilor de rând.

Lori tace, trasând cu degetul cruciuliţe şi cerculeţe într-o grămăjoară de sare care se vărsase pe masă, apoi se apleacă spre mine, peste masă, şi-mi ia mâna într-a ei.

— Ştiu că n-ai plecat din Seattle doar ca să te bucuri de vremea frumoasă de vară de aici. Şi mai ştiu şi că la spitalul unde lucrezi nu se dau concedii suplimentare. Se întrezăreşte încheierea vreunui acord?

Clatin din cap şi mă concentrez asupra modelelor dantelate pe care le-a făcut Lori în cristalele de sare.

— Mai e cale lungă până acolo. Situaţia s-a complicat şi mai mult în ultimele săptămâni.

Lori aşteaptă să-i dau mai multe detalii, dar văzând că eu tac, mă întreabă:

— În ce sens?

Lori aşteaptă deschisă, pregătită pentru ceea ce urmează să-i spun.

— Am avut dreptate. Jolene avea o problemă la inimă. S-a descoperit la autopsie. Suferea de o coarctaţie a aortei – o strangulare în cel mai mare vas sanguin care pleacă de la inimă.

Lori geme şi-şi pune mâna la ochi.

— O, Doamne! Şi din cauza asta a murit?

— Nu ştiu. Nu cred. Dar partea adversă are acum un motiv să dea vina pe mine. Mi-a scăpat din vedere. N-am ştiut de existenţa malformaţiei înainte de a o anestezia.

— Dar ştia cineva? O consultaseră şi alţi doctori, nu? Ai spus că a stat mult timp prin spitale de la vârsta de trei sau patru ani, nu?

— Era retardată mintal – şi lucrul ăsta nu te face să bănuieşti automat şi o eventuală afecţiune a inimii. Mama ei nu mi-a pomenit nimic, cum c-ar avea probleme cu inima, când am vorbit cu ea înainte de operaţie. În fişa ei medicală nu există nicio consemnare a acestui fapt.

— Şi atunci, de ce cade vina pe tine? Şi-n plus, tocmai ai spus că nu eşti sigură dacă a murit din cauza asta.

— Aşa e. Adică, aş fi putut să montez un cateter arterial la început, dar, când privesc obiectiv situaţia, când o răsucesc pe toate părţile, tot nu cred că acest lucru îi justifică moartea.

Îmi strecor mâinile între genunchi, neştiind dacă să ies din cameră sau să-i mărturisesc despre cercetarea penală.

— Mai e ceva.

Mă opresc şi-mi muşc buza. Apoi zâmbesc forţat, un zâmbet care aduce mai degrabă cu o grimasă, şi adaug:

— Cred că nu sunt pregătită să vorbesc despre asta acum.

Lori pare atât de tristă, ca şi cum faptul că nu sunt în stare să-i împărtăşesc secretul ar fi eşecul ei.

— Cum rezişti la serviciu? mă întreabă ea cu duioşie în glas.

— Sincer?

Lori încuviinţează, îndemnându-mă să continui.

— De fiecare dată când mă prezint unui pacient, mă întreb dacă a auzit despre ce s-a întâmplat. Mă simt ca o escroacă. Nu mai pot să mă ocup de cazurile de pediatrie – nu mai pot să suport ideea de a-i spune unei mame că fiica sau fiul ei va fi în siguranţă cu mine.

Ridic din nou ochii spre ea şi văd îngrijorarea din privirea ei.

— O tot văd în faţa ochilor pe mama fetei. Îi văd chipul când am intrat în camera de aşteptare ca să-i spun ce s-a întâmplat, îmi tot imaginez că, dacă aş putea să vorbesc cu ea din nou, să aflu cum reuşeşte să supravieţuiască în urma unei asemenea tragedii, aş

putea cumva să repar greşeala. Nu s-o repar – ştiu că lucrul ăsta n-o să se întâmple niciodată – ci să preiau într-un fel o parte din durerea ei asupra mea.

Acum aproape c-am făcut-o pe Lori să izbucnească în plâns, împărtăşindu-i tragedia mea, ei, care este destul de tulburată în prezent. O văd luptându-se să găsească un răspuns, când se aude uşa garajului scârţâind pe şinele metalice şi tresărim amândouă. Lori se apleacă spre mine şi mă sărută pe obraz.

— Ia să-mi spui tu mie, Marie, cine are grijă de tine în tot timpul ăsta? Cu cine vorbeşti când te întorci seara acasă? mă întreabă ea, apoi se ridică şi se îndreaptă spre bucătărie, aranjându-şi părul ca să iasă în întâmpinarea soţului.

Uşa frigiderului se deschide şi se închide şi aud fâsâitul unei sticle destupate, apoi foşnetul hainelor care se freacă unele de celelalte. Murmurul în crescendo care răzbate din bucătărie e estompat de pereţi. După câteva clipe de tăcere, Lori se întoarce în sufragerie urmată de Gordon, care îmi este cumnat de şaisprezece ani.

— Bună, Marie. În sfârşit, primim o vizită la domiciliu de la doamna doctor. Ce mai faci?

— Minunat, spun eu, silindu-mă să zâmbesc. Minunat. Deşi mi-aş fi dorit să aduc cu mine ceva din clima din nord-vest.

— Trebuie neapărat să descoperiţi ce înseamnă sistemele de aclimatizare. Să vă mândriţi la fel ca noi, care construim case cu ferestre care nici măcar nu se deschid. Fără glumă. Mă bucur să te văd. Odraslele Heaton trebuie să-şi cunoască mai bine mătuşa cea deşteaptă. Trebuie să vii mai des, acum că liniile aeriene Southwest zboară până în Seattle.

Mă îmbrăţişează cu o mână şi trage scaunul din capul mesei, apoi se aşază rezemat de spătar şi-şi slăbeşte nodul de la cravată.

De când l-am văzut ultima oară, acum doi ani, burta lui Gordon a crescut cam direct proporţional cu ritmul în care a chelit.

Lori se aşază pe scaunul de lângă el şi-şi sprijină mâna pe braţul lui.

— Şi cum mai e în ţara somnului? încă te mai îndeletniceşti cu asta, nu? întreabă Gordon.

Lori tresare şi îl întrerupe.

— Gordon a fost dintotdeauna fascinat de meseria ta. Probabil din cauză că este îngrozit de anestezie, spune ea, mângâindu-l pe mână. Ţi-am păstrat ceva de mâncare, iubitule. Ţi-e foame?

Lori pune pe masă o farfurie plină cu fripturi la grătar pe care o încălzise la cuptorul cu microunde. Când Gordon se apleacă să ia o gură, văd cum îi pulsează artera temporală care îi traversează fruntea şi mă întreb oare ce valoare are tensiunea lui arterială.

— Nu sunt îngrozit de anestezie. Dar sunt sigur că Marie are de-a face cu o grămadă de oameni care ar prefera să fie oriunde în altă parte decât pe masa de operaţie, adormiţi. Nu-i aşa? întreabă Gordon.

Trag aer în piept pregătindu-mă să-i răspund, dar Lori schimbă din nou subiectul.

— Spune-i şi lui Marie despre ideea noului tău proiect, Gordy. Pe care vrei să-l începi pe proprietatea Holtman. M-am gândit s-o duc mâine acolo să vadă.

Gordon zâmbeşte cu gura până la urechi, apoi se uită la masa din lemn cu modele spiralate şi ridică mâinile deasupra suprafeţei lucioase, ca şi cum s-ar pregăti să dirijeze o orchestră, îşi drege glasul şi se încruntă, vădit fascinat de scenariul care i se derulează în minte.

— Imaginează-ţi că eşti artist, începe el în cele din urmă. Imaginează-ţi că eşti sculptor, cioplitor în lemn sau ţesător. Ochii i

se măresc cu fiecare imagine ce i se derulează în minte. Meşter de viori, olar sau... orice. Ai talent, continuă el încleştând pumnii. Şi viziune. Şi îndemânare. Poţi să creezi opere de artă unice, minunate. Îşi răsfiră degetele boante şi mă priveşte direct în ochi. Dar cum să-ţi faci meşteşugul şi să-ţi mai rămână şi timp, plus flerul de afacerist, ca să-ţi găseşti o piaţă de desfacere?

— Habar n-am, spun eu încercând să par optimistă în legătură cu ceea ce va urma. Nu m-am gândit la problema asta până acum.

— Normal că nu te-ai gândit, spune el, împungând cu degetul arătător blatul mesei. Voi, doctorii, sunteţi mereu prea ocupaţi să faceţi cumpărături de la Neiman Marcus, Saks Fifth Avenue sau alţii de genul. Dar poate din când în când mai dai şi pe la un târg să cauţi vreun suport de periuţă sau săpunieră din ceramică, sau te duci la o galerie de fiţe unde pictorul trebuie să-i decarteze patronului galeriei jumătate din preţ pentru comisioane, înainte să-i intre în buzunar vreun dolar. Am dreptate? Am dreptate?

Încuviinţez, aruncându-i lui Lori o privire iscoditoare. Ea se uită fix la paharul de plastic gol din faţa ei.

— Dar dacă ai putea să-i faci pe clienţi să vină la tine – în masă – şi nu unul, doi, dezorganizaţi, ademeniţi de o bucată de hârtie pe care o lipeşti pe un stâlp de telegraf?

Deschid gura să-i răspund, dar Gordon loveşte din nou cu palmele cărnoase în masă şi sfeşnicele de argint se clatină.

— Ia uită-te aici!

Deschid ochii larg, aşteptând continuarea, dar se dovedeşte că nu aceasta este reacţia fizică pe care spera ca viziunea lui să o provoace.

— Nu, uită-te sus! Sus! mă îndeamnă el, arătând cu degetul spre tavan.

Îmi dau ochii peste cap şi las puţin capul pe spate. Acum pare mai fericit.

— Scările urcă şerpuind printre terase şi balcoane. Scări de lemn, care se ramifică, se curbează şi te duc direct în atelierele, laboratoarele invenţiilor creative ale sutelor de meşteşugari, atât bărbaţi, cât şi femei, bineînţeles. Ia-o la stânga şi vezi un fierar care face suporturi unicate pentru lemne de foc sau de prosoape. Ia-o la dreapta şi vei vedea cum blana de capră de angora este dărăcită, vopsită şi cum din ea se ţese lână pentru un fular. În spatele tău, un puşti care imprimă dragoni şi unicorni de mătase pe zmei-cutie. Nu dom' le, n-o să găseşti aşa ceva la Neiman.

Mâinile îi cad din nou în poală, ca şi cum greutatea propriilor idei l-ar fi sleit de puteri.

Mă uit din nou la Lori şi o văd strângând din buze, dându-mi de înţeles că acum e timpul să răspund.

— Uau, Gordon! Ce idee! Ce idee minunată, vreau să zic! Ce frumos o să fie de Crăciun – cadouri făcute manual şi lucruri de genul ăsta. Mi-ar plăcea să văd locul cât stau aici.

— Şi mie mi-ar plăcea la nebunie să te duc să-l vezi. Dar nu pot. Căci nu există, zice el bătându-se uşor cu degetul peste vena şerpuită care îi pulsează pe frunte. E doar aici. Doar aici există. Până reuşesc să-i adun pe investitori, acolo o să rămână!

— Oricum, mi se pare o idee grozavă!

— Păi aşa şi e. Şi e o investiţie nemaipomenită pentru cine acţionează din timp. Investeşte bani în afacerea asta şi o să-i vezi înmulţindu-se vertiginos! Sunt sigur că aşa o să fie. Asta e meseria mea. Asta am făcut toată viaţa – doar ştii şi tu – şi afacerea asta e sortită succesului chiar de la bun început. Din faşă. Trebuie să te gândeşti la banii tăi ca la un meşter care lucrează să făurească un

unicat de o frumuseţe rară. Nu poţi să dai greş, dacă priveşti situaţia în felul ăsta.

— Sunt sigură că aşa e. Sună bine; dacă aş fi pregătită să intru în afaceri imobiliare, ar fi o ocazie de neratat.

— Am dat deja să mi se întocmească planul. Fondurile tale mutuale Dow Jones o să pară mărunţiş pe lângă profitul care o să iasă din afacerea asta.

Lori se ridică.

— Marie, mă duc să văd dacă ai prosoape curate şi săpun la baie. N-a dormit toată noaptea, Gordon. Nu cred că mai poate să se concentreze la cifrele tale acum.

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă ridică uşor de pe scaun.

— Mâine o să am mintea mai limpede, Gordon. Oricum, se pare că proiectul la care lucrezi e foarte interesant.

Mă îndrept spre scări, în timp ce Lori mă mână de la spate.

— Mai gândeşte-te. Dacă vrei să faci bani, trebuie să te implici de la început.

Şi spunând asta, Gordon scoate o pereche de ochelari pliaţi din buzunar şi deschide la rubrica de afaceri din *Star-Telegram.*

De îndată ce ne strecurăm în camera roz-bombon a Liei şi închidem uşa în urma noastră, Lori se aşază pe marginea patului cu baldachin şi ia o pernă mototolită în braţe.

— Ia spune, ce părere ai?

— O, Doamne, Lori. Nu-mi arde mie acum de investiţii imobiliare.

— Dar nu la asta mă refer. Ce crezi despre Gordon?

— Cum adică, ce cred despre el?

— Eu am impresia că o ia razna. Nu-mi vine să cred, bărbatul meu stă la masa din sufragerie şi-i bate apropouri cumnatei lui să-i dea un împrumut.

— Nu sunt sigură că asta era intenţia lui, Lori. S-a descurcat foarte bine în domeniul imobiliar de aici. Poate că ştie el ce vorbeşte.

Lori încuviinţează şi mijeşte ochii, aplecându-se spre mine, ca şi cum ar vrea să-mi împărtăşească un secret scandalos.

— Îţi spun eu, îţi cere un împrumut.

E adevărat că nu l-am mai auzit pe cumnatul meu enumerând atâtea adjective descriptive de când eram domnişoară de onoare la nunta lor, iar el băuse prea multă şampanie. Privirea lui Lori se pierde treptat într-un punct, peste umărul meu. Fiind doar un an şi jumătate diferenţă între noi, semănăm atât de mult, încât eram luate drept gemene – şi ea are aceiaşi ochi cu cearcăne adânci, prea mari pentru faţa îngustă, şi aceeaşi despicătură de abia vizibilă în bărbie. Dar mie tot mi se pare frumoasă. Însă pe chipul ei se vede oboseala care probabil că s-a imprimat şi pe faţa mea.

— Voi doi cum vă împăcaţi? o întreb eu. Nu mi-ai spus nimic despre cum faci tu faţă problemelor financiare pe care le aveţi.

Lori întoarce capul spre mine, cercetându-mi ridurile noi apărute din pricina grijilor şi a trecerii timpului.

— Bine. Doar am jurat că o să ne fim alături la bine şi la rău. El mi-a susţinut moralul când am avut nevoie. Acum e rândul meu.

Se reazemă de perete, împingându-şi perna la spate.

— Şi ce mai face prietenul tău, Joe? Tot aşa des vă vedeţi?

— Bineînţeles, Joe mi-e încă un prieten apropiat. O spun pe un ton destul de neutru, dar simt cum mi se încing obrajii. Cum de ţi-ai adus aminte de el dintr-odată?

— Mă gândesc mult la viaţa ta personală. Mi-am dat seama demult că, cu cât pun mai puţine întrebări, cu atât îmi dai mai multe detalii. Dar cum lucrul ăsta nu s-a întâmplat în ultimul timp, am decis să-mi bag puţin nasul.

— Chiar aşa de secretoasă sunt? Chiar şi cu tine?

— Da.

Izbucnesc în râs.

— Poate că o fac mai degrabă spre binele tău, decât din dorinţa de intimitate. Viaţa mea amoroasă e plictisitoare.

Lori mijeşte ochii, fără să se lase păgubaşă.

— Joe e singurul tip cu care te-ai întâlnit şi pe care nu l-ai descris ca fiind „drăguţ".

Îndoi picioarele şi-mi sprijin bărbia pe genunchi.

— Şi cum l-am descris?

— Nu-mi mai aduc aminte. Dar sunt sigură că ai folosit adjective cu mai multe silabe. Cum e posibil să lucrezi cu atâţia doctori bărbaţi şi să ai o viaţă amoroasă plictisitoare? Isuse, serialele despre relaţiile care se înfiripă între doctorii din spitale sunt interminabile.

— Majoritatea bărbaţilor de vârsta mea sunt însuraţi.

— Şi ce contează?

— Eşti foarte amuzantă. Dacă a rămas vreun bărbat necăsătorit la vârsta asta, de obicei există un motiv.

— Şi cum se face că Joe e necăsătorit încă?

Ridic din umeri.

— Nu e uşor să-ţi dai seama în ce ape se scaldă. Probabil că eu îl cunosc cel mai bine dintre toţi de la First Lutheran şi, cu toate astea, tot mă surprinde. Spune că vrea o relaţie, dar aleargă doar după femei pe care nu poate să le aibă.

— Seamănă cu tine.

Ridic capul.

— Trebuie să şi plătesc pentru şedinţa de psihanaliză? Hai, că nu sunt chiar aşa de rea. Doar că sunt ocupată. Am o casă minunată şi

un salariu bun. Nu am de ce să alerg după cineva să-i strâng şosetele murdare sau chiloţii de pe jos.

— Să aduni şosete murdare şi chiloţi te face să fii umilă, o calitate importantă şi o unealtă valoroasă care te ajută să te dezvolţi ca persoană. Aşa cred eu. Şi-n plus, bărbaţii învaţă să-şi adune şosetele dacă ai răbdare cu ei.

— Ai putea să dai un anunţ matrimonial oricând, dacă eşti aşa de pornită să mă vezi cuplată, îi spun eu zâmbind. Ce te face să crezi că Joe e tipul potrivit?

Lori continuă pe un ton mai serios.

— Faptul că erai fericită când te întâlneai cu el. Erai mulţumită, aşa cum nu te-am mai văzut de atunci. Pentru că Joe e cel care te face să roşeşti.

— Mi-e un prieten mult prea bun ca să pot să mă mai uit la el ca la un iubit, Lori. Nu ştiu cum să-ţi explic mai bine ca să înţelegi.

Acelaşi lucru mi l-am spus şi mie însămi de nenumărate ori. N-ar trebui să mi se mai pună un nod în gât sau să mi se mai accelereze pulsul. Îmi mângâi lănţişorul fin de care atârnă safirul, apoi îmi cuprind din nou genunchii cu mâinile.

— Iubitul tău ar trebui să-ţi fie şi prieten, Marie. Dragostea poate să fie în aceeaşi măsură o alegere pe care o faci sau o întâmplare.

— Asta nu prea sună a pasiune, nu?

— Alegerea vine după dragostea pasională. E latura durabilă – pe care nu ne-o prezintă nimeni în filme. Şi pentru cineva căruia îi place la nebunie să deţină controlul, ca tine, s-ar putea să se dovedească a fi partea cea mai bună.

— Mersi de compliment.

— Păi aşa şi eşti, Marie. E adevărat, aşa trebuie şi aşa vreau să fie doctorul meu de familie. Dar dragostea nu e o carieră. Nu e o diplomă pe care o câştigi sau o formulă pe care o iei dintr-un

manual. E plină de obstacole, cu bune, cu rele, dureroasă şi de neînlocuit. Nu există momente când ar fi mai bine să te laşi purtat de val? Uneori, cea mai frumoasă parte din viaţă se naşte atunci când pierzi controlul.

Mă întind să o iau de mână şi-i şoptesc:

— Dacă mă las acum purtată de val, Lori, n-o să mai fiu deloc capabilă să funcţionez.

Îmi strânge mâna într-a ei.

— Atunci, ce moment mai potrivit decât ăsta să fii alături de cei cărora le pasă de tine? Mă îmbrăţişează strâns înainte de a se ridica. Te iubesc, Marie. Mi-a fost dor de tine. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva şi odihneşte-te cât mai mult cu putinţă!

Lori închide uşa în urma ei şi curentul uşor de aer face baldachinul roz de tafta să fluture, ca bagheta magică a unei zâne. Îmi plimb limba peste buze şi simt gustul lacrimilor tăcute.

Dincolo de pereţii dormitorului Liei, zgomotul adidaşilor care urcă pe scări, al apei care curge în cadă şi glasul monoton al poveştilor de dinainte de culcare spuse în surdină descresc în sfârşit şi casa se cufundă în tăcere. La distanţă de aproape jumătate de continent, se află Joe, care probabil că abia s-a întors acasă de la spital. Mi-l imaginez tolănit pe canapea, cu un Chet Baker şi o bere rece în faţă, cu părul răvăşit şi ud de sudoare după ce a urcat cu bicicleta dealul abrupt Queen Anne. Sau poate că deja a adormit, strângând în braţe o pernă supradimensionată, aşa cum face el de obicei, şi cu cearşaful mototolit la picioare. Mă întreb dacă m-a sunat. Mă întreb dacă îi e dor de mine. Sau dacă ştie măcar că am plecat.

25

Deschid ochii în zori. Sunt de prea mult timp obişnuită să mă trezesc la primele ore ale dimineţii, aşa cum îmi cere serviciul, ca să pot dormi până mai târziu. Sau poate că ar trebui să spun fostul serviciu. Pentru a patra oară de când am pus piciorul în Texas, îmi verific mesajele de pe telefonul mobil. Îl închid şi-l deschid din nou ca să mă asigur că funcţionează. În colţul ferit de orice zgomot din casa surorii mele, cuibărită în patul de prinţesă al Liei, formez numărul de acasă, şoptind: „Ce s-a întâmplat cu tine?", apoi ascult vocea mea, înregistrată pe robotul telefonului, ca şi cum ar fi posibil să găsesc răspuns la întrebarea mea. Încercând să uit că e de-abia patru dimineaţa în Seattle, mă îmbrac cu un şort şi adidaşi, sperând să înăbuş protestele conştiinţei. Şi-n plus, poate că fiind o oră atât de matinală, n-o să mi se mai pară atât de cald.

Când mă întorc, văd maşina lui Gordon pornind-o agale spre birou. Cele două nepoţele şi nepotul meu s-au strâns la masă, uitându-se hipnotizaţi la televizor.

— Bună, copii! Ce mai face clanul în dimineaţa asta?

Neil rânjeşte cu gura până la urechi, lucru care mă încurajează, până când îmi dau seama că obiectul amuzamentului său este eroul de acţiune din desenele animate care zboară pe ecranul televizorului.

— Neil! Neil! A venit mătuşa Marie. Răspunde-i la salut, te rog, îl îndeamnă Lori, îmbrăcată într-un halat de baie pătat care e o mărturie a anilor de datorie maternă caracterizaţi prin secreţii fiziologice din abundenţă.

Desprinzându-se cu greu de forţa fascinantă exercitată de ecranul luminos care pâlpâie, Neil răsuceşte capul spre mine, până

când îi ocup destul din câmpul vizual ca să nu se mai poată concentra asupra altui lucru. Apoi sare de pe taburet şi se aruncă de gâtul meu.

— Mătuşă Marie! Mi-ai adus ceva?

— Neil! îl dojeneşte mama lui. Nu vrei să-i spui mătuşii Marie despre petrecerea în pijamale? Sau poate te ajută să-ţi repari bicicleta.

Sesizez aluzia ei. Speră să-i salvez podeaua garajului.

— Eu repar oameni, nu biciclete. De când te-am văzut ultima oară văd că te-ai ales cu julituri în genunchi. Ce ziceai, că ai fost la o petrecere în pijamale azi-noapte?

— Da. La Tyler acasă. O, mamă, Tyler a primit o piscină pe care o pus-o în curtea din spatele casei şi un rechin mecanic care înoată cu gura deschisă ca să te mănânce. A fost super! Nu putem să ne luăm şi noi o piscină?

— Nu astăzi, scumpule, spune Lori distrată, sortând teancuri de corespondenţă şi reviste, cu o cană de cafea în mână şi cu telefonul sprijinit între ureche şi umăr. Lasă receptorul sub bărbie şi-mi şopteşte: Scuze, termin imediat. Mă ocup de licitaţia de la şcoală... Două sute cincizeci, aranjaţi la mese de câte zece... Avem şi suc, Marie, dacă vrei... Nu, n-a fost niciodată vorba de o sută... Neil, dă de mâncare câinelui şi pune ceva pe tine... Dacă o să-mi trimiteţi meniul, aşa cum am cerut acum două săptămâni... Neil, acum am zis!... V-am mai dat *adr*esa. În funcţie de cui se adresează, Lori mişcă receptorul de la gură sub bărbie. Apoi închide şi spune: O, Doamne, nu e nici măcar opt şi deja am obosit. Stai jos, pun acum de cafea.

Trag un scaun şi mă aşez la masă. Mă simt lipicioasă după repriza de alergări. Lia se întinde să vină în braţele mele şi

trânteşte castronul de plastic cu cereale, dezlănţuind o cascadă de lapte şi orez expandat. Lori se sprijină de chiuvetă.

— Lia, te-am rugat să nu laşi castronul pe marginea mesei. Las-o pe Bella să intre în casă. Se pare că ai scăpat, Neil. Nu mai trebuie să-i dai de mâncare.

Apare şi Elsa. E îmbrăcată în pantaloni scurţi şi tricou. Mă sărută pe obraz şi-i face cu mâna lui Lori.

— Pa, mami.

— Stai aşa, unde pleci? Ştii că trebuie să stai cu ăştia mici după-amiază.

— Mă duc la o prietenă.

— Ce prietenă?

— Sierra.

— Nu te duci nicăieri îmbrăcată în halul ăsta!

— Dar ce-are? spune ea, ridicând tonul.

— Pantalonii sunt mai scurţi decât chiloţii. Te-ai uitat în oglindă cum îţi vin la spate?

Lori o răsuceşte pe Elsa, luând-o de umeri, şi o împinge spre uşă.

Rugăminţile Elsei se transformă în lacrimi înainte să iasă din camera de zi. Lia şi Neil se dau jos de pe scaun la primul scâncet al Elsei şi îşi găsesc refugiul în leagănul din spatele casei. Termin cafeaua şi torn o ceaşcă şi pentru Lori când o aud că se întoarce.

— Bine ai venit în lumea mea! Am sperat că putem să te mai cruţăm câteva zile până să vezi adevărul, spune ea, luând ceaşca de cafea.

Înainte de a se aşeza lângă mine, şterge un strop de lapte care se vărsase pe scaun.

— Te-ar ajuta cu ceva dacă m-aş duce să vorbesc cu ea?

— O, nu te deranja acum. E nervoasă foc. Dar tot se schimbă de haine.

Ţine ceaşca de cafea cu amândouă mâinile, coatele proptite pe masă şi se uită pe geam la cei mici care se joacă afară. Neil o învârte pe Lia până când părul i se ridică vâlvoi la spate. Câinele latră fericit la picioarele lui.

„Deh, asta înseamnă să ai o familie!" îşi spune în sinea ei, clătinând din cap, de parcă acest cuvânt ar fi atât întrebarea, cât şi răspunsul tuturor ghicitorilor din viaţa ei. Se uită din nou la mine, încercând să-şi dea seama în ce dispoziţie sunt.

— A sunat tata ieri-dimineaţă, înainte să ajungi aici.

Îmi îndrept umerii.

— I-ai spus că vin în Texas?

— Nu, spune ea ridicând expresiv din sprâncene. Eu nu i-am spus. Mi-am imaginat că s-ar putea să nu vrei să afle deocamdată.

Sunt aproape jenată de sentimentul de uşurare care mă încearcă.

— Mersi. Nu sunt sigură dacă o să pot să trec prin Houston de data asta, aşa că nu l-am sunat.

— Dar a făcut-o Lia.

— Ce-a făcut? întreb eu.

Lori mijeşte ochii ca şi cum şi-ar face curaj pentru ce urmează.

— I-a spus că vii. A răspuns la telefon înaintea mea.

Mă sprijin de spătarul scaunului şi rămân cu ochii în tavan. Lori mă lasă o clipă să mă obişnuiesc cu ideea, apoi adaugă:

— Ar vrea să te vadă, Marie.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu. Dar ştiu că şi-ar dori, spune ea, punând ceaşca pe masă şi aplecându-se spre mine. Ai putea să dai o fugă vreo câteva zile cât stai aici.

Apoi tăcem amândouă. Nu se mai aude decât râsetul Liei care răsună când se roteşte în leagăn.

— Când l-ai văzut ultima oară? întreabă Lori în cele din urmă.

— A trecut mult timp.

— Cât?

— Trei ani.

O văd cum îşi muşcă buzele ca să nu comenteze.

— Ştiu. Ştiu că ar trebui să merg să-l văd.

— A îmbătrânit mult în ultimul an, Marie. Am fost la el acum câteva luni. Gordon avea o întrunire acolo în mai şi m-am dus şi eu cu el. Nu mi-a venit să cred ce mult se schimbase de când îl văzusem ultima oară. Pare stors de vlagă, ca şi cum ar vrea să se dea bătut. Cred că într-o oarecare măsură asta se datorează şi faptului că este convins că o să orbească de tot în curând.

— Majoritatea celor care suferă de degenerare maculară nu orbesc de tot.

— Ştiu asta. Tu mi-ai spus. Aşa că i-am spus şi lui. Nu m-a lăsat nici măcar să-mi termin propoziţia. Cum să te mai trezeşti dimineaţa când nici măcar nu mai poţi să speri că ziua de azi poate să fie mai bună decât cea de ieri? O să cadă curând dacă mai rămâne acolo singur. O să cadă şi o să-şi fractureze şoldul sau o să se lovească la cap – asta dacă nu dă foc casei până atunci.

Mă foiesc pe scaun, uitându-mă la copiii care se caţără pe bara de sus a leagănului, în timp ce soarele dimineţii aruncă umbre ascuţite peste iarbă.

— Poate că asta e alegerea lui. Poate că preferă să se întâmple mai degrabă aşa decât să renunţe la libertate şi să se lase în grija altora. Avem noi dreptul să-i cerem să se mute?

Lori nu-mi răspunde imediat. Mă întorc spre ea, aşteptând.

— Nu ştiu, spune ea în cele din urmă, când tăcerea devine aproape stânjenitoare. Poate că nu e el cel care se luptă să găsească răspunsul.

Când mă vede că las capul în jos, continuă:

— Îmi pare rău, poate că n-ar fi trebuit să spun asta. Doar că... Lori ezită. Doar că în curând nu o să mă aveţi şansa să rezolvaţi problemele dintre voi.

Înghit în sec, reprimându-mi amestecul de furie şi frică pe care îl simt copleşindu-mă. O tiradă de cuvinte sfidătoare îmi vine în minte, dar ştiu că nu sunt, de fapt, adresate ei.

— Nu pot, spun eu clătinând din cap. A trecut atâta timp de când noi doi n-am mai avut o discuţie în adevăratul sens al cuvântului, încât simt cum mi se strânge stomacul când mă gândesc să mă duc acolo. Şi-n afară de asta, nu ştiu cât timp pot să lipsesc din Seattle.

Lori ascultă fără să comenteze, deşi observ la un moment dat cum strânge din buze.

— Nu încerc să te forţez, spune ea. Eu aş prefera să te avem aici, cu noi. Dar, mai ales fiindcă nu vrea să-mi spună nimic din ce-i spun doctorii, intervenţia ta ar putea să facă diferenţa. Cel puţin pentru mine. Şi pentru el. S-ar putea chiar să te asculte când îi dai sfaturi legate de sănătate. Lori lasă o clipă cuvintele să se sedimenteze, apoi adaugă pe un ton optimist: Nu faci mult cu avionul. Sunt zboruri din oră în oră.

Îmi las capul să cadă pe spătarul tare al scaunului şi rămân cu ochii fixaţi la lustră, unde un ţânţar se zbate în plasa transparentă a unui păianjen.

— Dumnezeule, Lori! O să mă mai gândesc.

— Mersi, Marie. Nu te-aş presa dacă nu mi-aş face griji că nu mai are mult de trăit.

Ridic capul şi mă uit la ea.

— Eşti chiar aşa de îngrijorată?

Ea încuviinţează, dar nu mai apucă să zică nimic, căci uşa de plasă se deschide cu zgomot. Neil dă năvală în bucătărie, trăgând după el un tomberon de plastic.

— Mami, unde mai găsesc unul la fel?

— Neil, e murdar. De ce l-ai adus în casă?

— Dacă mai fac rost de unul, pot să le pun aşa, unul într-altul, vezi? spune Neil împreunându-şi mâinile pâlnie. Ce submarin tare ar fi!

— Da, chiar aduce cumva cu un submarin. Uită-te în garaj. Dar spală-l cu săpun înainte să te bagi în el.

— Şi dacă aş avea o ţeavă mare, aş putea să fac şi-un periscop. Poţi să-mi dai nişte bandă adezivă?

Lori deschide un sertar plin de cupoane de cumpărături, şurubelniţe, aţă de pescuit, şi scoate o rolă mare de bandă adezivă gri.

— Poftim. Să o pui la loc după ce termini.

Lori pune cafetiera pe masă şi umple din nou ceştile, fără să bage de seamă urmele negre lăsate de tomberonul de gunoi pe care Neil îl târăşte după el, ieşind în curte.

Un minut mai târziu, Lori sare de pe scaun ca arsă, vărsând cafea neagră pe masă.

— Neil! Neil! Întoarce-te!

Neil urcă iar cu paşi apăsaţi treptele verandei, ajunge în dreptul uşii şi-şi lipeşte faţa de plasa de sârmă.

— Ce e?

— Ce ai de gând să faci cu submarinul?

— Să mă joc în el, spune Neil, nevenindu-i să creadă cât de lipsiţi de imaginaţie sunt adulţii.

— Şi nu cumva vrei să te joci în piscina lui Tyler?

— Ba da.

Lori deschide repede uşa, îl trage pe Neil înăuntru şi-l postează pe scaunul din faţa ei.

— Neil, spune ea aplecându-se, astfel încât faţa ei e foarte aproape de a băiatului. Promite-mi că nu o să faci niciun submarin din tomberoane şi că nici nu o să intri în el în piscina lui Tyler.

— Dar, mami...

— Promite-mi! Uită-te în ochii mei şi promite-mi! Scumpule, dacă te scufunzi în tomberoanele ălea s-ar putea să nu mai poţi să ieşi la suprafaţă. În fiecare an mor copii de la jocuri de genul ăsta.

— Dar nu se întâmplă nimic, mami. O să aibă şi o trapă.

— Neil, spune ea arătându-i ceasul de mână. Respiră adânc. Acum ţine-ţi respiraţia cât de mult poţi. Hai! Aşa. Continuă. Uită-te la secundar şi ţine-ţi respiraţia.

Faţa lui Neil, umflată ca un peşte balon, din roz devine roşie, apoi explodează, împroşcând cu salivă şi aer.

— Vezi, atâta timp ai la dispoziţie să desparţi două tomberoane lipite între ele înainte să mori în piscina lui Tyler. Ai priceput? Acum du-te şi pune tomberonul la loc, în spatele garajului.

26

Când mobilul sună în sfârşit, sunt la duş şi aproape să pierd apelul. L-am lăsat pe marginea policioarei şi, din cauza vibraţiilor, alunecă pe podea, unde zbârnâie într-o băltoacă. Mă reped spre el,

lăsând duşul să curgă în fundal, în timp ce apa mi se scurge din păr pe telefon.

— Alo, doamna doctor Heaton?

E Charlie Marsallis. Mă aşez pe capacul de toaletă. În jurul meu se formează o băltoacă alunecoasă. Încerc să par stăpână pe mine, calmă şi profesionistă, sau măcar să nu se citească în vocea mea că nu sunt nici măcar îmbrăcată. Cred că pulsul mi s-a dublat.

— Bună dimineaţa, domnule Marsallis.

— Bună dimineaţa. Ce mai faceţi? Sunteţi în Texas acum?

— Sunt în Fort Worth. Acasă la sora mea.

— Sper că aveţi parte de vreme mai bună decât avem noi în Seattle azi. Sau cel puţin mai caldă. Plouă şi acolo?

Închid robinetul de la duş, înşfac un prosop de pe raftul de deasupra toaletei şi mi-l înfăşor în jurul taliei.

— M-aţi sunat să vă interesaţi de vreme sau să mă anunţaţi că procurorul a înaintat plângerea penală?

— De fapt, chiar am sunat să văd ce mai faceţi.

Pare aproape amuzat de suspiciunea mea.

Mi-l imaginez rotindu-se în scaunul de birou, în timp ce cablul telefonului se încolăceşte peste dosarele mele. Are probabil părul răvăşit în toate direcţiile. E atât de diferit de Donnelly! Donnelly n-ar suna niciodată doar să vadă ce fac. Îmi muşc buzele şi mă aplec peste genunchi, luptându-mă să nu izbucnesc în plâns.

— Îmi cer scuze. Stau cu sufletul la gură. Aveţi noutăţi?

— O să sun la biroul procurorului imediat ce deschide ca să stabilim o întâlnire. Să ştiţi totuşi că lucrurile se pot mişca încet în sfera publică. Mai ales vara. S-ar putea să mai dureze câteva săptămâni până să avem ceva noutăţi.

— Da. Presupun că violatorii şi criminalii au întâietate. Ar trebui să mă bucure asta.

Vocea mi se stinge spre sfârşit.

— Lăsaţi-mă pe mine să-mi fac griji. Face parte din meseria mea.

Mă gândesc de câte ori le-am spus şi eu acelaşi lucru pacienţilor îngroziţi. „Lăsaţi grijile în seama mea", le spuneam eu înainte de a-i duce în sala de operaţie. Nu mi-am dat seama niciodată cât de goală poate să sune o astfel de pretenţie. Cel puţin, în meseria mea, pot să mă folosesc de puterea benzodiazepinelor şi a narcoticelor. Însă Marsallis trebuie să se bizuie pe cuvinte.

— Bine, şoptesc eu şi înghit, apoi continuu mai clar: Bine. Mulţumesc pentru telefon.

— O să vă anunţ de îndată ce am veşti.

Lori vrea să luăm prânzul la clubul din oraş. Virăm pe străzi flancate de case din cărămidă care se ivesc monstruoase din spatele arbuştilor tineri şi al copacilor subţiri care înoată în dreptunghiuri supradimensionate decupate în trotuar. Uşile de la intrare sunt făcute din sticlă sculptată şi casele sunt înalte, cu etaj, de parcă ar anticipa că locatarii vor lua proporţii gigantice de-a lungul decadelor viitoare. În curţile verzi sunt aruncate biciclete, mănuşi de baseball şi discuri abandonate în arşiţa amiezii. Lăsăm maşina în grija valetului clubului şi străbatem holul răcoros spre piscina a cărei suprafaţă vălurită luceşte în nuanţe de albastru orbitor. Lori pune mâna la ochi să se uite în jur şi cineva din sala de mese bate în geam.

— E Charlotte.

Îi face cu mâna şi mă apucă de cot să mă conducă înăuntru. Mi se strânge inima la gândul că va trebui să fac conversaţie cu prietenele lui Lori, dar o urmez la o masă unde sunt trei femei, proaspete ca nişte sucuri de fructe reci, îmbrăcate cu rochii pastelate, cu rujul asortat cu oja. Lori ne face cunoştinţă.

— Sora mea – medic anestezist, din Seattle.

— O, anesteziştii sunt doctorii mei preferaţi. De când mi s-a făcut anestezie epidurală la ultimul copil, nu m-am bucurat de nimeni mai mult ca de medicul anestezist. Deşi mi-aş fi dorit să fie femeie, spune Charlotte.

— Mulţumesc. Îm place să lucrez la cazurile de obstetrică.

Femeia din stânga ei adaugă:

— Trebuie să fie un sentiment minunat să pleci acasă în fiecare seară ştiind că ai îmbunătăţit viaţa cuiva. Toată lumea îşi alege cu mare grijă chirurgul, dar, în realitate, medicul anestezist e cel care te ţine în viaţă. Fiica mea vrea să se facă economistă – aş vrea s-o conving să ia în consideraţie şi medicina.

Charlotte adaugă:

— Lori e una dintre persoanele mele preferate din acest oraş. Ea face aproape toată munca Asociaţiei de Părinţi – dacă ar plăti-o, ar fi acum o ditamai doamna. Cât plănuiţi să staţi în Fort Worth?

— Doar câteva zile. Mă bucur că petrec puţin timp cu nepoţii mei. Mă scuzaţi, vă rog, o clipă?

O las pe Lori să discute mai departe cu prietenele ei şi străbat coridoare cu gresie de marmură în căutarea toaletei, unde îmi trec peria prin păr şi mă rog să nu-mi ceară să iau prânzul la masa lor. Nu cred că aş rezista o oră întreagă încercând să evit orice referire la viaţa mea profesională recentă. Mă aplec spre oglindă să-mi împrospătez rujul şi încremenesc cu el în mână. Arăt atât de normal! Aproape că mă şi sperii. Aproape că mă aştept ca secretul meu să mi se întindă pe faţă, ca o pată.

Mă gândesc întruna că dacă Bobbie Jansen s-ar fi născut în rândul acestor femei, ar fi mers la şcolile particulare la care au mers acestea, dacă ar fi făcut parte din cluburile, cercurile lor şi dacă ar fi mers la aceeaşi biserică ca ele, dacă ar fi avut posibilitatea

să poarte aparat dentar de mică şi dacă şi-ar fi făcut manichiura la salon cu regularitate, s-ar fi descoperit probabil pe sine, înflorind în inima Americii suburbane. Chiar şi acum, aceste femei s-ar purta frumos cu Bobbie dacă ar cunoaşte-o şi dacă ar afla despre pierderea pe care a suferit-o. Acestea şi-ar feri politicos privirea de la unghiile ei rupte şi rochia demodată, ar fi poate destul de amabile încât să-i ofere de lucru, cum ar fi să le facă menajul sau să aibă grijă de grădinile lor sau de copiii bine hrăniţi. Şi apoi mă opresc, auzind parcă judecata aspră la care m-ar supune.

Când mă întorc, văd că Lori se aşezase la o masă în partea cealaltă a sălii.

— Îmi cer scuze, probabil te-am pus într-o situaţie stânjenitoare. Mă simt ca şi cum nu mai ştiu să mă port în societate.

Lori despătureşte şervetul şi îl aşază în poală, luându-mi partea.

— Mereu ai fost aşa de aspră cu tine însăţi sau ai început din facultate? Aş vrea să te vezi prin ochii celorlalţi.

— Prin ochii celorlalţi? Poate că ar trebui s-o întrebăm pe mama lui Jolene ce părere are despre mine.

Lori îmi acoperă mâinile cu ale ei şi mâinile noastre rămân împreunate în mijlocul feţei de masă albe.

— Marie, de când eşti doctor? De unsprezece-doisprezece ani, nu? Ăsta a fost un incident, unul singur. O pacientă din mii de pacienţi. Nu lăsa întâmplarea asta să-ţi distrugă încrederea în tine. Eşti un medic anestezist bun.

— De unde ştii? Ştiu că spui asta ca să mă faci să mă simt mai bine, pentru că mă iubeşti. Cum ai putea tu să ştii dacă sunt sau nu o doctoriţă bună?

Clatin din cap, aproape provocând-o să-şi apere încrederea pe care o are în mine.

— Fac şi eu greşeli. Şi chiar dacă nu pot să-mi dau seama care a fost cauza morţii, poate din cauza inimii sau poate nu, e posibil ca greşelile pe care le-am făcut să fi provocat moartea fetiţei.

Îmi eliberez mâinile dintr-ale ei şi le las să alunece încleştate în poală. Îmi aduc aminte de un profesor oncolog din facultate. Era din India şi avea acel accent muzical britanico-indian. Toată viaţa lui nu făcuse altceva decât să otrăvească oamenii cu citostatice în speranţa că va stârpi cancerul, retrăgându-se la timp pentru ca pacientul să nu moară pe când se afla în grija lui. I-am spus că n-aş putea niciodată să-mi aleg ca specializare oncologia, căci nu aveam destul curaj să iau în fiecare zi deciziile pe care le lua el. El mi-a răspuns: „Ca să fii un medic excelent, trebuie să accepţi posibilitatea eşecului. Un doctor care se consideră infailibil, este foarte periculos". Aşa că, iată-mă acum confruntându-mă cu propria capacitate de a greşi.

— Doamne, dacă ai şti ce întorsătură a luat procesul în ultima vreme, îi spun lui Lori.

— Aş şti dacă mi-ai spune, zise Lori, rezemându-se de spătarul scaunului, ca şi cum ar fi avut toată ziua la dispoziţie să mă asculte.

— Avocatul cel nou mi-a cerut să nu vorbesc cu nimeni despre asta. Nu sunt sigură că e valabil şi în cazul surorilor, dar n-aş vrea sub nicio formă să te expun acuzaţiei de sperjur.

— Avocatul cel nou? Sprâncenele i se ridică a mirare sub şuviţele care îi cad pe frunte. Ce s-a întâmplat cu tipul care avea biroul care dădea spre Munţii Olympic?

— Îmi plac la nebunie detaliile pe care ţi le aminteşti. De fapt, acum că nu mai e implicat în povestea asta, mă întreb dacă priveliştea splendidă care se vedea de la fereastră nu era cel mai bun lucru pe care îl avea de oferit.

— Şi avocatul ăsta nou ce are de oferit în plus?

— Poate doar faptul că biroul lui e mai aproape de pământ.

Şi că pare să vadă în mine mai degrabă o fiinţă umană decât iahtul pe care şi l-ar cumpăra cu banii mei. E posibil ca el să aibă la fel de multă nevoie de cazul meu cât am eu de apărarea lui. Uite ce e, nu încerc să-ţi dau răspunsuri evazive. Încerc doar să mă distanţez de situaţie. Vezi cum faci să mă ţii ocupată ca să n-am timp să mă gândesc la ale mele, ne-am înţeles?

— Lucru greu de realizat, ştiind ce fel de om eşti.

Chelnerul vine şi ne ia comanda. Lori îi cere să ne aducă şi câte un pahar de Sauvignon blanc. Când soseşte comanda, Lori ridică paharul şi-l ciocneşte de-al meu.

— La mulţi ani!

— Sărbătoreşti ceva? De măritat, ştiu că te-ai măritat primăvara.

— Este aniversarea părinţilor noştri.

Arunc o privire la ceasul de mână.

— O, Dumnezeule, ai dreptate! Uitasem cu desăvârşire. Împlinesc patruzeci şi şapte de ani de la căsătorie, nu-i aşa? Da, exact. Patruzeci şi şapte de ani. Şi totuşi, au avut o căsnicie frumoasă, nu?

— Aşa e. Câteodată sunt şi invidioasă.

— Te întrebi vreodată dacă n-ar fi fost mai fericiţi dacă n-ar fi avut copii? Cel puţin tata. Ştiu că mama ne voia, dar... a existat o legătură între ei care o depăşea mult pe cea dintre părinţii obişnuiţi.

Lori a căzut pe gânduri, poate cuprinsă de un fel de revelaţie maternă.

— Mama ar fi mândră de tine. Sper că ştii asta.

Mi-l imaginez pe procuror semnând acuzaţiile penale ce mi se aduc şi îmi scapă fără să vreau un hohot de râs disperat.

Lori continuă:

— Aşa e. Tu semeni aşa de mult cu ea. Îţi păstrezi calmul în situaţii de criză. Îţi place intimitatea. Vrei să faci lumea mai bună. Uneori mă întreb dacă mama nu s-ar fi făcut oare doctoriţă dacă s-ar fi născut mai târziu.

— Ţi-l imaginezi pe tata însurat cu o doctoriţă? Să-şi gătească singur sau să-şi spele rufele?

— Nu, cred că n-ar face asta. Dar ştiu că e bucuros că are o fată doctor.

Sorb o gură de vin şi aşez cu grijă paharul de cristal în faţa farfuriei.

— Aş fi vrut să fie bucuros că mă are cu mult înainte de a ajunge doctoriţă.

— Te iubeşte, Marie. Mereu te-a iubit. Numai că nu prea se pricepe s-o arate.

— Ei bine, poate că şi eu am obosit să mă străduiesc s-o descopăr.

— Ştii, mi-ai spus odată – abia începuseşi practica pe pacienţi, să fi fost în anul al treilea de facultate? mi-ai spus că va trebui să înveţi să nu mai fi aşa de sensibilă odată ce ajungi doctoriţă. Că va fi nevoie să-ţi înfrânezi sentimentele ca să poţi să ai grijă de bolnavi şi muribunzi. Şi când s-a îmbolnăvit mama şi tu ai stat cu ea, îmi amintesc cât de mult îmi doream să mă detaşez de durere. L-ai susţinut atât de mult pe tata atunci! Pe amândoi, de fapt. Ne-ai ajutat să depăşim momentul.

Îmi amintesc că am vorbit cu ea despre asta acum aproape cincisprezece ani. Îmi amintesc sentimentul naiv de putere pe care îl simţeam imaginându-mi atâta maturitate emoţională. Când am început facultatea, am avut câteva cursuri despre preţul pe care fiecare trebuie să-l plătim pentru că ne amestecăm în consecinţele

inevitabil fatale ale proceselor biologice – separarea şi reorganizarea continuă a substanţelor chimice când evoluează de la viaţă la mineral şi apoi într-o nouă viaţă. Ar fi cu adevărat un miracol înfricoşător dacă dragostea şi pierderea n-ar trebui să facă parte din acest proces. Încuviinţez.

— Eram destul de naivă încât să cred că avea să fie un lucru pe care ţi-l puteai impune prin voinţă. Ca un buton pe care să apeşi şi să controlezi emoţiile după bunul plac. Dar te trezeşti într-o bună zi şi descoperi ziduri noi înlăuntrul tău.

Lori mă priveşte o clipă în tăcere, apoi spune:

— Poate că acum este unul dintre acele momente când trebuie să descoperi cum să dărâmi zidurile astea, Marie. Oamenii se pot schimba la orice vârstă. Chiar şi tata. Dar n-ai cum să-ţi dai seama de lucrul ăsta dacă nu ajungi să vorbeşti cu el.

Chelnerul ne aduce mâncarea, oferindu-ne scuza perfectă pentru a schimba cursul conversaţiei spre subiecte mai superficiale. Iau o gură de vin şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că din toată familia asta dezbinată mi-a mai rămas sora mea, o persoană care poate să fie sinceră cu mine. Cineva care poate să creadă în mine mai mult decât pot eu în acest moment.

După ce luăm masa, valetul ne aduce maşina şi Lori îi înmânează o bancnotă împăturită.

— O să-mi fie dor de asta, oftează ea. Poate mai mult decât de femeia care mă ajuta în casă.

Simt catarama de la centura de siguranţă cum îmi arde pelvisul şi cauciucurile maşinii scârţâie pe asfaltul înfierbântat. Pe măsură ce ne deplasăm, verdele fosforescent al terenului de golf lasă loc mallurilor.

— Ai prietene drăguţe, Lori. Îmi pare rău că n-am stat de vorbă mai mult. Se vede că ţin la tine.

— Sunt norocoasă, ştiu.

— Nu prin noroc îţi câştigi prietenii.

— Ce mai face prietena ta obstetriciană? Karen parcă o cheamă, nu?

— Karen Leece. E bine. Nu ştiu cum reuşeşte – munceşte cel puţin şaizeci de ore pe săptămână şi nu pot să zic că soţul ei o aşteaptă acasă cu masa pusă.

— Îmi aduc aminte când am făcut cunoştinţă.

Când Lori era gravidă cu Lia, a venit în Seattle să mă vadă şi au apucat-o contracţiile Braxton-Hicks. Am dus-o la Karen la cabinet.

— Avea mâini calde.

— Şi inima la fel.

— Nu, la propriu vorbind. Avea mâinile neobişnuit de calde. Chiar am făcut o remarcă în sensul ăsta şi mi-a spus că le ţine în apă fierbinte câteva minute înainte de fiecare consultaţie. Imaginează-ţi! Pe vremurile astea! Probabil că pierde zilnic timpul alocat unei programări şi asta doar ca să se simtă pacientele mai confortabil.

Lori se strecoară prin trafic cu agilitatea imperturbabilă de care ai nevoie ca să supravieţuieşti kilometrilor întregi de autostradă care leagă Dallasul de suburbiile în dezvoltare din Fort Worth. Lori trece în viteză printre două camioane masive, îndreptându-se spre o rampă de ieşire care nu mi-e cunoscută. După vreo cinci viraje, parcăm lângă un câmp presărat cu blocuri din beton armat şi stâlpi de lemn de care sunt arborate steaguri portocalii de plastic toropite de arşiţa după-amiezii târzii.

— Unde suntem?

— La Fine Furs, Lord & Taylor, chiar în centru, cred. Asta e ultimul proiect al lui Gordon. Deşi se pare că doar avocaţii îşi vor lua banii pe el. E în faliment înainte de a fi ridicat.

Se apleacă, ia o mână de moloz şi aruncă bucăţile de beton într-o plăcuţă de metal care anunţă opulenţa şi strălucirea care ar fi trebuit să se regăsească în acest loc.

— Bingo, exclamă Lori când o pietricică nimereşte chiar centrul plăcuţei. Asta e pentru economiile de facultate. Şi asta – spune Lori şi azvârle cu atâta putere încât mă feresc din instinct când pietricica ricoşează spre noi – e pentru aproape toate economiile noastre pentru pensie şi a doua ipotecă pe casă.

Mă aplec şi iau o grămăjoară de pietre prăfuite pe care le arunc în plăcuţă. Lori mă ia de mână şi spune:

— Se vede că n-ai luat lecţii de softball în ultimul timp. Răsuceşte mâna, scumpo! Nu e un buchet de mireasă! Cu cât arunci mai tare, cu atât te simţi mai bine.

Pentru următorul atac, iau de jos o piatră de mărimea unei mingi de golf şi îmi iau avânt, apoi o arunc cu forţă. Mă dezechilibrez serios, dar Lori mă prinde rapid. Răsplata pe care o primesc este o crestătură destul de mare în mijlocul plăcuţei pe care scrie „Restaurant Select". Zăngănitul plăcii mă face să zâmbesc.

— Acum, spune Lori, de câte ori o loveşti, concentrează-te asupra unui lucru care te nemulţumeşte.

Respiraţia i se taie când aruncă altă piatră.

— Asta a fost pentru consultantul care l-a convins pe Gordon că NASDAQ era într-o stare deplorabilă – cum nu mai fusese vreodată.

Izbucneşte în râs şi se apleacă să mai ia nişte pietre de jos.

— Uite, Marie. Ia şi aruncă câteva pietre în avocaţi.

Azvârl o mână de pietricele în numele lui Donnelly. Mă simt cuprinsă de un sentiment de răzbunare şi purificare.

— Acum înţeleg de ce toate plăcuţele sunt găurite, spun eu. Asta e pentru expertul care a depus mărturie. Să putrezească în costumul lui Brooks Brothers! Şi asta – duc braţul în spatele urechii, ţinând strâns în mână un bolovan, asta e pentru rânjetul de pe faţa lui Darryl Feinnes.

Piatra răsună pe plăcuţa de metal şi ecoul se propagă peste câmpul plin de găuri ca sunetul care anunţă că s-a câştigat un premiu la un carnaval. Lori se ţine cu mâinile de burtă de atâta râs şi mă ia în braţe. Şiroaie de sudoare mi se preling pe faţă, sudoare şi lacrimi la un loc, şi nu-mi dau seama dacă plâng de atâta râs sau de disperare. Dar nu contează, căci fiecare dintre cele două extreme e mai bună decât să fii impasibilă. Ne aşezăm pe capota maşinii şi Lori îmi dă un şerveţel.

— Poftim. Ţi s-a întins rimelul, spune ea, luându-mi-l din mână şi ştergându-mă pe faţă. Şerveţelul a devenit gri, murdar de praful de şantier. Ştii, înseamnă foarte mult pentru mine că ai venit aici. Acum, vreau să zic, când ţi-e greu. Înseamnă mult pentru mine că locul ăsta reprezintă un liman unde te simţi în siguranţă. Cel puţin sper că pentru asta ai venit.

Ea e singura fiinţă de pe pământ cu care împărtăşesc aceeaşi istorie şi zestre genetică, în modul cel mai profund cu putinţă. Oricât de diferite ar fi drumurile pe care a luat-o fiecare din noi, ştiu că nu aş putea să fiu mai apropiată de altă fiinţă umană decât de ea. Rămânem un timp tăcute; lumina soarelui prinde nuanţa de auriu-închis a după-amiezii târzii. Lori se dă jos de pe capotă şi porneşte peste terenurile cu pietre, scoţând din pământ unul dintre stâlpii cu steag portocaliu.

— Îţi mai aminteşti când am călărit prin lanul de porumb? Erau caii unei prietene de-a ta. Atunci am găsit nişte ţăruşi de topograf.

— A, da. Erau caii lui Mary Ann Coker.

Tatăl ei avea un teren în estul Dallasului. Porumbul crescuse înalt „până la ochiul elefantului", cum spune şi cântecul. Alergam toate trei călare pe cai, fără şa, de-a lungul unui drum de ţară care ducea în pădurea cu iarbă înaltă, iar sudoarea calului şi a noastră lăsau urme ovale alunecoase şi închise la culoare pe spinările animalelor, în timp ce hăţurile spumegau. Terenul era la marginea Dallasului, pe atunci un altfel de oraş, mult mai tânăr, din centrul căruia se vedea linia orizontului şi unde barăcile vechi, arse de soare, aşteptau buldozerele şi cimentul. Am tot mers prin porumbul care foşnea ca o simfonie de frunze uscate şi am ajuns într-o curte unde erau trei căsuţe fără etaj, iar jaluzelele lor gri ascundeau urme de vopsea albă.

Un negru bătrân se legăna în balansoar pe veranda cea mai apropiată. A ridicat mâna să ne salute, de parcă ne aştepta.

— 'Seara!

În pragul uşii a apărut o femeie, învăluită în semiobscuritatea din casă. Şi acolo, în luminişul din lanul de porumb, ca un scurtcircuit în cursul liniar al timpului, ne-am salutat unii pe alţii şi am mers mai departe.

În drum spre grajduri, am traversat, acum îmi amintesc, un lot mic din cimitir. Pe pietrele funerare nu se mai vedea nimic, căci fâşii de muşchi crescuseră peste ele, astupând numele celor care fuseseră odinioară bunici şi copii care nu mai putuseră să lupte cu boala. Tot drumul spre casă am scos ţăruşii de topograf şi i-am azvârlit la întâmplare pe câmp. Semănau cu nişte copii care ridică mâinile din valurile mării.

— Nu m-am mai gândit la asta de ani de zile, spun eu. De zeci de ani, cred. Unde eram?

— Pe lângă Greenville Avenue. Eu şi Gordon am mers la cineva la cină în acea zonă acum vreo doi ani. Acum în mijlocul cimitirului e un restaurant Hooters.

— Şi ce o să se întâmple cu terenul ăsta? întreb eu. Gordon a pierdut orice drept asupra lui?

Lori ridică din umeri.

— Nu l-am mai întrebat în ultimul timp. Nu ştiu, poate c-ar trebui să-i prescrii o reţetă pentru antidepresivele alea noi. Nu e adevărat că vindecă aproape orice?

— Te ajută şi el cu copiii?

Lori clatină din cap şi-şi îndeasă cămaşa între genunchi, uitându-se lung la plăcuţele ştirbite şi rupte care îi făgăduiau siguranţa financiară.

— Câteodată stau trează noaptea şi mă hotărăsc ca, începând de a doua zi, să nu mai dădăcesc pe nimeni să se îmbrace, să urce în maşină, să-şi ia pachetul, să-şi facă temele. N-o să mai folosesc cuvintele „scoală-te", „adună-ţi hainele de pe jos" şi „grăbeşte-te". O să-mi ţin gura, o să stau deoparte să văd dacă toată familia o să se năruiască într-adevăr.

— Îţi imaginezi ce o să se întâmple?

— Păi, fie Departamentul de Sănătate sau Protecţia Copilului o să mă bage la închisoare în câteva săptămâni, fie voi descoperi că ştiu să-şi poarte de grijă la fel de bine şi fără mine. Şi nu sunt sigură care dintre variantele astea mă sperie mai mult.

— Nu e uşor să faci ce faci tu. Să fii mamă. Mai greu decât sunt eu în stare să apreciez.

— E greu, dar şi frumos. Însă eu nu salvez vieţi în fiecare zi ca tine.

Zâmbesc amabilităţii pe care mi-o arată.

— Ba tu salvezi vieţi.

Lori mă strânge de mână şi şopteşte:

— O să ţi se întâmple şi ţie, Marie. Mai e încă timp.

O strâng şi eu de mână cu putere şi simt că mă podidesc lacrimile.

— Îţi vine şi să râzi. Anestezia e plină de algoritmi, planuri pe care trebuie să le urmezi în caz de urgenţă ca să nu te trezeşti într-o situaţie fără ieşire, când nu mai poţi să salvezi pacientul. Mă opresc o clipă şi-mi şterg ochii. Ar fi trebuit să procedez la fel şi cu viaţa mea. Cum de am uitat s-o fac, undeva, pe parcurs?

Când rostesc aceste cuvinte, ochii lui Lori se umezesc şi mă îmbrăţişează, legănându-mă uşor.

— Lori?

Ea îşi ridică privirea spre mine, gata să accepte orice ar urma.

— Cred că ar trebui să plec la Houston.

— Bun, încuviinţează Lori, atât pentru ea, cât şi pentru mine, apoi mă îmbrăţişează din nou. Cred că e o idee foarte bună. Când vrei să pleci?

— Păi, n-aş mai pleca de-aici niciodată. Dar cum aş putea să fiu chemată înapoi în Seattle oricând, cred că ar trebui să plec mâine.

— Mâine? Uau! OK. Cât crezi că o să stai cu el?

— Nu ştiu. Destul cât să-mi dau seama de ce are nevoie. Sau cel puţin, cât o să suport.

Lori mă priveşte gânditoare.

— Erai aşa de apropiată de el când erai mică. Erai fata pe care o visase, Marie. Deşteaptă, organizată, mereu deasupra tuturor. Ţi-era scris să faci ceva important în viaţă.

O spune pe un ton plin de speranţă, fără nicio notă de gelozie, ca şi cum m-ar îndemna să revendic o istorie personală pe care am lăsat-o să-mi scape.

— Era aşa de protector cu tine, te dădăcea aproape. Îţi mai aduci aminte când te-ai tăiat la spate în greblă? Se juca cu noi şi ne arunca în grămada de frunze care se strânsese după ce greblase în curtea din spate. Uitase grebla îngropată sub frunze. Tu ai căzut chiar pe ea. Îmi aduc aminte cum te-a adus pe braţe în bucătărie. Era alb la faţă. Era atât de dărâmat, încât am crezut că eşti pe moarte. Trebuie să-ţi aminteşti de ziua aia!

Îmi vine în minte o frântură din acea zi, apoi se cufundă sub alte amintiri. Acum ziua aceea e mai mult a ei decât a mea. Oare pe la ce vârstă încetăm să mai plângem dacă ne lovim? Când suntem destul de mari ca să ne înghiţim lacrimile sau când oamenii pe care îi iubim nu mai reacţionează la ţipetele noastre de durere?

— Vag, îi răspund în cele din urmă. Cred că îmi amintesc mai degrabă de alte zile.

Apoi rămânem tăcute amândouă, până când Lori întreabă, aproape în şoaptă:

— N-ai simţit niciodată că te-a iertat, nu?

— Iertarea nu a fost niciodată punctul lui forte.

— Aşa e. Pentru asta aveam nevoie de mama, spuse ea ridicându-se de pe capotă şi luându-mă de mână.

Elsa mă trezeşte suflându-mi uşor pe gene. Tresar şi o apuc de mână, visând că mi-a sunat pagerul şi că sunt chemată la o urgenţă. Amândouă izbucnim în râs.

— Am uitat unde sunt. Mă ridic în capul oaselor şi o trag spre mine. Ea-şi lasă capul pe pieptul meu, aşa cum făcea când era mică.

— Deci mâine pleci.

— Ai citit biletul de la mine?

— Dar de-abia ai venit, spune ea ca o rugăminte spusă în şoaptă.

O mângâi pe păr şi o sărut pe creştet. E o senzaţie atât de plăcută să-mi împrospătez amintirea cu mirosul ei, silueta, ecoul glasului ei înăbuşit cum stă cu capul sprijinit pe pieptul meu. Altfel decât am vorbi la telefon.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău. Dar trebuie să-l văd pe bunicul şi nu pot să lipsesc din Seattle prea mult. Dar am o idee. Şi am vorbit şi cu mama ta. Vrei s-o auzi?

Elsa ridică uşor capul şi văd o lacrimă care îi curge pe obraz.

— Ce înseamnă asta? Plângi pentru că plec?

Elsa ridică din umeri şi lacrimile încep să-i curgă şiroaie; buzele şi nasul i s-au umflat de plâns.

— Hai, spune-mi, ce e?

— Ţi s-a întâmplat vreodată să... Se opreşte, până când încuviinţez. Am rănit-o pe Sierrra. Am spus ceva foarte urât şi nici măcar nu ştiu de ce.

O trag din nou aproape de mine, iar ea îşi cuibăreşte capul sub bărbia mea.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ea clatină din cap.

— Avea legătură cu Dakota?

Elsa nu se mişcă. O legăn la pieptul meu şi îi ofer toată liniştea de care are nevoie. Mă izbeşte faptul că e la fel de înaltă ca mine. După ceva timp, începe să vorbească, nu despre regretul pe care îl simte, ci despre sincronul pe care trebuie să-l înveţe pentru echipa de majorete şi cum au supus la vot, în cele din urmă, designul costumului pentru că nu se puteau pune de acord, despre iPod-ul pentru care strânge bani şi, în cele din urmă, ca şi cum aproape că uitase, vrea să ştie ce am vorbit cu mama ei.

— Ne-am gândit că ai putea să vii la Seattle la sfârşitul verii şi să stai o săptămână. Înainte să-ncepi şcoala.

— Singură? Şi mama a fost de acord?

Zâmbesc şi ea sare în sus de bucurie, ca electrizată.

— O, Doamne! Trebuie neapărat s-o sun pe Sierra. N-o să-i vină să creadă. Îi place la nebunie Pearl Jam. Şi o să mergem la cumpărături împreună?

Înainte de a ieşi din cameră, aproape gata să-şi facă şi bagajele, o iau de mână.

— Elsa, nu uita! Uneori chiar simplul fapt de a-ţi cere scuze poate îmbunătăţi considerabil lucrurile – de ambele părţi.

27

Casa tatălui meu e veche, construită din cărămidă, aşa cum sunt toate casele vechi din cartier. Pe toată strada, case noi, mari şi dreptunghiulare, cu alei circulare, se îngrămădesc pe terenurile scumpe ce erau odinioară ocupate de case mici, fără etaj şi cu stejari mândri, iar trotuarele şi bordurile erau curbate de rădăcinile care le împungeau.

Întind mâna să sun la sonerie şi simt greutatea milioanelor de dezamăgiri şi dispute tăcute care mă apasă, ca nişte picături de apă care s-au strâns şi care singure nu reprezintă o povară, dar strânse laolaltă, te strivesc. În cele din urmă, acea parte raţională din mine, care a exersat cum să nu implice emoţiile în luarea deciziilor, e cea care mă lasă să apăs pe butonul de alamă al soneriei. Îl aud cum îşi

târşâie papucii din piele cu talpă groasă pe podeaua de stejar din hol. Apoi uşa masivă se deschide.

— Bună, tată.

— Ai reuşit în sfârşit să ajungi!

— Din Hobby traficul a fost groaznic. Ar fi trebuit să te sun.

Găsesc, deşi cu tristeţe, că e potrivit, într-o oarecare măsură, să încep conversaţia cerându-mi scuze.

— Mă bucur să te văd.

Mă aplec înspre el să-mi ating obrazul de al lui, dar, întinzându-mă peste valiză, mi se pare mai uşor doar să-i strâng braţul. Aproape că mă şi sperii când îl văd – ochii îi curg şi se văd deformaţi prin lentilele groase ale ochelarilor. Stă cu capul înclinat într-o parte ca să-mi capteze chipul în aura de lumină care i-a mai rămas şi care pare absorbită într-o fântână întunecată – şi mă îngrijorează să văd cum spatele i s-a încovoiat şi cum se deplasează cu greutate. Spre sfârşitul vieţii, ca şi la începutul ei, trei ani se precipită parabolic pe axa schimbărilor fizice.

— Nu-i nimic. Lasă-mă să te ajut cu bagajele.

Întinde mâna să apuce valiza şi o ridicăm împreună peste prag, în holul slab luminat. Izurile din casă spun fiecare povestea lor – izul de pământ emanat de cafea şi trabucuri, plăcerile lui, care de-abia reuşeşte să mascheze mirosul stătut de urină şi eucalipt, şi pe cel de mucegai şi Mentholatum; printre mirosurile care trădează desfătările care i-au mai rămas se insinuează izul degradării.

— Tată, lasă-mă pe mine s-o car. În ce cameră vrei să stau? În dormitorul cu două paturi? Hai, stai jos. Mă duc să despachetez şi vin imediat.

— O duc eu. Încă n-am murit. M-am gândit că ţi-ar plăcea mai mult patul matrimonial, aşa că ţi l-am pregătit. Oricum, e mai multă lumină în dormitorul ăsta.

Îl las să-mi ia valiza din mână şi să o târască pe hol în faţa mea, cocoşându-se când o aşază pe un fotoliu jos, cu tapiţerie de brocart, aflat la piciorul patului; greutatea acesteia îl dezechilibrează şi-l face să se prăbuşească pe perna de lângă valiză. În spatele lui, un aparat de aer condiţionat uruie şi transpiră luptând cu aerul umed; îmi aminteşte de cum ne luptam în miez de noapte, eu şi Lori, care să se lipească mai repede de aparatul de aer condiţionat pe care îl aveam atunci, rugându-ne să se mai domolească căldura înainte ca întreg aparatul să îngheţe ca un vapor prins în gheaţă, care aşteaptă primăvara să aducă dezgheţul. Însă majoritatea amintirilor pe care le am în această casă se limitează la vacanţele din timpul facultăţii. Părinţii mei s-au mutat din Dallas în Houston la sfârşitul primului meu an de liceu, când tata a primit o catedră la Rice. Întotdeauna m-am simţit ca un musafir aici.

— Ai mâncat? Hai să te scot în oraş la masă, îi spun eu, dându-mi la o parte o şuviţă de păr umedă de pe faţă. M-am gândit că ţi-ar plăcea mâncarea mexicană. E tot preferata ta, nu?

Ochii lui îmi cercetează chipul ca lumina lanternei unui călător rătăcit care caută drumul spre casă. Ridică privirea mijind spre mine şi nu-mi dau seama dacă propunerea mea îl enervează sau dacă doar încearcă să-şi fixeze privirea.

— Mâncare mexicană?

Simpla rostire a cuvintelor pare să-l epuizeze, ca şi cum experienţa ar fi presupus să-şi facă bagajele şi să ia avionul spre Mexic.

— Vrei mâncare mexicană?

— Nu neapărat. Adică, doar dacă vrei şi tu. M-am gândit că *ţie* ţi-ar plăcea. Mai e deschis localul ăla mic din University Village? Cel care-i plăcea mamei mult?

Mă aşez lângă el şi încerc să-i captez pupilele care se mişcă în toate direcţiile, să-l privesc direct în ochi. Îl văd cum se luptă gândindu-se la efortul pe care ar trebui să-l depună ca să scoată vechiul Buick din garajul îngust şi să se strecoare prin trafic până la restaurant. Oare cum îşi face piaţa? Cum ajunge la doctor? în camera cufundată în tăcere în care se simte mirosul de mucegai şi se aude doar ticăitul ritmic al ceasului de porţelan pictat de pe noptieră, simt cum mă apasă povara responsabilităţii.

— Doar dacă vrei tu, tată. Dacă nu, pot să dau o fugă până la magazin să iau ceva şi să gătesc acasă.

— Cum vrei.

Ridică din umeri şi dă să se ridice, împingându-se cu degetele încovoiate cu încheieturi noduroase în fotoliu.

— Despachetează-ţi lucrurile şi eu o să pun de nişte ceai. Odihneşte-te puţin, dacă vrei.

— Mersi. Poate c-o să mă aşez puţin în pat.

Se ridică de pe fotoliu sprijinindu-se în mâini şi se echilibrează punând o mână pe umărul meu. Sau e un gest de afecţiune? Când se îndreaptă târşâindu-şi picioarele spre hol, mă surprind diagnosticându-l, bifând o listă de semne clinice – deformările ciudate pe care le dă artrita şi care îi afectează balansul membrelor; starea de ameţeală atunci când se ridică în picioare, până când aparatul vestibular care a îmbătrânit reglează centrul de echilibru; tasarea treptată a discurilor vertebrale care i-a împuţinat statura impunătoare. Acum faţa lui se află mai aproape de a mea. Observ chiar şi zâmbetul stins şi încruntătura lui, tremurul de-abia vizibil care ar putea indica Parkinson. Imediat ce iese din cameră închid uşa şi mă lungesc pe pat, cu ochii pironiţi în tavan. Despre ce o să vorbim atâtea ore?

Trag telefonul pe piept şi formez numărul lui Lori.

— Bună. Eu sunt, spun de îndată ce-mi răspunde. Am ajuns.

— E grav, nu-i aşa? Se simte din vocea ta.

— A îmbătrânit, atâta tot. Dintr-odată.

— Nu s-a întâmplat dintr-odată, Marie. Ţi se pare ţie pentru că nu l-ai mai văzut de trei ani.

— Ştiu. Adică, nu ştiam că o să se schimbe aşa de mult. Nu m-am aşteptat să fie o schimbare atât de dramatică.

— Şi cât de dramatică e? Se aude în glasul ei un semnal de alarmă, un radar familial care detectează catastrofele iminente. Se simte bine? Să dau o fugă până acolo?

— Nu. Nici vorbă de-aşa ceva. Nu ştiu, poate că aşa era şi când l-ai văzut tu ultima oară. Doar că nu mă aşteptam ca starea lui să se deterioreze în ritmul ăsta. Nu mă aşteptam să-l văd aşa de slăbit.

Lori oftează şi pare să-şi caute cuvintele. Îmi răspunde pe un ton compătimitor, adresat mai mult mie decât tatălui nostru.

— Ştiu. N-aş fi crezut niciodată că într-o zi o să-l descriu ca fiind neajutorat.

Apoi rămânem amândouă tăcute, în timp ce neajutorarea tatălui nostru ne testează limitele nedeclarate ale responsabilităţii.

— Şi până la urmă, ai de gând să vorbeşti cu el despre mutare?

— Doamne, Lori, mai întâi trebuie să-mi dau seama cum să-l iau ca să-mi spună ce vrea să mănânce la cină.

— Iartă-mă.

Întind mâna să aprind veioza de pe noptieră şi degetele mi se prind într-o pânză de păianjen prăfuită, ai cărei ocupanţi sunt de mult uscaţi.

— Cred că o să-mi petrec tot timpul dereticând prin casă. Poate că până plec o să pot cel puţin să vorbesc cu o menajeră care să vină cu regularitate să-i facă curat.

— Şi cum o să-l convingi să fie de acord? El nu se îndură să plătească nici măcar să-şi schimbe uleiul la maşină.

— Atunci o să plătesc eu.

Lori nu răspunde imediat, iar eu încerc să mă gândesc că nu mă judecă în acest răstimp.

— Ce să zic, e adevărat că banii pot să rezolve o parte din problemă.

Sunetele din fundal – copiii care o strigă şi câinele care latră, televizorul cu volumul dat prea tare – sunt înăbuşite când Lori acoperă receptorul.

— Trebuie să plec. Sună-mă mai târziu, pe seară, sau mâine, să mai stăm de vorbă. Încearcă să nu te stresezi – o să găsim noi o soluţie.

— Bine. Şi tu la fel. Salută-i pe ceilalţi din partea mea.

Chiar când sunt pe punctul de a închide, o aud strigând în receptor:

— Marie? Nu i-am spus nimic tatei despre, ştii tu, despre proces. N-am spus nimănui.

— Mersi, Lori. Îţi mulţumesc.

Pun receptorul în furcă şi-mi sprijin capul de perete. Dormitorul acesta a fost odinioară al lui Lori. Îmi aduc aminte de tapetul de pe perete, gofrat cu boboci de trandafir roz şi iederă englezească. Îmi amintesc cum îmi plimbam degetele peste modelul în relief, când stăteam amândouă de vorbă noaptea, pe întuneric, în timp ce casa se potolea simţind apăsarea nopţii, de parcă şi ea ar fi trebuit să-şi tragă sufletul după o zi întreagă în care adolescentele care locuiau în ea, aflate în pragul feminităţii, se fâţâiau de colo-colo pe uşile de plasă. Nu ne plăcea deloc tapetul din dormitor. Nici mie şi nici lui Lori. Feminitatea acestuia sfida detaşarea noastră de droturi, jupoane şi muzică folk – în acea perioadă expresia „ca o doamnă”

nu avea conotaţii sarcastice. Mama alesese decorul pentru camera lui Lori când aceasta era plecată într-o tabără de muzică şi-mi amintesc cu câtă vigilenţă l-a supravegheat pe meseriaşul care a montat tapetul, insistând ca îmbinările să se potrivească perfect, astfel încât lujerii să se împletească pe tot peretele. Poate că, în mod amuzant, aceşti trandafiri ne-au făcut pe amândouă să devenim complice, prefăcându-ne că suntem mulţumite de perspectiva idealistă a mamei asupra gusturilor şi a lumii noastre – după ce ne mai liniştiserăm după războiul din Vietnam şi scandalul Watergate, lăsând în urmă protestele studenţeşti, mişcarea de afirmare a rasei negre şi Woodstockul, gata de acţiune după ce decada de rebeliune naţională luase sfârşit, oferindu-ne posibilitatea de a alege unde să ne situăm pe scara libertăţii sexuale, a sarcinilor casnice şi a activismului politic. Aşa că, în toiul nopţii, aşteptam ca părinţii noştri să adoarmă şi ascultam în surdină Grateful Dead sau Pink Floyd şi ne imaginam cum o să fie vieţile noastre, iar eu mângâiam cu vârfurile degetelor iedera şi trandafirii de pe peretele din spatele nostru, în timp ce vorbeam despre campus, sensul vieţii şi băieţi. Cercurile închise la culoare de pe tapetul din spatele patului marchează locul unde se odihniseră capetele noastre, iar nodurile gri ale franjurilor cuverturii albe, locul unde se încrucişaseră picioarele noastre. Toate lucrurile din cameră sunt pătate şi uzate, trecute bine de perioada lor de glorie. În camera de zi, într-un colţ, ceasul cu stativ bate ora exactă, iar sunetul se propagă înăbuşit prin pereţi. E cinci şi jumătate în Seattle. Poate că Charlie Marsallis a ajuns deja acasă, alături de soţie şi fiu, aşteptând cina, uitându-se la ştiri sau pregătind dosarele pentru alt doctor a cărui abilitate e pusă la îndoială. Scot mobilul din poşetă. Nu am primit niciun mesaj, căci beculeţul nu clipeşte. Formez totuşi codul care-mi permite accesul

la mesageria vocală, doar să aud robotul care îmi spune că „Nu. Am. Niciun. Mesaj. Nou”. Ceva din tonul neutru, mecanizat, sună a batjocură. „Nu sunt veşti noi, doamnă doctor Heaton. Nu se întrezăreşte nicio scăpare.” Formez numărul de la biroul lui Marsallis fără să ştiu măcar ce o să dictez robotului. Sunt complet luată prin surprindere când Marsallis răspunde la telefon.

— Ah, domnul Marsallis!

— Da?

— Nu mă aşteptam... Sunt... Sunt Marie Heaton. Voiam... Aţi reuşit să stabiliţi o întâlnire cu procurorul?

— Da.

— Da? Deja aţi făcut programarea? Aţi spus că o să mă sunaţi.

— Acum douăzeci de minute am vorbit cu el. Tocmai ce voiam să vă sun pe mobil. De pe mobil mă sunaţi, nu?

— Astăzi sunt în Houston. La tatăl meu. Da, de pe mobil vă sun. Şi cum a rămas?

— Mă întâlnesc cu el săptămâna viitoare, marţi. A spus că deocamdată n-are nimic concret – nu a terminat de analizat dovezile care i-au fost aduse. Nu mi-a dat nimic de înţeles. Nu cred că o ia în glumă. Nu e nevoie să fiţi prezentă la întâlnire, dar dacă statul va înainta acuzaţia, vreau să ne mişcăm repede. E vreo problemă?

— Pot să vin oricând vreţi.

Trebuie să-mi ţin respiraţia o clipă ca să-mi încetinesc bătăile inimii. Deodată ameninţarea unui purgatoriu etern mi se pare mai acceptabilă decât eventualitatea unei condamnări.

— Aţi aflat ceva de la el?

— Nu. Nimic. Cum mă şi aşteptam de altfel în acest stadiu. Dar vă mai amintiţi ce-am vorbit? Lăsaţi grijile în seama mea!

— Domnule Marsallis?

— Charlie. Spune-mi Charlie.

— Charlie. E posibil să ajung la închisoare? Adică, e o nebunie dacă iau în consideraţie şi posibilitatea asta? Aş putea să ajung la închisoare dacă aş fi găsită vinovată de omor prin neglijenţă?

El nu-mi răspunde şi aproape că mi-l imaginez cum stă în picioare, cu degetul mare agăţat de curea, dând capul pe spate când aude o întrebare aşa de ridicolă. Îl aud cum îşi suge buzele înainte de a-mi răspunde:

— Da. Se poate ajunge şi acolo. Dar probabilitatea e mică. E foarte puţin probabil să se întâmple acest lucru.

În bucătărie, tata a pus pe blat două căni cu apă fierbinte din care ies aburi şi scormoneşte de zor într-un sertar.

— Nu găsesc pliculeţele alea afurisite de ceai! bombăne el scoţând din fundul sertarului tirbuşoane, agăţători de prosoape de bucătărie rupte, cutii cu scobitori şi o carte veche de Green Stamps. Aripile unei molii moarte cad pe podea.

— Tată, lasă-mă să te ajut.

Deschid dulapul de sus şi scotocesc printre cutii ruginite cu paprika, praf de curry, alte scobitori şi o cutie de carton burduşită cu sare, până găsesc în sfârşit un pachet care nu pare chiar aşa de vechi, cu pliculeţe de ceai Lipton într-un suport rotativ de condimente.

Ne aşezăm la masa îngălbenită cu blat din plastic laminat cu bumeranguri aurii şi margini argintii şi mă concentrez asupra scufundării pliculeţelor de ceai în apa fierbinte.

— Mai predai cursuri la muzeu? întreb eu, turnând puţin lapte din sticla de un litru pe care a scos-o.

Laptele brânzit se ridică de pe fundul căniişi pluteşte la suprafaţă ca un stol de păsări albe deasupra unui lac mâlos.

— Sau la vreo şcoală din oraş? Nu te implicaseşi într-un proiect pentru şcolile din cartier?

— Ei, aş! Sunt ani de zile de când nu mă mai ocup de aşa ceva.

Amestecă în ceai şi ia o înghiţitură.

Robinetul de la chiuvetă picură încet.

— Lori şi Gordon sunt bine sănătoşi. Au nişte copii frumoşi foc! De fapt, Elsa a crescut, nu mai e copil.

El încuviinţează, amestecă în ceai şi soarbe.

— Aduce puţin cu mama, din pozele când era de vârsta ei.

— Serios?

Îmi dreg glasul şi urmăresc cu degetul conturul cozii de ceramică a cănii, plimbându-l peste crăpătura aspră care ameninţă să se despice şi mai mult şi să mă împroaşte cu ceai fierbinte şi lapte brânzit.

— Am văzut că se construiesc o grămadă de case în cartier.

Nu-mi dau seama dacă nu m-a auzit sau dacă nu are chef să comenteze asupra acestui subiect.

— Mai ţii legătura cu familia care locuia în casa gri de la colţul străzii?

El clatină din cap.

— S-au mutat acum vreo trei sau patru ani. Ea avea probleme cu memoria. Cred că bărbatu-său a găsit un apartament într-un complex în care se oferă asistenţă medicală la domiciliu.

Cu fiecare înghiţitură de ceai, o dâră maronie se întinde de pe buza cănii pe bărbia lui şi cade pe pieptar. Strâng şervetul în mână ca să nu mă întind peste masă să tamponez pieptarul umed. Mă întreb dacă s-ar implica în conversaţie mai cu tragere de inimă dacă i-aş spune că mă confrunt cu acuzaţii penale şi că s-ar putea să nu pot să-l mai vizitez dacă intru la închisoare.

— Tată, aş vrea să-l cunosc pe medicul tău oftalmolog cât stau aici. Poate încercăm să facem o programare şi să merg cu tine.

Se opreşte din amestecat şi încearcă să-şi concentreze privirea asupra mea.

— De ce?

— Păi m-am gândit că pot să te ajut să înţelegi unii termeni medicali. Să mă asigur că nu ai nicio nelămurire.

— De ce aş avea nevoie de un traducător ca să-mi spună că orbesc?

— Tată, degenerarea maculară nu duce la orbire totală. Cei mai mulţi dintre pacienţii mei încă mai pot să funcţioneze...

— Să funcţioneze? Nu pot să citesc, să conduc, nu pot nici măcar să găsesc pliculeţele alea afurisite de ceai. Asta se cheamă că funcţionez? Dacă mă întrebi pe mine, nu e nicio diferenţă între mine şi unul cu baston alb.

Rămâne cu privirea fixată pe geam, la soarele de după-amiază târzie care pătrunde prin fereastra de la bucătărie, cu mâinile strânse în jurul cănii de ceai. Aş vrea să pot să îndepărtez prismele care îi deformează ochii şi-i fac indescifrabili pentru mine. Întind mâna peste spaţiul dintre noi şi o aşez peste a lui, surprinsă de cât de groase şi noduroase sunt încheieturile degetelor şi cât de slab protejate sunt de pielea subţire ca hârtia. Întoarce palma în sus şi mă strânge scurt, cum strângi nodul unei funii de ancoră înainte de a o arunca în oceanul întins.

— Asta e. N-ai ce-i face.

Apoi îşi retrage mâinile în poală.

*

A doua zi dimineaţă, îl găsesc deja la masă în bucătărie. Îmi torn o ceaşcă de cafea din cafetieră şi mă îndrept spre fereastră. Depărtez lamelele de aluminiu ale jaluzelei şi mă uit în curtea din

spate, unde soarele e încă blând, lucind trandafiriu şi portocaliu peste gardul de lemn cojit. Iarba arată ca părul ciufulit al unui băieţandru. Când eram mică, îmi plăcea la nebunie când tata lăsa iarba să crească astfel încât să pot să desprind seminţele mici şi sferice de pe tulpină şi să le presar ca pe nişte condimente în tocăniţele pe care le făceam din frunze şi noroi. Las jaluzeaua să cadă la loc şi iau o gură de cafea, apoi mă îndrept spre chiuvetă să pun din nou de cafea, de data asta de două ori mai tare ca prima. Tata stă pe scaun, luminat de frânturile de raze solare care pătrund prin jaluzelele trase, ţinând în mână ceaşca de cafea goală. Acolo unde cade lumina se văd toate detaliile pielii sale, petele maronii şi aspre, semne ale keratozei seboreice şi cele de culoarea dudelor, semne ale capilarelor sparte, precum şi părul alb şi rar. Fâşiile de umbră alternante îi camuflează defectele.

— Mai vrei cafea? E proaspătă.

El clatină din cap.

— Nu. M-am trezit de la ora patru. Se pare că nu mai pot să dorm. Asta-i bătrâneţea, ce să-i faci.

— Pe măsură ce îmbătrâneşti, corpul produce mai puţină melatonină. Ai încercat să faci ceva în privinţa asta? Câteodată o pastilă de Ambien...

Tata face un gest de lehamite, izgonind sfatul pe care vreau să i-l dau ca pe o muscă sâcâitoare. O mierlă se aude cântând din stejarul din faţa uşii, scoţând un sunet ascuţit şi impacientat prin care îşi marchează teritoriul. Răsucesc băţul de plastic care atârnă la capătul jaluzelelor şi soarele năvăleşte înăuntru.

— Îţi mai aduci aminte de mierla care-şi făcuse cuib în pecanul din Dallas? Mai ţii minte cum se năpustea asupra pisicii tărcate pe care o aveam atunci?

Tata se uită la mine fără să contribuie însă la amintirea mea din copilărie. Oare ştia că avusesem o pisică?

— O văd şi acum ghemuită la rădăcina pomului şi pasărea care se repezea direct la capul ei. Mama păstra o sticlă cu peroxid hidrogenat pe maşina de spălat ca să-i cureţe scalpul – avea urechile pline de zgârieturi. Cum o chema oare?

— Chester, îmi aduc aminte foarte bine.

Tata ridică din umeri şi rămâne cu privirea pironită undeva în direcţia mea, peste umărul meu stâng. Mă lupt cu impulsul de a întoarce capul să văd unde se uită.

— Chester, parcă. Îţi aduci aminte de ea? întreb eu şi în vocea mea se simte o notă de acuzare neintenţionată care îmi produce un oarecare disconfort. Lasă-mă să te ajut cât mai stau pe aici.

— Cu ce?

— Cu tot ce ai nevoie. Cu piaţa. Cu ordinea. Aş putea să-ţi fac curat în dulapuri şi pe rafturi, să fac puţină ordine. Poate c-ar trebui să-ţi luăm un organizator de pastile ca să te ajute să-ţi iei corect tratamentul. Ţi s-au prescris nişte tablete pentru tensiune, nu? Le mai iei?

Tata ridică brusc capul spre mine de parcă l-aş fi pus în încurcătură. Eu continuu:

— Şi probabil că oftalmologul ţi-a prescris şi nişte vitamine pentru degenerarea maculară. Le iei? Am citit un studiu acum câteva luni despre beneficiile...

— Marie, vrei, te rog, să n-o mai faci pe doctoriţa cât mai stai pe-aici?

Întorc capul în cealaltă direcţie şi încep să frec vasele.

— Bine, tată. Nu vreau să mă amestec în treburile tale. Doar că... Nu ştiu cât pot să lipsesc de la serviciu şi vreau cât stau aici să-ţi fiu de folos. Îmi place să mă fac utilă.

— Dar cei de la spital nu ştiu că eşti în concediu?

— Ba da, bineînţeles că ştiu, spun eu fără să întorc capul spre el. Dar e lipsă de personal vara asta. Ar putea să mă cheme oricând. Hai măcar să facem piaţa. Să ieşim din casă. Când ai fost ultima oară în oraş? Hai să facem o listă cu tot ce-ţi trebuie.

Mă şterg pe mâini cu prosopul pătat şi mă duc în birou, în partea cealaltă a casei, unde e încă atât de întuneric, încât trebuie să aprind lumina. Biroul e plin de articole despre oraşele-stat medievale, publicaţii academice, pliante primite prin poştă şi ziare. Cel de deasupra e de acum două luni. Deschid sertarul din mijloc în căutarea unui carneţel gol. Hârtii şi scrisori mototolite blochează şinele de lemn ale sertarului. Reuşesc să recuperez un plic rupt de la compania de electricitate. Hârtia cu adresa tatălui meu care se vede prin celofanul plicului e roz aprins.

— Tată, ce e asta? întreb eu, întorcându-mă valvârtej în bucătărie.

— Ce anume? întreabă el, dându-se cu tot cu scaun în spate ca să se uite la mine.

— Facturile astea de la compania electrică. Le-ai achitat?

Mi le ia din mână şi le răsfoieşte, pagină cu pagină. După câteva minute i le iau înapoi şi caut pagina cu rezumatul.

— O să-ţi taie curentul peste o săptămână dacă nu plăteşti. Şi factura pentru apă? Şi gunoiul? Pur şi simplu nu te mai interesează nimic?

Mă simt ca şi cum aş avea de-a face cu un copil. Ce credea el, că o să se ascundă aici până când întreaga casă o să se prăbuşească încetul cu încetul în jurul lui?! Stau la masă şi hârtiile îmi cad din poală. Mă uit fix la bumerangurile care dănţuiesc pe blatul soios de plastic laminat. Oare cum a ajuns un model atât de ridicol să aibă atâta succes? După o clipă de tăcere, ridic privirea spre el. Tata se

uită încruntat spre peluza verde şi plină de buruieni, la gardul care putrezeşte, şopronul din grădină care stă gata să cadă, tulpinile lungi ale trandafirilor pe care odinioară îi îngrijea mama şi care acum crescuseră anapoda. Îmi apăs ochii cu podurile palmelor şi slobozesc un suspin întretăiat. Eu sunt cea oarbă.

— Vai, tată, iartă-mă, te rog. Tu nu mai vezi cifrele, nu-i aşa? O să sun la compania de electricitate mai târziu. Poate putem să te trecem la un sistem de plată automată sau ceva de genul ăsta.

Pregătesc ouă jumări cu brânză şi mâncăm amândoi, încropind o conversaţie care să nu invadeze nici trecutul şi nici viitorul nici unuia din noi. Mintea i-a rămas tot ageră. Se vede. Mă întreb dacă nu e mai dureros să fii atât de conştient de decăderea progresivă a propriului corp şi dacă n-ar fi mai uşor să-ţi pierzi facultăţile mintale înaintea celor corporale. După masă, îi schimb aşternuturile şi duc cearşafurile stătute şi prosoapele cu iz de mucegai la spălat. Dulapul cu lenjerie este gol, aşa că încep să caut aşternuturi curate şi ajung în dressingul părinţilor mei. Au trecut doisprezece ani de la moartea mamei, dar toate hainele, pantofii, puloverele şi cămăşile ei de noapte sunt la locul lor. Arată de parcă abia şi le-a dat jos aseară şi a ieşit puţin până la aprozar sau s-a dus la o întrunire a clubului grădinarilor. Îmi amintesc că odată, când eram în pragul adolescenţei şi căutam o logică pentru toate lucrurile care ne înconjoară, am întrebat-o ce se întâmplă cu noi după ce murim. Ea a evitat textul catolic standard pe care mi l-ar fi servit tata şi mi-a spus că nu ştia sigur dacă există raiul sau iadul, sau dacă trebuia să ne câştigăm dreptul la viaţa eternă. Dar ştia că dacă raiul există, ajungem acolo dacă suntem cât mai buni unii cu alţii. Şi chiar dacă nu există Dumnezeu, tot acesta e lucrul cel mai important.

Îmi trec degetele peste halatul ei albastru din flanel, îmi îngrop faţa în căptuşeala hainei de lână, bag mâna adânc într-unul din pantofii ei unde sudoarea a lăsat amprenta perfectă a degetelor de la picioare. Şi atunci are loc un scurtcircuit de memorie declanşat de mirosul ei. Mă prăbuşesc pe podea în golfuleţul întunecat de sub rochiile care atârnă pe umeraşe şi încep să plâng în hohote.

După cina cu lasagna de la congelator (ştampila cu data de expirare e veche de cel puţin un an), fac un duş în aceeaşi cadă roz în care mă îmbăiam şi acum douăzeci de ani, aşteptând cu nerăbdare să curgă apă fierbinte prin ţevile pe care s-a depus calcarul. Va trebui să montăm nişte balustrade în baie dacă tata j hotărăşte să nu se mute de aici.

Pereţii holului cufundat în semiobscuritate care duce spre dormitorul lui Lori sunt plini cu fotografii. Într-una dintre ele este tata care se mândrea cu maşina lui nouă – era atât de suplu şi avea părul ondulat; acum craniul lui e acoperit doar de piele şi de smocuri de păr cărunt. O altă poză o înfăţişează pe Lori bebeluş în leagănul împletit; lângă ea sunt eu, ridicată pe vârfuri ca să mă uit sub păturică. Trei poze cu tata dând mâna şi primind diplome de la profesori universitari care acum sunt oale şi ulcele. Un portret oval înrămat al bunicii care îl ţine pe tata în poală. Tata avea câteva luni şi muşca cu dinţişorii care de-abia îi ieşiseră dintr-un crucifix greoi de aur care atârnă pe un lanţ la gâtul bunicii. Este acelaşi crucifix pe care tata l-a prins la gâtul mamei când zăcea în sicriu şi care a fost în cele din urmă îngropat odată cu ea. Aş vrea să-l întreb dacă s-a îndepărtat de Dumnezeu deoarece a crezut că religia lui n-ar fi putut niciodată să mă ierte. Oare, după un an cumplit de chinuri, m-a ales pe mine?

Îl aud sforăind prin uşa întredeschisă de la dormitorul lui, bucuros că a adormit înainte să vin să-i urez noapte bună.

Singurătatea lui îşi pune amprenta pe toate obiectele din casă – husele decolorate şi vaza prăfuită cu flori uscate care se fărâmiţează, becul ars al veiozei de pe noptieră. Pe fiecare perete, din tavan până în podea, sub pervazurile ferestrelor şi deasupra poliţei şemineului, sunt rafturi cu cărţi în faţa cărora tata stătea odinioară după cină, trecând un deget peste cotoarele din piele, material textil sau hârtie, ca să găsească capitolul, paragraful sau citatul exact care venea în sprijinul discursului în care o antrenase pe mama sau al cursului pe care îl schiţa la maşina de scris Smith-Corona din biroul lui, unde era mereu dezordine. Uneori îl priveam stând în mijlocul camerei cu mâinile la brăcinar, agăţate de curea, uitându-se la şirurile nesfârşite de titluri, la teancurile de jurnale şi lucrări de specialitate aşezate cronologic, printre care erau şi scrierile sale, fără să caute pe rafturile înţesate care se îndoiau sub greutatea cărţilor vreun manual, vreo lucrare de doctorat sau vreo biografie anume, ci manifestând o admiraţie profundă faţă de bogăţia intelectului uman care zace ferecată într-o pagină tipărită. Aceste cărţi, aceste cuvinte – ele erau legătura lui cu lumea. În fiecare seară se încuia în birou, într-o linişte de sihăstrie, disecând, încercând să le dea de cap şi repetând cu voce tare cuvintele de pe vreun pergament tradus sau vreun fragment dintr-o doctrină pe care o scosese la iveală din ruinele unei lumi dispărute, în timp ce fiicele lui vii aveau parte doar de privirea încruntată a frământării intelectuale şi vedeau cum i se uneau sprâncenele când descoperea un amănunt istoric, iar dacă îl întrerupeam cu problemele personale, afişa doar un interes vag. Viaţa lui se desfăşura în interior, în mintea lui, prin acele cărţi. Poate că iubea cuvintele din cărţi mai mult decât pe noi sau poate că acele cărţi erau darul palpabil al minţii sale ascunse, singurul lucru pe care ştia să-l dăruiască. Mama a înţeles acest lucru şi începe

şi eu să-mi dau seama de asta. Mama a înţeles că tata nu era omul care să-şi manifeste dragostea prin gesturi sau cuvinte. Aceste cărţi, aceste litere negre imprimate pe foile albe erau legătura dintre lumea sa interioară şi cea pe care o împărtăşea familia noastră puţin numeroasă. Şi acum nu mai poate să citească.

28

Un morman de prosoape de hârtie ude creşte văzând cu ochii în mijlocul bucătăriei şi încă mai e de muncă. Rafturile dulapurilor tot nu sunt curate. Mă caţăr pe un scaun ca să mut sticlele de Worcestershire, de sos de friptură A-l şi de sherry de gătit care s-au lipit de rafturi din cauza siropului scurs din ele. Bucăţile care au mai rămas din ziarele pe care mama le folosise să protejeze rafturile se cojesc. Reclamele la muzica formaţiei Bee Gees şi discursurile de campanie în favoarea lui Jimmy Carter mă fac să mă întorc în timp. Telefonul sună din nou, a treia oară în ultima jumătate de oră şi mă uit peste umăr la tata, care dă volumul televizorului mai tare şi-şi mănâncă mai departe nestingherit salata de ton.

— Tată, vrei să răspund eu?

— Pentru asta am robot. Acum mănânc.

Sar de pe scaun şi întind mâna să ridic receptorul chiar înainte de a intra robotul.

— Alo!

— Alo!

Pauză.

— În sfârşit, am dat de tine!

— Stai puţin. Pun receptorul alături şi-l întreb pe tata: Poţi să-l închizi, te rog, după ce răspund din dormitor?

El pare concentrat să cerceteze salata, căutând ceva care să aibă cât de cât gust, o bucăţică de ţelină sau ou, dar îmi dau seama că ochii lui privesc în gol, dincolo de farfurie, şi că sortează mâncarea cu vârful degetelor, după textura diferită a alimentelor.

Alerg în dormitor şi ridic receptorul, apoi dau fuga înapoi în bucătărie să-l pun pe celălalt în furcă, după care mă întorc în dormitor.

— Gata. Puteai să mă suni pe mobil.

— Dar n-ai răspuns.

— Puteai să-mi laşi un mesaj.

— M-am gândit că n-o să-mi răspunzi.

— Şi cum ai dat de mine aici?

— Nu erai la niciuna dintre cele treisprezece familii Heaton din Houston la care am sunat. Joe îmi lasă o clipă să răspund înainte de a continua. De ce? Sperai să nu dau de tine?

Mă aşez pe marginea patului.

— O, nu e vorba neapărat de tine.

Joe râde.

— Mă bucur că nu e vorba neapărat de mine. M-am gândit că poate te-ai dus la sora ta, dar nu-i ştiam numele de familie. Era mai uşor să încep cu tatăl tău.

— Ar fi fost şi mai uşor să baţi la uşă când mi-ai lăsat prăjitura pe prag.

— Era tort. Deci l-ai primit.

— Da.

Apoi nu mai spunem niciunul nimic, fiecare aşteptându-l pe celălalt să deschidă un subiect de conversaţie. Îi aud respiraţia,

unde sonore ritmice care se propagă de-a lungul a mii de kilometri de cablu telefonic. În cele din urmă, îl aud spunând:

— Gata, ar trebui să închid? Sau ar fi mai bine să mă împuşc?

Rosteşte ultima frază tărăgănat, ca un ţăran din Ozark, aşa cum obişnuieşte să mă tachineze.

— Dacă te împuşti, să-mi laşi colecţia de discuri. Pot s-o vând şi să-mi plătesc avocaţii.

— O să şi uiţi de proces până când or să valoreze aşa de mult! Te-ai întâlnit cu avocatul nou?

— Da, chiar înainte să plec. Mi se pare mai amabil decât Donnelly. Deşi nu sunt sigură că ăsta e un lucru bun când e vorba de un avocat al apărării.

— Mă întrebam de ce ai plecat aşa de repede. E totul în regulă?

Mă joc cu cablul telefonului.

— De ce? Ai auzit ceva?

— Nu, spune el, parcă prea repede. Apoi adaugă mai stăpânit: Dar mă ofeream să te ascult dacă simţi nevoia să vorbeşti.

— Mulţumesc. Nu e nevoie. Situaţia e tolerabilă, cum ar spune tata. Spune-mi despre tine, dacă tot m-ai sunat. Ce mai faci?

— Mă simt singur. Trebuia să plec într-o excursie cu bicicleta cu Katz săptămâna asta, dar s-a dat la fund.

— De ce?

— Nevastă-sa i-a făcut program pe negândite. A intrat în travaliu mai devreme.

— Uau! Nu ştiam că urmau să mai aibă un copil. Şi se simte bine?

— Da, e bine. Cred că e în treizeci şi patru de săptămâni, aşa că nu-şi fac prea multe griji. Dar am rămas cu bagajele făcute şi-am muncit o săptămână la ele şi acum n-am unde să mă duc. Fapt care,

prin coincidenţă, are legătură cu planurile tale referitor la discurile mele.

— Cum aşa?

— Am dat peste un tip pe eBay care vinde trei sute de albume găsite în podul lui taică-su, care a murit. Majoritatea sunt de la Blue Note Records.

Mă răsucesc pe burtă, îngrămădindu-mi o pernă sub piept şi sprijinindu-mă într-un cot ca să ţin telefonul la ureche.

— Şi ţi le vinde?

— Da, graţie unei sticle bune de scotch dintr-un singur tip de malţ care m-a îndemnat să licitez mai mult. O să merg în New Orleans să le iau.

— De ce nu poate să ţi le trimită prin curier?

— N-am mai făcut o cursă mai lungă cu avionul de toamna trecută, de când am fost în Toronto. Şi-n afară de asta, dacă ai afla câţi bani am dat pe ele, ai şti de ce vreau să le iau personal. Oricum, m-am gândit să mă opresc în Houston o noapte la întoarcere.

Mă ridic în capul oaselor şi împing uşa de la dormitor cu piciorul. Văzând că nu răspund imediat, Joe mă întreabă:

— Marie? Mai eşti pe fir?

— Da.

— Nu vin dacă nu vrei.

Trag adânc aer în piept.

— Vino. Mi-ar face bine să te văd.

29

— Cum ai călătorit? N-ai riscat să dai ochii cu moartea, nu?

— Fireşte că nu. N-ai pic de încredere în legile aerodinamicii, Marie.

Joe îşi aruncă geanta uzată de piele pe umăr şi deschide uşile duble de sticlă care dau într-unul din holurile bazei fixe de servicii din aeroportul Hobby.

— Nu, în oameni n-am încredere. Cel puţin în ceea ce priveşte marja de eroare în cazul zborului cu avionul.

— După ce am trecut de munţi a fost bine. Am avut cer senin tot drumul.

Nu l-am mai văzut din noaptea în care a dormit cu mine, acum câteva săptămâni. Parcă ar fi fost în altă viaţă. Nu l-am mai văzut de când am dormit în braţele lui şi m-am trezit singură în pat. Amintirea aceasta mă face să amuţesc. Îmi ţine uşile deschise, ieşim şi păşim amândoi în valul de căldură, îndreptându-ne spre parcare. Când ajungem la maşină, Joe se apleacă şi-şi azvârle geanta pe bancheta din spate, apoi se întoarce spre mine. Mă apucă de ceafă şi se apleacă să mă sărute uşor. Un gest ambiguu. Însă contactul fizic dintre noi relaxează într-o oarecare măsură statutul nesigur al relaţiei noastre.

— Am zburat în cerc deasupra Golfului Galveston. E frumos să vezi pontoanele care pătrund în apă. Ar trebui să dăm o fugă mâine până acolo. Aş putea să te învăţ să faci nişte plonjări.

Mă pufneşte râsul.

— Zi mersi dacă reuşeşti să mă convingi să mă sui în avion. Uneori mă întreb cât de bine mă cunoşti.

— A cunoaşte pe cineva înseamnă să încerci să-l schimbi, nu?

— Uite, din cauza asta nu te-ai însurat tu până acum, Joe.

După ce Joe urcă în maşină, închid portiera şi mă îndrept spre locul şoferului.

— Ţi-am rezervat o cameră la Sheraton, lângă casa tatălui meu. Îţi convine?

— Fireşte. Nu contează. Pot să stau cu tine, dacă vrei.

— E dezordine mare – şi cam miroase ciudat. Şi nici nu ştiu măcar unde ai putea să dormi. O să vezi şi tu. Aveam de gând să iau nişte friptură la grătar pentru prânz, dacă vrei să vii. Tata se aşteaptă să vă fac cunoştinţă. Şi-n afară de asta, nu se poate să baţi atâta drum până-n Texas şi să nu mănânci friptură la grătar.

— Şi-n Arkansas găseşti aşa ceva, zice Joe şi poziţionează ventilatorul în sus, ca să-i sufle părul roşcat cu reflexe aurii de pe faţă. Îi stă bine aşa, ciufulit.

Un cercel mic de aur îi luceşte în lobul urechii. Din fericire, vederea tatălui meu e mult prea slabă ca să-l distingă.

— Poate după ce se culcă diseară ieşim şi noi undeva. Câţi ani ai stat în Houston? Nu-mi mai amintesc.

— Am dat interviu la Centrul Medical Metodist din Texas. Mă gândeam la un post de rezident la Cardiologie. Ei sunt cei mai tari, nu crezi? M-am răzgândit când am văzut statuia gigantică de bronz ce reprezenta mâinile lui Michael Debakey – parcă prea multă fală pentru gusturile mele.

— Am uitat că ai luat în consideraţie la un moment dat şi Cardiologia. Nu eşti destul de rigidă ca să ţi se potrivească de fapt Cardiologia. Am avut un caz nemaipomenit ieri – un tip cu cancer de laringe căruia a trebuit să-i fac o intubaţie retrogradă peste un cateter cardiac.

— Uau, n-am mai făcut aşa ceva din perioada rezidenţiatului!

Turez motorul, urc pe rampa de acces şi ies pe autostradă, strecurându-mă cu greu printre maşinile care rulează cu viteză.

— Ia zi, ai vreo cerinţă specială cât stai aici? Vreun obiectiv turistic din Houston pe care ţii neapărat să-l vezi înainte de a pleca?

— Care sunt ofertele?

— Să vedem. NASA? Neiman Marcus? Astrodomul? Cafeneaua Lone Star?

— Nu pot să merg la Lone Star – nu mi-am adus cizmele de cowboy. Du-mă la Astroworld.

— Vorbeşti serios?

— Eu vorbesc întotdeauna serios, Marie. Tu ştii asta.

În jurul nostru, maşini, furgonete şi camionete gonesc de-a lungul a sute de kilometri de intersecţii în curbă, rampe de beton şi bariere, conduse cu încrederea oarbă caracteristică americanilor de frontieră ai zilelor noastre. Joe rămâne fără suflare când o dubă îmi taie calea. Potriveşte parasolarul, îşi suflecă mânecile cămăşii până la jumătatea braţelor şi întinde o mână peste bancheta de vinilin crăpat ca şi cum ar fi vrut să mă atingă, apoi şi-o retrage şi se scarpină pe ceafă. Îi simt privirea, dar nu întorc capul. Îl aud întrebând:

— Cum te mai simţi de când eşti aici?

Rămân cu ochii fixaţi la drum.

— Nu ştiu. Cel puţin nu mai am timp să mă gândesc la ale mele. Sunt prea ocupată să fac curăţenie acasă la tata ca să mă mai gândesc la problemele mele. Nu se îngrijea de casă nici când era mai tânăr – e genul de profesor distrat. Ar trebui s-o vândă pur şi simplu, iar cineva să o demoleze apoi. Terenul valorează o grămadă de bani acum. Şi-ar permite să-şi ia un apartament într-un complex particular pentru bătrâni.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— Nu sunt masochistă, Joe. Şi nici n-am puterea să-l hipnotizez – de asta ar fi nevoie ca să-l conving să se mute. Pe aici trebuie să o luăm.

Apuc de volan cu ambele mâini şi intru în viteză pe banda din dreapta, încadrându-mă la mustaţă între două maşini.

— Doamne, Marie, exclamă Joe sprijinindu-se de bord. Începi şi tu să conduci ca oamenii ăştia. Ia-o mai încet.

— Ar fi trebuit să-ţi pui centura de siguranţă, spun eu.

Pare agitat şi-şi scoate o ţigară.

— Mă îngrijorează dorinţa ta inconştientă de a muri, Joe. Nu-ţi pui centura, pilotezi avioane... Pe strada asta, puţin mai încolo, e un local unde fac o friptură la grătar de te lingi pe degete! Dacă nu l-or fi demolat între timp!

Joe deschide puţin geamul de la maşină. Fumul argintiu se ridică şerpuind spre capotă.

— Prefer oricând un avion decât autostrăzile astea.

— Pentru ce? Să călătoreşti sau să mori?

— Pentru amândouă.

Trage din ţigară şi dă fumul afară ca un oftat materializat.

— În ambele cazuri.

Din autostradă nimerim într-o adunătură de case fără etaj, datând de dinainte de război, îngrămădite sub clădirile din sticlă şi metal din centru. Casele sunt zugrăvite în nuanţe aprinse de galben, albastru şi mov, ca nişte ouă de Paşti, culori pe care mama le asocia mereu cu genul de cartiere sărace care se insinuează prin centrul oraşelor din Texas ca nişte izvoare fierbinţi, cu specificul lor, cântăreţi mariachi, ardei iute şi dialectul spaniol care se impregnează în cultura noastră.

E încă aici, neschimbat de pe vremea când eram rezidentă şi trăgeam la sorţi să vedem cine trebuia să plece din tura de la Urgenţă sau de la Reanimare şi să aducă plasele unsuroase cu coaste şi pâine de porumb. Urc maşina pe trotuar şi o parchez într-o parcare improvizată. Grătarele de carne de porc, costiţe de vită şi pui întregi stropiţi cu sos fumegă pe grătarele de oţel, păstrând modelul originar, prevăzute cu un mic horn, aliniate în spatele unei barăci din şindrilă. Un ulm masiv acoperă lumina soarelui, iar umbrela sa de crengi murdare de funingine este la fel de afumată şi aromată ca şi carnea fumegândă.

— Eu şi tata ne dăm în vânt după friptura la grătar. Te îmbolnăveşti de ateroscleroză numai când simţi mirosul. Aici se mănâncă totuşi cea mai bună friptură la grătar din Houston. Ce vrei să mănânci?

— Costiţe, spune Joe şi se aşază pe vine să mângâie o pisică amărâtă cu mameloanele umflate. Cum stă tatăl tău cu vederea?

— Se descurcă prin casă. N-a încercat să conducă de când sunt aici – ăsta e alt subiect pe care îl tot amânăm. Nu vrea să vorbesc cu oftalmologul lui.

— Şi nu poţi, totuşi, să-l suni?

— Nu cât timp e în deplinătatea facultăţilor mintale – ştii cum sunt legile în privinţa asta.

Joe se aşază la cea mai apropiată masă de picnic; pisica i se încolăceşte printre picioare şi îi sare în poală. El o azvârle jos şi aceasta se furişează spre un maldăr de cutii goale de conserve.

— Joe, să n-o loveşti! Probabil că are pui.

— Afurisita şi-a înfipt ghearele în pielea mea.

Un băieţandru într-o salopetă pătată cu sos iese din local cu două pungi mari de hârtie legate la gură. Joe se scotoceşte în buzunarul de la blugi.

— Plătesc eu. *Hey, niño, aqui. No. No. Todo es para usted*[7], îi spune el băiatului strecurându-i o bancnotă de cincizeci de dolari în mână.

Acum încearcă să mă calmeze. Deschide colţul uneia dintre pungi şi jupuieşte pieliţa de pe o bucăţică de pui, apoi o aruncă înspre tufişurile unde pisica stă la pândă. Aceasta se repede hămesită la bucata de carne. În drum spre casă, suntem şi mai tăcuţi. Eu îi arăt obiectivele turistice, iar el face remarci despre vreme. Dau drumul la radio ca să umplu tăcerea. Ne întrebăm amândoi ce caută el aici.

— Tată?

Joe mă urmează în camera de zi şi-şi lasă haina la capătul canapelei. Din pernă se ridică un nor de praf.

— Probabil că e în dormitor. Aşteaptă puţin aici.

Când mă întorc, îl găsesc aplecat peste vitrina unde e televizorul, studiind o poză de-a mamei.

— Seamănă leit cu tine.

— Vrei să zici că eu semăn cu ea. Tata abia s-a trezit. Vine imediat. Vrei un ceai? Sau o cafea?

— Bere ai?

— Nu.

Joe face un gest de lehamite, nerătându-se încântat de celelalte oferte şi începe să cutreiere prin camera de zi şi prin sufragerie.

— E exact cum mi-am imaginat, spune el.

— Adică?

— Ca o casă de profesor de istorie. Obloanele trase, mobilier practic şi o grămadă de cărţi. Câţi ani aveai când locuiai aici?

---

[7] „Hei, băiete, poftim. Nu, păstrează restul.“ (în lb. spaniolă, în orig.)

— S-au mutat din Dallas când eram în clasa a XI-a. Am locuit puţin aici.

— Nu pare a fi o casă în care au locuit vreodată copii.

— Cred că nici casa noastră din Dallas nu arăta altfel. Bănuiesc că părinţii noştri s-au aşteptat să fim adulţi imediat ce ieşeam din scutece. Cel puţin tata.

— O, ia uită-te aici!

Joe deschide geamul unei vitrine din lemn uzat de lângă şemineu. Înăuntru se află patefonul pe care tata l-a cumpărat de la Millard's Hi-Fi de pe Aleea îndrăgostiţilor, când eram în clasa a Vil-a, lucru care a înfuriat-o pe mama, care se chinuia cu o maşină de spălat stricată pe atunci şi strângea cu greu bani să o repare. Joe se aşază pe vine să se uite la discurile de pe raftul de jos.

— Văd că are un disc original cu Buri Ives. Mă întreb dacă e de colecţie.

— Nu-l tachina, Joe.

— Cine, eu? Poţi să vinzi orice pe eBay. Dumnezeule, are şi cele mai bune hituri ale lui Lawrence Welk!

— Pentru ăsta îţi trebuie ac de diamant! Cântăreşte sub un gram, spune tata din pragul uşii. Stă acolo îmbrăcat în maiou şi pantaloni largi, uitându-se la Joe care frunzărea discurile de patefon. Nu există muzică computerizată sau digitală care să aibă aceeaşi rezonanţă.

— Tată, el e Joe Hillary.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule doctor Heaton, spune Joe şi se ridică îndreptându-se să dea mâna cu tata.

Ce amuzant mi se pare să aud apelativul de „doctor Heaton" adresat altcuiva decât mie – mă întreb dacă i-a mai spus cineva aşa de când a ieşit la pensie.

— Ce flăcău înalt! Da' înalt mai eşti, băiete! exclamă tata.

— Joe a fost în New Orleans şi acum se duce acasă, în Seattle. E în trecere, tată. E pilot.

Tata îl studiază pe Joe fără nicio reţinere, nesinchisindu-se de manierele de socializare, de zâmbetele şi conversaţiile de politeţe.

— Pentru ce companie lucrezi?

— Nu, tată, Joe e doctor – e anestezist, lucrăm la acelaşi spital. Ţi-am mai spus, îţi aduci aminte? E pilot amator, aşa trebuia să zic de fapt. A venit cu avionul lui personal până aici.

— E ditamai distanţa de la Houston la Seattle. Poţi să dai de vreme rea deasupra Munţilor Stâncoşi. Ce avion pilotezi?

— Piper Navago, cu două motoare. Pot să străbat distanţa cam în opt ore dacă am condiţii atmosferice favorabile. M-am oprit pe timp de noapte în Salt Lake în drum spre New Orleans, să mai fac o pauză. Vă pricepeţi la avioane?

— Am avut un frate care a pilotat un avion F-86 în Coreea. M-a luat şi pe mine odată într-un avion de exerciţii T-33.

Joe se entuziasmează când aude.

— Ăsta da avion! Aş fi mers în război doar ca să pilotez un F-86.

— Aşa gândea şi el. Dar n-a rezistat până la sfârşit.

Se uită fix la Joe, cu gura întredeschisă şi sprâncenele ridicate.

Joe îşi bagă din nou mâinile în buzunar.

— Îmi pare rău.

— S-a întâmplat de mult, spune tata şi alungă amintirea cu un gest al mâinii, ca şi cum ar fi fost un ţânţar care-l bâzâia. Simte-te ca acasă. Eu mă duc la magazin, aşa că Marie poate să te ajute să te instalezi.

— Joe o să stea la hotel, tată. O să-l duc eu cu maşina mai târziu. Nu vrei să trec eu să-ţi fac cumpărăturile după ce-l duc pe Joe? Ca să nu mai ieşi tu.

— Dar vreau să ies. Tata se uită din nou la Joe. Vrea să nu mai conduc. Probabil că ţi-a spus deja. Ce zici de o bere – cade mereu bine pe o zi aşa de călduroasă.

Se îndreaptă spre bucătărie, dându-ne posibilitatea fie să-l urmăm, fie să ne vedem singuri de treaba noastră.

— Am adus nişte friptură la grătar pentru prânz, strig eu după el. Nu cred că avem bere.

— Nu vrea nici să mă mai lase să beau. Bine. Atunci, ce ziceţi de nişte friptură cu apă?

Joe ridică din umeri şi-l urmează în bucătărie.

— Deci trebuie să cunoşti regulile de zbor după instrumentele de bord ca să ajungi aici, nu? Ai obţinut permisul pentru un astfel de zbor?

Tata umple paharele la chiuvetă şi Joe desface capacele de carton de pe tăviţele de staniol în care sunt costiţe, pui şi sos. Mirosul de carne la grătar acoperă izul de grăsime, banane stricate şi mucegai pe care îl emană buretele murdar de spălat vase.

— Da, ţi se cere să ai licenţă de zbor după instrumente dacă treci pe deasupra munţilor. În Seattle e înnorat mai tot timpul şi m-am hotărât să urmez cursuri de utilizare a instrumentelor de bord după ce m-am mutat acolo. Marie mi-a spus că aţi fost profesor de istorie la Rice.

— Am predat acolo până în 1987.

— Ce specializare aţi avut?

— Istoria europeană medievală. De unde se deduce că nu am avut prea multe în comun cu fiica mea doctoriţă, aici de faţă. Marie, nu vrei să stai jos şi să mănânci? îmi trece şi pofta de mâncare când te văd frecând atât masa. Să ştii că nu operăm pe nimeni azi.

— Bine, tată. Încerc şi eu să mă fac utilă.

Se întoarce spre Joe cu tot cu scaun, iar picioarele de lemn ale acestuia hârşâie pe linoleum.

— Nu ne-am mai văzut de trei ani – şi acum, că a venit, face toată ziua curăţenie. Ai des ocazia să zbori? Frederick – fratele meu – avea o vorbă. Spunea că doctorii sunt nişte piloţi jalnici. Zicea că sunt mereu prea ocupaţi ca să exerseze îndeajuns şi prea plini de ei ca să ştie când nu mai e de stat printre nori.

Mă fac mică de tot când îl aud, dar Joe râde.

— Avea dreptate fratele dumneavoastră. Cred că tindem să avem mai mulţi bani decât simţ practic. Eu zbor de trei-patru ori pe lună. Ăsta e încă un motiv întemeiat pentru care am vrut să fac o cursă lungă ca asta – ca să nu-mi pierd îndemânarea.

Tata îşi ţuguie buzele, cântărindu-l din ochi fără jenă. Joe nu e stânjenit şi îi zâmbeşte ca şi cum evaluarea pe care i-o face tata ar fi bine-venită.

— Sfinte Dumnezeule, probabil că te costă tot cât un bilet ca să faci plinul pentru o distanţă aşa de mare.

— Da, domnule, spune el, alunecând uşor spre manierele educaţiei de sudist pe care a primit-o. Chiar mai mult. Poate că fondurile mele depăşesc simţul practic. Fratele dumneavoastră a ajuns să piloteze un P-51 în Coreea?

— Nu, avioanele alea se pilotau doar la începutul războiului. Era totuşi unul la baza lui, sus la Bergstrom, pe vremurile când era încă un avion militar. Dacă n-aş fi avut probleme cu vederea, aş fi fost şi eu alături de el – chiar şi atunci purtam ochelari cu lentile destul de groase. Asta din cauză că citeam prea mult. Eşti din Texas?

— Nu, sunt din Arkansas. După accent, ai zice că suntem din Texas. Am crescut la o fermă aflată la ieşirea din Little Rock.

— Pilotajul şi meseria de doctor n-au nici în clin, nici în mânecă, cu activitatea de la fermă, nu? Cum ai ajuns să studiezi ştiinţele?

— Bunicul se considera un vraci. Era din neamul cajunilor[8] – se mutase de la periferia oraşului New Orleans în Arkansas imediat după Depresiune. Cred că îşi făcuse planuri pentru mine să studiez medicina chiar înainte de a mă naşte.

Mă sprijin de chiuvetă, uitându-mă cum Joe scoate de la tata mai multe cuvinte decât am reuşit eu de când am ajuns aici. Îi privesc pe amândoi alunecând de la întrebările simple pe care le cere eticheta atunci când doi oameni fac cunoştinţă, spre o conversaţie autentică şi sinceră – un dialog firesc, în care îşi împărtăşesc detalii şi interese personale neîntinate de zeci de ani de jigniri trecute sub tăcere. Din conversaţia lor lipsesc poticnirile stânjenitoare ale întrebărilor imperioase pe care i le pun şi răspunsurile lui recalcitrante. Tata, acest intelectual văduv care nu şi-a deschis niciodată mintea în faţa mea şi care niciodată, din câte îmi amintesc, nu s-a deranjat să mă întrebe de ce eu, fiica unui profesor universitar de istorie, preferam formulele chimice şi farmacologia şi am ales o meserie unde se aplică modele matematice pentru a înţelege condiţia umană. Nu m-a întrebat niciodată de ce am ales să caut răspunsurile în manipularea obiectivă a faptelor concrete şi a formulelor în loc să analizez, aşa cum făcea el, neobosit, fragmentele lăsate de populaţii sortite pieirii, bâjbâind pentru a găsi urmele intervenţiei divine în foametea şi năpastele arbitrare, fortuite.

Joe se balansează cu scaunul, sprijinindu-se pe picioarele din spate ale acestuia, cu paharul pe genunchi, care îi lasă un cerc umed şi negru pe pantaloni. După ce am aşteptat atât venirea lui Joe – primul lucru care mă bucură cu adevărat de săptămâni

[8] Colonişti francezi stabiliţi în Louisiana (n.red.)

întregi mă simt mai singură acum, când suntem trei, decât mă simţeam înainte să vină el.

— Tată, o să dau o fugă până la băcănie cât stă Joe cu tine. Vreţi să mai iau şi altceva în afară de bere?

— Mai ia-mi, te rog, nişte plăcinte congelate. Vreo două plăcinte cu pui. O să mănânc una la cină, spune tata şi întoarce capul spre Joe. Nu-s rele, să ştii. Au tot ce-ţi trebuie pentru o masă completă într-o singură cutie.

— O să-ţi pregătesc eu cina. Mai renunţă la mâncarea congelată cât stau eu pe-aici.

— Dar îmi place mâncarea congelată.

Joe revine cu scaunul pe toate cele patru picioare.

— Am mâncat şi eu plăcinte de-astea. Sunt foarte bune, Marie. Cea cu carne de curcan e chiar şi mai bună decât restul – cumpără-i câteva cu umplutură de curcan. Dumneavoastră aţi pilotat vreodată vreun avion?

Joe îşi îndreaptă din nou atenţia spre tata.

Îmi pun poşeta pe umăr şi ies pe uşa din plasă, îndreptându-mă spre maşină.

O oră mai târziu, cu braţele pline de pungi cu mâncare, lovesc cu piciorul în uşa de la bucătărie, sperând că or să-mi deschidă. După câteva minute de tăcere, las o pungă mai jos şi o proptesc între şold şi tocul uşii, ca să pot să bag cheia în broască. În bucătărie nu e nimeni. Paharul de apă al lui Joe, pe jumătate gol, e aşezat pe jos, lângă rucsacul care e deschis. În farfurii zace scheletul dezmembrat al unui pui la grătar. Se vede piciorul lui Joe, în cealaltă cameră, în sufragerie, întins printre teancuri de discuri şi pantofii maro perforaţi ai tatălui meu sub fotoliul cu spătar reglabil.

— Artie Shaw, ăsta da solist vocal. Probabil că n-ai auzit de el.

— Ba da, a auzit de el. Joe, te simţi ca-n sânul lui Avram. Parcă-ar fi raiul târgurilor din garaje, nu?

— Uite, Marie. E încă în carcasa originală. Are chiar şi fluturaşul formaţiei. Ai văzut, Marie? Are un dulap plin cu discuri de vinii. Dar niciunul de rock' n' roii, am dreptate?

Seamănă cu Peter Pan în postură de hoţ. Un băiat înalt, cu părul blond, tolănit pe covorul roz şi murdar din sufrageria tatălui meu – un amestec provocator de nepăsare şi masculinitate potentă. Chiar şi tata e fermecat.

— E 4.45, băieţi. Ce facem diseară? Să pregătesc ceva de mâncare?

— Doamne, Marie. Abia am terminat prânzul. De ce nu-i arăţi băiatului oraşul după ce a bătut atâta drum pentru o excursie de două zile?

Se ridică de pe scaun, se învârte puţin pe loc înainte de a-şi recăpăta echilibrul şi calcă peste un teanc de discuri cu Gene Autry şi Jeanette MacDonald. Trage de betelia pantalonilor, ridicându-i; un smoc de păr alb se iveşte din decolteul maioului. Era de vârsta lui Joe când m-am născut eu.

— Bine. Sună bine. Putem să-l ducem să vadă oraşul şi să luăm cina la restaurant. Tu alegi, tată. Fac eu cinste.

Tata înclină capul şi mă priveşte prin colţurile ochelarilor.

— La naiba, eu nu merg cu voi. Duceţi-vă voi! Ridică mâna şi face un gest între la revedere şi lehamite. Duceţi-vă voi!

— Şi tu ce mănânci?

— Aceeaşi mâncare afurisită pe care am mâncat-o şi în ultimii douăzeci de ani.

Joe ţine un disc în palme de parcă ar fi un diamant negru, mişcându-l ca să reflecte razele de soare care se strecoară printre jaluzelele veşnic trase.

— Johnny Hartman. N-are nicio zgârietură. Şi niciun fir de praf pe el. Extraordinar!

— Încotro mergem?

Aşteptăm la semafor în spatele unor jeepuri decapotabile identice, pline cu adolescenţi care se strigă unii pe alţii acoperind uruitul traficului intens de vineri. O fată îmbrăcată cu pantaloni foarte scurţi şi maiou aruncă distrată cu floricele de porumb pe bancheta din spate a celeilalte maşini. Vântul care adie uşor la aduce pe parbrizul nostru. Fata se întinde să pună punga cu dungi roşii în poala şoferului chiar înainte de a se schimba culoarea semaforului, iar formele ei perfecte şi părul auriu atrag atenţia celor din maşinile din spate.

— Cred că-mi place Texasul. Ce m-ai întrebat? Nu-mi pasă unde mergem. Oriunde vrei să mă duci, spune Joe.

— Nu cred că te-am mai dus niciodată nicăieri până acum, îi răspund eu ţâşnind cu scârţâit de roţi când se schimbă culoarea semaforului.

— Ce nemulţumire ai?

— Ce te face să crezi că am vreo nemulţumire? întreb eu, dorindu-mi imediat să-mi retrag cuvântul repetat pe un ton sarcastic.

— Păi, nu-i aşa?

Tot ce pot să fac e să ridic din umeri. Ne strecurăm printre benzile de pe autostradă, unde mii de maşini rulează bară la bară cu o sută de kilometri la oră, fiecare predispusă în orice clipă la accidentare. Mă las împinsă de trafic pe rampa masivă de ciment

care înconjoară oraşul Houston ca o curea ce stă să crape pe pântecele oraşului bătrân.

— E vorba de tatăl tău, nu? Te-ai supărat pe mine. Te enervează că ne-am înţeles din prima.

— Ba dimpotrivă, cred că e minunat că vă înţelegeţi. În două ore ai reuşit să-l înveseleşti cât n-am făcut-o eu în trei zile. Tu eşti fiul pe care nu l-a avut niciodată. De ce m-ar deranja lucrul ăsta?

Joe se uită la mine o clipă, apoi şopteşte de-abia făcându-se auzit peste zgomotul traficului.

— Eu n-am crescut cu el, Marie. Nu el m-a crescut. E uşor să-l plac.

— Deci, pe lângă o echipă de avocaţi, mai am nevoie şi de un psihiatru.

Ochii încep să mă usture şi întind mâna spre poşetă, bâjbâind după ochelari. Mi-i pun la ochi şi Joe îşi pune mâna peste a mea fără să spună nimic. Mâinile noastre rămân împreunate pe banchetă. Joe priveşte oraşul, apusul care aprinde zgârie-norii de sticlă, ca un far al triumfului comercial american.

— Uite! exclamă el, eliberându-şi mâna dintr-a mea ca să-mi arate un indicator verde de pe autostradă. Pe aici se iese spre Astroworld.

Eu nu-i răspund.

— E singurul lucru pe care ţi-l cer, serios.

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă. Doamne, n-am mai fost aici de când eram în liceu. E mai mare acum. O fi Disneyland mai curat, dar Astroworld are o reputaţie care e greu de întrecut.

— Ce vrei să spui? întreabă Joe, împingând uşiţa de metal din spatele meu.

— Ştii tu, bere multă şi bluze strâmte. Piele goală la vedere câtă vrei şi accentul nazal specific Texasului. Toţi voiau să vină aici la întâlnire – în trenuleţul groazei puteai să te giugiuleşti fără să fii prins.

— Tu cu cine ai venit aici?

— Păi, veneam mai ales cu prietenele mele în speranţa că o să găsim băieţi. N-am avut prea multe întâlniri în liceu.

Joe se opreşte şi mă întoarce spre el.

— Serios? Mă mir. Cred că erai o puştoaică deşirată la fel de frumoasă ca acum.

— Nu chiar. Cel puţin, aşa consideram eu. Eram mai degrabă genul care câştiga panglica albastră la târgul de ştiinţe.

Joe se uită la mine încercând să întrezărească şi anii de dinainte de a mă cunoaşte. Apoi privirea lui alunecă spre decolteu şi apasă uşor cu degetul mare pe safirul roz de la gât.

— Văd că îl porţi. Mulţumesc.

— Nu, eu îţi mulţumesc. Ridic mâna şi o pun peste a lui, care se odihnea în continuare pe pieptul meu. Apoi o las jos, în spaţiul mai neutru dintre noi. N-am apucat să-ţi mulţumesc. E frumos.

Ne întoarcem şi o luăm pe aleile aglomerate cu jocuri video şi vânzători ambulanţi de ilustrate. Tresar când aud un pocnet de puşcă. Băieţi cu coşuri pe faţă se întrec ca să câştige ursuleţi de plastic şi dragostea fetelor. Joe îmi cuprinde mâna în palma lui mare, calm, plutind parcă deasupra tuturor, mai relaxat decât era

când am venit de la aeroport – ca şi cum o parte desprinsă din el revenise la locul ei, aplanând o răfuială interioară cu lumea. Oare dacă îl ţin de mână mai mult şi-mi împletesc degetele cu ale lui, o să-mi găsesc şi eu pacea?

— Vrei un hot-dog?

Stăm în fumul emanat de un grătar imens de fier, iar căldura cărbunilor se întrepătrunde cu cea a nopţii de vară şi cu mirosul ademenitor de carne friptă. Îmi retrag mâna dintr-a lui şi-mi şterg faţa cu poalele cămăşii. Bucătarul, o namilă de om care nu se clinteşte de lângă grătar, împroşcat din cap până în picioare cu grăsime, pune cu ajutorul unei furculiţe cârnaţi care sfârâie, bucăţi de ardei gras şi ceapă pe două chifle albe. Joe îi strecoară zece dolari în buzunarul şorţului şi ia sendvişurile, apoi mă conduce spre un petec de iarbă verde aşezat în pantă, între două alei asfaltate. Stau cu picioarele încrucişate şi trebuie să mă aplec mult ca bucăţile de ceapă la grătar să nu mi se prelingă în poală. Lângă noi, un băiat tatuat îşi îngroapă faţa în scobitura de lângă gâtul iubitei. Luminile din târg licăresc pe bolta întunecată a cerului, iar intensitatea tuturor elementelor care ne înconjoară – muzica de la carusel, râsetele, lumina puternică a neonului şi mirosul de fum şi sudoare – pulsează. Arcuindu-se pe linia orizontului, un montagnes russes gigant poartă în viteză maşini pline cu pasageri care ţipă, ca un jet de sânge care trece prin marile vase de sânge de la inimă.

— Hai, spune Joe şi mă ia de braţ. Trebuie neapărat să ne dăm în maşinăria aia.

— Nici vorbă! Eu nu mă dau în montagnes russes, Joe. Le urăsc.

Mă opresc în mijlocul drumului.

— Ei hai, glumeşti. Nu poţi să pleci de aici fără să încerci aşa ceva. E ca şi cum ai muri fără să ştii cum e să faci sex.

— Nu, nu, nu, nu, nu, domnule. Îl cuprind de încheietura mâinii şi încep să-l trag cu toată forţa.

— Hai, vino, spune el şi îşi strecoară degetele printre ale mele. Tonul lui e acum rugător. Vino cu mine! Te rog!

Mai trag o dată de el, apoi mă las condusă la capătul unei rampe de beton care urcă şerpuind spre locul de îmbarcare. Inima începe să-mi bată nebuneşte. E de-a dreptul ridicol. Ştiu că o plimbare cu montagnes russes e mai sigură decât una cu maşina, decât înotul în ocean sau alergatul de una singură în serile de iarnă prin parcurile din jurul Lacului Washington – lucruri la care n-aş renunţa niciodată, dar totuşi intru în panică.

Joe stă în spatele meu şi mă cuprinde în braţe, apropiindu-se să-mi şoptească în ceafă:

— Pe prima mea prietenă am întâlnit-o la un bâlci în Little Rock. Am cheltuit banii câştigaţi într-o săptămână de tuns peluza ca să o dau într-un montagnes russes. Îmi imaginam că o să se ţină strâns de mine toată cursa.

Mânecile cămăşii de bumbac în dungi sunt suflecate mai sus de antebraţe, lăsând la iveală venele albastre care se împletesc ca nişte frânghii peste muşchi. Atât de multă forţă la un bărbat a cărui meserie se bazează pe forţa minţii! Mă simt bine cu braţele lui puternice şi solide în jurul gâtului meu. Sunt braţe rezistente, care ar putea să poarte o povară.

— Şi aşa a făcut? Atunci te-ai sărutat prima dată?

El râde.

— Cu ea m-am sărutat prima dată, dar nu atunci. I s-a făcut rău şi a vomat pe mine chiar când am ajuns în vârful celei de-a treia ascensiuni.

Râdem amândoi ţinându-ne de burtă şi adolescenţii din jurul nostru ne privesc de parcă am fi încălcat o lege sacră a tinereţii,

noi, care suntem destul de bătrâni ca să le fim părinţi, îmi amintesc că m-am întrebat pentru o perioadă, scurtă, ce-i drept, dacă l-aş putea lăsa pe Joe să-mi schimbe viaţa. Şi tocmai acesta este motivul. Veselia se transformă în emoţia de dinainte de a fi catapultat pe şinele şerpuite ale maşinăriei şi mă simt brusc cuprinsă de beţia vieţii, a clipei prezente, electrizată şi absolvită, pentru scurt timp, de vina morţii unei fetiţe.

Bara argintie se ridică scoţând un zgomot şuierat şi Joe se suie în maşină, mă strânge de mână şi mă trage înăuntru lângă el. O bară de oţel vătuită coboară în faţa noastră şi se închide deasupra genunchilor. Joe mă apasă pe ceafă de parcă mi-ar ghici frica.

— N-o să păţeşti nimic. Relaxează-ţi muşchii. Degetele lui îmi masează muşchii încordaţi care flanchează coloana. Ai încredere în mine?

— Câteodată. Încerc să înghit, dar îmi simt gura prea uscată. Până acum, poate c-am avut.

— Lasă-mă să-ţi pun mâna la ochi.

— Ai înnebunit? ţip eu şi inima începe să-mi bată atât de tare, încât mă simt ameţită.

Maşinăria încă nu s-a pus în mişcare.

— Vorbesc serios. Sprijină-te de mine, spune el şi-mi acoperă ochii cu palmele.

Genele mele se ating de pielea lui, ca nişte aripi de fluture care se lovesc de un geam închis. Lumea se condensează în palmele lui. Trenuleţul se zdruncină şi încerc să-i dau mâinile la o parte.

— Nu, spune el şi îi simt gura chiar lângă ureche, iar vocea lui pare că vine de undeva dinăuntrul meu. Eşti în siguranţă. Concentrează-te la clipa prezentă! La secunda asta ruptă din timp.

Trenuleţul se rostogoleşte uşor spre prima curbă cu o mişcare care mă lipeşte şi mai mult de scaun, iar aerul vâjâie trecându-mi

pe lângă braţe şi obraji, dându-mi la o parte părul de pe faţă. Greutatea corpului meu e atrasă de bucla alunecoasă a pistei, iar stomacul, intestinele, ficatul şi splina coboară mai adânc în pelvis. Acum e drum drept şi roţile rulează pe un lanţ care ne trage înainte, în sus, spre ceea ce trebuie să fie prima coborâre abruptă spre pământ. Mă cuprinde din nou neliniştea şi vreau să-i dezlipesc mâinile lui Joe de pe ochii mei.

— Ah, iar eşti raţională. Anticipezi ce va urma. Încearcă să fii aici, în momentul ăsta. Eşti în siguranţă – e ocazia perfectă să pierzi controlul.

Trenuleţul ezită în vârf, tachinându-ne, apoi, cu o eliberare de frâne silenţioasă, alunecă din poziţia de echilibru. Un vuiet de ţipete se ridică şi-mi aud vocea amestecată printre celelalte glasuri străine. Cu ochii acoperiţi, căderea pare că nu se mai termină. Este la fel de îngrozitoare ca visele mele cele mai urâte care se repetă, când mă lupt să mă agăţ de ceva în aer şi ţip prăbuşindu-mă, ştiind că acesta mi-e sfârşitul. Îl urăsc pe Joe în clipa asta. Maşinăria virează la dreapta, apoi virează din nou brusc spre stânga şi eu sunt prinsă aici, sufocându-mă de frică.

Joe râde, distrându-se de minune.

— Marie, ţipă el vesel, iar mie îmi vine să-i fac vânt peste margine. Încearcă! Abandonează-te!

Şi astfel, prinsă în maşinărie şi cu ochii acoperiţi lângă Joe, mă forţez să împlinesc actul conştient de abandonare de sine. Pătrund din ce în ce mai adânc în clipa prezentă, în această fracţiune dintr-o clipă, în această scânteie de timp chiar înainte ca sinapsa electrică a gândului să progreseze în conceptul de fiinţă individuală. Exist doar acum. Un prezent format din atomi care este mai degrabă gol decât solid şi care a luat pentru scurt timp formă umană, înainte de

a se risipi în minerale, apă şi aer, ca un soi de diasporă personală, o dispersie aleatorie a tot ceea ce a însemnat Marie.

Sentimentul profund de amorţire a simţurilor şi de uitare de sine explodează eliberat. Nu există niciun moment iminent, niciunul trecut, ci doar acesta, prezent. Or, fără trecut, nu există regrete, iar fără viitor, nici pierderi.

31

Parchez maşina sub copertină la Sheraton şi Joe mă strânge de mână.

— Hai, urcă la mine.

— Bine, îi răspund strângându-l şi eu de mână şi zâmbindu-i.

Valetul se apropie de maşină, eu încuviinţez şi deschid portbagajul pentru ca Joe să-şi ia bagajele. Uşile de sticlă din hol, late cât un perete, se deschid automat şi aerul rece năvăleşte în noaptea onctuoasă, specifică Texasului. Imediat ce păşim în hol, stratul lipicios de sudoare de pe pielea mea se evaporă.

— Aşteaptă-mă la bar până mă duc să-mi iau camera în primire.

Mă aşez la o măsuţă în colţ, încercând să dau impresia că sunt destul de bogată ca să-mi permit să achit nota, în ciuda jeanşilor şi a cămăşii cu pete de grăsime şi vată pe băţ. Ar fi trebuit măcar să mă pieptăn puţin. Chelneriţa nici măcar nu-mi aduce meniul de băuturi până nu vine Joe.

— Eu vreau doar apă minerală, mulţumesc, spun eu, împingându-i meniul lui Joe.

— Eşti sigură? Eu vreau un martini bun şi rece. Îmi plac barurile astea întunecoase din hoteluri. Mă fac să mă simt ca Humphrey Bogart.

Nici nu a terminat bine de vorbit, că o femeie suplă cu o rochie strâmtă cu paiete negre încearcă microfonul, pe o scenă mică, într-un colţ, şi începe să cânte o baladă de dragoste. Are o rezonanţă fluidă, o voce groasă, care ar putea exprima chinul tânjirii sexuale chiar şi fără cuvinte.

— *Destul de ciudat.*

— Ce anume? întreb eu.

Joe zâmbeşte.

— *Destul de ciudat.* Aşa se numeşte cântecul.

— „Când erai în floarea vârstei, / Nu dădeai doi bani pe vraja dragostei", cântă ea, ţinând microfonul aproape de buze.

Solistul care cântă la pianul din spatele ei are tenul zbârcit de bătrâneţe şi tutun.

Joe întinde mâna şi o bate pe umăr pe chelneriţă chiar când aceasta se pregătea să plece cu comanda.

— Martini cu vodcă. Stoli. Şi un cocteil de lămâie.

— Sunt cu maşina, Joe.

— Un pahar e legal. Măi să fie, cântă bine tipa! Ascultă ce tempo are!

Joe se lasă pe spate, vrăjit de vocea guturală a solistei, bătând absent tactul pe tejghea. Comanda soseşte la sfârşitul cântecului şi Joe ridică paharul în cinstea mea.

— Noroc! În cinstea primei curse neînfricate în montagnes russes. Ciocneşte buza paharului de-al meu şi mă priveşte în ochi, peste vodca cu gheaţă. Să dea Dumnezeu să mai urmeze şi altele!

După două pahare de cocteil de lămâie, îl urmez în lift şi apoi într-o cameră luxoasă de unde se vede oraşul luminat, ca un cadou

în poleială scânteietoare prins cu panglici de rubine şi platină. În depărtare, la fel de luminată ca un oraş în sine şi încoronată cu un jet de flăcări albastre, o rafinărie filtrează cărbunele din mlaştinile vechi, transformându-l în carburant pentru avioane şi benzină.

Joe se apleacă pe fereastră.

— Sunt complet dezorientat. Acolo e casa tatălui tău? Nu e aia de acolo, de lângă Rice? întreabă el dând din cap spre cel mai îndepărtat mănunchi de lumini de pe centură.

— Nu, e chiar dincolo de turnurile alea, în zona mai întunecată, răspund eu şi-mi îndes mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor. Şi despre ce aţi vorbit voi doi cât am fost la magazin?

— Mai mult despre muzică. Şi avioane. Şi puţin despre tine.

Ridic privirea spre el.

— E ceva ce nu mi-aş dori să aflu?

Joe se încruntă o clipă, ca şi cum întrebarea l-ar fi iritat, dar apoi îmi face cu ochiul.

— Nici vorbă. Te-am vorbit numai de bine, spune el îndreptându-se spre minibar şi întorcându-se cu două pahare de plastic şi o sticluţă de gin Beefeater.

— Nu, mersi. Şi-aşa se învârte camera cu mine, îi spun eu când îmi întinde paharul plin pe jumătate.

El ia o gură din paharul lui şi întreabă:

— Dar voi doi despre ce vorbiţi?

— O, se aşterne tăcerea dacă ne aventurăm dincolo de subiecte ca mâncarea sau vremea. Nu e evident?

Joe zâmbeşte şi ridică paharul, ca şi cum ar vrea să închine un nou toast pentru sinceritatea de care am dat dovadă.

— Tensiunea dintre voi doi e materială. Adoptă o atitudine defensivă când îi spui că are nevoie de ajutor, nu?

— A, nu. N-are nimic de-a face cu vederea sau sănătatea. Suntem în relaţiile astea de când eram adolescentă. Chiar şi acum, când am venit să am grijă de el, avem aceleaşi conversaţii rigide pe care le aveam când eram mai tânără. Obiceiul ăsta i s-a întipărit atât de mult în minte, încât pune stăpânire pe el ori de câte ori vorbesc cu el, ca o amintire care se declanşează automat, aşa cum poţi să cânţi la pian o piesă la care nu te-ai mai gândit de zeci de ani.

Joe goleşte paharul până la fund şi îl aşază pe masa rotundă de lângă draperiile înflorate cu volane, apoi se întoarce spre fereastră să privească peisajul. Profit de ocazie să schimb subiectul.

— Acolo e Centrul Medical din Texas. Turnurile din spate de la Rice.

— Uau! E ditamai clădirea! Cât tot Seattle! Pun pariu că s-a dublat de când nu l-am mai văzut!

— Da, pe lângă el, First Hall pare destul de prăpădit. Rămânem amândoi tăcuţi pentru o clipă, apoi întrebarea care-mi stătea pe limbă izbucneşte: Ce mai e pe la First Lutheran?

El ridică repede din umeri.

— S-a aflat de...

Mă aşez pe marginea patului şi-mi ţin respiraţia o secundă.

— S-a aflat de acuzaţii?

— Marie, încă nu a fost înaintată nicio acuzaţie – dacă o să fie vreodată.

Aşadar, s-a aflat.

— De unde ai aflat? şoptesc cu vocea răguşită.

Mă holbez la el, cum stă cu spatele la mine şi văd cum cămaşa i se întinde pe umeri când trage aer în piept, ca şi cum şi-ar lua inima în dinţi.

— OK, spune el. A apărut ceva în ziar. Doar un articol mic – numele tău nu era nici măcar menţionat. L-au citat pe Phil Scoble şi el a fost succint. A spus doar că spitalul face investigaţii.

Mă prăbuşesc pe pat şi-mi ridic genunchii la piept.

— A apărut în ziare? În ziarele din Seattle?

— Era prezentat pe scurt. Nimeni în afară de cei de la spital n-ar şti niciodată despre ce a fost vorba, că ai fost şi tu implicată.

— Şi ce scria? Ai decupat articolul?

— Scria doar că se investighează decesul unui copil care a fost supus unei operaţii de rutină. Atât. Nu dădeau niciun nume, cu excepţia lui Phil, şi el le-a îndrugat câteva vorbe care nu ar face pe nimeni să ridice din sprâncene.

Stau întinsă pe pat cu mâinile împreunate peste abdomen şi închid ochii ca să nu plâng. Lumina care-mi pătrunde pe sub gene licăreşte când Joe vine şi se întinde lângă mine.

— Ce veşti mai ai de la avocat?

— Se întâlneşte cu procurorul marţi. Şi chiar şi atunci e posibil să nu afle dacă s-au înaintat acuzaţiile. M-am gândit că dacă o să se renunţe la chestia asta, măcar n-o să afle nimeni.

Joe pare să tresară. Apoi spune, ezitant la început:

— Poate că e mai rău pentru tine să fii aici, să ai atâta timp liber să te gândeşti. Nu crezi că acuzaţiile penale sunt doar o şmecherie de-a lui Darryl Feinnes? Nimeni n-o să poată convinge niciun juriu că ai comis vreo infracţiune penală. Pentru Dumnezeu, eşti doctor şi nu eşti singura de la First Lutheran căreia i s-a intentat un proces de malpraxis. Aproape că ai devenit o martiră din cauza fetei ăsteia.

— Poate că are nevoie de un martir. Poate că eu sunt singura care se gândeşte şi la altceva în afară de bani, îi spun eu, aproape tăios.

— Sau poate că la originea durerii tale stă altceva decât accidentul ăsta singular din cariera ta. Apoi continuă cu voce joasă: Hai. Nu te supăra. Ştiu că ai impresia că Hopper şi Scabie se gândesc numai la bani, dar încearcă să priveşti situaţia şi altfel. Mama fetei ăsteia e pe punctul de a se alege cu mai mulţi bani decât ar putea să cheltuiască într-o viaţă întreagă.

Dau să mă ridic din pat şi Joe mă cuprinde de mijloc cu o mână.

— Stai. Nu spun că asta rezolvă problema. Nu te uita aşa la mine. Dar cel puţin are viitorul asigurat. Poate să se mute în altă parte. Să-şi cumpere o casă oriunde vrea. Nu trebuie să facă o muncă pe care o detestă. Va avea posibilitatea de a face alegeri, posibilitate pe care altfel n-ar fi avut-o niciodată.

— Mi se face rău când aud. Sună aşa de lipsit de orice sentiment.

— Nu vreau să pară aşa. Dar chiar dacă nu eşti convinsă pe de-a-ntregul, nu poţi măcar să-ţi acorzi un răgaz, să nu te mai simţi aşa de vinovată? Nu e nimic în neregulă dacă nu mai vrei să suferi din cauza ei.

Îmi ia mâna într-a lui şi îi simt striurile de pe vârful degetelor şi venele sănătoase care-i traversează tendoanele şi forţa lor convingătoare şi mă relaxez sprijinindu-mă de el.

— Câteodată simt că suferinţa pentru ea e singura parte din mine care mai e încă vie. Oamenii mă tot întreabă cum mă simt. Dar cred că mai degrabă ar trebui să mă întrebe ce sunt acum. Ce a mai rămas din mine dacă nu pot să mai fiu doctor. Ce o să fiu dacă o să mi se ia dreptul ăsta? înainte de facultate, stagiatură şi rezidenţiat, ştiam. Înainte de a lucra şaizeci de ore pe săptămână la First Lutheran. Cariera mea, meseria asta extraordinară, altruistă, în care puteam să-i ajut pe oameni să trăiască mai mult sau mai bine, sau cel puţin să nu mai simtă durerea, trebuia să fie o staţie din viaţa mea. Totul pentru ca ei să se poată întoarce la ceea ce

conta cu adevărat în viaţa lor – partenerii, mamele şi copiii, cei care ar fi trebuit să mă aştepte şi pe mine acasă la sfârşitul unei zile de muncă. Şi acum nu mi-a mai rămas nici măcar ziua de muncă. O, Doamne! Ascultă şi tu la mine! Să nu mă mai laşi niciodată să beau două pahare de cocteil de lămâie pe stomacul gol. Beau prea mult când sunt cu tine, Joe.

Se întoarce sprijinindu-se în cot, iar ochii lui albaştri, precum cerneala, sunt chiar deasupra mea.

— Eşti frumoasă când te ameţeşti. Eşti frumoasă oricum, răspunde el când mă încrunt. Doar că atunci când bei, parcă străluceşti.

— Strălucesc?

El clatină din cap ezitând înainte de a-mi răspunde.

— Te deschizi mai mult, spune el privind fix prin mine, într-un loc îndepărtat şi intim.

Aşa cum îşi ţine obrazul sprijinit în pumn, i se adâncesc ridurile de la colţul ochiului şi din jurul gurii, iar faţa lui pare împărţită în două, o parte pe care vârsta şi-a lăsat amprenta, în timp ce cealaltă a fost cruţată de trecerea timpului, tânără, la lumina caldă a veiozei.

— Ce tot spui acolo? întreb eu.

— Hm, murmură el. Am o teorie despre moarte. Despre ce se întâmplă când murim. Se uită din nou la mine şi-mi dă părul de pe gât la o parte, împletindu-şi degetele printre şuviţele încâlcite şi răvăşindu-l pe pernă. Nu ţi-am spus despre „Teoria lui Aha”?

Izbucnesc în râs, bucuroasă că mi se distrage din nou atenţia de la gândurile mele.

— Teoria lui Aha. Grozavă denumire!

— Chiar aşa este. Când aveam opt ani... nu-mi vine să cred că nu ţi-am spus până acum... când aveam opt ani am fost la o petrecere

de Halloween costumat într-o ţigară – scuteşte-mă de prelegeri, atunci fumau şi mai mulţi oameni. Cum spuneam – privirea i se fixează din nou în gol, m-am înfăşurat într-un cilindru de carton şi am făcut două găuri în dreptul ochilor. De-abia vedeam prin ele. Am uitat să fac găuri şi pentru mâini – nu puteam să mănânc nicio bomboană, aşa că-ţi imaginezi că n-a durat prea mult până m-am descotorosit de el. Toate sunetele ajungeau la mine înăbuşite prin carton. Nu puteam să miros nimic. Şi-mi amintesc, chiar foarte clar, ce diferită mi se părea casa. Totul redus la un fragment din întreg. Şi-ai mei... îmi aduc aminte cum sălta catarama de la cureaua lui tata când striga la mama şi butoniera de deasupra, care de-abia putea să-i cuprindă burdihanul bătrân. Mama spăla vase. Îmi amintesc că de fiecare dată când făcea vreun gest în direcţia tatei în timp ce-şi argumenta poziţia – căci nu auzeam toate cuvintele, picături de săpun i se scurgeau de pe mâini pe podea. Eu nu vedeam decât baloanele de spumă care îi atârnau pe cot în timp ce îl împungea în piept. Apoi tata mi-a smuls costumul şi dintr-odată camera, bucătăria noastră, a explodat în jurul meu. Imensă, nou-nouţă şi parcă mai... luminoasă. Lumina era atât de puternică, încât totul în jur părea aproape cristalizat. Şi mirosurile. Tot ce înainte părea fragmentat, a revenit deodată la stadiul de lume familiară. Se apleacă peste mine, cu degetele împletite în părul meu şi mă apasă pe scalp, privindu-mă adânc în ochi, ca şi cum acest concept al ordinii universale se cerea transmis de la minte la minte, prin telepatie, fără cuvinte. Şi pentru o fracţiune de secundă, într-o casă unde nimic nu mi se păruse vreodată logic, am înţeles deodată tot, cel puţin pentru o clipă. Ala a fost momentul meu de „Aha, m-am prins”.

Încerc să-mi imaginez cum arăta la opt ani, fără barba care îi mijeşte aspră, fără ridurile pricinuite de soare şi ţigări, riduri ale

scepticismului şi ale sfidării, fără durerea camuflată aproape perfect care i se citeşte în adâncul ochilor de un albastru-închis. Simt nevoia să protejez acest cadou frumos împachetat din viaţa lui, dintr-o perioadă despre care nu mi-a mai vorbit niciodată.

— Şi ce legătură are momentul ăsta de dezmeticire cu moartea? şoptesc eu.

— Păi, aşa umblăm pe bâjbâite tot timpul, nu? Suntem atât de orbiţi de tot ce e în jurul nostru încât nu pricepem nimic. E foarte complicat să crezi. Cât trăim avem cinci simţuri. Cred că după ce murim avem, poate... milioane. Sau miliarde.

Sinceră să fiu, venind din partea lui Joe, mi se pare o perspectivă încrezătoare, ceea ce nu-l caracterizează. Câtă satisfacţie ţi-ar aduce să ai încredere că tot efortul de a trece peste dificultăţi – ocazii pierdute şi sentimentul de vină – ar putea în cele din urmă să-şi croiască drum spre un răspuns. Poate dacă aş avea un miliard de simţuri descătuşate, aş putea să înţeleg de ce a murit Jolene – nu numai ce anume i-a cauzat moartea, ci şi de ce a murit ea, care este scopul. Poate dacă ne-ar lega un miliard de simţuri, eu şi Bobbie Jansen am putea să ne explicăm una celeilalte de ce a trebuit ca vieţile noastre să se intersecteze, de ce a dat naştere fetiţei care avea să sfârşească în braţele mele. Dar cum ar reuşi chiar şi un miliard de simţuri să compenseze moartea unei fetiţe de opt ani când avea în faţă o viaţă întreagă? Chiar şi fericirea eternă poate fi ştirbită de o experienţă atât de scurtă printre cei vii.

Joe îmi cuprinde faţa în mâini şi mi-o întoarce spre el.

— Te gândeşti la ea, nu-i aşa? La Jolene.

Mă uit în tavan, căutând forme în bucăţile de ipsos ca nişte frunze de ceai – amândoi căutăm răspunsuri dincolo de noi.

— O văd peste tot.

Vorbesc încet ca să nu mă lase vocea.

— Pe ea şi pe mama ei. O văd în fiecare curte de şcoală pe lângă care trec, la coadă la piaţă şi în fiecare maşină care se opreşte lângă mine la semafor. N-am omorât-o doar pe Jolene, ci şi pe mama ei. I-am ucis rostul de a trăi. Şi lucrul ăsta nu poate fi schimbat nici măcar de toţi banii din lume. Îi pun mâna pe obraz silindu-l să mă asculte, ca şi cum ar fi nevoit să trăiască în mintea mea. Joe, vreau s-o cauţi. Pe Bobbie Jansen. Vreau să afli ce s-a întâmplat cu ea. Unde merge, dacă are prieteni. Ştiu unde locuieşte – pe Dealul South Beacon.

El clatină din cap. Mă ridic sprijinindu-mă într-un cot şi-l apuc de umăr.

— Nu-ţi cer s-o urmăreşti. Nu e ceva ilegal şi nici măcar imoral. Eu nu mai pot să merg acolo – m-a văzut o dată. Eu doar... Joe mă priveşte de parcă mi-aş fi pierdut minţile. O, Doamne! Nu înţelegi? Nu contează ce zic judecătorii. Nu contează dacă o să fiu absolvită de vină în totalitate dacă ştiu că... Cum pot să-mi văd mai departe de viaţă când ştiu că i-am distrus-o pe a ei?

Joe îmi ia mâna de pe umăr şi o duce la buze; îmi şterge lacrimile de pe obraji şi de pe bărbie.

— Draga mea Marie. Nu eşti nici prima şi nici ultima căreia i s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Închid ochii şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Joe se întinde, sprijinit în cot, şi-şi împleteşte degetele prin părul meu din nou, dându-l uşor la o parte de pe faţă.

— Tu şi tatăl tău nu prea mai ştiţi unul de celălalt, nu?

— Nu sunt sigură că ne-am cunoscut vreodată prea bine. Cu siguranţă nu în adolescenţă. Dragostea lui pentru mine a fost întotdeauna un sentiment fragil. Sau aşa am simţit-o. Ca şi cum ar fi făcut-o din obligaţie, nu din simţire.

Joe mă mângâie pe faţă, trasând cu degetul ridurile de pe frunte, pliurile ochilor şi semicercul maxilarului. Acum tăcerea dintre noi pare infinit de răbdătoare. Vrea să-mi spună ceva, apoi se opreşte, fiind evident că-şi măsoară cuvintele. Apoi continuă:

— Tatăl tău mi-a zis ceva despre tine azi după-amiază când erai plecată.

Joe ezită şi se uită în altă parte, ca şi cum asta i-ar fi înlesnit destăinuirea.

— A spus că n-a înţeles niciodată de ce nu te-ai căsătorit, că după părerea lui eşti prea frumoasă şi deşteaptă ca să ai atâtea probleme în dragoste.

Acum nu se mai joacă uşor cu mâinile în părul meu; îi simt doar răsuflarea care mă mângâie pe piele.

— A spus că se învinovăţeşte pe el însuşi. Că e numai vina lui.

Mă îndepărtez de Joe şi mă ghemuiesc strâns, iar el mă ia în braţe şi îşi pune capul lângă al meu.

— Ce e? întreabă el. Ce s-a întâmplat?

Gura lui e atât de aproape, încât întrebarea şoptită umple camera, îmi inundă mintea şi mă scormoneşte, purtându-mă într-un loc de unde încă mai învăţ cum să fug şi aducându-mi aminte de un lucru pentru care mi-am petrecut douăzeci şi doi de ani cerându-mi scuze. Joe e atât de aproape încât de-abia îmi mai aud vocea când îi spun, simţind cum rana se deschide din nou.

— Am rămas însărcinată când aveam cincisprezece ani.

Joe nu se mişcă, dar îi simt braţele strângându-se şi mai mult în jurul meu. Gâtul mi se contractă şi trebuie să înghit în sec înainte de a fi în stare să continui.

— Eram supraveghetor la o tabără de vară şi am cunoscut un băiat, tot supraveghetor şi el; lucram amândoi la grajduri. Era din Arkansas – de lângă oraşul tău natal. Eu n-aveam experienţă cu

băieţii. Nu avusesem nici măcar o întâlnire. Eram prea ruşinoasă ca să accept. Şi-mi doream să mă placă. L-am sufocat atât de mult, încât până la sfârşitul verii nici nu mă mai suporta.

Mă opresc o clipă, ascultând respiraţia ritmată a lui Joe.

— Am aflat că eram însărcinată după ce am ajuns acasă. Nici nu s-a pus problema să păstrez copilul. Nu în mintea mea. I-am spus mamei – şi ea m-a dus la o clinică la două districte depărtare, ca să fie sigură că nu ne recunoaşte nimeni. În faţa clinicii erau protestatari cu pancarte pe care erau poze cu fetuşi şi care strigau la noi când am intrat. Cineva a aruncat cu ceva în mine şi mama a început să plângă – sunt sigură că a crezut că nu am observat fiindcă purta ochelarii de soare.

A ţinut să vorbesc şi cu tata – m-a implorat. Nu suporta gândul că există un secret urât între noi toţi, dar am pus-o să jure că n-o să-i spună. Dar, cam la o săptămână de la avort, am început să sângerez. Probabil că făcusem endometrioză – aveam febră mare şi nişte crampe îngrozitoare. Au trebuit să mă ducă la Urgenţă în toiul nopţii. Îmi aduc aminte că tata m-a purtat pe braţe în sala de aşteptare, învelită într-o plapumă roz şifonată şi mâinile îi tremurau sub greutatea mea când m-a scos din maşină. Şi oricât de rău îmi era, tot îmi amintesc că eram îngrozită la gândul că o să afle.

Înainte să apară doctorul, tata m-a întrebat pe şleau. M-a întrebat ce-am făcut. Aşa că i-am spus. I-am spus tatălui meu catolic despre băiatul din tabără şi despre clinică. Şi despre cât de rău îmi părea. Îmi amintesc salonul în fiecare detaliu, de parcă ieri aş fi fost acolo; o cămăruţă pătrată cu lumina de neon care lucea deasupra noastră, mirosul de dezinfectant care era peste tot şi cămaşa de noapte murdară de sânge care se lipea de mine. Îmi duc mâna la ochi, ca şi cum aş vrea să mă feresc de lumina orbitoare,

apoi o pun din nou încleştată pe piept. Tata n-a vorbit cu mine un an întreg. Nu mi-a adresat niciun cuvânt.

Joe stă nemişcat, ghemuit la spatele meu. Începe să mă mângâie pe frunte, ezitant la început, uşor ca muzica pe corzile unei viori, şi chiar şi mâna lui aspră pare a fi a unui muzician alunecând pe tastele instrumentului muzical. Simt furnicături când mă atinge pe gene, pleoape, pe tâmplă şi pe obraz, pe pavilionul urechii şi pe conturul roşu al buzelor. Mă întorc cu faţa la el şi acum mă mângâie cu buzele, o mângâiere uscată, delicată, şi o răsuflare caldă, şi respirăm unul aerul celuilalt, şi curenţii din plămâni se întrepătrund. Degetele lui coboară apoi spre nasturii bluzei şi talia jeanşilor, făcându-le să alunece de pe mine. Trebuie să-l simt lângă mine, tânjesc după căldura lui. Îşi apasă palma pe mijlocul meu, zăboveşte de-a lungul şirei spinării, spre ceafă, şi mângâie golul dintre cele două tendoane îngemănate. Nu suntem siguri de ceea ce facem şi ambiguitatea relaţiei noastre zbârnâie ca o prezenţă electrică între noi; nerăbdarea de a fi din nou iubiţi aproape că depăşeşte actul unirii trupeşti.

Corpul lui are aceeaşi temperatură ca şi al meu; nu variază nici măcar cu o zecime de grad, şi corpurile noastre sunt aburinde, umede şi împreunate, legănându-se împreună, fără să se întrepătrundă, fără să cucerească sau să cedeze, dar întreţesute astfel încât actul de cuplare în sine reprezintă împlinire deplină, fără niciun sfârşit euforic care să marcheze experienţa uniunii trupeşti. Probabil că doi oameni nu pot ajunge mai aproape unul de celălalt aici, în timpul vieţii. Poate doar după moarte. Pentru mine e atât pasiune, cât şi uitare. Nu sunt expusă sau vulnerabilă, ci eliberată. Ce minunat că acesta este actul firesc prin care ia naştere o nouă viaţă!

Când mă trezesc, afară nici nu s-a luminat încă. Joe stă întins lângă mine, învelit cu cearşaful care îi conturează formele: osul umărului, adâncitura taliei, curba şoldului şi a coapsei, ca o formă de relief – un continent uman, destul de rezistent pentru a putea semăna şi a culege o recoltă de progenituri şi multe împliniri ale speranţelor personale. Şi care nu de asta e nevoie ca dragostea să dureze? Să-ţi asumi riscul de a spune că poate asta e tot, dar că poate fi de-ajuns? Să cedezi finitudinii a ceea ce este cu adevărat posibil? Să declar că aceasta va fi parcela de pământ alocată pe care trebuie s-o cultiv şi să culeg roadele toată viaţa mea surprinzător de scurtă?

Joe începe să se foiască, somnul îi devine superficial, iar tremurul pleoapelor şi al frunţii mă avertizează că e gata să se trezească. Apoi, ca o creatură marină, se cufundă din nou în somn, respirând încet şi regulat, fără vise. Şi de data asta, înainte ca el să se trezească şi să plece de lângă mine, mă strecor de sub cearşaf şi-mi strâng în linişte hainele de pe jos, lăsându-l înainte de a începe să viseze din nou.

Un an întreg, eu şi tata am stat în aceleaşi camere, am mâncat la aceeaşi masă, am mers cu aceeaşi maşină şi am vorbit unul cu celălalt prin mama sau Lori. Un an întreg mama a stat între noi la fiecare masă, unindu-ne mâinile la rugăciunea de mulţumire şi umplând tăcerea cu monologuri despre articolele de cercetare ale tatălui meu, timpul scos la concursurile sportive la care participam sau eseurile de înscriere la facultate. În acel an de tăcere, casa noastră se cutremura de ţipete care nu puteau fi detectate de urechea umană. Unde de şoc supersonice ricoşau peste masă, se întindeau până în camera de zi, peste biroul la care îmi făceam temele, acoperind ştirile prezentate de Walter Cronkite, care se

încheiau de fiecare dată cu aceeaşi frază, şi înăbuşind şuieratul de la sfârşitul unui disc, în timp ce tata se apleca peste manuscrisele lui, absorbit de note de subsol şi bibliografii. Explozia apocaliptică a acelei tăceri ar fi trebuit să dărâme pereţii de cărămidă ai casei, lăsându-ne expuşi privirii vecinilor care rămâneau cu gura căscată în timp ce stăteam la masă şi ne ignoram, mâncând friptură, piure de cartofi şi dovedind că suntem manieraţi.

E uimitor cum un lucru atât de nefiresc poate treptat să se piardă în fundalul vieţii de zi cu zi atât de complet, încât cruzimea sa nu mai e flagrantă. Cei mai buni dintre noi sunt capabili să aleagă ce vedem şi ce ignorăm. N-ar exista nicio scuză, dar ar fi o alegere conştientă.

Toamna, chiar în preajma zilei în care împlineam şaptesprezece ani, am câştigat o bursă, datorită rezultatelor obţinute la testul de aptitudini pentru admitere la facultate. Tata m-a felicitat şi ne-am continuat vieţile ca şi cum anul care trecuse fusese doar o închipuire. În acelaşi an am început să obţin note mari, mama a devenit vizibil mai slăbită şi tata nu s-a mai dus la slujbă la biserică. Amintirea acelui an a fost complet înăbuşită în spatele seriilor de dialoguri superficiale despre cursurile de la facultate, despre practică, şi în spatele evaluărilor care conţineau date ştiinţifice pe care le recitam pe de rost şi care mi-au oferit, în sfârşit, o victorie – exista un domeniu pe care eu îl înţelegeam şi el nu. Chiar înainte ca mama să facă infarct, când îi desenam diagrame cu circulaţia sângelui prin inimă ca să o conving să facă operaţia de înlocuire a valvei, mi-a spus de ce a rupt tata tăcerea. Mama i-a spus clar în faţă că, în ciuda dragostei pe care i-o poartă, avea să-l părăsească dacă nu vorbea cu mine. Nu eram atunci încă destul de matură ca să-i reamintesc mamei că nu numai el era cel care refuzase să vorbească.

32

Soarele a urcat destul de sus pe bolta cerească încât să arunce săgeţi fierbinţi, galben-portocalii, peste iarbă, evaporând rouă dimineţii şi înmuind gudronul de pe şosele şi trotuare. Închid uşa de la intrare în urma mea şi aproape că nu văd nimic în sufrageria cufundată în semiobscuritate, cu jaluzelele mereu trase şi mobilierul închis la culoare. Cum e posibil să locuiască aici şi să nu fie deprimat? Izurile dinăuntru plutesc în aer ca nişte steaguri unduindu-se molatic ale bătrâneţii şi decăderii – care denotă neglijarea treburilor casnice şi decăderea fizică a tatălui meu, hainele nespălate şi corpul său neîngrijit.

Străbat holul, iar paşii mei răsună pe parchetul care scârţâie. Ajung în faţa dormitorului tatălui meu. Uşa e deschisă, prea umflată şi deformată de atâtea straturi de vopsea ca să se mai închidă. Tata stă întins pe spate sub aparatul de aer condiţionat care şuieră, sforăind cu fornăieli. Bolta cutiei toracice se prăbuşeşte în adâncitura largă a pelvisului. Cu siguranţă nu se hrăneşte destul. Aproape că pot să-i disting scheletul sub cearşaf, îi văd practic inima bătând prin maioul subţire de bumbac şi intrând în cel de-al şaptezeci şi nouălea an într-un piept care a trecut de la stadiul de balon flexibil, când era mic, s-a lăţit apoi, şi acum, în cele din urmă, e supt, acoperind oasele fragile, şi susţinut de carnea subţire.

Se opreşte din sforăit şi număr secundele aşteptând să văd dacă va trage aer în piept sau dacă ar trebui să alerg la el, să-mi lipesc

urechea de gura lui şi să-i iau pulsul. Atunci se întoarce pe-o parte şi şuieratul neregulat şi sacadat devine ritmic – paisprezece respiraţii pe minut, douăzeci de mii pe zi. Aş putea oare să număr de câte ori va mai respira? Cât de mult a scăzut numărul respiraţiilor din cantitatea aparent infinită care i-a fost alocată la naştere? Şi de câte respiraţii ar avea nevoie ca să-mi spună, faţă în faţă, că regretă cursul pe care l-a luat viaţa mea. Şi de câte ar mai avea nevoie ca să comenteze pe marginea expresiei prejudicioase „vină" când i-aş spune că o femeie poate să fie drăguţă şi deşteaptă şi fără ştampila de validare a căsătoriei? Sau poate că orice cuvânt în afară de scuzele indirecte pe care i le-a prezentat lui Joe i-ar lua şi ultima suflare?

Aerul condiţionat a fost oprit toată noaptea în camera mea; hainele deja se lipesc pe mine până să mă târăsc peste pat şi să apăs pe butonul de sub grilajul de metal. Aparatul pocneşte o dată şi porneşte, iar ventilatorul eliberează rapid un curent de aer călduţ. Mă deschei la cămaşă şi încerc să mă răcoresc.

— Marie? îl aud pe tata strigând din camera cealaltă. Marie? Tu eşti?

Mă dau jos din pat şi străbat holul până în camera lui, încheindu-mi nasturii de la cămaşă.

— Da, tată. Eu sunt. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Cât e ceasul?

— E devreme. Nu e nici măcar 6.30 – culcă-te la loc.

— Nu ai venit acasă azi-noapte.

— Eu şi Joe am avut multe de discutat. M-am gândit că era prea târziu să vin acasă, aşa că am rămas acolo.

Îşi duce mâna la faţă şi-şi freacă palma uscată şi aspră de barba mijită. Oftează din toţi rărunchii şi rămâne nemişcat, ca şi cum ar încerca să se pregătească pentru a supravieţui unei noi zile.

— Atâta timp cât eşti teafără...

— N-am vrut să-ţi faci griji pentru mine. Mă foiesc în pragul uşii şi-mi ridic părul de pe ceafă. Cred că trebuia să-ţi dau un telefon. Dar nu sunt obişnuită să mă aştepte cineva acasă.

Încerc să-mi amintesc dacă tata mă aştepta treaz vreodată când începusem să ies la întâlniri, dacă stătea şi asculta când mă striga mama să se asigure că am încuiat uşa de la intrare şi că sunt teafără. Tata se apucă de piciorul patului şi se ridică în capul oaselor pe marginea saltelei, apoi se opreşte să-şi tragă sufletul.

— Vrei să vii puţin lângă mine?

Mă duc şi mă aşez lângă el pe patul care se lasă sub greutatea mea, stânjenită să mă aflu atât de aproape de el. Detaliile din cameră nu se disting în lumina slabă a dimineţii. O muscă e prinsă între geam şi jaluzeaua trasă şi dă din aripi lovindu-se de geam, bâzâind cu disperare. Sunt pe punctul de a mă oferi să-i pregătesc micul dejun sau să-i umplu cada, când îl aud dregându-şi vocea şi spunând:

— N-o să mă mai urc la volan. Dacă tu sau sora ta puteţi să daţi anunţ să vindeţi Buickul, v-aş fi recunoscător. Poate să-l ia Lori dacă vrea să-l ducă până în Fort Worth.

Se uită fix spre holul întunecat de dincolo de uşă, fără să încerce măcar să-mi desluşească chipul în umbrele necruţătoare.

— Tată...

Mă întrerupe cu un gest al mâinii.

— Nu mai vreau să plătesc taxe.

— Bine. O s-o sun pe Lori mai târziu. Şi cu ce o să-ţi aduci mâncarea?

— E o staţie de autobuz la colţ. Până acolo pot să ajung.

— Nu te-ai gândit să-ţi iei o menajeră? M-aş ocupa eu de asta.

El clatină din cap şi pare să se afunde şi mai mult în saltea.

— Fir-ar să fie! Nici nu-mi vine să cred – spune el mai mult pentru sine şi nu-mi dau seama dacă îl surprinde faptul că a cedat în faţa infirmităţii sau faptul că o mare parte din viaţa lui s-a încheiat, ca un ultim toast la o petrecere plănuită în cele mai mici detalii, când devine limpede că aşteptarea a depăşit evenimentul, dar a trecut repede, fără să fie apreciată. Păi, presupun că aşa ar fi cel mai bine.

Se întinde spre noptieră şi deschide sertarul, bâjbâind printre flacoane de medicamente, pixuri cu pastă uscată şi resturi de trabuc. Sunt pe punctul de a mă ridica ca să aprind veioza, când îmi amintesc că n-ar conta prea mult.

— Vreau să-ţi dau asta, spune el, ţinând în mână o casetă pentru rujuri brodată cu mătase.

Ca într-o poză la minut, o văd pe mama deschizând-o ca să potrivească oglinda în dreptul gurii şi scoţând capacul auriu al rujului Passion Flower, pe care buzele sale îl sculptaseră sub forma unui Turn Eiffel roşu şi cremos. În cutie zornăie ceva mai mic decât un ruj. O deschid şi găsesc înăuntru inelul de logodnă cu diamant pe care i l-a dat tata când au sărbătorit zece ani de căsnicie, ca scuză pentru sărăcia primilor ani petrecuţi împreună.

— Mama ta ar fi vrut să-l ai tu.

— Tată, eşti sigur? Şi cu Lori cum rămâne?

— Ei o să-i dau cerceii bunică-tii. Şi-n plus, ea are un inel.

— Mulţumesc. E frumos. Îmi aduce aminte de mama.

Încerc să-l potrivesc pe inelarul de la mâna dreaptă.

— O să trebuiască să-l mai ajustez. Îi zâmbesc. Ţi-e frică că n-o să mai primesc niciodată altul?

— Nu ştiu ce planuri are tânărul Joe. Oricum, eu tot ţi-l dau.

Ridic din umeri şi-mi pun inelul pe degetul mic. Chiar şi acolo mă strânge.

— Eu şi Joe n-avem niciun plan. Suntem prieteni. Prieteni buni.

— Şi maică-ta a fost prietena mea.

— Da. Aţi fost cei mai buni prieteni, nu-i aşa?

E adevărat. Şi faptul că-mi împărtăşeşte un lucru atât de sincer relaxează atmosfera. Dragostea mamei pentru amândoi încă mai are putere.

— Am avut ce învăţa de la voi. Aţi fost un model pentru mine.

Îşi schimbă poziţia, sprijinindu-se în mâini. Apoi mă ia prin surprindere rostind ceea ce eu nu am fost în stare:

— Poate că aţi avut ce învăţa, dar era mai bine dacă eraţi şi voi incluse în prietenia noastră. Am petrecut atât de mult timp descifrând minţile morţilor, încât nu mă pricepeam prea bine să ascult nişte fete tinere. Am lăsat asta în grija maică-tii.

Strânge de marginea saltelei. Îmi pun mâna peste a lui. Metalul rece al verighetei îi joacă pe deget, ferecat pentru totdeauna sub încheietura noduroasă.

— Şi uite unde am ajuns, spune el, cu vocea hârâită. Îşi drege glasul. I-am învăţat pe elevii mei că, de obicei, poţi să descoperi mult mai mult în ceea ce e omis dintr-o traducere textuală decât în ceea ce e scris – am ajuns să cred că e tipic naturii umane. Acum trebuie să mă mulţumesc cu ce pot să aud, cu ce spun sau nu spun oamenii în puţinele conversaţii pe care le mai port.

Apoi se opreşte şi mă strânge de mână, iar nodurile tari ale încheieturilor îmi apasă degetele unele pe celelalte.

— De ce ai venit? mă întreabă el, fără să pară furios sau sarcastic, ci sincer interesat, gata să recunoască totuşi că ne simţim stingheri unul în prezenţa celuilalt.

Ezit o clipă.

— A trecut mult timp de când nu ţi-am mai făcut o vizită.

— Da, aşa e, a trecut mult timp, confirmă el.

Încep să-i ofer una dintre multele justificări, dar sfârşesc prin a lăsa sunetele casei să umple tăcerea dintre noi. Mi-e frică deodată de ceea ce vrea să vorbim. Tot ce i-am spus lui Joe acum câteva ore îmi năvăleşte din nou în minte.

— Am venit aici pentru că am crezut că ai nevoie de ajutor.

Tensiunea face ca vorbele mele să sune aproape acuzator, ca şi cum l-aş învinovăţi că a îmbătrânit. El nu reacţionează, aşteptându-mă să decid dacă discuţia noastră se va transforma într-o ceartă sau dacă voi lua hotărârea să spun adevărul. O spun din nou, dar sincer de data asta.

— Vreau să te ajut, tată.

El se întoarce spre mine.

— Semeni aşa de mult cu mama ta. Ea avea grijă de toţi. Nu am înţeles niciodată prea bine de ce s-a măritat cu un tip aşa de solitar. Eu cred că tu ai venit aici ca să laşi ceva în urmă. Orice ar fi, e treaba ta dacă vrei să-mi spui sau nu.

— Ţi-a spus Joe ceva?

— Niciun cuvânt. Ţi-ai lăsat telefonul mobil aici – l-am găsit pe fundul unei pungi cu mâncare.

Probabil că mi-a căzut din poşetă când am pus sacoşa jos. Reuşisem să rezist jumătate de zi fără să-mi verific mesajele – un răgaz pe care mi-l oferea faptul că ştiam că Marsallis nu se va întâlni cu procurorul decât peste trei zile.

— A sunat?

El încuviinţează.

— N-am avut intenţia să-mi bag nasul în treburile tale, dar a patra oară când a sunat l-am deschis.

— Ai răspuns?

— Nu ştiam să răspund. L-am deschis ca să încerc să-l opresc şi cineva a început să vorbească. Un bărbat pe nume Charlie Marshalls m-a rugat să-ţi spun să-l suni.

— Marsallis. A spus şi de ce?

Pulsul mi s-a ridicat atât de repede, încât simt că nu mai pot să respir.

— I-am zis că ai ieşit în oraş şi el a spus că trebuie să fii la el la birou luni dimineaţă cât de devreme poţi.

— Şi n-a mai spus şi altceva?

— Mi-a lăsat impresia că se aştepta să ştii despre ce e vorba.

Fără ca măcar să-mi treacă prin cap că Marsallis ar putea să-mi dea o veste bună, lacrimile încep să-mi curgă pe obraji. Nu mă şterg la ochi, ca să nu-şi dea tata seama că plâng. Înghit în sec ca să-mi dreg vocea şi-l întreb:

— Şi de aici ai tras concluzia că se întâmplă ceva?

El clatină din cap.

— Am simţit în tăcerea ta de când ai venit. Aşa cum am mai spus, învăţ să ascult aşa cum altădată citeam.

Se întinde spre noptieră şi scoate un şerveţel dintr-o cutie, menţinându-şi echilibrul sprijinindu-se de piciorul patului. Apoi revine la poziţia dreaptă şi-mi întinde şerveţelul.

— Dacă te ajută cât de puţin, aş vrea să te ascult. În privinţa asta am rămas de mult în urmă.

Îmi tamponez faţa cu şerveţelul şi strâng din dinţi ca să-mi înghit lacrimile. Tata mă aşteaptă; cu fiecare răsuflare de-a lui, salteaua se mişcă aproape imperceptibil. Trec câteva minute de tăcere înainte să vorbesc.

— Sunt implicată într-un proces de malpraxis. O pacientă a murit în sala de operaţie. O fetiţă.

El nu scoate un cuvânt până nu termin de povestit. Pentru prima dată, e aproape catarctic să spun întreaga poveste de la cap la coadă fără întreruperile constante şi întrebările provocatoare din timpul unei depoziţii. Nu că ar exista un final – aproape că viaţa mea a început să fie definită prin faptul că tot ce am dispare, ca amprenta unei mâini în praf. Chiar şi atunci când îi spun despre plângerea penală care sunt convinsă că mă aşteaptă pe biroul lui Marsallis chiar în momentul ăsta, el tace. Doar trage adânc aer în piept.

La sfârşit, stăm amândoi tăcuţi pe marginea patului. Eu sunt stoarsă de vlagă. Faptul că am povestit din nou totul, lipsa de somn şi toate amintirile pe care mi le răscoleşte casa aceasta, totul mă oboseşte.

— Şi eşti bine? mă întreabă el.

— O, cred că o să mai treacă luni de zile până o să se termine totul. Indiferent de acuzaţia penală.

— Acum, vreau să zic. Mai rezişti?

Nu am niciun răspuns să-i dau. Lumina soarelui pătrunde parcă feliată printre storurile trase. Zgomotele casei au dispărut, înăbuşite de trafic, câini şi copiii din cartier. Tata dă să spună ceva, dar se opreşte. Apoi răbufneşte.

— Joe e un personaj interesant, spune el, ca şi cum schimbarea subiectului ar fi singura reacţie cu efect sigur din partea lui.

— Chiar e interesant. Şi cu siguranţă e un personaj.

— A fost de faţă atunci? Când a murit fata?

— Era de gardă în dimineaţa aia. Dar plecase deja acasă când a început operaţia.

— Deci nu a avut nimic de-a face cu îngrijirea pacientei?

— Nu. Adică, m-a ajutat să mă pregătesc pentru caz, dar el nu e implicat – avocaţii de-abia dacă l-au chestionat. Mă bucur că-ţi place de el.

— Ca să fiu exact, am zis că e interesant. Nu sunt sigur dacă îmi place sau nu.

Aştept să continue, dar nu mai spune nimic.

— Ţi-a spus ceva despre proces? îl întreb eu.

— Nu. Dar într-un fel cred că e posibil s-o fi făcut. Mi se pare a fi un om care spune de fapt mult mai puţin decât spune.

— Ce vrei să zici?

Mă uit la el, dar el priveşte fix spre holul întunecat. Clatină din cap şi spune cu voce joasă:

— Nimic. Nu ştiu nici eu ce vreau să spun. La vârsta mea se întâmplă des.

Oftează şi ridică din umeri, se freacă pe faţă şi se scarpină la ceafă. Elipsele bicepşilor şi ale muşchilor deltoizi care se intersectează se văd prin pielea lăsată a braţului. Îmi vine în minte o imagine cu el când era tânăr şi ne ridica pe Lori şi pe mine deasupra capului – nu aveam cum să cădem din strânsoarea acelor braţe puternice. Oare s-a simţit trădat când n-am mai fost impresionate de abilitatea lui de a ne ridica şi a ne lua în braţe şi când a ne proteja presupunea o conversaţie şi noi am apelat la mama? Îi iau din nou mâna într-a mea.

— Îmi pare rău că trebuie să plec aşa. O să vorbesc cu Lori. O să aranjăm cu maşina şi cu menajera. O să încerc să mă întorc de îndată ce se rezolvă toată situaţia asta.

— Păi, unele lucruri nu se rezolvă niciodată. Doar le faci loc în viaţa ta. Înveţi să le laşi să stea cu tine, lângă cele bune.

33

În august, într-o după-amiază mohorâtă de duminică, spitalul First Lutheran răsună de angajaţii care pleacă spre casă. Mă întreb uneori dacă vara spectaculos de scurtă din Seattle nu are calitatea de a suprima bolile până revin ploile. În ciuda norilor ameninţători, birourile şi sălile de aşteptare sunt pustii, cu excepţia personalului de la Urgenţă. Aşa cum am sperat, nu dau peste niciun chip cunoscut în drum spre cutia poştală.

Cutia e ticsită de plicuri şi fluturaşi şi trebuie să scot un plic de carton gros ca să mai descongestionez spaţiul. Când trag de el, un teanc de hârtii începe să curgă. Mă aşez în mijlocul grămezii şi trag coşul de gunoi lângă mine. E ca o vânătoare de comori; pornesc în căutare de informaţii importante. Reclame la echipamente de anestezie, conferinţe, jurnale, manuale, broşuri de la societăţile din oraş, naţionale şi internaţionale, solicitări din partea brokerilor de investiţii, a agenţilor imobiliari şi a celor care practică activitatea de lobby politic. Orarul gărzilor, al concediilor şi al şedinţelor de consiliu – întâlniri care au avut loc în absenţa mea ca păsările sezoniere cărora le dai atenţie doar pe moment. Cu cât primesc mai multe, cu atât citesc mai puţin.

În vârful unei moviliţe de ghiduri noi Medicare, tronează foaia albă pe care o caut, împăturită, capsată şi adresată mie cu scris de mână. O deschid şi citesc o notă scrisă în grabă de Matt Corchoran, farmacist la First Lutheran, în care mă ruga să trec pe la el să discutăm chestiunea pentru care-l sunasem înainte de a pleca din Houston.

Biroul farmacistului e înghesuit într-un spaţiu fără ferestre, în spatele depozitelor mari unde este păstrat echipamentul

chirurgical. Uşa de la biroul lui Matt e împărţită în două, în stil olandez, şi de pe hol văd că jumătatea inferioară e închisă; lumina de la monitorul computerului iluminează pereţii şi tavanul, dând încăperii un aspect de acvariu uriaş. Vârful cheliei lui Matt se iveşte deasupra uşii de jos. Mă vede şi tresare, ca şi cum l-aş fi surprins făcând ceva secret, apoi râde şi el de sperietura lui.

— Doamnă doctor Heaton, bună ziua! M-am obişnuit aşa de mult să fiu singur în weekend – e singura ocazie pe care o am de a lucra în linişte, că nici măcar nu v-am auzit când aţi venit.

— Bună, Matt.

Matt respectă regulile ierarhice de adresare atât de comune în lumea medicală, tabuul care interzice să i te adresezi unui doctor pe numele mic, chiar şi după ani întregi de colaborare.

— Am primit biletul tău. Mulţumesc pentru promptitudine. Sper că nu ţi-ai petrecut toată sâmbăta uitându-te pe dosare.

— Nu-i nicio problemă. Luaţi loc.

Propteşte uşa să stea deschisă şi mă strecor pe după ea, spre un scaun de plastic albastru, înghesuit sub biroul îngust.

— Îmi cer scuze – tot mi se promite că o să mi se dea un birou nou când schimbă sălile de operaţie, dar se pare că aparaturii i se rezervă mai mult loc decât oamenilor în spitalul nostru.

Are un fel deosebit de a pronunţa vocalele, specific zonei centrale a Statelor Unite, accentuându-le vădit. I se potriveşte. E un om obişnuit cu măsurarea şi numărarea meticuloasă a substanţelor chimice. Deschide un fişier de metal îndoit şi începe să frunzărească dosarele de carton până când găseşte unul înţesat cu copiile făcute de Departamentul farmaceutic ale tuturor fişelor pe care le-am predat în ultimele luni. Aceste pagini galbene, scrise la indigo, cu rubrici bifate şi cifre, reprezintă unul dintre cele trei exemplare care se anexează la fişa pacientului, la funcţionarii care

se ocupă de facturare şi care ajung la acest birou. Numele meu e scris pe cotorul de plastic al dosarului. E răcoare aici şi-mi strâng mâinile între genunchi.

— M-am uitat peste ele, spune el.

Fireşte. Probabil că s-a uitat din nou peste însemnările mele, cel puţin în treacăt. Ar fi trebuit să ghicesc că o să facă asta. Încuviinţez, fiindu-mi greu să-l privesc în ochi.

— Ştiu că ţi se pare ciudat ce-ţi cer să faci. Acum că sunt şi în concediu, poate că... am avut prea mult timp să mă gândesc la toate detaliile. M-am gândit să reiau totul, pas cu pas.

Zâmbeşte compătimitor, apoi zâmbetul său se preschimbă aproape imediat într-o mască profesională de politeţe.

— Am găsit nişte discrepanţe.

Ridică ochii spre mine, privindu-mă pe deasupra dosarului pe care-l ţine în poală.

— Aproape întotdeauna există câteva – de obicei o greşeală de consemnare a dozării sau a diluţiei.

Acum şapte ani când am început să lucrez la First Lutheran, am avut o conversaţie asemănătoare cu Matt, după ce am scris din greşeală cantitatea de Dilaudid pe care i-o administrasem unui pacient în dreptul unei alte rubrici din raportul de anestezie, iar examinarea lui riguroasă detectase discrepanţa dintre narcoticele folosite şi cele returnate.

Acum Matt scoate din dosarul meu douăsprezece fişe de anestezie diferite şi mi le înmânează. Douăsprezece fişe. Pentru o clipă sunt nelămurită – poate că astea sunt erorile făcute de tot departamentul. Nu se poate să fie toate douăsprezece ale mele. Dar la sfârşitul fiecărei pagini e semnătura mea. Mă uit din nou la Matt şi-l văd aşteptând răbdător reacţia mea. N-am făcut nicio greşeală în şapte ani şi deodată douăsprezece în şase luni?

Simt că-mi arde faţa şi nu-mi ridic privirea de pe foile din poală, codate cu lini şi mâzgăleli.

— Ce fel de greşeli ai găsit?

— Pe scurt, numărul narcoticelor care lipseau din cutie nu se potrivea cu cel consemnat de dumneavoastră ca fiind folosit la operaţii. Nu e o greşeală gravă.

Se scarpină la tâmplă şi-şi împreunează mâinile peste genunchi, aplecându-se spre mine.

— Dar ceea ce mi-a atras atenţia au fost cantităţile pe care le-aţi folosit. Calculate în raport cu greutatea în kilograme a pacienţilor, unii dintre ei n-ar mai fi trebuit să se trezească din anestezie zile întregi. Asta dacă nu erau obişnuiţi cu astfel de substanţe.

Îmi ia foile din mâini şi le aşază pe birou ca pe nişte cărţi de joc.

Răsfoiesc paginile de pe birou şi din poală căutând numere şi litere. Privirea îmi zboară peste ele până dau de o mulţime de semne mâzgălite, narcotice şi consemnări procedurale, valori ale tensiunii arteriale şi ale pulsului. Întrebările pe care Matt nu le rosteşte îmi bubuie în minte, iar el aşteaptă să-i dau un răspuns raţional – ceva credibil, care l-ar face să alunge îndoiala care se materializează ca o a treia entitate în încăpere. Are dreptate. E limpede. Dozele sunt cu mult depăşite, de două-trei ori peste normal. În tăcerea dintre noi se simte încordare. Apoi, observ în colţul de jos al unei fişe ceva ce-mi taie respiraţia.

— Matt.

Vocea îmi sună înăbuşită de propriul puls.

— Poţi să mă laşi câteva zile să mă uit peste ele? Vreau să iau la mână din nou fişele. Poate că există o explicaţie pe care nu mi-o amintesc dacă nu văd dosarul întreg.

Matt nu mă slăbeşte din ochi. Are ochii blânzi şi căprui, ca aluna; simt că vrea să mă eschivez de acuzaţia lui indirectă, ştie că

nu mi-aş fi tăiat singură craca de sub picioare cerându-i să scoată foile de anestezie. Parcă trece o veşnicie până răspunde. Aproape că-l văd cântărind cât să creadă din ce-i spun, câtă încredere îşi poate permite să investească în mine. Mă sfredeleşte cu privirea şi trebuie să fac un efort ca să nu întorc capul în altă parte. Apoi încuviinţează aproape imperceptibil.

— Bine, aveţi două zile.

— Pot să fac o copie după ele, te rog? întreb eu strângând actele.

Matt ia teancul şi se îndreaptă spre un xerox din colţul biroului şi uruitul şi şuieratul ritmat al aparatului scoate duplicate ale mâzgăliturilor stenografiate care schiţează istoriile chirurgicale a doisprezece oameni. Mă uit la paginile care cad una peste alta într-un teanc ordonat alb-negru. Şi deodată, fără să mă gândesc deloc, am certitudinea că descoperirea lui nu e o coincidenţă.

— Matt, ai început deja un audit, nu-i aşa? întreb eu, înainte de a analiza dacă pot îndura răspunsul.

Probabil că am administrat peste şase sute de anestezice în ultimele şase luni – i-ar fi fost imposibil lui Matt să treacă în revistă toate operaţiile de ieri-dimineaţă când l-am sunat. Buzele i se subţiază, ca şi cum şi-ar tempera autocenzura.

— Aţi fost pusă sub observaţie. Mi s-a cerut să încep un audit acum două săptămâni.

Mă simt ca şi cum aş fi fost pălmuită de un prieten, deşi intuisem deja adevărul. Îmi vine să-l întreb cine a ordonat auditul, dar ştiu că nu-mi va spune sau nu va putea să-mi spună. Deja i-am compromis slujba cerându-i să nu pomenească nimic încă două zile.

Îmi întinde copiile, pe care le ţine între degetul mare şi celelalte, dar fără să le dea drumul.

— Doamnă doctor Heaton, în ceea ce mă priveşte, consider că aveţi dreptul la aceste informaţii. Dar nu pot ţine conversaţia noastră secretă decât până marţi.

— Ştiu. Mulţumesc, Matt. Îţi promit că nu o să dureze mai mult.

Matt dă drumul foilor. Le iau şi plec, înainte ca el să se îndoiască de decizia lui.

34

Astăzi este o singură secretară care lucrează la arhivă. Stă în echilibru pe o scară mobilă, înghesuind o fişă medicală la locul ei, în ordine alfabetică, pe un raft metalic. O rog să scoată fişa cu acelaşi nume care apare pe una dintre cele douăsprezece pagini fotocopiate şi aceasta îmi aruncă o privire încruntată înainte de a trânti teancul pe podea.

— Vă rog să-mi prezentaţi legitimaţia.

Scotocesc pe fundul genţii până găsesc ecusonul cu sigla spitalului. Secretara se uită de două ori, când la poză, când la mine, aranjându-şi o bretea de sub cămaşă. Apoi îmi ia foaia din mână şi se îndreaptă spre labirintul nesfârşit luminat de neoane, unde sunt păstrate fişele pacienţilor. După cinci minute, îmi trânteşte o fişă în mână şi se urcă pe scara mobilă, cu alt teanc de fişe în braţe.

Mă aşez sprijinindu-mă de capătul lat al unei etajere, cu fişa în poală. Consemnările chirurgicale sunt toate la sfârşit; însemnările raportului anesteziei sunt uşor de observat. Confruntând cele două fişe, discrepanţa este mai mult decât evidentă. Dar, desigur, prima pagină şi ultima, cea care este predată Departamentului

farmaceutic, nu vor fi niciodată confruntate. Vor fi desprinse şi trimise în direcţii diferite, de îndată ce pacientul părăseşte sala de operaţie. Aşa că atunci când dozele mari de Fentanyl au fost consemnate pe pagina rezervată medicaţiei mai târziu, niciun doctor sau asistentă care a manevrat originalul nu şi-ar pune întrebări şi niciun farmacist care verifică numărul narcoticelor de pe copie nu ar găsi nicio discrepanţă.

Pagina cu medicaţia lui Jolene Jansen nu se află printre fişele pe care mi le-a dat Matt. O rog pe funcţionară să scoată fişa ei şi aceasta mormăie iritată, dar îşi trage scara în dreptul intervalului cu litera J şi-mi pune dosarul în braţe. E cu treisprezece pagini mai stufos decât era acum trei luni, deoarece raportul autopsiei, identic cu cel pe care l-am primit eu, a fost adăugat la secţiunea de probe de laborator de la final. Trec peste descrierile anatomice ale inimii şi aortei lui Jolene şi peste analiza cromozomială care a confirmat Sindromul Turner de care suferea aceasta. Pe ultima pagină este o listă de substanţe chimice găsite de Laboratorul de toxicologie în urma analizelor de sânge post-mortem. Nici măcar nu-l citisem până acum. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, aş fi acordat atenţie doar celor scrise, medicaţia pe care ştiam că i-am administrat-o – tot ce mă aşteptam să găsesc. Astăzi observ ce lipseşte.

Secretara începe să stingă luminile. Pun fişele unele peste altele şi o urmez afară. În prag, îmi ia foile din mână şi le pune pe o masă.

— Deschidem mâine la şase. Dacă aveţi nevoie de ele, puteţi să completaţi o cerere.

Ploaia a transformat rigolele din faţa spitalului în pârâuri lăptoase şi păşesc prin băltoace, împroşcându-mă cu noroi. Ţin la piept foile cu medicaţia şi fug spre maşină. Rabatez bancheta din faţă la maximum şi ridic prima fişă să o cercetez în lumina cenuşie.

Numele pacientului mi-e vag familiar; operaţia lui a avut loc cu luni în urmă – o rezecţie de colon făcută de Don Stevenson. Însemnările scrise de mâna mea detaliază o anestezie care a decurs fără evenimente şi constelaţia de puncte şi bifări care reflectă reacţia normală a unui creier sedat sub bisturiu.

Cercetez toate cele douăsprezece foi, uitându-mă la fiecare însemnare de pe fiecare pagină. Scrisul de mână îmi aparţine şi am scris aceste cuvinte de atâtea ori, încât toate rapoartele de anestezie sunt la fel. Nu este consemnată nicio disecţie ieşită din comun şi nici oscilaţii ale tensiunii arteriale sau creşteri bruşte de puls. Nu există niciun motiv pentru a folosi o cantitate aşa de mare de narcotice. Toate foile sunt ca aceasta, cazuri de rutină, pe cât de banale pentru echipa din sala de operaţie, pe atât de unice pentru pacient. Însă iluzia unui tipar se insinuează în adâncul conştiinţei mele, provocându-mă, cu vocea tatălui meu, să citesc printre rânduri. Observ o diferenţă aproape insesizabilă cu care mâna care a scris a apăsat pixul pe hârtie, o fluctuaţie uşoară a buclei unei cifre. Nimeni în afară de mine n-ar bănui nimic. Nimeni nu ar crede.

Dincolo de parbriz, cerul gri şi posomorât nu oferă prea multe indicii despre ora din zi. Pornesc maşina şi mă înscriu în traficul lejer de seară. Străzile abrupte care coboară spre faleză nu îmi mai par familiare, aşa cum casa în care ai copilărit pare schimbată odată cu trecerea anilor. Ceva înlăuntrul meu se cufundă odată cu peisajul. Blocul meu e aproape – la patru străzi sud de aici. Dar virez spre nord aproape inconştient. Cinci minute mai târziu, cotesc din nou spre vârful Dealului Queen Anne.

Clădirea în care locuieşte Joe domină vârful dealului, tronând masivă ca un monarh tiranic. Chiar în clipa când întind mâna spre

soneria de la poartă, un adolescent deşirat tras de patru câini în lesă deschide uşa şi animalele se năpustesc afară.

Uşile se trântesc în urma mea şi coridoarele sunt cufundate în tăcere, ca şi cum blocul ar fi fost părăsit şi de ultimii locatari. Lui Joe îi place la nebunie intimitatea oferită de pereţii groşi de rigips şi uşile solide. Uşa de la apartamentul lui e încuiată. Sun la sonerie. După cinci minute de aşteptare, ies prin cea mai apropiată ieşire în caz de incendiu şi întind mâna sub balustrada metalică de deasupra treptei de sus, bâjbâind într-o crăpătură dintre balustradă şi perete. Cheia e încă pitită acolo, aşa cum era cu ani în urmă când mă perindam pe aici la fel de des ca la mine acasă.

Prin peretele de sticlă al camerei de zi dinspre vest pătrunde mai mult zgomot ca dinspre apartamentele vecine. Se aud copii care strigă dintr-un loc de joacă amenajat în apropiere; o femeie îi tot roagă să nu mai intre în noroi. Vocile tinere şi ascuţite care pătrund de afară contrastează puternic cu această casă de burlac, mobilată doar pe jumătate. Tacâmurile şi farfuriile de mic dejun – presupun că s-au strâns de câteva zile – umplu chiuveta. Pe aragaz se află un ibric pe jumătate plin cu cafea rece. Sacul de piele cu care a venit la Houston e deschis, dar încă nu şi-a despachetat lucrurile, şi zace atârnat pe spătarul unui scaun de bucătărie.

Străbat camerele fără să ating nimic, dar observând fiecare detaliu; o cutie ponosită în care îşi ţine muzicuţa pe care a cumpărat-o când fusese în New Orleans – îmi aduc aminte cum o ducea la gură şi cânta un acompaniament discordant de Charles Brown; o lampă de citit pe care i-am făcut-o cadou într-un an de Crăciun, ca insomnia lui din miez de noapte să nu mă mai trezească. Halatul de baie preferat din frotir, care s-a uzat la gât şi la manşete aşa de mult, încât se vede prin el, e atârnat peste marginea căzii. În aer persistă mirosul de after-shave care îmi

răscoleşte amintirile, ca suflarea unui spirit din lumea cealaltă. Este o casă tipică de burlac, unde se reflectă dezordinea traiului zilnic.

Încep să deschid sertarele – aspirină, Motrin, Tylenol şi tuburi de pastă de dinţi stoarse şi fără capac, sticluţe cu antibiotice, antihistaminice şi medicamente care neutralizează acidul gastric; suluri goale de hârtie igienică, cutii de plastic cu aţă dentară, un aparat de ras între lamele căruia era gel albastru uscat. Dulapul cu lenjerie e ticsit cu prosoape şi cearşafuri desperecheate – în carouri şi dungi, toate puse grămadă, specific pentru un bărbat care nu e nevoit să-şi împartă dulapurile cu nimeni.

În bucătărie, păşesc în vârful picioarelor printre spatule, cuţite de decojit fructele, furculiţe de plastic şi beţişoare din bambus pentru orez. Îngrămădită în spatele cutiei de tacâmuri, e linguriţa lui Joe de când era bebeluş, prevăzută cu cauciuc la vârf, şi pe care fuseseră imprimate un ursuleţ şi iniţialele lui. Îmi amintesc că a folosit-o odată, la un Revelion, pentru caviar. Un pliculeţ cu ceai s-a vărsat şi sertarul miroase a iasomie.

Şifonierul din dormitor e plin cu hainele lui obişnuite – tricouri de la cursele de ciclism, festivaluri de muzică, cursele de alergări de zece kilometri, cluburi de jazz şi fabrici de bere locale. Câteva perechi de pantaloni sunt încă în foliile de plastic în care au fost aduse de la curăţătorie. Pe gâtul unui umeraş din sârmă sunt înnodate patru cravate. Raftul de sus se îndoaie sub greutatea rucsacurilor de pânză, a valizelor uzate şi a unui borcan de jeleuri cu mărunţiş şi a altuia cu cioburi găsite pe plajă, în culori pastelate, a manualelor prăfuite de biochimie, biologie celulară şi patologie. Pun scaunul de la birou în dreptul şifonierului şi încerc să-mi ţin echilibrul în timp ce înşfac genţile şi valizele şi le dau jos. După ce termin, dau cărţile la o parte şi mă uit în spatele lor, bâjbâind în colţurile întunecate unde nu se vede nimic. Apoi cobor de pe scaun

şi încep să deschid fermoarele, cataramele, compartimentele pentru obiecte de toaletă, cele pentru pantofi şi mânerele detaşabile.

Pe fundul unei genţi de umăr, din nailon, găsesc o borsetă din piele neagră cu sigla unei farmacii – una dintre miile distribuite de companiile farmaceutice la întrunirile naţionale şi conferinţele anuale. Când o întorc pe partea cealaltă să caut fermoarul, înăuntru se aude un zornăit de plastic. Zgomotul mă face să tresar şi mă dezechilibrez din poziţia ghemuit, aşezându-mă pe podea sprijinită de patul răvăşit. Deşi e uşoară, simt cum greutatea borsetei îmi apasă pe coapse. Nu mi-am mai dorit de mult timp cu atâta ardoare să mă înşel. Să nu fie ce cred eu. Trag fermoarul şi cele două jumătăţi se deschid uşor în poala mea. Aşezate pe tifon, sunt cinci seringi – pitite cu grijă în borsetă, ca într-un pântec, în discordanţă cu neglijenţa cu care tratează celelalte bunuri pe care le posedă. Lichidul limpede precum cristalul proiectează un mic curcubeu peste piciorul meu – un ser pur şi steril, incolor, ca apa, inodor şi fără gust, dar letal. Pun seringa la loc în cuibul ei.

Într-un film, ar trece ore până ca Joe să se întoarcă acasă. Camera s-ar întuneca încetul cu încetul şi aş putea să apar brusc dintr-un colţ umbros, să-l surprind cu descoperirea pe care am făcut-o sau să mă strecor nevăzută afară ca să-i păstrez secretul. Dar nu trec decât vreo câteva minute până aud cheia alunecând în broască şi răsucindu-se, apoi uşa deschizându-se şi închizându-se în urma lui. Intră în bucătărie şi deschide frigiderul, apoi congelatorul; aud uşa unei vitrine închizându-se, iar geamurile de sticlă se cutremură. Se aude clinchetul cuburilor de gheaţă în pahar şi lichidul care curge cu tonalitate tot mai înaltă. Cuburile de gheaţă trosnesc la ciocnirea dintre temperaturi. Îl aud răsfoind un

ziar. Covorul este atât de gros, încât nu-mi dau seama că a intrat în dormitor decât atunci când îmi rosteşte numele.

— Marie!

În vocea lui se citeşte uimire nedisimulată. Dar rămâne tăcut şi îmi dau seama că a văzut geanta deschisă în poala mea. Nu pot să mă uit la el, nici atunci când simt patul cum se lasă sub greutatea lui.

Întorc borseta de pe-o parte pe alta şi-mi trec degetele peste cusătura ei, netezind cureaua cu cataramă care îmi atârnă pe picioare.

— L-am sunat pe Matt Corchoran ieri, înainte să plec din Houston. L-am rugat să scoată foile cu evidenţa narcoticelor pe care le-am folosit în ultimele şase luni. S-a dovedit că nici nu era nevoie să fac asta. I se ceruse deja să facă un audit. Nu poate să justifice toată cantitatea de Fentanyl pe care am folosit-o la operaţii. În câteva fişe se greşise la adunare. Dar în vreo douăsprezece dintre ele, dozele erau peste limită – cu mult peste ce ar fi putut lua cineva care nu e dependent de narcotice. Am confruntat exemplarul de la farmacie cu originalul şi mi-am dat seama că cineva încercase să-mi imite scrisul. Ce-ai crezut? Că nu o să le confrunte nimeni niciodată? Sau ai mizat pe faptul că vina o să cadă asupra mea?

Vocea îmi sună străină. Îmi frec degetul de-a lungul fermoarului borsetei până mă doare, tot încercând să simt ceva.

— Tata şi-a dat seama. Nu de Fentanyl – ci doar... că era ceva în neregulă cu tine. Mă mir şi eu cum de am fost atât de oarbă. Nu mi-a venit să cred nici după ce am vorbit cu Matt. Îmi dau seama cum ai încercat să nu se afle folosind pixul meu şi nesemnând niciodată foaia când mă înlocuiai. În ciuda regulamentului, nu ţi-am cerut niciodată s-o faci. Am fost sigură doar când am văzut

cum notezi valorile tensiunii, mai apăsat spre final, ca şi cum ai fi nerăbdător să termini odată. E ceva aproape imperceptibil. Nimeni altcineva nu l-ar observa.

Îmi şterg lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. M-au podidit înainte să conştientizez vreo emoţie, ca un ţărm pustiu înainte de a fi lovit de maree.

— Eşti atât de bun, un anestezist atât de priceput! Nu mi-am făcut niciodată griji pentru pacienţii mei când mi-ai ţinut locul.

Joe nu spune nimic. Pare să se cufunde şi mai mult în salteaua patului. Apoi rosteşte atât de încet încât de-abia îl aud.

— N-am vrut să-ţi fac asta, Marie. Nu te-am ales pe tine în mod expres.

Ridic mâna să-l opresc.

— De cât timp? De cât timp te droghezi?

Se apleacă peste genunchi, ţinându-şi capul în mâini.

— Nu ştiu. De un an, poate mai mult.

— Şi când eram împreună? Luai Fentanyl când eram împreună?

— Nu. A început după.

— Ce vrei să spui? Nu a început nimic, Joe. *Tu* ai început. Tu ţi-ai injectat drogul în vene. Dumnezeule, ce-a fost în mintea ta?

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji şi-mi udă cămaşa. Nu mai încerc să le şterg.

— Într-o dimineaţă, am venit acasă din tura de noapte. Nu dormisem deloc. Ştii şi tu cum e. Eram aşa de obosit că de-abia am fost în stare să conduc până acasă. Nici măcar nu mă schimbasem de haine – m-am întors acasă în uniformă. Şi am găsit seringa în buzunar. Probabil că o pregătisem pentru o epiduralã, dar pacienta a născut înainte să i-o administrez. Nu ştiu... nu-mi mai amintesc. Era pur şi simplu acolo, în buzunar. Şi am vrut să văd ce senzaţie

îţi dă. Mă uit la feţele pacienţilor după ce le-o administrez şi văd cum totul se topeşte, dispare. Voiam şi eu să simt asta.

— Şi pe urmă ai făcut-o din nou. Ai continuat. Ai complotat, ai minţit şi ai furat drogul. L-ai tras în seringă, ţi-ai pus un garou în jurul braţului, ţi-ai înfipt acul în venă şi ai injectat drogul în sânge. Asta presupune intenţie. Şi intenţia e un act conştient. Nu se întâmplă pur şi simplu.

— N-am pierdut controlul niciodată. Lucrul ăsta nu mi-a făcut rău decât mie. Nu-mi afectează munca – vezi şi tu. Recunoşti că sunt bun în ceea ce fac. E problema *mea.* Eu aleg să mă folosesc de droguri şi eu aleg când să mă opresc.

Vorbea cu atâta convingere, de parcă ar mai fi exersat discursul înainte.

Stomacul mi se întoarce pe dos şi ceva răbufneşte înlăuntrul meu. Arunc geanta spre dulap şi mă ridic în picioare. Camera se învârte cu mine, aproape că-mi pierd echilibrul.

— Nu-mi vorbi mie despre alegeri. Asta e doar iluzia ta. Eşti dependent. De-asta îţi tremură mâinile. De-asta te-ai trezit ud leoarcă la mine-n pat şi ai plecat fără să-mi spui o vorbă. Trebuia să dai fuga să-ţi iei doza. M-ai minţit. Lua-te-ar naiba, Joe! Mi-ai întins o capcană.

Joe sare în picioare şi se năpusteşte spre uşa dormitorului postându-se în cadrul uşii, ca şi cum s-ar abţine să nu se repeadă la mine.

— Nu sunt dependent! strigă el. N-am lăsat niciodată să se ajungă până aici. M-am drogat câteodată. Drogurile mă făceau să mă simt bine, făceau ca lucrurile să mi se pară tolerabile atunci când erau de nesuportat. Vrei adevărul? Mă făceau să dau mai mult randament la muncă. Mă concentram mai bine. Nu-mi făceam griji că sunt obosit sau că disputele politice neîncetate de la

First Lutheran or să mă lase în cele din urmă şomer. E un medicament. Cu câţi oameni lucrezi zi de zi care iau Prozac, Xanax, Ritalin, consumă cafeină, nicotină sau un pahar de alcool ca să reziste? Câţi dintre ei se numesc dependenţi? Trezeşte-te şi uită-te în jurul tău. N-am mai fost în stare să trăim cu mintea pură de când s-a inventat miedul, fiind prea îngroziţi să recunoaştem cât de lipsit de importanţă este totul. Pot să renunţ oricând vreau.

— Cum? Cum o să renunţi?

— Le arunc la gunoi şi gata. Astăzi. Acum.

— Deci o să te predai. O să mergi la Phil sau la Consiliul de Administraţie. Chiar acum – cu mine.

— Pot s-o fac şi singur. Am renunţat din clipa în care te-am văzut aici, pe podea, în dormitorul meu.

— E clasic, Joe. Răspunsul clasic al unui dependent – că nu ai nevoie de ajutor. Tu nici măcar nu-ţi dai seama, nu?

Joe rămâne cu privirea pironită în pământ, iar muşchiul maxilarului îi tremură. Şi în acest moment şi ultimele piese din puzzle se potrivesc, aproape subconştient, şi încremenesc.

— Ce s-a întâmplat cu Jolene Jansen? întreb eu pe un ton calm, atât de încet încât îmi dau seama că m-a auzit doar după felul cum se împinge şi mai mult în tocul uşii. Te-am rugat să pregăteşti Fentanyl pentru operaţie înainte să pleci în dimineaţa aia. Ai pus altceva în seringă.

El clatină din cap, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp.

— Spune-mi. Ştiu că tu l-ai luat. Nu s-a găsit nicio urmă de Fentanyl în sânge la autopsie. A murit imediat ce i-am administrat substanţa pe care ai pus-o tu în seringă. Ce s-a întâmplat cu Jolene Jansen?

— Fir-ar să fie, n-am avut nimic de-a face cu moartea ei.

Fălcile lui sunt atât de încleştate, încât aproape că şuieră.

— Nimic. Copilul ăla a murit din cauza unei probleme de sănătate despre care nu ştia nimeni şi pe care *nimeni* nu putea să o anticipeze.

— Vrei să auzi şi restul raportului de autopsie, Joe? Vrei să auzi ce problemă de sănătate avea? O, Doamne! În sfârşit, acum înţeleg! Pulsul i-a scăzut după ce i-am administrat seringa pregătită de tine. Aşa cum s-ar fi întâmplat şi în cazul Fentanylului. Dar apoi n-a mai crescut când căile respiratorii au început să se închidă. N-am găsit o explicaţie pentru asta.

Mă îndrept spre Joe.

— L-ai înlocuit cu un betablocant! De-asta a acţionat ca Fentanylul. I-a scăzut pulsul şi tensiunea, la fel ca atunci când i-aş fi administrat ceva împotriva durerii. Dar doza trebuie să fi fost mult prea mare pentru un copil de vârsta ei... Suferea de Sindromul Turner, Joe. Avea o coarctaţie a aortei. Stenoză aortică. Betablocantul a omorât-o.

Gândurile prind grai. Dar şi Joe ştie ce ştiu eu. Strictura îngustă de pe aorta lui Jolene a acţionat ca o buclă într-un furtun şi când o doză de betablocant potrivită pentru un adult a slăbit forţa contracţiilor inimii, sângele s-a întors în plămâni, a inundat sacii fini de aer care absorb oxigen şi a murit sufocată.

— N-am omorât-o eu.

Vorbeşte rar şi răspicat, trăgând aer în piept după fiecare cuvânt.

— Ce descrii tu e o situaţie ipotetică. Chiar dacă i s-au administrat câteva miligrame de betablocant – e aproape de neconceput că lucru ăsta să-i fi provocat moartea.

— Câteva miligrame? Credeam că Fentanylul era diluat! I-am administrat jumătate de seringă!

— Vorbeşti prostii! N-am mai auzit de autopsie până azi – cauţi un răspuns care nu există.

Păşeşte spre mine cu pumnii încleştaţi. Apoi se loveşte peste piept atât de tare încât tresar.

— Nu i-am făcut rău copilului cu nimic! Mie mi-am făcut rău. Şi ţie. Ştiu asta. Jur pe Dumnezeu că nu mă mai ating de ele. Dar nu din cauza asta a murit.

— Trebuie să plec. Trebuie să plec acasă.

Joe e tot în pragul uşii şi încerc să mă strecor pe lângă el. Mă apucă de încheietura mâinii şi mă reazemă de perete.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Nu ştiu ce-o să fac mai departe.

— Ştii ce s-ar întâmpla dacă cineva ar crede că lucrul ăsta are legătură cu accidentul lui Jolene?

Eu încuviinţez.

— Ai fi acuzat de omucidere.

Îi simt degetele strângându-mă cu putere şi ţintuindu-mă în realitatea clipei, singurul lucru care mă ţine în picioare într-o lume care fuge de sub mine. Chipul lui umple acea lume – gura lui, mare şi palidă, zâmbetul strâmb pe care-l afişează când detectează vreo urmă de ipocrizie; nasul lui drept, cu un aer aproape regal; părul cu reflexe aurii ca şi cercelul minuscul din lobul moale şi cărnos al urechii. Şi ochii lui – albastru-închis, care privesc puţin saşiu, aproape imperceptibil, însă de-ajuns pentru a mă întreba ce vede când se uită mine.

Mă desprind din strânsoarea lui şi încerc să ies pe uşă, dar el mă apucă de braţ şi mă reazemă din nou de perete. Apoi ridică pumnul încleştat deasupra capului şi se repede spre mine, trecându-mi pe lângă faţă şi lovind peretele cu atâta putere încât se crapă rigipsul.

— Atunci ieşi afară! Ieşi naibii de-aici!

Se prăbuşeşte pe podea şi ţipetele lui lasă loc suspinelor.

— O, Doamne, Marie! Te rog, pleacă!

35

Acum străzile sunt pustii, căci ploaia torenţială de vară a împrăştiat trecătorii. Traversez spre locul unde mi-am parcat maşina şi desprind un bilet de parcare de sub lama ştergătorului. Mă aştept din clipă în clipă ca Joe să dea năvală peste mine, mă aştept, îmi doresc sau mă tem – nu sunt sigură. Ridic privirea spre geamul de la dormitorul lui, care acum e întunecat, şi pornesc maşina.

Probabil că uşile de la balconul meu au fost deschise de vânt; ploaia a pătruns în casă, lăsând o semilună umedă pe covor. În depărtare, marea şi cerul întunecat sunt despicate de un colier de stele artificiale. Nici urmă de durere, lacrimi sau epuizare. Nici nu-mi imaginez că o să-mi mai fie vreodată foame, sete sau că o să mai am vreo dorinţă fizică. Sunt goală pe dinăuntru.

Câte victime ale accidentelor n-am tratat la Urgenţă, tăiate de fierăstraie electrice, zdrobite de maşini sau arse în incendii provocate de scurgerile de benzină. În primele minute de şoc, victimele sunt purtate pe un zefir de endorfine care anulează durerea şi timpul. Ca o lumânare căreia îi înăbuşi fitilul. Când se trezesc din nou la realitatea cruntă, doar narcoticul – morfină, Dilaudid sau Fentanyl injectate în venă – e cel care face durerea suportabilă. Şi câte infarcturi nu am prevenit administrându-i unui

pacient hipertensiv sau cu tahicardie un betablocant, un medicament de inimă menit să normalizeze pulsul şi forţa bătăilor inimii?

Joe a fost inventiv, folosindu-şi geniul lui medical unic. La un pacient inconştient, efectele betablocantului le-ar mima pe cele produse de un narcotic – pulsul ar scădea, tensiunea la fel, şi nimeni n-ar bănui că soluţia incoloră din seringă a fost schimbată.

Dimineaţă voi da telefoanele de rigoare şi le voi aduce faptul la cunoştinţă celor care trebuie să ştie. Mă imaginez stând în faţa comisiilor şi a şefilor de secţii. În câteva zile, toată lumea va fi aflat – Matt Corchoran va primi explicaţia neregulilor găsite şi va descoperi, aproape sigur, şi alte foi în care cifrele nu corespund, alţi medici anestezişti care au fost folosiţi fără ştirea lor ca să-i procure Fentanyl lui Joe. Frank Flopper va începe să strângă experţi ca să apere reputaţia spitalului First Lutheran şi va pregăti comunicate de presă sincere şi convingătoare. Don Stevenson, Mindy şi Alicia pot să respire uşuraţi căci nevinovăţia le este confirmată. Cu toate că aceştia au fost de mult excluşi din proces, moartea inexplicabilă a fetei îi bântuie pe toţi cei a căror semnătură se află pe fişa medicală. O să-i spun totul lui Phil Scoble. El poate să-mi salveze cariera şi să se îngrijească ca Joe, pe lângă pedeapsă, să primească şi îngrijire medicală. Profesia noastră presupune planificare, suntem experţi în a controla chiar şi ce e aparent incontrolabil, astfel încât au fost concepute protocoale şi pentru ajutarea medicului care a luat-o pe o cale greşită. În doar câteva ore, îl voi suna pe Charlie Marsallis şi-i voi aduce cheia absolvirii mele. Voi condamna sever trădarea lui Joe şi-l voi da în vileag în faţa spitalului, a avocaţilor şi a Colegiului Medicilor. Prăbuşirea lui Joe va fi salvarea mea.

Sunt în sfârşit liberă! Toate orele de coşmar pe care le-am petrecut reluând mintal deciziile din sala de operaţie numărul cinci şi care au dus la moartea lui Jolene Jansen au luat sfârşit. Nu trebuie să mai lupt să aflu cauza naturală care ar fi putut să-i provoace moartea sau catastrofa pe care aş fi putut s-o provoc cu mâinile mele. Nu va mai fi nevoie să stau în faţa unui juriu cu feţe grave care va pronunţa sentinţa de vinovăţie. Poate, într-o zi, voi reuşi chiar să scap de imaginea mamei lui Jolene, să nu mi-o mai imaginez ducând un trai searbăd, iar singurul preţ pe care trebuie să-l plătesc pentru libertatea mea este faptul că l-am pierdut pe Joe şi viaţa pe care am fi putut să o avem împreună.

Joe, acest bărbat cu mai multe substraturi, a cărui voinţă determinată şi dorinţă de intimitate îl definesc. Dacă i-am iubit reticenţa, cotloanele obscure ale sufletului, atunci i-am iubit şi demonii ascunşi. Şi poate că prin faptul că l-am iubit, le-am permis acestora să existe, chiar i-am încurajat, ceea ce m-a făcut complice la dependenţa de care suferă.

Ridic mâna la piept şi scot pandantivul de safir de sub cămaşă. Acesta încă mai păstrează căldura pielii. Lănţişorul de aur din împletitură fină îmi ajunge până la gură şi trasez conturul fin al buzelor cu suprafaţa ascuţită a pietrei. O strâng în pumn. Ce-a spus Lori despre dragoste? Că e o alegere? Ce opţiuni am eu? Chiar dacă l-aş salva păstrându-i secretul, ar însemna să-l sacrific. Cunosc statisticile triste ale doctorilor care abuzează de medicamentele pe care le au la dispoziţie. Ca orice medic anestezist rezident, am urmat cursurile obligatorii în care ni se comunicau cifrele de mortalitate atunci când cei care cred că deţin controlul se apropie prea mult de limita dintre linişte interioară şi moarte, şi injectează în venă prea mult narcotic. Probabil că euforia trebuie să se instaleze ca un nor dens, să le calmeze lobii frontali

conştienţi, să domolească centrul agresivităţii din complexul amigdalian, apoi să se cufunde ca o piatră în trunchiul cerebral, până când acesta devine prea amorţit ca să mai declanşeze procesul automat de respiraţie. Aceştia se sufocă în propria plăcere.

Doar luminile din port mai lucesc acum. Siluetele portocalii şi albe ale macaralelor plutesc în zarea întunecată. În sfârşit, mă doboară oboseala şi mă fură somnul. Dar mă trezesc iar. Chiar înainte de a închide ochii şi a mă cufunda în somn, îmi vine în minte cealaltă persoană căreia i se va spune că Jolene nu a murit inexplicabil, că asfixierea ei în sala de operaţie a fost consecinţa acţiunii voite a unui doctor care a schimbat medicamentele, un doctor căreia îi fusese încredinţată în grijă. Încerc să alung imaginea chipului lui Bobbie Jansen când va afla vestea.

Mă trezesc din somn trăgând aer în piept ca şi cum cineva m-ar fi scos de sub apă. E de-abia 7.40 – prea devreme ca să răspundă cineva la biroul lui Charlie Marsallis, dar nu prea devreme peste un medic anestezist. Mă ridic în capul oaselor şi trag telefonul în poală, apoi încep să formez numărul departamentului unde lucrez. La a şasea cifră apăs pe buton şi întrerup legătura. Mâna îmi tremură. Formez din nou şi aştept ca secretara lui Phil Scoble, Pamela, să răspundă, exersând în minte cuvintele pe care le voi rosti. Când îi aud vocea, sunt gata să închid din nou, dar încleştez mâna pe telefon.

— Aş dori să vorbesc cu domnul doctor Scoble, vă rog.

— Aş putea să-i transmit cine îl caută? întreabă Pamela.

— Sunt doamna doctor Heaton, Pamela.

— O, doamna doctor Heaton!

În vocea ei se simte o notă de mirare.

— Bună dimineaţa. Puteţi să aşteptaţi o clipă?

Mi se strânge inima când o aud punându-mă să aştept. Îmi doresc să nu fi sunat. Ar fi trebuit să aştept până ne întâlneam faţă în faţă.

Pamela intră din nou pe fir.

— Doamnă doctor, domnul doctor Scoble nu va veni decât diseară târziu. E plecat din oraş. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

O tensiune aproape imperceptibilă i se strecoară în glas, iar între noi coboară un voal care ne desparte.

— Nu. Stai aşa. Ba da, mă bâlbâi eu, fiind luată pe nepregătite. Spune-i că trebuie să vorbesc cu el de îndată ce soseşte. Spune-i, te rog, că e urgent.

La aproape cinci kilometri distanţă, Joe se trezeşte din somn, dacă a putut să doarmă, ştiind că am puterea de a-l demasca, ştiind că va trebui să spun cuiva, iar timpul se strânge în jurul lui ca un ştreang. Singura persoană în care am încredere în afară de Phil e Charlie Marsallis. Arunc pe mine nişte pantaloni şi o jachetă şi mă pieptăn în faţa oglinzii. Între sprâncene s-au săpat riduri adânci. Cum e proverbul ăla franţuzesc? „După o anumită vârstă, fiecare dintre noi poartă chipul pe care îl merită.” Apăs cu degetul mare cele două brazde de deasupra nasului să văd dacă au devenit urme permanente.

Holul clădirii unde îşi are biroul Charlie Marsallis abia se deschide. Un bărbat într-o salopetă de un albastru decolorat stropeşte trotuarul pentru a îndepărta mucurile de ţigară, funingine şi urina vagabonzilor. Când mă vede, îndreaptă furtunul spre rigolă ca să mă lase să trec, iar pârâiaşe de apă curg acum pe ciment. Consultanţi juridici şi clienţi, avocaţi ai acuzării şi reclamanţi sunt deja aliniaţi la standul de espresso din faţa uşii. Sporovăiesc în şoaptă şi citesc în fugă titlurile ziarelor. Mă întreb

dacă o să mă mai simt din nou legată de lumea despre care citesc aceştia. Cercetez dintr-o privire mulţimea căutându-l pe Charlie, dar îmi dau seama imediat că niciunul dintre ei nu este îndeajuns de înalt ca să fie el.

E încă întuneric în biroul lui. Poşta de sâmbătă e împrăştiată pe covorul de sub trapa pentru scrisori şi un beculeţ roşu care clipeşte pe biroul secretarei se reflectă pe peretele din spate. Măsor holul în lung şi în lat, imaginându-mi un purgatoriu de scene anticipate. Cine va vorbi primul? Se va grăbi oare Charlie să-mi dea vestea pentru care m-a chemat din Texas – numele reclamantului şi pretinsa mea infracţiune, poate? Sau vreo ofertă de acord? Sau voi fi eu prima care va aduce veşti şi-i voi spune lui Charlie că într-adevăr moartea lui Jolene Jansen a fost inutilă şi ar fi putut fi evitată şi că a fost rezultatul unei porniri egoiste şi iraţionale a unui doctor în care am avut încredere, un om pe care credeam că-l cunosc – un om pe care începusem să cred că-l iubesc.

La 8.35, uşa liftului se deschide şi o aud pe secretara lui Charlie detaliind conflicte legate de drepturi de proprietate şi cazurile de pe rol înainte de a o vedea. Charlie îi răspunde. Amândoi se opresc când mă văd sprijinită de geamul de sticlă al uşii.

Mă ridic şi-mi trag poşeta mai sus pe umăr, simţindu-mă brusc stânjenită că i-am luat prin surprindere.

— Bună dimineaţa, domnule Marsallis.

Acesta îşi ridică servieta susţinând-o cu braţul şi-mi întinde mâna. E caldă şi uscată şi îmi dau seama jenată că a mea e umedă.

— Sper că nu e nicio problemă că am venit fără să sun.

— Bineînţeles. Presupun că asta înseamnă că ai primit mesajul meu. Mă bucur că ai venit.

Scotoceşte în buzunar şi scoate un set de chei ca să descuie uşa, care zornăie tulburător în liniştea de pe hol.

— Jean, poţi să ne aduci o cafea? Intră, te rog.

Păşeşte peste plicurile împrăştiate pe podea, apoi se apleacă pe vine şi le adună într-un teanc pe care îl depune pe biroul lui Jean.

— Să ne aşezăm aici, spune el şi dă la o parte nişte dosare de pe masa de conferinţe lungă din lemn, din camera de lângă biroul său.

Trage un fotoliu rotativ pentru mine, îşi dă jos haina şi o agaţă în cuier, apoi se aşază pe scaun.

— Îmi cer scuze că a trebuit să te chem de urgenţă. Trebuia să mă asigur că ai primit mesajul. Apreciez faptul că te-ai întors aşa de repede.

Recunosc în tonul lui aceeaşi seninătate pe care mi-o impun şi eu când vorbesc cu un pacient speriat: o voce menită să aline şi să calmeze pe cineva care nici măcar nu aude ce-i zici. Îşi drege glasul, deschide servieta şi scoate un teanc de hârtii.

Jean intră cu o tavă cu cafea şi gogoşi. Aşază ceştile de ceramică pe farfurioare şi le umple. Charlie trage aer în piept ca să vorbească şi dintr-odată îmi dau seama că eu trebuie să vorbesc prima – că orice are să-mi spună, înainte de a mă osândi sau a mă consola, aş vrea să ştie mai întâi adevărul. Ridic mâna să-l întrerup.

— Aşteaptă. Inspir adânc şi-l privesc direct în ochi. Ştiu că probabil ai veşti pentru mine, ştiu că de-asta ai sunat. Dar am ceva să spun înainte.

Charlie se lasă pe spate şi se depărtează puţin de masă ca să se rotească uşor cu scaunul spre mine, aşteptând răbdător să vadă ce-i spun.

— Am aflat ceva despre ce s-a petrecut în acea zi în sala de operaţie. Ceva ce schimbă întregul proces.

Charlie mă priveşte în timp ce-i povestesc despre Joe, însă, deşi recepţionează ce-i spun, nu pot să-i descifrez expresia de pe chip. Îmi dau drumul, cuvintele îmi ies aproape necenzurate, dând la

iveală tot ce ştiu despre Fentanyl şi bănuiala mea referitoare la betablocantul care i-a provocat moartea lui Jolene. Vorbesc din ce în ce mai repede, încercând să explic cum doar acest fapt are logică din punct de vedere fiziologic, cum numai înlocuirea medicamentului din seringă poate oferi răspunsurile la întrebările la care n-am reuşit să răspund până acum şi care se pare că n-au mai preocupat pe nimeni. După ce mă opresc, camera pulsează de tăcere. Simt cum îmi urcă sângele în obraji, încerc să mă uit la faţa lui, dar nu pot să ridic ochii. Îi privesc doar mâinile aşezate pe braţele fotoliului. Marsallis rămâne impasibil şi nemişcat mult timp. Apoi expiră, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia cât timp am vorbit eu.

— Asta schimbă totul, nu-i aşa? întreb eu.

El încuviinţează din cap înainte de a spune:

— Da, da, se schimbă lucrurile.

Apoi rămâne din nou cufundat în tăcere şi mă uit în ochii lui, caut să citesc în ei ce va urma – ceva care să confirme lucrul la care mă aştept, o absolvire completă de orice vină. Marsallis pune o mână peste teancul de acte dintre noi; degetele lui planează deasupra lor ca şi cum ar invoca lent cuvintele cu care să-şi înceapă discursul.

— Am veşti de la procuror. Statul înaintează o plângere penală împotriva ta. De-asta ţi-am cerut să te întorci în Seattle.

Simt cum mi se contractă esofagul, chiar şi ştiind că deţin dovada nevinovăţiei mele.

— Ce acuzaţie mi se aduce?

Charlie trage teancul alb spre el, aliniind hârtiile.

— Spun că au dovada că ai folosit narcotice şi că erai sub influenţa Fentanylului când ai tratat-o pe Jolene.

După ce termină propoziţia, ridică privirea spre mine, roşind.

— Charlie. Degetele mi se încleştează pe scaun şi mă aplec mai aproape de el, clipind des ca să nu mă podidească lacrimile. Nu se poate să fie o coincidenţă. Matt Corchoran mi-a spus că cineva din spital ceruse deja să fiu supusă unui audit. Probabil că a discutat cu cineva despre discrepanţele din fişe chiar înainte de a vorbi eu cu el.

— Crezi că aşa a făcut?

— El a spus că nu. Dar cum altfel ar putea cineva să vină cu o astfel de acuzaţie?

— Poate.

Charlie face un gest scurt din mâini, apoi le împreunează deasupra teancului cu acuzaţiile împotriva mea.

— Dar acum va trebui să dovedim că Joe a fost de vină, nu tu. Asta dacă nu crezi că Joe va fi dispus să depună mărturie.

— Nu ştiu, spun eu clătinând din cap. Nu ştiu.

— Dacă aranjezi o intervenţie astăzi, e posibil ca la analiza urinei lui rezultatul să iasă pozitiv pentru narcotice. Crezi că poţi să faci un caz destul de credibil ca să obţii sprijin? Ai vorbit cu cineva de la First Lutheran?

— L-am sunat pe şeful departamentului, dar n-am dat de el. El m-ar crede.

— Şeful Departamentului de anestezie e Phil Scoble, nu?

— Da.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă, dar privirea i se întunecă; ceva se stinge înăuntrul lui.

— Marie, Phil Scoble e cel care aduce acuzaţiile.

36

E trecut de 12.30 când Charlie termină de detaliat impactul acuzaţiilor şi strategia lui de apărare. Aceasta pleacă de la premisa că Joe va nega afirmaţiile mele şi că personalul spitalului – şeful meu, care-mi cunoaşte dosarul de la First Lutheran mai bine ca oricine – mă va denunţa drept o dependentă de droguri nedemnă de încredere. Încerc să mă concentrez la audierile, jurisdicţiile şi termenele-limită despre care-mi vorbeşte Marsallis, dar îi caut tot timpul privirea şi îi ascult tonul vocii, întrebându-mă dacă mai are încredere în mine.

Marsallis mă invită să luăm prânzul împreună, dar n-am poftă de mâncare. Mă conduce la uşă exact când Jean o deschide să-l anunţe că a venit următorul client, un bărbat palid la faţă, care aşteaptă în partea cealaltă a antreului. Charlie închide uşile din nou şi spune:

— Uite ce e, Marie. Ai primit veşti importante azi. Aş vrea să pot să-ţi spun că tot ce trebuie să facem e să-l demascăm pe Joe şi că totul se va rezolva. Dar dacă el nu are de gând să se predea de bunăvoie şi să recunoască faptul că Jolene a murit ca urmare a acţiunilor sale, ne aşteaptă multă muncă.

Vreau să-i răspund sigură pe mine. Vreau să-mi scot pieptul în faţă şi să-i spun cât de multă încredere am în sistemul juridic şi în greutatea copleşitoare a adevărului. El aşteaptă să-i răspund, privindu-mă direct în ochi.

— Tu mă crezi? întreb eu.

El îmi susţine privirea fără să clipească, apoi încuviinţează.

— Da, te cred.

Îmi văd mâinile încleştate pe volan. Pielea care acoperă încheieturile degetelor s-a albit, dar nu simt că strâng nimic în mâini. Maşina pare să urmeze un drum propriu; pietonii merg în faţa mea pe trecere şi cumva maşina se opreşte, pornind apoi din nou. În vârful unui deal, o ambulanţă cu sirenele pornite se strecoară prin intersecţie şi-mi dau seama că mă aflu la First Lutheran. Apoi mă trezesc în lift. Mă strecor pe lângă două infirmiere care manevrează patul unui pacient; probabil că robinetul de alamă al tubului de oxigen m-a zgâriat pe mână, căci a lăsat o urmă fină de sânge roşu aprins. Toate butoanele de la etajul unu la nouă sunt aprinse, aşa că la etajul doi cobor din lift şi o iau pe scări. Când ajung la biroul lui Phil Scoble sunt transpirată şi de-abia mai pot să respir.

Pamela tresare când se deschide uşa. Sare de pe scaun, trântind un penar de lemn pe jos.

— Doamnă doctor Heaton! Domnul doctor Scoble e în şedinţă acum.

— Am crezut că e plecat din oraş.

— Păi are un program aşa de încărcat! Pot să-i transmit să vă sune mai târziu.

— Aştept.

— N-are niciun rost, serios. Consiliul Executiv e în şedinţă până la ora două, şi după aceea...

— Dau eu de el.

Trec pe lângă ea, îndreptându-mă spre uşa care dă spre birourile personalului de conducere şi spre sălile de şedinţe. Pamela ridică receptorul şi apasă pe sonerie, în timp ce uşa se trânteşte în urma mea. Li se aud vocile de pe hol, exprimându-şi păreri categorice, întrerupte de glume de interior. Vocea lui Phil întrerupe o repriză de râsete înăbuşite, revenind la problemele de pe ordinea de zi.

Când deschid uşa, conversaţia se opreşte atât de brusc, încât parcă s-a rupt ceva. Feţele tuturor celor prezenţi se întorc către mine. Toate gurile se închid şi amuţesc. Nu e tăcerea provocată de surpriză, ci tăcerea împietrită a celor cărora li se descoperă secretul.

E şi Frank Hopper prezent, şi Don Stevenson – în calitate de chirurg-şef, toţi şefii de secţii. Phil stă în capul mesei de conferinţă, în faţa tablei albe. Probabil că explica ceva şi gesticula, căci mâna îi alunecă moale pe masă ca şi cum ar fi uitat că îi aparţine. Secretara lui Hopper, Erin, consemna probabil ce se vorbeşte în şedinţă şi rămâne cu stiloul în aer, nemişcat, deasupra carneţelului. Hopper s-a înroşit aşa de tare, încât a-i zice că s-a înecat cu sendvişul.

Phil schiţează un zâmbet de politeţe. Apoi lasă capul într-o parte şi se încruntă.

— Marie? spune el ca şi cum s-ar întreba dacă mă vede aievea, de parcă îndrăzneala mea de a apărea aici e un afront la funcţia lui de conducere.

În jurul mesei se află patru sau cinci bărbaţi şi două femei, şi se uită toţi la mine, apoi la Phil, la Hopper, şi iar la mine. Un meci de tenis al privirilor nelămurite şi stânjenite. Cei care se simt în largul lor aici încearcă să se lămurească totuşi cum a pătruns un intrus printre ei.

Phil îmi rosteşte din nou numele, de data asta fără semnul întrebării.

— Suntem în şedinţă. Poţi să mă aştepţi în birou? Orice urmă a fostei prietenii dintre noi e înăbuşită de aerul de superioritate afişat. S-a întâmplat ceva?

— Am crezut că eşti plecat din oraş. Pamela mi-a spus că eşti plecat. Ce se întâmplă, Phil? Tocmai m-am întâlnit cu Charlie Marsallis. Avocatul meu.

Ridic tonul din ce în ce mai mult, iar vocea îmi tremură. Acum Phil are expresia uşor panicată pe care o au bărbaţii când văd că o femeie e pe punctul de a izbucni în plâns.

Hopper se ridică în picioare.

— Doamnă doctor Heaton, de ce nu luaţi loc? Doriţi puţină apă? Erin, îi poţi aduce un pahar cu apă? întreabă el, întorcându-se spre secretară.

— Nu vreau să iau loc. Nu vreau nici apă. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Marsallis mi-a spus totul, Phil.

— Ce ţi-a spus? întreabă Hopper, uitându-se la Phil.

Phil intervine.

— Domnul Marsallis ştie că eşti aici?

— Nu.

— Cred că n-ar fi prea bucuros să afle că ai venit aici fără ştirea lui. Te-ai gândit la asta?

— De când am plecat de la biroul lui nu m-am gândit la altceva decât la cum ai putut să te arăţi aşa de preocupat de sănătatea mea mentală, să te arăţi atât de grijuliu să-mi fie bine, să mă încurajezi, în timp ce te-ai dus la procuror să mă acuzi de...

Mă opresc brusc şi simt privirile celorlalţi aţintite asupra mea.

Faţa lui Hopper pare să se umfle deasupra gulerului alb şi apretat prins cu cravată. Se uită la Phil şi spune:

— Putem să suspendăm şedinţa, Phil, dacă trebuie să vorbeşti între patru ochi cu doamna doctor Heaton.

Ridică din sprâncene uitându-se la Erin şi începe să-şi îndese hârtiile în servietă. Răsuflând uşuraţi, aproape imperceptibil, ceilalţi întorc capul şi încep să-şi împacheteze pungile cu sendvişuri şi să-şi pună halatele.

Paul ridică o mână.

— Nu o suspendăm. Trebuie să terminăm ce avem de discutat. Ne laşi câteva minute, te rog?

Îi zâmbeşte lui Hopper şi apoi şi celorlalţi prezenţi. Don arată de parcă ar vrea să o ia la fugă. Una dintre femei strânge din buze şi rămâne cu ochii pironiţi în farfurie. Alţii se reazemă relaxaţi de spătarele scaunelor, mulţumind probabil lui Dumnezeu că o să părăsesc sala de conferinţe.

— Frank, ai putea să vorbeşti despre bilanţul serviciilor de îngrijire dirijată ale Crucii Albastre, cifrele pe care le-am scos amândoi. Mă întorc imediat.

Deschide uşa cu o mână şi cu cealaltă mă apucă de cot ca să mă conducă afară, ţinându-mi braţul ca şi cum i-ar fi frică că s-ar putea să leşin. Când păşesc pe coridor, mă strânge şi mai tare de braţ, înfigându-şi degetele în carnea de deasupra cotului şi oprindu-mi circulaţia sângelui spre antebraţ până când simt furnicături în mână. Mă trage pe hol, după colţ, într-o cameră mică şi trânteşte uşa în urma noastră. Mă împinge până mă lipeşte de colţul ascuţit al hiatului. Buzele i s-au subţiat, acum sunt o linie albă, iar pe faţă i-au apărut pete roşii.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Mă strânge aşa de tare, încât picioarele aproape că mi se desprind de podea.

— Nu crezi că ai şi aşa destule probleme? Ce o să zică juriul când o să afle că ai dat buzna în toiul unei şedinţe a Consiliului de Administraţie ca o nebună? Ce crezi că o să zică procurorul când o să audă?

— Mă doare mâna.

Phil îşi încleştează maxilarul şi mai mult şi-şi afundă mâinile în buzunare.

— Ştiu despre Fentanylul care lipseşte. Am vorbit cu Matt Corchoran. Ştiu ce pare. Dar n-am fost eu.

— Fireşte că n-ai fost tu.

— A fost Joe Hillary, Phil.

Se albeşte la faţă şi, deşi are mâinile în buzunar, văd cum i se încleştează pumnii, ca şi cum n-ar putea să-i mai scoată de-acolo.

— În toate cazurile în care s-a constatat lipsa Fentanylului m-a înlocuit câteva minute Joe. I-am recunoscut scrisul. Sau cel puţin însemnările de pe fişă. Nu te mai uita aşa lung la mine! Ascultă-mă!

Phil mijeşte ochii şi mă priveşte distant, ca şi cum s-ar feri de mine. Îmi scot pieptul în faţă.

— Ascultă-mă! Am foile. Am confruntat copiile de la farmacie cu originalele, cele din sala de operaţie. Nu sunt la fel. Cineva a trecut pe exemplarul de la farmacie o cantitate mai mare de Fentanyl decât apare în original. Cineva l-a schimbat după ce hârtiile au fost împărţite, astfel încât cantitatea să se potrivească apoi cu ce lipsea din trusa mea de narcotice. Te uiţi la mine de parcă aş fi nebună. Gândeşte-te! Nu mi-aş înscena totul singură falsificându-mi propriile cazuri.

Îl privesc drept în ochi, căutând o breşă în încăpăţânarea lui.

— Phil, dacă mergi cu mine acum acasă la el, am putea să organizăm o intervenţie ca să-l convingem că are nevoie de ajutor. Ştiu că nu e ceva plănuit, dar dacă mergem acum, sigur testele vor ieşi pozitive. Testează-ne pe amândoi. Cum vrei tu, doar să vii cu mine acolo. Nu pot să merg singură. Te rog!

Phil ridică pumnul şi mă împunge cu degetul arătător în piept.

— În foile alea nu există nimic care să sugereze că altcineva în afară de tine s-a apropiat măcar de narcotice sau de pacienţi.

— Phil, uită-te la ce am descoperit, uită-te la însemnări. Dacă nu pentru altceva, chiar dacă nu o faci ca să-mi dovedeşti nevinovăţia, ar trebui să mergem acolo de dragul lui Joe. Ştii ce ar putea să păţească.

Phil ridică mâinile şi se dă un pas înapoi, clătinând din cap.

— Poate că n-ar trebui să mă mire că te aud încercând să pasezi vina altcuiva. Dar n-am de gând nici în ruptul capului să târăsc şi alt doctor în mizeria asta.

Ţip la el, fără să-mi pese dacă mă aud şi ceilalţi membri ai consiliului.

— Mă ştii de şapte ani. Cum poţi să mă acuzi de aşa ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, Phil! Dacă credeai într-adevăr că sunt dependentă de Fentanyl, n-ar fi trebuit să mă ajuţi?

— Dacă vrei să te ajut, îţi dau un sfat. Ieşi de aici până nu chem paza. Du-te şi vorbeşte cu avocatul.

Îmi acopăr ochii cu mâinile şi încep să plâng. Phil oftează şi-şi drege glasul. Îl aud apropiindu-se de mine. Îmi pune o mână pe umăr, de data asta cu blândeţe. Eu mă feresc şi el îşi retrage mâna.

— Ah, Dumnezeule, spune el, iar furia din glas i se topeşte. Nu e alegerea mea. Nu pricepi? îmi pare rău, Marie. Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat. Aş vrea ca ăsta să fie singurul lucru pentru care să trebuiască să-mi fac griji. Dar sunt lucruri mai importante în joc. Cum ar fi spitalul. Toţi cei care lucrează aici şi toţi cei pe care îi sprijin. Uită-te ce reiese din fapte. Nu e vorba doar de dependenţa de droguri. Dacă sunt implicate şi drogurile, atunci e vorba de omucidere. Şi n-am de gând să privesc cum întreaga instituţie se prăbuşeşte din cauza scandalului mediatic. N-ar trebui să fii aici. Şi nici eu n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

Când ajung acasă, beculeţul robotului telefonic clipeşte, dar aproape că mi-e frică să ascult mesajul. Dacă sună Joe să mă acuze sau să mărturisească? Să arunce vina pe altcineva sau să pledeze pentru iertare?

Apăs într-un sfârşit pe PLAY. E Lori, care îmi spune că speră că am călătorit bine şi că am aflat veşti bune. Celălalt mesaj e de la cineva care închide, lăsându-mă să fac speculaţii, să mă gândesc cine oare nu are curajul să-mi vorbească.

Deja a început să se întunece mai devreme, prima schimbare perceptibilă care anunţă sfârşitul verii. Mi-e frică de venirea nopţii ca unui copil, mi-e teamă de orele pe care trebuie să le petrec singură în întuneric, răsucindu-mă de pe-o parte pe alta, pradă insomniei sau căutând o carte sau un film care să-mi distragă atenţia. Sunt tentată să desfac o sticlă de vin şi să beau până nu mă mai gândesc la nimic şi să adorm.

Dar în loc să fac acest lucru, stau la fereastră şi privesc vapoarele. Munţii sunt nişte uriaşi adormiţi tiviţi cu nuanţe movulii şi albastru-închis. Pe stradă, luminile neoanelor de la firmele barurilor încep să pâlpâie. Văd cupluri care îşi aleg câte o masă afară, pe terasă, profitând de răcoarea serii. În colţul opus, o tânără vorbeşte la telefon cu gesturi înflăcărate, ca şi cum acestea ar putea spori caracterul intim al conversaţiei. De câte ori nu m-a sunat Joe din acel colţ de stradă şi m-a pândit până apăream la fereastră?

Ceva rigid dinlăuntrul meu se sparge şi începe să se sfărâme, ca şi cum oasele mele s-ar transforma în cenuşă înainte de a fi descărnate. Îngenunchez în faţa oraşului strălucitor, simt un nod în stomac, de parcă m-ar fi lovit cineva, îmi sprijin obrazul şi palmele de geam proptindu-mă cu putere în sticla care mă desparte de frumuseţea nesfârşită şi sălbatică a Strâmtorii Puget. Îmi vine să

sparg geamul şi să las vântul şi ploaia să năvălească înăuntru vuind, cu o furie devastatoare. Îmi vine să mă arunc peste milioanele de cioburi împrăştiate pe ciment, şi oamenii să se adune în jurul meu, şi cineva să strige după ajutor. Şi în acea clipă teroarea devine reală. Are un chip şi o formă. Sunt îngrozită gândindu-mă la Joe.

Smulg telefonul de pe masă şi formez numărul lui, numărând apelurile şi aşteptând să-i aud vocea. Dar nu răspunde nimeni. Formez din nou numărul şi aştept. Stâlpii de iluminat pâlpâie, aruncând o lumină nefirească în sus, prin ferestre; umbra mea se întinde uriaşă pe tavan. Telefonul sună în continuare.

Nu reuşesc să-mi găsesc cheile până nu-mi golesc poşeta pe podea. Drumul cu liftul mi se pare că durează o veşnicie şi încep să-mi imaginez scenarii cu Joe, ce ar fi putut să facă după ce am plecat de la el. Joe, stânca de neclintit, atletul şi pilotul, doctorul isteţ care a fost mereu deasupra politicilor meschine ale spitalului şi a clişeelor vieţii de zi cu zi. Joe, a cărui fire irascibilă, imperturbabilă şi impenetrabilă s-a înrădăcinat în adâncul subconştientului meu şi a devenit o parte din mine, un cufăr al speranţelor secrete. Ce a făcut el în acest moment de criză? Când traversez pe sub viaduct, trebuie să apăs cu putere pe frână căci un troleibuz opreşte la un semafor la câţiva centimetri în faţă. O iau pe Queen Anne, concentrându-mă cu greu la trafic şi la turiştii de sfârşit de vară, de-abia observând semnele de circulaţie şi semafoarele. Ferestrele de la apartamentul lui sunt întunecate. Nu se vede nimeni. Ţopăi nerăbdătoare de pe un picior pe altul în faţa uşii blocului, până când un cuplu care iese din bloc acceptă scuzele bălmăjite în grabă, cum că mi-am uitat cheile, şi mă lasă să intru. Apăs de mai multe ori pe butonul liftului, cu degetul mare, apoi cu

pumnul, şi apoi mă îndrept în fugă spre ieşirea de incendiu şi urc scările două câte două.

Nu stau să mă gândesc ce drept am să fiu aici, dacă faptul că am venit din nou aici singură nu e cumva periculos pentru amândoi, dacă nu cumva acest lucru nu face decât să-l împiedice să fie ajutat. Ştiu că există anumiţi paşi care trebuie urmaţi pentru organizarea unei intervenţii – că nu trebuie niciodată să fie făcută de unul singur, fără un plan prealabil, fără să existe un loc unde să fie dus şi profesionişti care aşteaptă să-l facă pe dependentul încolţit să recunoască şi să se căiască.

Sun la sonerie. Holul e încremenit, în aşteptare. Sun din nou, ţin degetul apăsat pe buton; sunetul insistent şi ascuţit seamănă cu o alarmă. Bat în uşă cu pumnii şi-l strig. Îi spun că sunt eu, că am venit singură şi că trebuie să-l văd. Când mă opresc, se aşterne din nou tăcerea. Nu se aud paşi îndreptându-se spre uşă, şi nicio altă mişcare. Alerg la scările de incendiu şi pipăi în crăpătura de sub balustradă, rugându-mă ca, printr-o minune, să fi pus din nou cheia acolo. Dar nu găsesc nimic.

Undeva, la un etaj mai jos, se trânteşte o uşă. Se aude murmur de voci, apoi se lasă din nou tăcerea. Mă apuc de balustradă ca să urc pe scară, apoi cobor alergând până la etajul întâi. Uşa din dreapta scărilor duce în camera unde e centrala termică; lângă aceasta, este apartamentul administratorului. Râsetele şi veselia de la televizor amuţesc când apăs pe sonerie. Se aude o voce strigând în spaniolă. Apoi uşa se deschide.

— Bună seara, domnule Iglesia.

Îmi dau părul din ochi şi vreau să-i întind mâna, dar îmi lipesc strâns braţele de corp ca să nu mai tremure.

— Domnule Iglesia, sunt Marie Heaton. Am făcut cunoştinţă acum câţiva ani – sunt o prietenă, o colegă de-a lui Joe Hillary. Domnul doctor Hillary, de la etajul cinci.

El mă priveşte precaut, poate alertat de starea mea de agitaţie, apoi pare că-şi aduce aminte de mine şi ochii mijiţi i se destind.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta, spun eu. Dar trebuie neapărat să dau de domnul doctor Hillary în seara asta. E... Trag adânc aer în piept şi sper că ceea ce voi spune va suna plauzibil. E o urgenţă. Avem o problemă cu personalul. Unul dintre colegii noştri are o urgenţă în familie şi trebuie să dăm de domnul doctor Hillary să-l suplinească. Nu răspunde la telefon şi nici la uşă, şi trebuie neapărat să-l găsim. Mă gândeam că poate găsesc ceva în apartamentul lui – vreo adresă sau vreun număr de telefon.

Aştept să se ofere să mă ajute, încercând să-mi compun o expresie de îngrijorare care să inspire încredere.

Domnul Iglesia îşi duce mâna la gură şi clatină din cap.

— Nu pot să vă dau voie înăuntru fără permisiunea domnului Hillary, doamnă doctor Heaton. Îmi pare rău.

Lasă privirea în jos, apoi se uită din nou la mine.

— N-aveţi o cheie?

— Ba da, acasă, dar am venit direct de la spital. Avem nişte operaţii urgente mai târziu, spun eu, ţinându-mi respiraţia după fiecare inspirare ca să-mi domolesc bătăile inimii, înroşindu-mă la faţă din pricina minciunii pe care am spus-o.

Acesta îşi freacă obrazul şi pielea aspră a palmei netezi barba mijită.

— Atunci va trebui să vin cu dumneavoastră. Aşteptaţi o clipă.

Lasă uşa întredeschisă şi se face nevăzut înăuntru. Lumina care se revarsă din casă este galbenă şi caldă; mirosul de ceapă şi carne prăjită iese pe hol. Se aude o femeie râzând şi domnul Iglesia apare

din nou în uşă cu un inel imens de chei care zornăie ca nişte clopoţei de Crăciun. Merge în faţa mea, la lift şi apasă pe buton. Stăm amândoi stânjeniţi şi tăcuţi în timp ce cabina liftului coboară scârţâind.

— Lucraţi la spitalul de sus, de pe deal, cu domnul doctor Hillary? Da, îmi amintesc. Mai aveţi Audi-ul acela argintiu?

Eu încuviinţez.

— Îmi plac maşinile. Observ mereu ce marcă de maşină conduc oamenii. Se pare că ploile de toamnă încep devreme anul ăsta.

Sunt scutită de a da un răspuns, căci uşile liftului se deschid şi păşim înăuntru. Domnul Iglesias caută printre celelalte chei pe cea de la uşa lui Joe. Zăngănitul ascuţit al metalului lovindu-se de metal este crunt în acest spaţiu îngust.

Ajungem în faţa uşii, iar domnul Iglesias ciocăne şi aşteaptă puţin, ridicând din umeri spre mine, ca şi cum s-ar debarasa de sentimentul de vinovăţie pentru că încalcă regulamentul. Apoi introduce o cheie în broască. Aceasta nu se răsuceşte. Înjură cu voce joasă şi caută zăngănind altă cheie. Când o introduce în broască, aud cum mecanismul cedează.

Înăuntru este întuneric şi rece, iar transperantele sunt încă trase. Când ochii mi se obişnuiesc cu lumina albăstruie şi slabă care pătrunde de la stâlpii de iluminat printre lamelele jaluzelelor, îmi croiesc drum spre dormitor printre scaune, trecând pe lângă bicicletă, albume şi boxe.

Uşa este aproape închisă şi ridic o mână să o împing, dar mi-o retrag, ezitând, aproape dorindu-mi să nu ştiu ce se află dincolo de ea. Apartamentul lui e ciudat de lipsit de viaţă, dar încleştez pumnul şi bat la uşă. Nu răspunde nimeni. Împing uşa. Domnul Iglesia se opreşte în spatele meu, în camera de zi, ca şi cum i-ar fi ruşine să se aventureze mai departe în intimitatea apartamentului

chiriaşului său. Sunt în dormitor, nemişcată ca o statuie, ţinându-mi respiraţia să aud dacă mai este şi altă fiinţă în viaţă care respiră. Ar trebui să aprind lumina, dar, în această încăpere cufundată în întuneric, mai pot încă să mă ascund – de ce anume, nu pot să spun. Oare sper că îl voi găsi aici, dormind atât de liniştit încât nici nu i simte prezenţa? Sau că o scrisoare poate chiar adresată mie, va explica totul într-o manieră credibilă, care să lase loc de speranţă pentru noi amândoi? Sau este posibil ca toate avertismentele tragice despre care am citit, legate de riscurile de suicid sau supradoză la dependenţii descoperiţi să-l includă şi pe Joe? M-am gândit la asta când l-am lăsat ieri aici, demascat, să speculeze în legătură cu ce voi face acum, când am aflat?

În spatele meu se aud paşi şi zgomotul întrerupătorului care se aprinde. Domnul Iglesia a intrat în cameră şi a apăsat pe întrerupător. Joe nu e aici. Cuvertura a fost trasă peste perne şi sertarele biroului sunt închise; pe podea nu se mai află grămezile de haine şi adidaşi care erau de obicei. Mă îndrept spre măsuţa de toaletă, căutând un plic, o hârtie, un bileţel, orice însemnare făcută în grabă pe care ar fi putut s-o lase. Dar nu găsesc nimic. Nici pe noptieră sau lângă telefon. Dar camera nu este la fel cum am lăsat-o aseară. Măsuţa toaletei pare goală. Deşi nu-mi dau seama ce lipseşte, se vede că cineva a răscolit în grămezile de ceasuri, chei şi monede. Mă întorc spre dulap şi deschid uşile glisante. Câteva cămăşi atârnă pe umeraşe, dar e evident că Joe şi-a făcut bagajele şi a plecat.

37

Zorii zilei de marţi se anunţă senini după ploaia de ieri. Pe drumul spre aerodromul Airfield văd câţiva copaci cu frunze roşii

şi portocalii, grăbindu-se cuprinşi de zel spre toamnă, uitând că după toamnă vine iarna. Parcarea e aproape plină, deşi e devreme şi soarele mă orbeşte când urc spre clădire. Ce zi perfectă de zbor! Cerul e senin, infinit şi ademenitor.

Înăuntru sunt numai bărbaţi, îmbrăcaţi în tricouri cu avioane biplane negre, lucioase, pe piept, cu sacouri sport bleumarin şi ochelari de aviator scumpi, sau cu jachete scurte de piele, care ar fi toate nişte clişee la modă dacă nu ar fi uniforma acestor oameni. Trec neobservată printre ei. Stau în holul cu uşi duble de sticlă, ascultându-le poveştile de vestiar despre cum au ocolit norii cumulonimbus, cum li s-a oprit motorul în toiul cursei şi despre aterizări îndrăzneţe pe lacuri care nu sunt marcate pe hartă şi pârâuri cu păstrăvi curcubeu – atât de exclusă sunt din atmosfera de camaraderie care domneşte aici, încât sunt mai degrabă invizibilă, decât o prezenţă şocantă.

Un bărbat cu început de chelie stă pe un taburet în spatele tejghelei. Trăsăturile feţei sale sunt îngrămădite ciorchine în mijlocul feţei late şi rumene, ca şi cum ar fi trasă de o sfoară. Acesta vorbeşte cu un bărbat mai în vârstă care poartă o pereche de căşti protectoare pentru urechi atârnându-i în jurul gâtului, şi spune o poveste atât de haioasă, încât îl pufneşte râsul între cuvinte, împroşcând cu salivă. Dacă aş fi fost mai atentă la procedurile care se fac când veneam aici cu Joe, aş putea să-i caut avionul fără să-i mai întrerup, fără riscul de a le spune cum mă numesc şi fără să-i văd cum îl notează într-un registru sau în vreun caiet de consemnări. În cele din urmă, bărbatul mă observă, chemat să-şi îndeplinească sarcinile pentru care este plătit. Stă pe un picior, sprijinindu-se în călcâiul pe care-l pusese pe bara scaunului. Încă nu s-a oprit din chicotit când mă întreabă:

— Cu ce vă pot ajuta, scumpă domnişoară, într-o zi minunată ca aceasta?

Bărbatul mai bătrân îşi trage din nou căştile pe cap şi-l plesneşte pe spate pe cel cu început de chelie.

— OK, Ray. Fac cinste cu o bere diseară.

Apoi se îndreaptă spre avioanele care aterizau şi decolau urnind.

— Caut un prieten. Îşi ţine avionul aici.

El ridică din sprâncene, aşteptându-mă să termin.

— Cine e prietenul dumneavoastră? întreabă el în cele din urmă.

— Hillary. Joe Hillary.

Începe să apese pe tastele unui calculator vechi de pe tejghea, scriind cele şapte litere ale numelui de familie al lui Joe cu degetele arătătoare.

— Hillary, Joe. Să vedem. N-a sosit încă. Când trebuia să vă întâlniţi?

„Încă", ce cuvânt generos şi izbăvitor, atât de opulent prin posibilitatea pe care o oferă – îţi flutură speranţa prin faţa ochilor, deşi ştii că şansele sunt puţine. Sunt tentată să plec şi să evit dezamăgirea.

— Nu a... îmi umezesc buzele crăpate de atâta plâns şi ore nedormite. Nu am stabilit o oră. Nu-mi amintesc când mi-a spus că voia să plece.

Bărbatul ţâţâie din buze şi clatină din cap.

— Să plece? Trebuie să-l aşteptaţi să se întoarcă. A plecat azi-noapte şi avionul lui... întinde gâtul pe spate, coborând pe jumătate de pe taburet să se uite pe o fereastră din spatele lui. Nu, avionul lui n-a sosit.

Se joacă cu un creion, în timp ce cu mâna cealaltă apasă pe taste; de fiecare dată când se luminează monitorul, simt o crampă în

stomac, sperând că va căuta şi-mi va spune un loc anume unde îl pot găsi sau o oră la care trebuie obligatoriu să se întoarcă.

— Se pare că nu a completat nicio foaie de parcurs. Sau poate a lăsat-o la turnul de control. Pot să-i sun, dacă doriţi.

Îmi cuprind abdomenul cu braţele, ca şi cum aş putea forţa muşchii să se destindă. De ce să-l mai deranjez să sune, când ştiu că Joe nu vrea să fie găsit? Nici astăzi şi nici mâine. Niciodată.

— Da, sigur, dacă nu vă deranjează.

Acesta formează numărul şi, după o introducere formală, se lansează într-un discurs cu termeni specifici zborului.

— Nu, nu, spune el punând receptorul în furcă. E imposibil să fi plecat prea departe dacă nu a completat foaia de parcurs.

Apoi tace, jucându-se cu creionul. Pentru prima dată de când am intrat, mă priveşte cu atenţie. Pare că nu-i sunt străine ridurile din jurul gurii şi braţele încrucişate.

— Ce-ar fi să luaţi un loc? Avem nişte cafea în spate dacă doriţi. O să verific panoul din birou – câteodată băieţii îmi mai lasă câte un bileţel acolo.

— Mulţumesc. Nu doresc cafea.

Îmi strâng braţele şi mai mult.

— Dar dacă aţi fi amabil să verificaţi avizierul... Poate că n-am înţeles bine la ce oră trebuia să ne întâlnim.

Se întoarce înainte să apuc să mă aşez pe unul dintre scaunele metalice pliante aşezate de-a lungul peretelui.

— Sunteţi Marie Heaton?

— Simt că-mi ard obrajii.

— Da, eu sunt.

— Joe mi-a lăsat plicul ăsta şi un bileţel în care îmi cere să-l pun la poştă. Vă este adresat. Bine că aţi sosit aici înainte să fie îngropat sub un morman de hârtii – nu l-aş mai fi găsit până la Crăciun.

El râde şi eu mă forţez să zâmbesc.

— Mulţumesc.

Îmi înmânează un plic dreptunghiular. Ridic din umeri şi spun:

— Probabil s-a hotărât să stea mai mult.

Sunt aproape de ieşire, când mă întorc şi-l întreb:

— Puteţi să urmăriţi ruta unui avion, nu? Pentru cazul în care trebuie să daţi de urma lui.

El mă studiază o clipă înainte de a răspunde şi zâmbetul îi dispare de pe buze. Clatină din cap.

— Asta e farmecul zborului. Cerul e mare. Poate să ţi se piardă urma dacă vrei.

Sunt pe la jumătatea drumului spre casă, unde mă pot ascunde în propriul sanctuar încuiat. Dar, pe negândite, ies de pe autostradă şi o iau pe lângă casele din suburbii, îngrijite şi supuse, până la o faleză care dă spre Lacul Washington – soarele de după-amiază e ca un diamant cu milioane de faţete care străluceşte peste întinderea de apă care desparte malurile dens populate.

Numele meu e scris înclinat, cu scrisul lui cu bucle, ca de adolescent. Trec plicul pe sub nas, aşteptând să simt mirosul picant al after-shave-ului. Dar nu găsesc nimic personal când îndoi inelele de alamă şi-mi trec vârful degetului sub clapă deschizându-l.

Îl întorc invers şi un plic alb, standard, îmi alunecă în poală. Nu mi-e adresat. Adresa expeditorului este cea a Spitalului Columbia, din Florida, unde Joe a lucrat înainte de a veni în Seattle; data poştei este de acum patru ani. Înăuntru nu sunt decât vreo câteva hârtii. Prima este o copie a scrisorii de recomandare a lui Joe din partea şefului Secţiei de anestezie şi care e adresată lui Phil Scoble. A doua reprezintă cererea de privilegii a lui Joe. Este un formular standardizat, pe care l-am văzut de sute de ori, completat la fiecare

reînnoire a licenţei de practică, pentru fiecare funcţie pe care o deţii în cadrul spitalului şi la fiecare cerere de asigurare – o listă unde sunt menţionate starea de sănătate, încălcări ale regulamentului, revocări ale statutului sau acuzaţii de malpraxis – un formular de rutină pe care fiecare doctor îl completează atât de des, încât nici nu mai citim întrebările ci doar bifăm şirul lung de căsuţe cu „Nu". Ca de obicei, la ultima rubrică unde sunt înşirate posibile predispoziţii şi handicapuri care pot deteriora capacitatea de lucru sau înceţoşa gândirea, apar întrebările despre dizabilităţile fizice, şi bolile mentale, şi abuzul de substanţe interzise. La oricare dintre aceste întrebări, dacă răspunsul este „Da", se cere o pagină suplimentară cu explicaţii detaliate şi intervenţiile terapeutice care s-au făcut.

Scrisoarea de recomandare a fostului său şef laudă instruirea şi agilitatea mintală ale lui Joe, isteţimea lui şi perspicacitatea în meseria pe care o practică. Aceasta prezintă protocoalele procedurale pe care Joe le-a perfecţionat pentru Secţia de reanimare a spitalului Columbia şi echipa de Traumatologie. Ultimul paragraf din scrisoare, chiar de deasupra semnăturii, îl exonerează pe Joe într-un mod echivoc de întrebările confirmate care s-au ridicat în timpul cât a deţinut respectivul post în legătură cu dependenţa de Fentanyl.

> Nu s-a confirmat niciodată abuzul, deşi nu am putut să justificăm unele discrepanţe, scrie şeful său. Credem cu certitudine că, dacă s-a făcut într-adevăr uz de acest medicament, a fost pe o perioadă limitată. Domnul doctor Hillary este un medic remarcabil. Cu toate acestea, îl pot recomanda doar cu avertismentul de a fi monitorizat cu stricteţe. Ne pare rău că nu-l putem păstra în colectivul nostru în momentul de faţă.

Pe a treia pagină, disculpările moderate ale lui Joe sunt la fel de convingătoare ca şi spusele şefului său. Poate că eu sunt singura care observă anagrama durerii camuflată în scuzele sale.

Sub celelalte pagini, se mai află una. Pe ea sunt scrise doar câteva propoziţii. Începe cu numele meu, mângâlit aproape ilizibil de mâna lui Joe.

> Scoble şi Hopper au scos exemplarele originale din dosarul meu înainte ca avocaţii să vorbească şi cu mine. N-am fost monitorizat niciodată – nici măcar raportat Consiliului de Administraţie. Se leapădă de tine ca să salveze spitalul.

Şi dedesubt, scris cu litere mai apăsate şi mai închise la culoare:

> Eşti absolvită de orice vină.

38

La două zile după ce-i arăt scrisoarea pe care mi-a lăsat-o Joe, Charlie Marsallis mă invită să luăm prânzul la Etta's în Piaţa Pike. Procurorul a retras deja plângerea penală împotriva mea, dar mai am de trecut câteva hopuri. În raportul toxicologic al autopsiei lui Jolene nu apare nicio urmă de betablocant, aşa că mecanismul morţii ei rămâne deschis dezbaterilor – ajung la concluzia că este un substituent mai blând pentru vina care încă persistă asupra mea, dar nu spun nimic. Feinnes mai poate încă încerca să arunce responsabilitatea pe umerii mei pentru faptul că am dus-o pe Jolene în sala de operaţie fără să o consult cu destulă atenţie pentru a detecta semne ale Sindromului Turner, fără să-i ausculţ inima şi

să cer o evaluare cardiologică. Charlie foloseşte termenul „grad de neglijenţă", de parcă moartea ar putea fi fracţionată.

Cu toate acestea, întâlnirea noastră are un aer de sărbătoare. Discuţiile despre manevrele şi strategiile legale care vor urma deviază într-o conversaţie despre fiul lui Charlie, William, care este talentat la muzică, având o voce care, auzită la un copil de şapte ani, îţi face inima să stea în loc. Eu îi povestesc despre tata şi despre degenerescenţa maculară de care suferă, iar el îmi spune despre părinţii lui şi despre complexul cu asistenţă medicală din centrul oraşului, unde i-a mutat. Dar tot nu pot să vorbesc cu el despre Joe – Joe *al meu,* nu dependentul de narcotice sau escrocul, ci acel Joe care ştia întotdeauna să mă binedispună; scepticul care era pe deplin hotărât să trăiască intens, din plin, întotdeauna cu un pas în faţa propriei dureri.

Mai trece o săptămână până când Charlie primeşte o vizită din partea procurorului general în persoană. Acesta abia a primit o scrisoare de la Joe, cu data poştei din acea zi de marţi în care descoperisem că a dispărut. Cu scrisul lui caracteristic, cu bucle, purtând la sfârşit semnătura lui clară, Joe mărturiseşte că a schimbat Fentanylul din seringa lui Jolene cu Labetalol, un medicament care nu se află pe lista substanţelor chimice verificate automat de Laboratorul de toxicologie din King County.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Labetalolul este ţinut în sertarul de sus al căruciorului de anestezie – este betablocantul cel mai des folosit în sala de operaţie. În scrisoare, Joe schiţează un calcul simplu pentru a arăta doza pe care Jolene a primit-o. Dacă ar fi fost vorba despre un copil normal, probabil că acea doză nu l-ar fi afectat. Dacă ar fi fost o cantitate mai mică, probabil că nu ar fi afectat-o nici pe Jolene. Dar, explică Joe în continuare făcând o descriere ştiinţifică a fiziologiei inimii, doza prea mare pe care a

primit-o Jolene i-a împiedicat inima să pompeze sângele prin porţiunea îngustată din aortă. La sfârşitul scrisorii, Joe îmi laudă perspicacitatea care m-a ajutat să-mi dau seama de schimbul de medicamente.

Poliţia verifică aerodromurile de-a lungul coastei, dar nu apare nicăieri menţiunea că avionul cu numărul lui şi-ar fi făcut plinul undeva. Cârdurile de credit n-au mai fost folosite. Contul lui din bancă a fost doar parţial golit, lăsând destui bani pentru ca autorităţile să se întrebe dacă avea într-adevăr intenţia să fugă. Geanta lui de piele e scoasă la mal chiar la nord de Marin – au găsit-o nişte puşti care construiau un castel de nisip, îngropată pe jumătate într-un loc unde apa era mai puţin adâncă, înăuntru e paşaportul lui şi portofelul, înţesat cu carduri, buletinul şi ceva bani lichizi. Paza de coastă investighează fugitiv existenţa vreunor rămăşiţe sau dacă s-a înregistrat vreun semnal de la dispozitivul de localizare de urgenţă. Nu descoperă nimic. În cele din urmă poliţia renunţă să-l mai caute – infracţiunea comisă de Joe nu justifică folosirea atâtor resurse într-o eră a terorismului internaţional. Se presupune că a murit. Dar eu cred că o geantă poate să cadă din avion în nenumărate circumstanţe.

Cu toate acestea, depoziţiile continuă. Stau faţă în faţă cu Phil Scoble şi mă încearcă sentimente contradictorii: trădare, furie, neputinţa de a-i înţelege gestul, dar uneori simt şi compasiune, toate aceste sentimente vărsându-se într-un ocean de tristeţe prin care abia am început să navighez. În mărturia sa imperturbabilă şi în siguranţa de sine exacerbată a lui Phil aud aceeaşi negare pe care probabil ar fi susţinut-o şi Joe, acelaşi caracter refractar, nefiind dispus să recunoască propriul egoism distructiv. Dacă nu l-aş cunoaşte pe Phil de atâta timp, dacă n-aş şti ce aşteptări mari au Frank Hopper şi conducerea spitalului de la el, dacă nu aş înţelege

faptul că pentru el toată stima de sine se reduce la cât de bine reuşeşte să-şi facă meseria, ar fi uşor să-l urăsc pentru minciunile pe care le spune.

La început, Phil şi Frank neagă rolul pe care l-au avut în angajarea lui Joe şi faptul că acesta a căzut din nou în patima drogurilor. În aceste condiţii se va ajunge cu certitudine la un proces cu juraţi. Charlie mă linişteşte spunându-mi că acum voi depune mărturie împotriva altora, în loc să fiu nevoită să mă apăr, dar mi-e greaţă când mă imaginez relatând această poveste unui juriu şi privind-o pe Bobbie cum ascultă din nou declaraţii despre îngrozitoarea moarte a fiicei sale. După trei săptămâni în care s-au strâns dovezi împotriva lui Frank şi Phil, avocaţii spitalului îi conving pe amândoi că şansele de a pierde şi de a se confrunta cu penalităţi şi mai usturătoare sunt mai mari dacă doisprezece civili – dintre care majoritatea sunt supuşi unei operaţii la un moment dat în viaţă – au dreptul de a le hotărî soarta. Aşa că se stabileşte data procesului de mediere, în care eu nu mai sunt acuzatul. Acum am voie, în sfârşit, să-mi fac planuri pentru viitor.

Este ultima zi pe care o petrec în faţa camerei video, voi sta pentru ultima oară la această masă de conferinţe înconjurată de avocaţi. Apoi voi pleca din oraş, cu binecuvântarea lui Charlie şi cu absolvirea de orice răspundere pentru moartea lui Jolene. Luăm o pauză după-amiază târziu, iar eu ies să mă duc la toaletă, dar aceasta este închisă pentru curăţenie. Cobor în fugă scările şi merg la o toaletă identică de la alt etaj, unde sunt birourile avocaţilor şi sălile de conferinţă. Singura cabină e ocupată şi mă duc la chiuvetă, dau drumul la apă caldă, umezesc un prosop de hârtie şi-mi tamponez tâmplele şi gâtul, apoi îl ţin apăsat pe ochi. În acel moment, uşa de la cabină se deschide. Cineva stă în spatele meu,

aşteptând. Deschid ochii şi o văd pe Bobbie Jansen uitându-se la reflexia mea din oglindă.

E mai slabă şi mai îmbătrânită decât era acum patru luni, când am văzut-o stând la o masă din sala de conferinţe ca acelea la care probabil că am stat amândouă astăzi. Ea rămâne cu pieptenul în aer. Am încremenit amândouă ca două măşti pictate. Pe chipul uneia se citeşte aşteptare îngrozită şi pe al celeilalte, tragedie, durere încă vie.

În ultimele săptămâni, Bobbie Jansen a aflat că fiica sa a murit nu numai din cauza incompetenţei unui singur doctor. Jolene a murit pentru că Sindromul Turner de care suferea nu a fost diagnosticat într-o clinică de sănătate publică fără fonduri suficiente şi supraaglomerată. A murit când Phil Scoble şi Frank Hopper au ales să ignore referinţele suspecte ale lui Joe pentru ca sălile de operaţie din spitalul First Lutheran să lucreze la capacitate maximă şi să se încaseze cât mai mulţi bani. Jolene a murit când a fost pasată unui şir de profesionişti dedicaţi şi conştiincioşi – pediatrul ei, Don Stevenson, Mindy, Alicia şi eu toţi dorindu-i binele, toţi înghiţiţi de o maşinărie care a depăşit competenţa individuală cu ambiţia şi complexitatea ei monstruoase. Şi da, Jolene a murit din cauza falsei încrederi în sine a unui dependent de droguri şi a intenţiei acestuia de a arunca vina asupra celui mai vulnerabil. Chiar dacă era o persoană pe care o iubea.

O grămadă de cuvinte îmi vin în minte. Cuvinte care să exprime regretul pentru ce s-a întâmplat şi care să-i arate că ştiu prin ce trece. Cuvinte de justificare şi de disculpare. Cuvinte care ar putea să se apropie de o binecuvântare altruistă în faţa sacrificiului. Chiar o cerere exprimată din toată inima de a-i asculta amărăciunea şi furia, dacă simte nevoia să se descarce. Cuvintele sunt ca nişte obiecte solide pe care aş putea să i le pun în palme –

lemn, catifea şi sticlă ascuţită – daruri tangibile, vii şi durabile care aşteaptă să iasă din mine.

Bobbie dă drumul pieptenului în geantă. Ochii ei sunt reci, ca şi cum înlăuntrul ei se stinge o lumină. Apoi se întoarce şi iese din toaletă. Acum doar faţa mea se mai vede în oglindă, palidă şi tulburată.

Înşfac geanta de pe poliţă şi alerg pe hol. Uşile liftului se închid şi se aprinde săgeata care arată că liftul coboară. Apăs pe buton şi aştept nerăbdătoare să se deschidă cabina liftului alăturat, apoi străbat holul şi chem şi lifturile de vizavi.

Nu am stare. Alerg spre scări, deşi ştiu că n-o să pot coborî zece etaje la timp ca s-o prind din urmă. Soneria liftului se aude şi alerg înapoi şi îmi strecor mâna între uşi, chiar înainte ca acestea să se închidă, apoi mă năpustesc asupra butonului care indică subsolul, apăsând de mai multe ori.

Până să se deschidă uşile, Bobbie e deja la maşină, pe care o parcase destul de departe. Aude păcănitul tocurilor mele pe podeaua de beton şi se întoarce, pregătită să descuie portiera aceluiaşi Ford peticit pe care l-am văzut la înmormântarea lui Jolene.

Nici măcar nu tresare, de parcă s-ar fi aşteptat la acest gest îndrăzneţ din partea mea. Îşi îndreaptă umerii şi aşteaptă, cu cheile în mână, gata să asculte ce m-a determinat să o urmăresc. Ne despart câţiva centimetri, stăm faţă în faţă şi ea nici măcar nu clipeşte. Toată durerea pe care mi s-a părut că o văd pe chipul ei a fost înghiţită de resemnare şi, pentru prima dată, înţeleg că durerea e mai mare atunci când persoana are un motiv de a trăi. Bobbie nu aşteaptă niciun deznodământ – de la acest proces sau de la mine. S-a oprit aici, în parcarea goală, doar pentru a-mi permite să mă descarc. Tot ce am crezut că pot să-i spun este o rugăciune

pentru propria izbăvire pe care vreau să o smulg de la ea. Vreau să mă ierte că i-am dus copilul în sala de operaţie. Vreau să mă ierte că am avut încredere în Joe. Să mă ierte pentru că purtam ecusonul cu emblema spitalului care implica toată iscusinţa şi infailibilitatea aparatului medical american. N-am niciun răspuns să-i ofer. Nu o cunosc. Obsesia mea fantasmagorică a generat o iluzie de intimitate între noi. Ea nu mă va ierta niciodată.

— Doamnă Jansen, încep eu, dar vocea mi se stinge.

Ea se uită în jos, la cheile pe care le ţine în mână, ca şi cum stânjeneala mea ar pune-o în dificultate, dându-mi o clipă de intimitate ca să-mi vin în fire. După o tăcere deplină, alege cheia potrivită din mănunchiul care zornăie şi ridică privirea spre mine.

— Ce este, doamnă doctor Heaton? Ce vreţi să-mi spuneţi?

Rostesc singurele cuvinte care îmi urlă în minte.

— Îmi pare rău.

Ce simplu! Doar trei cuvinte. În sfârşit, mi se dă şansa să-i spun lui Bobbie tot ce am curajul să-i spun. Atât am înţeles eu din moartea lui Jolene.

— N-am avut ocazia să vă spun până acum cât de mult regret ce s-a întâmplat.

Bobbie încuviinţează şi introduce cheia în portiera maşinii.

— Ştiu. Ştiu că vă pare rău.

O spune ca o simplă stare de fapt, fără urmă de ostilitate sau de bagatelizare. Apoi se urcă în maşină, dă în marşarier, mă ocoleşte şi pleacă.

39

Fata care zace pe masa de operaţie seamănă cu un înger cu piele măslinie. Este încă destul de tânără ca pielea ei să fie pură şi mătăsoasă ca untul topit. Genele îi flutură deasupra oaselor zigomatice în semicercuri negre şi catifelate. Nasul ei încă mai păstrează vârful plin şi rotund de copil; abia a început să crească şi să se scutească. Urechile sunt perfect simetrice, ca două jumătăţi de inimă. Relaxarea profundă indusă de anestezie o face să ţină pumnii deschişi, cu degetele puţin aduse spre interior. Unghiile ei par fiecare în parte o lună mică din hârtie velină.

Uitându-mă la corpul bine proporţionat şi viguros, cu picioarele întinse în unghiul comod pe care i-l permit oasele bazinului, e imposibil să nu observi cât de neînsemnată este singura ei imperfecţiune. Cum pot să mai văd şi altceva în afara miracolului a milioane de fragmente de cod genetic care, în combinaţie cu alimentele, apa şi aerul, au creat această fiinţă umană aproape perfectă? Un monitor care arată saturaţia în oxigen bipăie în ritmul pulsului ei, iar sunetul lui ascuţit mă anunţă că e în siguranţă sub anestezie – o prinţesă adormită care îşi aşteaptă prinţul.

Am ajuns într-un loc la fel de călduros ca o zi de august în Houston: Porbandar, Gujarat – locul natal al lui Gandhi, pe fluviul Sabarmati. Am acceptat un post la un spital universitar din Seattle, cu condiţia să petrec trei luni în străinătate ca voluntar lucrând cu o echipă mică de chirurgi pediatri, unde operăm cazurile de palatoschizis, fistulele şi picioare scobite.

În unele zile operăm peste douăzeci de copii, pe lângă evaluările preoperatorii şi îngrijirea postoperatorie pe care le asigurăm. Ajung acasă în patul meu de o singură persoană atât de epuizată,

încât dorm neîntoarsă până dimineaţa, fără să-mi dau seama cum trece timpul. Deşi am adus echipament medical din Statele Unite, condiţiile de lucru sunt caracteristice unei perioade situate cu zeci de ani înainte ca eu să-mi fac rezidenţiatul: pulsul radial se ia prin palpare, plămânii se ascultă cu stetoscopul şi se verifică unghiile sau ţesutul conjunctival pentru a estima nivelul de oxigen şi hematocritul când se întrerupe curentul. Suntem un grup mixt de doctori şi asistente, şase din Statele Unite, patru din alte regiuni din India şi trei din Europa. De câteva săptămâni de când sunt aici, ne-am împrietenit cu toţii, aşa cum numai circumstanţele neobişnuite şi stresul pot da naştere la legături extraordinare.

Lori îmi scrie o dată la câteva zile. Scrisorile ei încep întotdeauna cu un paragraf sau două despre tata şi despre cum se descurcă acum cu nepoţii. În fiecare seară, la masă, le ţine lecţii de istorie. Îmi scrie că Neil pare chiar interesat, Lia adoarme de obicei (dar el nu vede bine, aşa că mândria lui nu are de suferit) şi Elsa preferă să audă critici despre constructele sociale din secolul cincisprezece din timpul dinastiei de Medici, decât criticile la adresa hainelor pe care le poartă şi a gusturilor ei muzicale. Apoi, Lori bate câmpii despre viaţa ei de zi cu zi – corespondenţa noastră pare să fi evoluat într-un fel de jurnal terapeutic pentru ea. Pentru mine, scrisorile ţin locul filmelor, televizorului, calculatorului şi al radioului. Au şi ei astfel de lucruri aici, dar sunt în hindi, iar transmisiunile sunt intermitente şi se vorbeşte prea repede ca să înţeleg ceva. Aşa că prefer pacea de moment pe care mi-o aduce o scrisoare.

Tata a început să mă sune mai des după ce am plecat din Houston, ca să mă întâlnesc cu Charlie – să mă ţină la curent cu mersul lucrărilor de reparaţii la casă, ce fel nemaipomenit de mâncare congelată a mai descoperit, sau să se plângă că menajera

pe care i-am angajat-o a insistat să frece fiecare pată de pe covor şi fiecare colţ din bufetul de la bucătărie şi că acum toată casa mirosea a oţet. Într-o seară, la sfârşitul unei discuţii detaliate despre prognoza vremii, m-a rugat să-l ajut să vândă casa. Mi-a spus că Lori l-a înscris pe lista de aşteptare pentru un apartament într-un cămin de bătrâni dintr-un complex particular din Fort Worth şi, între timp, el o să stea în camera ei de oaspeţi. Dar când Charlie mi-a spus că este un loc vacant în clădirea unde locuiesc părinţii lui, am plătit imediat avansul. După ce mă voi întoarce din India, îl voi ajuta pe tata să se mute în Seattle.

Se pare că eu şi tata descoperim, sau poate inventăm o altă relaţie, mai degrabă decât să o reconstruim pe cea veche. Nu ne-am spus nimic unul altuia – el nu face parte dintr-o generaţie care să spună ce are pe suflet pentru a clarifica o situaţie. Dar învăţăm în sfârşit amândoi să ne ascultăm unul pe celălalt şi dincolo de cuvinte.

Există o formulă care calculează cantitatea de oxigen transportată către ţesuturi, o înşiruire de numere care încearcă să cuantifice cât oxigen putem să extragem din aerul invizibil şi cât pătrunde prin numărul aproape infinit de vase capilare odată cu fiecare bătaie a inimii. Daţi-mi nişte date măsurabile – concentraţia de celule roşii, amestecul de oxigen şi nitrogen inhalat, volumul de sânge care este pompat de inimă cu fiecare contracţie – şi, folosindu-mă de un calculator, pot spune dacă suma care reiese este suficientă pentru a susţine viaţa sau nu. Atâta timp cât nicio cifră nu alunecă prea mult spre zero, calculul prezice că ne vom trezi după biopsiile, artroscopiile şi operaţiile de bypass, ca să ne întoarcem la serviciu, să creăm, să iubim şi să procreăm, fără să

rămână decât o cicatrice care să ne aducă aminte de violarea care s-a produs asupra corpului nostru.

Bineînţeles, arta meseriei mele nu constă în a reduce totul la o formulă, ci presupune ajustarea cantităţii de narcotice, picături şi analgezice, precum şi căutarea cuvintelor potrivite pentru a pregăti anestezicul ideal, unic pentru fiecare pacient în parte. Anestezicul ideal ar trebui să fie aproape imperceptibil, să se dizolve în fundal asemenea cerului albastru pictat al unui decor de teatru. Ar trebui să pară la fel de uşor ca o piruetă de balerină sau ca voleul unui campion de tenis. Când funcţionează, când toate componentele se amestecă într-o proporţie perfect echilibrată, meseria mea devine ciudat de intimă – un secret personal împărtăşit unui străin. Îi privesc cum se trezesc profund uimiţi că timpul a trecut şi la fel şi acest eveniment înfricoşător. Au traversat această barieră şi au ajuns de partea cealaltă nevătămaţi, deşi schimbaţi oarecum, căci trupul lor a fost deschis şi explorat.

Îngerul cu piele măslinie din faţa mea, acest copil aproape perfect, are o gaură profundă ce îi despică vălul palatin şi buza de sus chiar la dreapta liniei mediane, şi care se extinde până la nara dreaptă. Chirurgul a petrecut două ore tăind carnea şi suturându-i marginile noi şi sângerânde pentru a crea o gură nouă. Nu e o gură perfectă, ci una funcţională, care-i va permite să mănânce şi să bea normal, să vorbească şi, într-o zi, să se sărute. Chirurgul pune unguent cu antibiotic peste cusătura de mătase neagră care îi ţine pielea laolaltă şi eu o las să respire singură; închid gazul anestezic la fel cum un pilot se pregăteşte de aterizare. Pe măsură ce somnul îi devine din ce în ce mai superficial, efortul pe care îl depune cu fiecare respiraţie face ca torsul să i se ridice, de la abdomen spre piept, spre clavicule şi spre muşchii sternocleidomastoidieni care îi

leagă capul de torace. Acum e destul de uşoară ca să pot scoate cu grijă tubul endotraheal şi să-mi pun degetele sub unghiul mandibular ca să-i deschid căile respiratorii. Copilul începe să înghită, să mişte din sprâncene, şi genele care-i ating obrajii flutură când creierul trece din somnul indus de anestezie în stare conştientă. Aproape că s-a trezit, este cu puţin sub pragul de răspuns, dar destul de aproape ca să mă audă. Îi şoptesc la ureche: *„Ootho buchche, ootho. Aap kaa operation khatam ho gayaa hai. Sub kuch theek gayaa, aur aap bilkul theek honge".* Trezeşte-te, micuţo. Trezeşte-te. Operaţia s-a terminat. Totul a mers bine, iar tu eşti în regulă.

MULŢUMIRI

Un roman ia naştere în universul solitar al minţii unui scriitor, dar este adus la viaţă prin sprijinul unei comunităţi întregi. N-aş fi început niciodată această muncă fără instrucţiunile şi încurajarea autorului Michael Collins. Împreună cu alţi profesori din comunitatea de scriitori Field's End din Insula Bainbridge, el m-a ajutat să transpun un vis în cuvinte. Carole Glickfeld, Michael Byers, David Guterson şi Priscilla Long au împărtăşit cu toţii din talentul lor unic în beneficiul noilor scriitori. Îi mulţumesc, de asemenea, Lorettei Barrett, lui Mark White şi colegilor mei veşnic răbdători, Dennis O' Reilly, Suzanne Selfors, Jonathan Evison, Susan Wiggs, Elsa Watson, Anjali Banerjee şi Sheila Rabe pentru opiniile lor pertinente pe care l-au exprimat în ceea ce priveşte limbajul şi intriga romanului. Le mulţumesc tuturor celor de la Inkwell Management şi agenţilor mei, David Forrer şi Kim

Witherspoon, care au crezut în mine îndeajuns de mult încât să investească timp şi energie, încurajându-mă neîncetat. Editorul meu, Marysue Rucci, a petrecut multe ore şlefuindu-mi cu răbdare cuvintele, fără să se abată prea mult de la forma pe care mi-aş fi dorit-o eu. Îi sunt atât de recunoscătoare pentru viziune şi încrederea pe care mi-a arătat-o; mi-a oferit sfaturi înţelepte chiar şi atunci când nu voiam să le ascult. Ginny Smith, Victoria Meyer, Jonathan Evans şi întreg personalul de la Simon & Schuster au făcut din tot acest proces o experienţă minunată şi complexă.

Le mulţumesc, de asemenea, prietenilor mei, care au citit nenumărate schiţe ale acestei cărţi: Anne Gendreau, Julie Kriegh, Bryce Holmes, Sherry Holmes, Beth Hendrickson, Doug Nathan, Helen Hendrickson, Mary Katherine Bywaters, Deborah Hickey-Tiernan, Cynthia Seely şi Zan Merriman.

Am încercat să scriu acest roman de ficţiune cât mai realistic posibil. Pentru a reuşi acest lucru, am apelat la sfaturile unor oameni care şi-au oferit cu generozitate ajutorul. Nancy Nucci, Kevin Trumbolt, David Steefel, Bob Ransom, Karen Roetman, Joe Ferguson, Manir Batra, Ann Marie Gordon, Dan Gandara, Katherine Galagan, Corrynne Fligner, Karen Weiss Hanten, Todd Schneiderman şi Prem Pahlajrai, vă mulţumesc.

Fără sprijinul de-o viaţă al familiei mele n-aş fi reuşit să fac nimic. Îmi exprim toată dragostea faţă de Ray şi Kathie Wiley, Marilyn Wiley şi Ellen Bywaters. Steve, fără tine nu mi-aş găsi cuvintele şi niciun motiv pentru care să scriu. Tu faci ca totul să merite efortul.

NOTA AUTORULUI

Ficţiunea explorează graniţele vieţilor noastre, situaţiile ipotetice, dând o dimensiune exagerată imperfecţiunii, pentru a ne face conştienţi de grandoarea banalului. Această carte nu este despre o persoană anume şi, dacă mi-am făcut bine meseria, este în aceeaşi măsură despre fiecare dintre noi. În cei douăzeci şi cinci de ani în care am studiat şi am practicat medicina, am lucrat cu sute de doctori, asistente şi tehnicieni, şi am îngrijit mii de pacienţi. Aceştia mi-au întărit încrederea în existenţa unui profund sentiment de compasiune care caracterizează natura umană. La fel cum se întâmplă cu orice concept creat şi vehiculat de oameni, forţa teribilă a sistemului sanitar inspiră respect şi admiraţie, dar prezintă în acelaşi timp şi imperfecţiuni. Oamenii nu sunt perfecţi. Însă devotamentul, bunăvoinţa şi răbdarea celor care au ales această carieră mă fac zi de zi să mă simt umilă. Ei fac această meserie fiindcă le pasă.